Crima perfectă

Reapariția lui Rachel Price

„Jackson face un tur de forţă cu adevărat remarcabil în acest thriller inteligent, meticulos pus în pagină.”

Publishers Weekly

„O poveste de familie plină de personaje în care nu poţi avea încredere!”

ShanBooks.co.uk

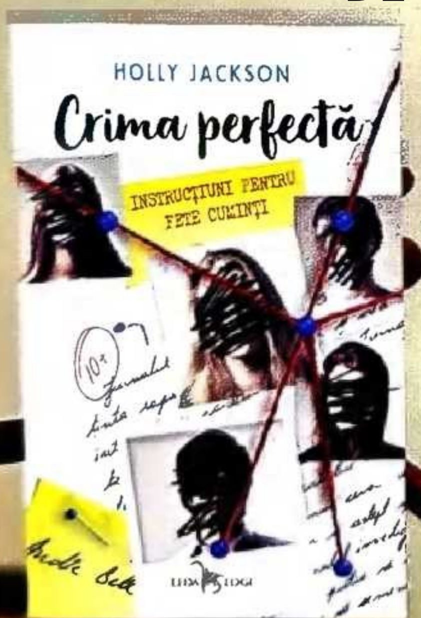
.Acţiunea din ultimul sfert al romanului se desfăşoară într-un ritm galopant înainte de a ajunge la un deznodământ absolut neaşteptat, dar pe deplin satisfăcător pentru cititori!”

Kirkus Reviews

„Pregătiti-vă, pentru că Rachel Price este pe cale să se întoarcă din morţi şi, asemenea fiicei sale, Bel, şi voi va trebui să puneţi la îndoială töt ce vi se spune dacă vreţi să aflaţi adevărul!”

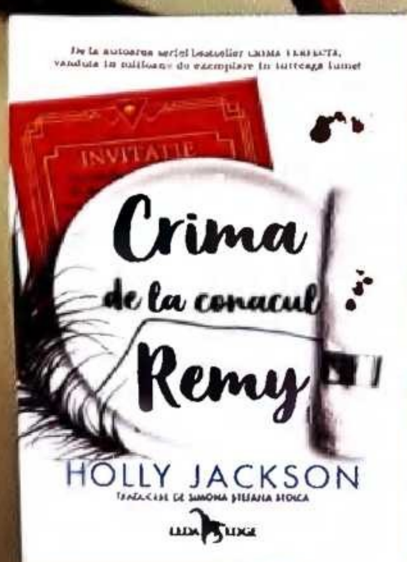
HOLLY JACKSON

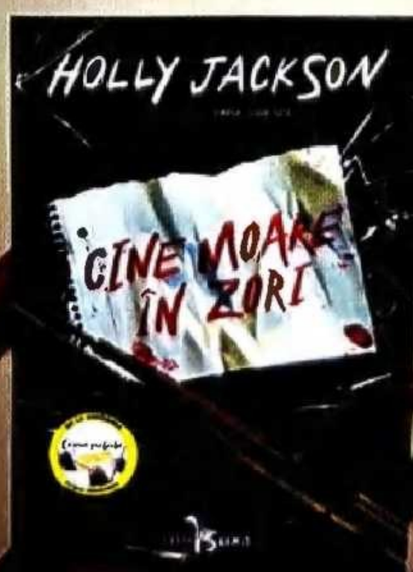
DE ACEEAŞI AUTÓÁRÉ:

HOLqjMKSM

HOLL.y j-
*ACKSo^*

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

Redactare: Alina Bâltâc, Liviu Szâke, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Dan Crăciun, Cristina Gvinda

HOLLY JACKSON
THE REAPPEARANCE OF RACHEL PRICE

This edition published by arrangement with Random House Childrens Books, a division of Penguin Random House LLC

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României JACKSON, HOLLY

Reapariţia lui Rachel Price / Holly Jackson; trad, din lb. engleză de Maria Adam. – Bucureşti: Leda Edge, 2024

ISBN 978-606-088-527-6

I. Adam, Maria (trad.)

821.111

Pentru surioara mea

àhnabgl fíío.

Clflíá a ÜUI-^

*|^h.h.co^*

-Gvv\i(igl vv\g(¿

atrirÆ Pri^ i&áuiar^ feo¿£en| íWyn

WHa frtre

RztrM. Prirr

Carter

JiaÂziţl

Dispariţia lui Rachel Price

[Documentar Í Poliţist

Se filmează în 2024

& Acordă un rating

Echipa:

Ramsey Lee ... producător, regizor

James Myers ... operator cameră

Saba Iqbal ... departament sonorizare

Ash Maddox asistent cameraman

UNU

— CE CREZI CĂ S-A ÎNTÂMPLAT CU MAMA TA?

Pronunţat de el, cuvântul i se părea nepotrivit lui Bel. „Mama.” Nefiresc! Nu aşa de rău ca „mami”. Acela îi trecea cu greu dincolo de buze, deformat şi nebun, ca un limax umflat care evadează şi mânjeşte podeaua ca să vadă toată lumea. Pentru că toţi *se uitau-,* aşa cum făceau mereu. Cuvântul nu-şi găsea locul în gura ei, aşa că Bel nu-l pronunţa decât dacă nu avea încotro. Măcar „mama” avea o oarecare răceală, dădea impresia de distanţare.

— E OK, te rog să nu te grăbeşti! a spus Ramsey cu vocale scurte, rostite clar.

Bel l-a privit, încercând să evite camera. Cute de îngrijorare brăzdau pielea brună a bărbatului, adunându-i-se în jurul ochilor care o fixau, pentru că ea, una, nu se grăbea defel, ba chiar trăgea de timp mai mult ca la alte interviuri preliminare din ultimele zile. El s-a scărpinat la tâmplă, chiar în locul unde părul negru şi creţ se rărea deasupra urechilor. Ramsey Lee, cineast, regizor, din sudul Londrei – la capătul lumii şi totodată aici, în Gorham, New Hampshire, aşezat în faţa ei.

Ramsey şi-a dres glasul.

— Hm! a început Bel, înecându-se cu limaxul acela. Nu ştiu!

Rarnsey s-a lăsat pe spătarul scaunului şi l-a făcut să scârţâie, iar Bel şi-a dat seama, după licărul de dezamăgire de pe faţa lui, că nu se descurca prea bine. De fapt, era chiar mai rău. Probabil ca din pricina camerei de filmat. Camera schimba lucrurile, permanenţa lor. într-o bună zi, mii de oameni aveau să urmărească documentarul, separaţi de ea doar prin sticla ecranului de televizor. Aveau să îi analizeze fiecare vorbuliţă, fiecare pauză, şi să comenteze. Aveau să îi studieze faţa: pielea albă, caldă, când vorbea şi mai ales când zâmbea, părul blond şi scurt şi ochii gri-albaştri. „Nu-i aşa că seamănă perfect cu Rachel?” aveau să spună oamenii aceia din spatele ecranului. De fapt, Bel credea că seamănă mai mult cu tatăl ei. Mersi, totuşi!

— Scuze! a adăugat Bel, apoi a închis pleoapele strâns şi a văzut puncte portocalii şi strălucitoare în locurile unde trei reflectoare erau orientate spre ea.

Trebuia doar să termine documentarul cu bine, pretinzând că nu urăşte fiecare secundă. Trebuia doar să vorbească despre Rachel, şi viaţa urma să revină la normal, iar ea nu mai avea să fie nevoită să vorbească despre asta.

Rarnsey a clătinat din cap şi a schiţat un zâmbet.

— Nu-ţi face griji! a liniştit-o bărbatul. E o întrebare dificilă!

Dar nu era, de fapt. Nici răspunsul nu era dificil. Bel chiar nu ştia ce se întâmplase cu ea. Nimeni nu ştia. Tocmai despre asta era vorba!

— Cred că a fost...

în spatele camerei, cineva s-a împiedicat de un cablu ieşit din perete. Un reflector a pâlpâit şi s-a stins

în timp ce se legăna pe piciorul şubred. O mână s-a întins să-l prindă, înainte să cadă, şi ba îndreptat.

— Of, rahat! Scuze, Rams! a spus împiedicatul şi a pus cablul înapoi în priză.

Acum, că lumina era stinsă, Bel l-a văzut bine pentru prima dată. Nu putea spune că-l observase până atunci, când Ram- sey îşi prezentase echipa, căci fusese prea ameţită de lumini şi de camere. Probabil că era cel mai tânăr dintre cei patru şi nu putea fi cu mult mai mare decât ea. Şi mai era posibil şi să fie cea mai ridicolă persoană pe care o văzuse Bel vreodată. Părul castaniu îi cădea până la umeri în onduleuri bogate, pieptănate pe o parte a feţei palide, pline de umbre şi unghiuri ascuţite. Purta pantaloni evazaţi din tartan şi un pulover mov-aprins cu mici dinozauri verzi şi galbeni care îi traversau pieptul.

— Scuze! a repetat el, iar felul în care a pronunţat cuvântul l-a dat de gol; probabil tot din Londra venea.

A mormăit când a băgat ştecărul în priză, iar lumina s-a aprins din nou, aşa că Bel n-a mai putut să-l vadă. Slavă Domnului, pentru că puloverul acela urât îi distrăgea atenţia!

— Ţi-am spus să lipeşti toate cablurile de podea, Ash! a bombănit Ramsey şi s-a întins să vadă dincolo de reflector.

— Aşa am făcut..., s-a auzit vocea lui Ash de după reflector, o voce ascuţită, la fel ca faţa lui. Până am rămas fără scotch.

— Amice, avem vreo cincizeci de mii de role la etaj, i-a răspuns Ramsey.

— Cincizeci de mii plus una, a spus femeia care

stătea în spatele microfonului: un băţ lung, aşezat pe un trepied, cu un cap gri, pufos, atârnat între Bel şi Ramsey, chiar deasupra cadrului.

Ramsey o strigase Saba şi o prezentase drept „Sunetista”. Aceasta purta o pereche imensă de căşti, care îi eclipsau faţa şi-i încreţeau nefiresc pielea maronie de pe obraji.

— Scuze! s-a auzit vocea lui Ash. Mă ocup mai târziu.

— E OK! a spus Ramsey, iar faţa i s-a mai îmblânzit pentru o secundă. Pe urmă a vorbit cu cel din spatele camerei imense: James, de ce-l filmezi pe Ash?

— Credeam că vrem să filmăm documentarul în stilul ciné vérité, că poate ţi-ar plăcea să surprind şi scena asta, a răspuns operatorul.

— Nu, nu vreau scena asta! Hai să refacem cadrul şi să mai tragem o dublă! De data asta, uitaţi-vă pe unde căleaţi!

Ramsey i-a zâmbit jenat lui Bel, care stătea pe o canapea de pluş faţă în faţă cu ei, cu pernele aranjate şi rearanjate cu atenţie la spate.

— Ash e cumnatul meu, i-a explicat el. îl ştiu de când avea unsprezece ani. E prima lui slujbă, nu-i aşa, Ash? Asistent cameraman.

Ash: asistent cameraman. Saba: sunetista. James: operator cameră. Şi Ramsey: cineast, producător, regizor. Probabil era plăcut să ai asemenea cuvinte după numele tău, cuvinte alese de tine. Cuvintele de după numele lui Bel erau diferite: „Aceasta este Annabel. Fiica lui Rachel Price!” Ultima parte rostită într-un soi de şoaptă conspirativă. Pentru că, deşi

Rachel era dispărută, totul se raporta la ea. Gorham nu mai era un oraş de sine stătător, ci oraşul în care trăise Rachel Price. Numărul 33 pe strada Milton nu era casa lui Bel, ci casa în care locuise Rachel Price. Tatăl lui Bel, Charlie Price, ei bine, el era „soţul lui Rachel Price”, deşi numele Price era de la el.

— Ash, clacheta! i-a amintit Ramsey,

— O!

Ash a ieşit din spatele reflectorului cu o clachetă alb cu negru între mâini. Pe aceasta erau scrise cuvintele: *Dispariţia lui Rachel Price.* Numele documentarului. Dedesubt, scris de mână: *Interviu cu Bel.* Până şi ea s-a mirat sincer că nu scria doar *Fiica lui Rachel Price.*

Ash a păşit în faţa camerei, iar tivul pantalonilor a fâşâit în timp ce mergea.

— Dubla şase, a anunţat el şi a trântit clapa cu zgomot, după care s-a grăbit să iasă din cadru.

— Să o luăm de la început!

Ramsey a scos un oftat prelung. Erau aici de câteva ore deja, lucru care începea să i se vadă pe faţă.

— Mama ta a dispărut de peste şaisprezece ani. în tot acest timp, nu s-a găsit nici urmă de ea. Nicio activitate în conturile ei bancare, niciun mesaj către familie şi nu s-a găsit niciun cadavru, în ciuda cercetărilor extinse. Sigur că a fost *văzută,* a spus Ramsey, apăsând prea tare pe cuvânt, aşa că a sunat strâmb. Oameni de pe internet pretind că au văzut-o la Paris. în Brazilia. Acum câteva luni, ar fi fost văzută în apropiere de North Conway. Dar, bineînţeles, acestea sunt afirmaţii fără nicio bază. Mama ta a dispărut fără urmă pe 13 februarie 2008. Ce crezi că i s-a

întâmplat?

Bel nu putea spune din nou „Nu ştiu”, altfel nu-i mai dădeau voie să plece.

— E un mister pentru mine, la fel ca pentru restul lumii, a răspuns şi, când a văzut sclipirea din ochii lui Ramsey, a înţeles că dăduse un răspuns mai bun.

OK, dă-i înainte!

— Cunosc toate teoriile oamenilor despre ce s-a întâmplat. Şi, dacă ar fi să aleg una...

Ramsey a dat din cap, încurajând-o.

— Cred că încerca să plece. A plecat. Pe urmă, poate că a fost ucisă de un criminal care a profitat de ocazie – aceştia sunt termenii folosiţi de presă. Sau poate că s-a rătăcit în White Mountains şi a murit în zăpadă, şi un animal i-a descoperit rămăşiţele. De-asta n-am mai găsit-o.

Ramsey s-a aplecat în faţă şi şi-a cuprins bărbia cu degetele, dus pe gânduri.

— Aşadar, Bel, spui că, după părerea ta, cel mai probabil scenariu este că mama ta e moartă?

Bel a dat uşor din cap şi s-a uitat la măsuţa de cafea din faţa ei. Sticla de apă pe jumătate plină era doar de recuzită şi nu avea voie să bea din ea. Tabla de şah din marmură, cu piesele aranjate, gata de luptă, genunchii ei îndreptaţi spre teritoriul nimănui. Sala de conferinţe de la hotelul Royalty Inn, de pe Main Street, reamenajată, oferea cadrul pentru interviu. Sticla cu apă, tabla de şah şi pernele erau recuzita. Nimic din toate astea nu era real, totul era doar de faţadă.

— Da! Cred că e moartă! Cred că a murit în ziua aceea sau la puţin timp după.

Chiar credea asta? Mai conta? Dispăruse şi gata.

Acum se uita şi Ramsey la tabla de şah.

— Ai spus că mama ta încerca să plece, a zis bărbatul şi a ridicat ochii la ea. Vrei să zici că a fugit de acasă?

Bel a ridicat din umeri.

— Probabil!

— Dar există dovezi concrete care contrazic teoria că „a fugit de acasă”. Rachel nu a retras bani din cont în zilele sau săptămânile de dinaintea dispariţiei. Dacă plănuia să fugă şi să înceapă o viaţă nouă, ar fi avut nevoie de bani pentru asta. Mai mult decât atât, nu şi-a luat portofelul în care avea buletinul, iar cârdurile au rămas acasă. Nu şi-a luat nici telefonul. Nu şi-a împachetat haine sau alte lucruri. Absolut nimic. Nu şi-a luat nici măcar paltonul în ziua aceea geroasă; acela a rămas în maşină cu telefonul şi portofelul.

Şi cu mine, s-a gândit Bel.

— Ce părere ai? a întrebat-o Ramsey.

Ce voia să-i spună?

— Nu ştiu!

Bel s-a întors la cele două cuvinte şi s-a ascuns în spatele lor.

Ramsey părea că simte baricada, aşa că a dat înapoi şi s-a îndreptat de spate.

— Acum ai optsprezece ani, Bel. Nu aveai nici doi ani când a dispărut Rachel. De fapt, aveai 22 de luni. Şi, desigur, unul dintre cele mai importante aspecte ale cazului, care îl diferenţiază de altele, este că tu erai cu ea. Erai cu mama ta când a dispărut.

— Da! a spus Bel, ştiind ce întrebare urma.

Nu conta de câte ori era întrebată; avea mereu acelaşi răspuns. Iar pentru Bel era mai rău, cu

siguranţă.

— Şi nu-ţi aminteşti nimic din ziua aceea? Că aţi fost la mall? Că eraţi în maşină?

> >

— Nu-mi amintesc nimic, a răspuns sec. Eram prea mică să-mi amintesc. Sau să spun cuiva ce am văzut în ziua aceea.

— Şi iată cea mai nebunească parte!

Ramsey s-a aplecat în faţă, iar cuvintele au sunat mai apăsat pe la mijloc în timp ce încerca să-şi menţină vocea monotonă.

— Erai un copil mic, prea mic să comunice cum trebuie cu cineva, cu poliţia, de exemplu. *Dar,* dacă cineva a luat-o pe Rachel, a răpit-o din maşină acolo unde a fost găsită abandonată, cu tine înăuntru, asta înseamnă că tu ai văzut exact cine a fost. Ai văzut-o pe persoana aceea. La un moment dat, trebuie să fi ştiut, măcar în treacăt, răspunsul la acest mister.

— Ştiu.

>

Ce nebunie, nu-i aşa? Cea mai mare, de altfel!

Bel a închis ochii şi trei puncte strălucitoare i-au invadat lumea întunecată din cap. Luminile erau prea puternice! Oare emanau şi căldură sau era doar în imaginaţia ei? Aşa s-ar fi explicat de ce îi ardea faţa.

— Te simţi bine, putem să continuăm? a întrebat Ramsey.

— Da!

De fapt, nu avea de ales. Contractele fuseseră semnate; acordurile şi autorizările, de asemenea. Mai important decât atât, îi promisese tatălui ei. De dragul lui, se putea preface că e drăguţă. Să spună „da”, „nu” şi „scuze” atunci când era cazul.

— Chiar nu-ţi aminteşti nimic din ziua aceea?

— Nu!

Şi nu avea să-şi amintească nici data următoare când avea să o întrebe. Nici în următoarea. Nu-şi amintea ce se întâmplase; nu avea nicio idee! Doar ceea ce a ştiut mai târziu, când era destul de mare să înţeleagă două lucruri: că fusese lăsată în urmă. Abandonată acolo, pe bancheta din spate a maşinii, indiferent cum se întâmplase.

— Acest caz este unul dintre cele mai discutate şi studiate pe reţelele sociale şi în podcasturile *true-crime* şi a rămas în conştiinţa publicului chiar şi după şaisprezece ani, a spus Ram- sey cu ochii scăpărând. Numele Rachel Price e aproape sinonim cu misterul. Pentru că dispariţia ei a fost ca un puzzle şi e în firea umană să vrem să rezolvăm un puzzle, nu crezi?

Ce-ar fi trebuit să răspundă ea? Prea târziu!

— Şi asta, a continuat Ramsey, pentru că Rachel pare să fi dispărut de două ori în ziua aceea. Poţi să ne spui ce s-a întâmplat în după-amiaza cu pricina, la ora două? Unde aţi fost tu şi mama ta?

— Din nou?

— Da, te rog! Pentru cameră, a răspuns Ramsey, mutând vina de la Bel la cameră.

Camerele nu aveau sentimente. Ramsey era drăguţ din punctul acesta de vedere. Dar, desigur, asta şi voia să creadă ea, nu-i aşa?

Bel şi-a dres glasul.

— în după-amiaza aceea eram în maşină cu Rachel. A condus până la mallul White Mountains, care se află în Berlin. Nu departe de Gorham, la vreo zece minute distanţă. Camerele de supraveghere ne-au surprins pe

amândouă când am intrat în mall. Rachel mă ducea în braţe.

— Şi de ce eraţi la mall?

— Mă ducea deseori acolo în zilele ei libere, din câte mi s-a spus, a răspuns Bel. Rachel lucrase acolo, la o cafenea. Se întorcea pentru cafea şi ca să-şi vadă prietenii. Nu era ceva ieşit din comun. Cafeneaua se numea Moose Mouse.

Bineînţeles, Bel nu-şi amintea asta, dar văzuse filmările de pe camere, ultimele imagini cu Rachel Price în viaţă. Stătea la cafenea, cu Bel cea mică zvârcolindu-i-se în braţe, îmbrăcată într-o haină albastru-aprins, căptuşită, cu mâneci pufoase. înconjurată de mese goale. Siluetele acelea mici erau neclare, dar păreau fericite. Fără să ştie că ambele aveau să dispară, dintre care una pentru totdeauna.

— Dar ceea ce *a fost* ieşit din comun, a replicat Ramsey, este că, după ce v-aţi terminat băuturile, Rachel s-a ridicat să plece, cu tine încă în braţe. Aţi ieşit din Cafeneaua Moose Mouse la 14.49, aşa ne arată camerele şi vă putem urmări pe filmare. Dar apoi aţi dispărut după colţ, într-un unghi pe care camerele nu-l puteau vedea, şi...

Părea să aştepte ceva.

— Am dispărut, a continuat Bel, completând spaţiul liber.

— Aţi intrat în pământ, a adăugat Ramsey. Nu apăreţi pe cameră, aşa cum ar fi trebuit dacă Rachel ar fi mers mai departe. Nu apăreţi pe nicio cameră după aceea, nici pe cele de la ieşiri. Nicăieri. Ceea ce înseamnă că n-aţi fi putut pleca. Şi totuşi, aţi facut-o. Aţi dispărut amândouă în mallul acela şi nu există

nicio explicaţie. Ai vreo idee de ce?

— Nu ştiu, nu-mi amintesc.

Deja era un laitmotiv.

— Poliţiştii au analizat filmările după dispariţia lui Rachel. Au studiat şi numărat toate persoanele din mall şi le-au numărat încă o dată. Numerele se verifică, în afară de voi două. Tu şi Rachel. Singurele două care au intrat şi n-au mai plecat. Poliţia s-a gândit chiar că aţi plecat deghizate, nu se ştie din ce motiv, că v-aţi schimbat înfăţişarea, dar nu mai ieşeau numerele. Pur şi simplu, aţi dispărut.

Bel a ridicat din umeri, neştiind ce voia Ramsey să spună. Acum nu mai era dispărută.

— Pe urmă, ai reapărut. Ai fost găsită singură, în maşina lui Rachel, abandonată pe marginea drumului, aproape de Moose Brook State Park. Maşina era trasă pe marginea drumului, în zăpadă, cu farurile aprinse şi motorul pornit. Un bărbat – Ramsey şi-a verificat notiţele –, Julian Tripp, a trecut cu maşina pe acolo şi te-a găsit puţin după ora şase. A sunat imediat la poliţie...

— De fapt, acum e dirigintele meu. Domnul Tripp.

Ramsey a zâmbit, nederanjat de întrerupere.

— Ce mică-i lumea!

— Ce mic e oraşul! l-a corectat Bel.

— Cred că e clar de ce fanii *true-crime* s-au concentrat pe acest caz. De când s-a încheiat procesul, nu s-a găsit niciun răspuns. Este un caz nerezolvat şi nu va avea niciodată vreun sens. Tre- buie să fi fost cu atât mai greu pentru tine, pentru că ai fost acolo.

Ramsey a făcut o pauză.

— Cum a fost, Bel? Să creşti în umbra acestui

mister imposibil? Nimeni nu se exprimase aşa vreodată. Chiar o simţea ca pe o umbră, în cele mai multe zile, un lucru întunecat şi neplăcut de la care îţi întorceai privirea dacă ştiai ce e bine pentru tine. Iar Bel ştia. S-a frecat la nas destul de tare, încât cartilajul dinăuntru să pocnească. Pe urmă şi-a amintit că e filmată, iar microfonul plutea chiar deasupra ei. La naiba! Spera ca Ramsey să scoată asta la montaj.

— A fost OK, a răspuns într-un târziu. Am acceptat cu mult timp în urmă că nu vom primi niciodată răspunsuri. Nu e vina mea că nu-mi amintesc nimic; eram prea mică! Şi, pentru că nu mai am acele amintiri, nu vom rezolva niciodată misterul lui Rachel Price, dar nu mă mai deranjează acest lucru. Sincer! îl am pe tata!

Bel s-a oprit, iar un zâmbet abia schiţat i-a lărgit gura şi i-a ascuţit bărbia.

— A încercat din răsputeri să-mi ofere o copilărie cât mai normală, date fiind împrejurările. E cel mai bun tată pe care mi l-aş fi putut dori. De-asta nu vreau ca oamenilor să le pară rău pentru mine, a spus cu sinceritate, sperând să se vadă şi pe cameră. De fapt, sunt norocoasă...

— Ăăă, Ramsey! s-a auzit vocea lui Ash dincolo de reflector.

— Filmăm, Ash!

Ramsey s-a întors şi i-a aruncat o privire chiorâşă.

— O, ştiu!

A păşit mai aproape, iar Bel l-a văzut din nou, în sfârşit, clipind la el.

— Doar că am depăşit programul şi cred că...

Ash a făcut semn spre uşa care ducea către holul hotelului, în dreptul geamului se vedea o faţă lipită de

sticlă care-i privea. Bel şi-a pus mâna streaşină la ochi, dar luminile erau prea puternice ca să vadă despre cine e vorba.

— Ea a venit deja, a spus Ash şi s-a uitat la ceasul de pe telefon. A venit mai devreme.

— Cine e *ea*[7], a întrebat Bel.

Ştia că mătuşa Sherry şi Carter filmau interviurile abia săptămâna următoare.

— Rahat! a şuierat Ramsey şi s-a uitat la ceas.

I-a aruncat o privire lui Bel cu ochii mari, care nu mai păstrau cutele acelea binevoitoare.

Bel s-a aplecat în faţă, pierzându-şi şi ea bunăvoinţa. Vocea i-a sunat mai aspru.

— Cine e aici, Ramsey? Cine-i *ea*[7].

DOI

UȘA S-A DESCHIS ŞI A SCÂRŢÂIT DIN BALAMALE.

— Bună ziua! s-a auzit vocea femeii în încăpere. Fata de la recepţie a spus că filmaţi aici.

Oare Bel cunoştea vocea aceea? I s-a părut că o recunoaşte, dar nu ştia de unde s-o ia, nu fără să-i vadă faţa. A încercat să zărească ceva, iar stomacul i s-a strâns în timp ce limaxul aştepta în gură.

Tocurile bocăneau pe lemnul lustruit în timp ce femeia se apropia de ei.

Ramsey s-a ridicat de pe scaun şi a dat din cap în acelaşi timp spre James, din spatele camerei.

— Bună ziua! a spus el vesel. îţi mulţumesc foarte mult că ai ajuns *aşa* de devreme! Sper că ai avut o călătorie plăcută! Tocmai terminam aici, Susan.

Bel a înghiţit în sec, iar maxilarul i s-a descleştat. Preţ de o secundă, i se păruse că avea să spună R...

— Mă bucur să te cunosc în persoană! a spus femeia, apoi s-a dus la Ramsey şi a întins mâna, iar brăţările i-au zornăit în timp ce mişca încheietura în sus şi-n jos.

Susan? De ce nu-şi amintea Bel nicio Susan?

— Şi eu la fel, a răspuns Ramsey.

Femeia a păşit în lumină, îmbrăcată elegant cu un taior negru cu fustă şi o eşarfă verde cu volane, iar Bel a văzut în sfârşit despre cine e vorba. Bineînţeles! Fiindcă pentru Bel nu era Susan. Era bunica. Mama lui Rachel.

— Rams, să..., a început Ash, stând încă stângaci, apoi a făcut un gest incert cu mâna şi a arătat cu degetul la Bel.

— O, măi să fie! i-a spus bunica lui Ash, măsurându-l din priviri. Nu-i aşa că eşti remarcabil?

Bel s-a ridicat de pe canapea, iar pernele au căzut din aranjamentul de la spate.

— Bună, bunico!

Camera s-a ridicat odată cu ea când James a scos-o de pe stativ şi a pus-o pe umăr cu o mişcare rapidă, după care a păşit în spate ca să lărgească puţin cadrul.

Bunica a privit-o, clipind.

— Nu e Annabel a mea, nu-i aşa? a întrebat ea, iar vocea i-a urcat spre sfârşit. Vai de mine, uită-te la tine!

în clipa următoare, Bel s-a trezit cu faţa strivită de eşarfa verde smarald, în timp ce bunica o îmbrăţişa strâns, iar mirosul pregnant de parfum îi pătrundea adânc în gât.

— Nu-mi vine să cred! Ce mare te-ai făcut!

— Păi, a răspuns Bel, simţind presiunea pe cutia toracică. Asta pentru că *am crescut.* Aşa arăt de câţiva ani.

Bunica a făcut un pas în spate s-o analizeze, iar degetele osoase i s-au înfipt în umeri.

— Doamne, cât de bine semeni cu Rachel!

Pe dracu semăna cu ea!

Ochii bunicii s-au înceţoşat, iar buza de jos i-a tremurat când şi-a muşcat-o.

— Bunicul ar fi fost incredibil de mândru să te vadă mare! îmi pare rău că nu a apucat s-o facă! Numai de nu te-ar fi ţinut tatăl tău aşa de mult departe de noi! O adevărată cruzime! Singura mea nepoată!

Bunica i-a dat drumul lui Bel şi a băgat mâna în buzunar după un şerveţel mototolit, apoi şi-a suflat nasul cu zgomot, iar un sunet strident, ca strigătul unei păsări, a umplut încăperea.

— Nici măcar nu te-a lăsat să vii la înmormântare! s-a smior- căit bunica.

Bel nu a lăsat-o să scape aşa de uşor.

— Pentru că i-ai spus că nu-l vrei acolo, a răspuns fata, cu limba ascuţită şi fălcile încleştate.

Oare avea voie s-o înjure pe femeia asta – câţi ani avea? Şaptezeci şi un pic? Era acceptabil, nu?

— Dar te voiam *pe tine* acolo, la fel şi bunicul. Singurul lucru pe care şi l-a dorit cu adevărat înainte să moară a fost să-l vadă după gratii pe ucigaşul fiicei lui. Unde-i este locul! a spus femeia apăsat şi şi-a şters nasul din nou pentru efect. Apoi: Cancer. Acum patru ani, a zis în direcţia lui Ramsey.

— îmi pare foarte rău! a spus el aproape în şoaptă, de parcă nu voia să intervină în scenă, ci să dispară în fundal.

Oare trebuiau să filmeze chestia asta?

Bunica i-a zâmbit dulce, dar Bel nu se putea gândi decât la felul în care tata îi spunea lui Susan: „Mafurisita.” Pentru că era din Massachusetts şi era

o...

— O, mi-a venit o idee perfectă! a continuat bunica. Ar trebui să vii să stai la mine vara asta. Ar fi minunat; poţi să mă ajuţi cu caii! Să petreci puţin timp în casa în care a crescut mania ta şi să scapi de bărbatul *acela.* Ce părere ai, Annabel?

Ce părere avea Bel? Era o ofertă nefondată şi, dacă bunica ar fi ţinut cu adevărat la ea, ar fi venit în vizită sau ar fi sunat. Dar nu o făcuse. Şi, când camerele aveau să dispărea, avea să îşi ia tălpăşiţa şi să dispară şi ea. Aşa făceau oamenii.

— Sună prea frumos ca să fie adevărat! a spus Bel.

Şi ea putea să fie afurisită.

— Iar bărbatul *acela* e tatăl meu.

Bunica a strâns din dinţi.

— Bărbatul acela e...

— Nu a ucis-o pe Rachel!

Ochii lui Bel au scăpărat şi au rămas numai ele în cameră... şi o echipă britanică de filmare, care se ascundea în întuneric.

— Ai primit ce-ai vrut, bunico. A fost acuzat de omor calificat. A stat la închisoare cât a aşteptat procesul. Şi ghici ce? A fost găsit nevinovat.

— „Nevinovat” nu înseamnă că n-a facut-o. Iar juriile mai şi greşesc, a spus bunica, mişcând buzele prea mult în jurul cuvintelor. Şi nu sunt singura care are aceeaşi părere. Toată lumea ştie că el a facut-o.

— A avut alibi! i-a întors-o Bel cu un zâmbet furios. în mod convenabil, se pare că ai uitat partea asta.

— Avea totuşi timp, a pufnit bunica şi s-a întors după Ramsey.

Nu, Bel nu voia să-i lase ultimul cuvânt; nu când

erau urmărite de camere şi nu când era vorba de tata.

— A fost la serviciu în ziua aceea. în jurul orei două, s-a tăiat la mână. Grav.

— Răni suferite când a ucis-o.

Bel a râs.

— A avut martori. Mai mulţi oameni din atelierul de reparaţii l-au văzut când s-a tăiat la mână, bunico. S-a bandajat şi a mers la Urgenţe, la cel mai apropiat spital.

— în Berlin, unde eraţi tu şi Rachel.

Ochii bunicii s-au luminat de parcă marcase un gol. Stai să vezi: Bel avea s-o îngroape!

— A fost o coincidenţă!

Şi-a încleştat fălcile şi a luat-o în vizor.

— A fost surprins pe camerele de supraveghere tot timpul cât a aşteptat să vină o asistentă care să-i coasă rana. Tot timpul cât a fost în spital. A plecat la 17.38 şi a condus spre casă. Asta a durat aproximativ şaisprezece minute, apropo, aşa cum a spus şi avocatul apărării. Aşa ajungem la 17.54, când a sosit tata acasă. Domnul Tripp m-a găsit la şase şi câteva minute. Poliţia a venit şi l-a sunat pe tata la 18.25, după ce m-au identificat după buletinul lui Rachel. Tata era acasă când au sunat. în plus, a sunat-o pe Rachel la 18.04, când se întreba unde eram, iar turnul de comunicaţii a dovedit că se afla acasă. Dacă spui că a condus direct la locul unde a avut loc răpirea, la distanţă de nouăsprezece minute de spital, asta înseamnă că a avut doar opt minute la dispoziţie s-o răpească pe Rachel, s-o omoare, să scape de cadavru şi să ajungă acasă la timp pentru telefonul acela. Doar drumul până acasă durează şase minute. E imposibil.

Nu el a facut-o!

Bel s-a oprit să respire. învăţase totul cu mult timp în urmă; nu era prima dată când era nevoită să folosească informaţiile.

— Ţi se pare că e destul timp să omoare pe cineva şi să ascundă cadavrul?

Bunica era palidă, iar pielea îi atârna încreţită în jurul gurii; o viaţă petrecută încruntată.

— Vorbeşti despre mama ta.

Iar cuvântul acela! La fel de nefiresc spus pe vocea bunicii!

— Ce se întâmplă aici?

O nouă voce a răsunat în încăpere, o voce pe care Bel ar fi recunoscut-o oriunde.

— Tată? a întrebat ea, căutându-l în spatele luminii.

Charlie a traversat încăperea spre locul filmării; ghetele îi răsunau greoi pe podea şi umerii i se încordau în cămaşa pătată de grăsime.

— Mi-ai spus că termini cu Bel la ora două, a zis el cu ochii la Ramsey şi şi-a trecut mâna murdară prin părul scurt, castaniu-închis, asemenea cafelei pe care o bea, şi cu câteva fire argintii la tâmple. E aproape trei şi jumătate. Mi-am făcut griji; are telefonul închis.

— îmi pare rău! a spus Ramsey şi şi- a lăsat capul în jos. Nu ne-am dat seama când a trecut timpul.

— Charlie Price! a zis bunica şi a pronunţat ultima silabă a numelui cu un şuierat prelung.

Charlie a dat în sfârşit ochii cu ea, holbându-se când a recu- noscut-o. Bel a surprins mişcarea peste umărul tatei şi a văzut când Ramsey s-a întors spre James. „Filmează mai departe!” a şoptit şi a învârtit degetele. Iar camera s-a supus.

— Ea ce caută aici? a întrebat Charlie.

— Oamenii ăştia fac un documentar despre fiica mea, de ce să nu fiu aici? a răspuns bunica şi s-a îmbăţoşat pe sub eşarfa verde.

S-a uitat în jos şi a strâmbat din nas.

— Vad că n-ai învăţat nici acum să te speli pe mâini.

— Eram la muncă, Susan, a zis Charlie cu o voce monotonă. Unii trebuie să-şi câştige existenţa muncind.

— îh, iar începe! s-a smiorcăit ea. Mereu aşa de combativ, Charlie! Cred că e îngrozitor să stai zilnic în preajma lui, dragă Annabel.

— Eu..., a început Annabel.

— E OK, Bel, nu eşti nevoită să-i răspunzi.

Tata a clipit încet în direcţia ei, iar ochii lui albaştri, depărtaţi, i-au spus tot ce trebuia să ştie. Oamenii furioşi par vinovaţi, mereu îi spusese asta.

— Nu te lasă să vorbeşti, scumpo?

— Susan, te rog! a zis Charlie printre dinţi, muşcând din aerul închis.

— Ce temperament! a răspuns bunica, dar numai ea ridicase tonul.

Bel a simţit din nou nodul acela în stomac care se strângea tot mai tare, alergând după propria coadă.

— De ce mai filmaţi?

Charlie şi-a îndreptat atenţia spre microfonul de deasupra capului, în mâinile nemişcate ale Sabei.

— Nu mai înregistra, te rog!

— De ce, Charlie? l-a întrebat bunica. Nu vrei să vadă lumea cine eşti cu adevărat?

Aerul din încăpere s-a îngroşat, devenind vâscos şi

dens, în timp ce Bel se forţa să respire şi să-şi alimenteze nodul din stomac.

— Şi cine sunt cu adevărat, Susan? a întrebat-o Charlie şi s-a întors spre ea.

— Vrei să repet?

Charlie s-a dat înapoi, cu buzele strânse într-un zâmbet ţeapăn şi cu degetele peste ţepii din barbă.

— Nu, e OK! Ai spus-o destul de-a lungul anilor. Mă mir că nu te-ai plictisit deja să discuţi cu camerele!

— O să mă opresc atunci când toată lumea va afla adevărul! s-a răstit bunica.

— N-are niciun rost, a oftat Charlie. Ţi-ai pierdut fiica în ziua aceea, Susan. Eu mi-am pierdut soţia şi viaţa, aşa cum o ştiam. Haide, Bel, ia-ţi lucrurile şi hai să mergem! Cred că ţi-e foame.

Probabil că aşa era, dar Bel nu simţea nimic din cauza nodului din stomac.

— îmi fac griji pentru Annabel! a spus atunci bunica şi a încercat s-o prindă de braţ, dar Bel s-a ferit. îmi fac griji pentru ea în casa aceea, singură cu tine!

— Nu fi ridicolă! a ripostat Charlie. Bel, hai!

— Vin acum!

Dar Bel nu s-a mişcat; era blocată între ei şi masa cu tabla de şah, undeva, pe teritoriul nimănui.

— Ridicolă, zici? a întrebat bunica, mai mult cu un ţipăt, iar marginile cuvintelor ei s-au ciocnit parcă între ele. Ce e ridicol e că femeile care se apropie de tine sfârşesc moarte.

în cameră s-a lăsat o tăcere bolnăvicioasă, copleşitoare.

Charlie a mijit ochii, iar mişcarea i-a făcut riduri pe

faţă ca şi cum ar fi râs.

— Ce vrei să spui cu asta?

Bunica şi-a întins gâtul peste eşarfa verde, având senzaţia că e pe cale să câştige războiul.

— Mama ta a murit când aveai şaisprezece ani, nu-i aşa?

Bel a încercat să nu icnească. Doar nu insinua că...

— A fost un accident tragic, a răspuns Charlie cu voce joasă şi un zvâcnet în obraz. A căzut pe scări şi s-a lovit la cap. Eu dormeam atunci.

— Sigur că dormeai! a exclamat bunica pe un ton batjocoritor, de parcă ar fi alinat un copilaş. Dar să ştii, Charlie, că două decese tragice seamănă cu un tipar.

Charlie a râs, scoţând un sunet spart ca să-şi mascheze durerea, şi a clătinat din cap.

— Minunat! a spus el. Deci mi-am ucis soţia şi acum mi-am ucis şi mama. Grozav!

Futu-i! N-ar fi trebuit să spună asta. Era sarcastic, evident, oricine şi-ar fi dat seama, dar camera încă filma, iar fragmentul acela ar fi arătat foarte rău în mâinile nepotrivite. De ce acceptase tata să facă acest documentar? Nu putea să iasă nimic bun din asta. Bel trebuia să facă acum ceva mai grav, mai rău, ca să-l ajute.

— Du-te-n mă-ta, Susan! Du-te-n mă-ta cu caii tăi nenorociţi, n-ai decât să ţi-o tragi cu ei! a spus ea.

Cineva din încăpere chiar a icnit.

Bunica a încetat să îşi mai întindă gâtul şi s-a holbat la Bel cu gura căscată. Lovitură câştigătoare! Lupta luase sfârşit!

— Hai, puştoaice! a spus Charlie şi şi-a înăbuşit un

zâmbet în timp ce se priveau în ochi. Să mergem!

Faţa i s-a înăsprit în clipa următoare.

— Ramsey, vreau să vorbesc cu tine afară! Lasă camera aici!

— Da, sigur, a răspuns acesta şi a reapărut din fundal. Ash, vezi dacă Susan vrea ceva de băut. O ceaşcă de ceai? O cafea?

— E prea târziu pentru cofeină, a scâncit bunica şi s-a aşezat înfrântă pe un colţ al canapelei.

— O, în regulă! a spus Ash şi s-a apropiat stânjenit. Hm... bere?

— Nu, Ash! l-a contrazis Ramsey şi a ieşit după Charlie. Dă-i apă sau ceva!

— Apă sau ceva, imediat!

Ash a ridicat ferm un deget spre tavan şi l-a urmat pe Ramsey afară din cameră, punându-şi în mişcare picioarele îmbrăcate în tartan.

Bunica nu se uita la Bel, o evita – nimic nou – şi căuta ceva în poşetă. De fapt, acum nu se mai uita nimeni la ea, căci Saba şi James îşi îndreptaseră atenţia spre aparatele lor şi umblau la butoane şi comutatoare, iar camera era întoarsă în altă parte. Asta era şansa lui Bel!

A întins mâna cu degetele răsfirate şi a şterpelit regina neagră de pe tabla de şah, apoi a băgat-o în mânecă înainte s-o vadă cineva. Acum era a ei! Nodul din stomac s-a desfăcut, presiunea a scăzut, iar pe ea a cuprins-o o nouă uşurare când a simţit marmura rece pe piele. O senzaţie puternică, dar care nu dura niciodată. Măcar obiectul în sine era permanent.

Bel a plecat fără să se mai uite la tabla rămasă fără regină sau la femeia din spatele ei pe care abia dacă o

cunoştea.

— Pa, bunico! a strigat peste umăr, veselă şi senină. Mă bucur că ne-am văzut! Mai vino pe la noi!

Afară, în parcare, briza răcoroasă de aprilie îi mângâia faţa, iar uşurarea începea deja să se disipeze, făcând loc în stomac unui nou nod de tensiune care stătea la pândă. Main Street era gălăgioasă; o şoaptă zgomotoasă de maşini, huruitul ca de cutremur al unui tir şi nişte copii care ţipau peste stradă în timp ce se jucau cu un elan de plastic în faţa Magazinului General Scoggins.

Bel i-a zărit pe tatăl ei şi pe Ramsey, undeva, pe la mijlocul parcării, aproape de maşina gri de teren a tatei, care era prăfuită şi stropită de noroi.

— îţi jur! spunea Ramsey cu mâinile împreunate la piept. Nu a fost intenţionat! Am depăşit timpul cu Bel, pentru că i-a luat ceva timp să se relaxeze. Iar Susan a venit cu o oră mai devreme decât i-am spus. Nu trebuiau să se suprapună, îţi jur!

Bel ştia că Ramsey spune adevărul, dar bărbatul nu o ajutase mai devreme, aşa că trebuia să se descurce singur.

— Asta nu te-a oprit să profiţi de situaţie şi să filmezi în continuare, a spus Charlie în timp ce-şi ştergea o pată de pe cămaşă. Uită-te la mine: nu ştiam că o să fiu filmat azi.

— îmi pare rău, dar facem un documentar. Practic, asta e meseria noastră, să filmăm permanent. Ai fost de acord, ai semnat un contract.

— Dar nu aşa, şi o ştii prea bine!

— Hai, Charlie, doar eşti recompensat cât se poate de bine! Şi ţi-am scris un e-mail despre interviul lui

Susan!

Charlie s-a scărpinat în cap de frustrare.

— Uite ce e! a zis Ramsey şi s-a uitat drept la el. Filmul e despre tine şi familia ta. E prima dată când vorbiţi public, când oferiţi o imagine despre viaţa voastră şi cum v-a fost afectată de dispariţia lui Rachel. Părerea lui Susan despre tine face parte din povestea asta. Lumea a mai auzit-o vorbind. Depinde de tine însă cum modelezi povestea pe care vrei s-o spui. Şi, dacă mai contează, mi s-a părut că te-ai descurcat foarte bine mai devreme.

Indiferent ce facea Ramsey, funcţiona. Charlie a oftat şi şi-a scos în afară buza de sus.

— Bine! a zis. Dar gata cu *suprapunerile'.* Gata cu surprizele!

Ramsey şi-a ridicat mâinile în semn de capitulare.

— Gata cu surprizele, s-a făcut! Deci ne vedem cu tine şi cu familia mâine, la tine acasă? începem să ne instalăm la unsprezece, dacă mai eşti de acord?

— Da, bine! a zis Charlie, gata de plecare; Bel a văzut-o în felul în care şi-a schimbat poziţia umerilor.

— Te-ai descurcat de minune azi, Bel! a spus Ramsey şi i-a zâmbit. Foarte bine! Mulţumesc!

Oare uitase deja de câte ori răspunsese cu „nu ştiu”? Poate că întâmplarea cu bunica putea să compenseze. Păcat, pentru că Bel probabil păruse drăguţă şi dulce până în acel moment, în fine! *Ea* avea voie să nu dea bine.

Aproape ajunseseră la maşină când tata s-a întors în sfârşit s-o privească în ochi.

— Să ţi-o tragi cu caii? a întrebat-o el, râzând. Cine te-a crescut?

— O, un om îngrozitor!

Tata a râs şi mai tare. Bine, pentru că voia să-l facă să râdă după tot ce se întâmplase. Apoi, uitând de toate, a întrebat-o:

— A fost OK interviul? Nu a fost prea dificil, prea tulburător?

— Nu, a fost în regulă! Dar prea lung! Şi n-am avut voie să mă ating de apa aia falsă.

A întins mâna spre mânerul portierei.

— A, stai! a oprit-o tata. Am nişte scule şi lucruri pe locul din faţă. Ce-ar fi să urci în spate, puştoaico?

Bel s-a uitat la bancheta din spate prin geamul unsuros. A înghiţit în sec şi a întors capul.

— Nu, stau în faţă! a spus repede şi a deschis portiera din dreptul pasagerului

— Bel, sunt numai porcării pe scaun! Urcă în spate!

— Nu, nu, nu, e în regulă! Uite!

Fata a urcat în maşină, peste cutia masivă şi teancurile de hârtii, ambalajele de mâncare şi sticlele de Mountain Dew – pentru că tata încă era un copil care bea porcăria asta. Apoi s-a făcut cât a putut de comodă pe scaun, punându-şi trusa în poală. Cutia era grea şi incomodă, iar Bel nu avea loc pentru picioare între gunoaie şi rucsac.

— Vezi, am loc destul!

Tata a clătinat din cap şi a pornit motorul.

— Sandviciuri cu bacon la prânz? a întrebat el, fără să caute un răspuns, pentru că nu avea nevoie de unul.

— Mă cunoşti prea bine!

TREI

BEL A GĂSIT-O ÎN LOCUL LOR PREFERAT: LA CAPĂTUL ÎNDEPĂRTAT al cimitirului, sub arţarul roşu care îşi împrăştia frunzele pe kilometri întregi. Aşa erau ele, morbide. Tocurile pantofilor bocăneau în piatra zidului înălţat.

Bel a mers spre ea, pe lângă pietrele funerare pestriţe şi îngerii fără ochi sau pe lângă buchetele vechi de flori care începeau să miroasă. S-a oprit la vreo şase metri de ea cu mâna streaşină la ochi.

— Măi să fie! a strigat Bel. O fi Carter Price, balerina extraordinară şi viitoarea vedetă de documentar?

Carter s-a mişcat, iar Bel i-a zărit pomeţii înalţi şi ochii albaştri – un albastru diluat, ca apa tulburată. Mai frumoşi decât ochii lui Bel. Ochii familiei Price. Carter a înclinat capul, iar părul până la talie, castaniu-arămiu, i-a căzut peste umeri şi a captat lumina soarelui strălucitor, păstrând-o între şuviţe.

— Mai taci!

Carter şi-a privit mâna şi a ascuns ceva între degete.

— Fumezi? a întrebat-o Bel şi s-a urcat lângă ea.

— De unde ţi-a venit ideea asta?

Carter a ridicat ţigara la buze.

— De când?

— De ieri.

Carter a tuşit.

— Să nu-i spui mamei! Am luat-o din poşeta ei.

— Eu nu spun nimic nimănui, a zis Bel şi s-a apropiat până li s-au atins genunchi. Dă-mi-o şi mie!

Carter a prins ţigara între două degete subţiri şi i-a întins-o.

— Mersi!

Bel a împins capătul între buze şi a tras adânc. Pe urmă a stins-o de zid şi a lăsat-o să cadă în iarbă.

— Hei!

Carter s-a întors enervată spre ea.

— Te-am văzut fumând de multe ori.

— Păi, tu eşti un om mai bun decât mine. Şi ai doar cincisprezece ani.

Bel a bătut-o pe spate, fără să-i pară superioară. Era treaba ei, la urma urmei: era verişoara mai mare.

— Fir-ar a dracu de treabă! a şuierat Carter.

Bel şi-a retras mâna.

— Ce-ţi mai fac picioarele azi?

Carter s-a uitat în jos la tenişii negri Converse care se mişcau încolo şi încoace la capătul picioarelor goale, cu muşchii de pe pulpă încordaţi.

— Sunt nenorocite! Dar bine, ştii?

— La fel ca noi toţi, a zis Bel cu un zâmbet, gata s-o împungă la subraţ, locul unde se gâdila cel mai tare.

Carter i-a sesizat intenţia şi i-a dat peste mână mai tare decât era nevoie, carne peste carne, os peste os.

— Au! s-a plâns Bef dar a râs şi s-a apucat de mână. Suntem într-un cimitir, n-ar trebui să loveşti. Nu eşti respectuoasă faţă de morţi.

— Du-te-n mă-ta!

— Futu-i, nici n-ar trebui să înjuri!

— Păi, de la tine am învăţat, a ripostat Carter.

Străinii le luau uneori drept surori. Nu prea semănau; Carter luase cu siguranţă genele bune din partea ei de familie. Dar crescuseră împreună, aproape la fel de apropiate ca surorile. Bel şi tatăl ei locuiau la numărul 33 pe strada Milton, iar fratele lui, Jeff, locuia cu mătuşa Sherry şi Carter la numărul 19. La o aruncătură de băţ, mă rog, la vreo două; Carter şi Bel încercaseră o dată. Bineînţeles că dăduseră de necaz, pentru că doamna Băgăreaţă din vecini le pârâse.

— Ei sunt? a întrebat Carter şi a arătat cu vârful ascuţit al nasului.

Bel i-a urmărit privirea. De aici, aproape se vedea strada din faţa casei lui Bel, forma minusculă de LEGO a dubei albe trase în faţă, omuleţii care ieşeau sau braţele şi picioarele care se mişcau.

— Instalează luminile şi alte chestii. Probabil va trebui să mă întorc în curând.

— Cum a fost interviul?

Carter îşi rodea unghiile, acum, că nu mai avea ţigara. întotdeauna era în mişcare; niciodată nu stătea locului. Bătea darabana cu degetele şi îşi legăna picioarele.

— Ca dracu', dar bine, ştii? a imitat-o Bel. Pe urmă a apărut mama lui Rachel.

— *Mafurisita?* a îngăimat Carter şi s-a holbat la ea.

— Aha!

Carter a plescăit din limbă şi a înţeles spaţiile dintre cuvintele lui Bel, un limbaj doar al lor.

— Nu ştiu de ce vor să apar în documentar, a spus

ea. M-am născut după ce a dispărut mătuşa Rachel. Nici măcar n-am cimoscut-o.

— Nici eu n-am cunoscut-o cu adevărat, a adăugat Bel de parcă era o competiţie. O, ar trebui să te avertizez! Unul din echipa documentarului, asistentul cameramanului, e cea mai ciudată persoană pe care o vei întâlni vreodată. Practic, e copilul din flori al unei vedete rock depăşite şi al unui clovn. Şi e inutil; e clar că Ramsey i-a dat slujba asta doar pentru că e cumnatul lui. Dacă ne plictisim azi, putem să facem mişto de el.

— Bel, fii cuminte!

Bel a sâsâit şi s-a ascuns de soare.

— Nu pot, mă arde!

Carter a clătinat din cap. Un râset mic, apăsat de ceva.

— Nu ai emoţii, nu? a întrebat Bel. O să fii în regulă! Mai bine să te obişnuieşti cu asta, nu-i aşa? în curând, o să fii prea celebră să-ţi aminteşti de biata ta verişoară!

— Scuze, cum ziceai că te cheamă? a întrebat-o Carter.

Bel a înghiontit-o şi a nimerit-o de data asta.

— Credeam că o să aştepţi până intri la Juilliard şi te cari la New York pentru totdeauna ca să uiţi de mine.

Toţi plecau în cele din urmă. Nu doar Rachel Price. Oamenii erau ceva temporar. Era singurul lucru pe care puteai să contezi: oamenii plecau mereu, chiar şi Carter.

— S-ar putea să nu intru, a spus Carter cu o voce

timidă.

— Normal că o să intri, dacă îţi doreşti cu adevărat asta. Bel a împuns-o şi i-a simţit duritatea coastelor.

— Hai, ar trebui să ne întoarcem! Publicul te aşteaptă!

A strigat ultima parte ca s-o facă de râs pe Carter în faţa morţilor care râdeau de ele din morminte.

Casa de la numărul 33 pe strada Milton forfotea deja de oameni şi de echipamente. Mai multe cufere metalice mari erau deschise şi scoteau la iveală componente de camere şi stative lungi, iar reflectoarele zăceau ne asamblate în jur, pe covorul din living, în timp ce Charlie păşea cu atenţie printre ele şi le oferea membrilor echipei cănile de cafea pentru care nu le ajungeau mâinile.

Unchiul Jeff şi mătuşa Sherry erau deja acolo. De îndată ce Bel şi Carter au intrat pe uşa deschisă, Sherry a luat-o pe Carter deoparte.

— Ţi-am pregătit o ţinută, scumpo! a zis ea. Era pe pat.

Probabil Sherry se pregătise ore întregi: avea părul aranjat în bucle castanii, pielea ei palidă avea o nuanţă portocalie acum, pudra i se aduna în cutele din jurul ochilor şi se dăduse cu un strat gros de rimei şi fard din belşug ca să obţină pomeţii pe care Carter îi avea de la natură.

Jeff făcea ce ştia el mai bine: stătea în calea tuturor.

— Deci, Ramsey, a spus bărbatul, luândmse după acesta în timp ce încerca să se pregătească. Am mai

văzut ceva făcut de tine?

— Am făcut câteva documentare, a răspuns Ramsey şi a luat în mână un ghem de cabluri. Am filmat unul acum câţiva ani despre un husky din Alaska care trăgea la sănii. Se numea *Câinele zăpezii.* L-a cumpărat Disney.

— O, da! a zis Jeff şi s-a scărpinat în părul cărunt. Prietenul meu, Bob, din Vermont, avea un husky. Cred că am auzit de filmul acela.

Nu, nu auzise!

— Câinele moare, un film care a stors multe lacrimi.

Ramsey l-a ocolit pe Jeff ca să ajungă la un reflector abia ridicat.

— A fost ultimul la care ai lucrat? a insistat unchiul cu întrebările.

Ramsey s-a uitat spre uşă: singura cale de scăpare.

— Nu, am mai filmat un documentar anul trecut. Despre un director de liceu din Millinocket, Mâine.

— Cred că am auzit şi de acela!

Ramsey a zâmbit.

— Probabil te gândeşti la altul, amice. Nu a fost preluat de niciun post. Nu o să-l vadă nimeni.

— De ce? a întrebat Jeff, fără să înţeleagă atmosfera din cameră.

De altfel, se întâmplau *multe* în cameră.

— Hm..., a zis Ramsey, lungind cuvântul cu stângăcie şi întorcându-şi ochii în jur în căutare de ajutor.

Privirea i s-a oprit la Bel. Niciun ajutor din partea ei, *amice.*

— Da, Ramsey! a zis fata, atacându-l la rândul ei.

De ce?

El a închis ochii strâns, de parcă ştia că Bel încerca să-i facă zile fripte, dar i se părea şi amuzant. Probabil că ajungi să cunoşti destul de bine pe cineva atunci când eşti închis ore în şir într-o cameră cu persoana respectivă şi repetaţi aceeaşi conversaţie. Poate că Bel îl plăcea totuşi pe Ramsey.

într-un final, regizorul a cedat.

— Unele reţele au spus că îi lipsea „elementul uman”. Nu ştiu cum au ajuns la concluzia asta – era numai despre oameni. Cu intrigi şi răsturnări de situaţie – nu se putea scrie, sincer, a zis Ramsey, clătinând din cap.

— Dar în mod clar au crezut că lipseşte ceva.

— Exact.

Jeff era încă în conversaţie.

— Ce păcat! Ai găsit un post pentru *Dispariţia lui Rachel Price*[7]*.*

— încă nu, i-a răspuns Ramsey şi i-a zâmbit. Dar vom găsi. E o poveste incredibilă!

— Cu intrigi şi răsturnări de situaţie, a comentat Bel.

Regizorul a salutat-o cu mâna în care avea lentila de la cameră.

Jeff încă nu terminase cu Ramsey, dar Bel nu i-a mai dat atenţie când tatăl ei s-a apropiat şi i-a oferit o cafea. în cana lui preferată, care avea forma feţei bulbucate a lui Moş Crăciun.

— Doamna Băgăreaţă ne urmăreşte de peste stradă, să ştii, l-a anunţat ea şi a luat cana a cărei suprafaţă se crăpa uşor, iar pe faţa de porţelan a Moşului se vedeau cele o mie de Crăciunuri.

— Doamna Nelson, Bel! a corectat-o Charlie în timp ce îi ridica bărbia cu un deget. Până nu uit: n-ai legat cum trebuie gura sacului de gunoi azi-dimineaţă. Trebuie să legi şnurul, să nu uiţi, e...

— E sezonul urşilor negri, ştiu, a terminat Bel în locul lui.

Totuşi, parcă îşi amintea că-l legase şi agăţase cordonul elastic. Dar poate îşi amintea o altă ocazie.

— Scuze!

— Noroc că e tatăl tău aici să se lupte cu urşii!

— Hei, eu sunt aia rea! a pufnit Bel. Mă lupt eu!

Charlie i-a zâmbit, apoi s-a întors şi l-a bătut cu palma pe spate pe Jeff. Din întâmplare, amândoi purtau blugi şi pulovere verzi.

— Jefferson, nu-i mai face capul calendar lui Ramsey! Lasă-l să-şi vadă de treabă!

Deşi era cu trei ani mai mare, Jeff a ascultat de fratele lui şi s-a dus să bată la cap pe altcineva.

— Când vine tatăl tău? l-a întrebat Ramsey pe Charlie, în timp ce alegea alte cabluri.

Charlie s-a uitat la ceas.

— îngrijitorul ar trebui să apară dintr-o clipă în alta. A avut o dimineaţă mai grea.

— Grozav! Noi suntem aproape gata. James, unde e cablul HDMI?

— Sunt gata să instalez microfoanele, a spus Saba, apărând ca o fantasmă din mijlocul haosului. Ash, tu pune-le microfoanele lui Charlie şi Bel, de ceilalţi mă ocup eu!

Ash s-a ivit din spatele celui mai mare cufăr de metal. Purta un tricou alb cu căpşune desenate pe sub

o cămaşă albastră din denim băgată într-o pereche de blugi de un albastru mai închis. Bineînţeles, evazaţi, în caz că vă întrebaţi.

— Mă duc să-mi schimb puloverul, a spus Charlie şi a dispărut pe hol.

— Fără dungi, te rog! a strigat Ramsey din urma lui.

— Bună, din nou!

Ash s-a apropiat de Bel şi a scos un dispozitiv cu microfon.

— Pot?

— Poţi? a întrebat Bel şi a întins braţele ca o sperietoare, de parcă asistentul era pe cale s-o percheziţioneze.

— Prima dată îl fixez aici.

Ash a păşit în faţă atât de aproape de ea, încât fata i-a simţit răsuflarea caldă şi mentolată. Asistentul avea ochii verzi, ceva ce Bel nu remarcase până atunci; un verde murdar, ca iarba de pe un teren de fotbal. Ash i-a agăţat microfonul minuscul de gulerul cămăşii de baseball şi a desfăşurat firul.

— Pe acesta îl ascundem aici, a zis el şi a dat stângaci din cap spre partea din faţă a bluzei.

Apoi a tras uşor de materialul de la guler, ferindu-şi ochii în timp ce strecura dispozitivul pe dedesubt, a ridicat firul şi l-a coborât pe pieptul fetei.

— Şi ce preferi, a întrebat-o, merele sau bananele?

— Hm? a răspuns Bel.

— Păi, e puţin aiurea să te pipăi în felul ăsta, aşa că m-am gândit să fac conversaţie, i-a explicat Ash şi a scos, în sfârşit, dispozitivul pe sub tricou.

— *Faci* conversaţie, nu-i aşa? a întrebat Bel în timp

ce pielea o furnica unde se atingea de firul rece.

— Păi, a funcţionat. Conversăm.

Ash a ridicat aparatul.

— Ăsta se prinde la spate. Ai un buzunar la pantaloni sau... Bel s-a întors cu spatele la el.

— N-ar trebui să mai facem conversaţie dacă urmează să-mi atingi fundul?

— O, am văzut un elan azi-dimineaţă! a spus Ash, um- blându-i la buzunarul din spate. Era mare de toti

— Păi, acum eşti în New Hampshire!

— OK, ţi-am instalat microfonul.

Bel s-a întors cu faţa spre Ash şi l-a măsurat din priviri, mişcându-şi doar ochii, nu şi capul.

— Blugi la dublu, a remarcat ea.

— O, mersi! a răspuns Ash şi şi-a netezit hainele.

— Nu era un compliment.

— Unde-i cablul HDMI? s-a auzit vocea lui Ramsey, mai disperată de data asta.

— L-am lăsat acolo! a strigat Ash şi a arătat peste umărul lui Bel. Lângă trep.

— Aha! a răspuns Ramsey, care a găsit cablul cu ajutorul instrucţiunilor.

— Trep? l-a întrebat Bel pe Ash.

— Trepied. Am decis să-l scurtez. Câştigi o secundă de fiecare dată când abreviezi. Secundele acelea se adună. Timpul înseamnă bani.

— Dar tocmai ai irosit alte nouă secunde cu explicaţia asta.

— O, da! a spus tânărul şi şi-a privit cu atenţie degetele, de parcă le-ar fi numărat.

Bel a mijit ochii.

— Nu eşti un om adevărat, nu-i aşa?

Ash a ridicat din umeri şi a privit-o în ochi cu un zâmbet calm. Nu era reacţia la care se aştepta ea.

— O să,.. mă duc acolo, a anunţat Bel, vrând să plece dacă nu pleca el.

— Ah, stai să te pornesc![I] a spus Ash cu glas tare în timp ce zgomotul scădea în jurul lor.

Bel simţea cum îi urcă pe faţă un val cald şi nechemat de căldură.

— Poftim? a întrebat, cu vocea stângace şi gâtuită.

— Microfonul, a lămurit-o Ash cu un zâmbet aproape înţelegător, umblând din nou la buzunarul din spate al lui Bel.

La naiba, oare ştia ce joc facea ea? Poate era chiar mai priceput decât se aşteptase. Bel îl subestimase: trebuia să fie şi mai antipatică dacă voia să câştige.

— Bun, eşti gata de treabă!

Ash s-a îndreptat cu acelaşi zâmbet pe faţă. îh, ce enervant!

Bel s-a îndepărtat fără să mai spună nimic. Dacă n-ai nimic frumos de spus, mai bine taci.

Atunci a coborât tatăl ei, îmbrăcat într-un pulover bleumarin, şi chiar în clipa aceea s-a auzit o bătaie în uşa laterală unde instalase rampa.

— Probabil e Yordan cu bunicul.

S-a dus să-i salute.

— OK, familia Price, puteţi merge pe canapea? a

I Joc de cuvinte intraductibil: *let me turn you on* (în eng. în original), care se poate traduce atât prin „stai să te pornesc”, cât şi prin „stai să te excit” (n. red,).

strigat Ramsey. Suntem gata să începem!

— Chiar părem cu cinci kilograme mai graşi pe cameră? l-a întrebat mătuşa Sherry pe Ramsey în timp ce stătea între Charlie şi Jeff pe canapeaua verde pădure şi se uita la cameră.

— Arăţi minunat, Sherry! i-a răspuns Ramsey din spatele camerei şi s-a uitat la monitor. Acum, hai să punem fetele să stea în faţa canapelei! Da, exact aşa, în spaţiile dintre voi. Perfect!

Cineva a strâns-o pe Bel de umăr; era tata.

— Carter, trage-ţi picioarele într-o parte! a şoptit Sherry. Nu, da, exact aşa! Ce fată bună!

— Tată, nu atinge chestia aia, e microfonul tău! s-a auzit Charlie.

Scaunul cu rotile al bunicului era lipit de marginea canapelei şi o extindea în acest fel.

>

Yordan, îngrijitorul, stătea stingher în spatele camerei şi al echipei. Avea părul negru tuns foarte scurt, dar barba nu la fel de mult. în zilele în care îşi amintea cine e, bunicul se plângea mereu că Yordan nu se bărbiereşte.

— E totul în regulă? l-a întrebat Ramsey pe Charlie.

— Deocamdată, a confirmat Charlie. O să-l rog pe Yordan să-l ducă pe tata acasă dacă e prea mult pentru el.

— Sigur. Mulţumesc că eşti alături de noi, Patrick! a spus Ramsey cu voce tare şi spaţii clare între cuvinte.

Bunicul a îndreptat spre regizor un deget tremurător.

— Tu eşti cineastul din L-L-Londra!

— Da, eu sunt!

Ramsey a zâmbit. N-ai fi zis că avuseseră aceeaşi conversaţie cu câteva minute în urmă.

— Mă bucur să te cunosc!

— N-am fost niciodată la Londra, a spus bunicul. Nu-i aşa?

S-a uitat la Charlie.

— Putem merge cu toţii, Pat, a zis Sherry şi s-a aplecat în faţă. Să o vedem pe Carter dansând într-o bună zi la Royal Ballet.

O, deci acum era Londra? Chiar mai departe decât New Yorkul.

— Mamă, îl zăpăceşti pe tataie! a zis Carter încet.

„Tataie” era numele pe care îl folosise Bel prima oară, când era micuţă şi îi era prea greu să pronunţe silabe diferite. Bel nu ştia dacă asta se întâmplase înainte sau după Rachel, iar acum nici bunicul nu-şi mai amintea.

— V-am conectat la televizorul de aici, a spus Ramsey, vorbind mai clar de dragul bunicului. O să punem trei clipuri din filmările făcute de voi mai demult, şi le mulţumim lui Charlie şi lui Jeff că ni le-au trimis acum câteva săptămâni! Vreau să le urmăriţi împreună, ca o familie, şi doar să reacţionaţi. Natural, aşa cum vă vine. Spuneţi-mi ce simţiţi, dacă aveţi amintiri despre Rachel pe care vreţi să le împărtăşiţi etc! Eu voi interveni cu întrebări. în regulă?

— în regulă, a răspuns Charlie în numele tuturor.

Mă rog, aşa stăteau lucrurile în cazul lui, pentru că lui Bel nu i se părea deloc în regulă. Nu era sigură că

mai văzuse aceste filmări şi nici că voia să le vadă, nu când avea camera îndreptată spre ea. Carter i-a dat un ghiont în coaste şi s-a îndreptat de spate.

— Camera? a întrebat Ramsey şi a făcut un pas în spate ca să iasă din cadru.

— Filmează, a răspuns James.

— Ash?

Băiatul a venit în faţă cu clacheta alb şi negru. Astăzi, scena avea numele: *Depanarea amintirilor.*

Ash a trântit clapa.

Sunetul l-a făcut pe bunic să tresară.

— Primul clip e de la Crăciunul din 2007, a spus Ramsey şi s-a ghemuit lângă laptopul conectat la televizorul care oglindea ecranul. Cu şapte săptămâni înainte de dispariţia lui Rachel.

L-a pornit, iar televizorul s-a deschis.

Şi atunci a apărut ea: Rachel Price.

La fel cum arăta în fotografia pe care o folosiseră în afişele care-i anunţau dispariţia. Zâmbetul larg care îi ascuţea bărbia, ochii gri-albaştri, părul lung şi blond, aproape la fel de lung ca al lui Carter în momentul acela. Purta fes, aşa că nu i se vedea micul semn din naştere de pe partea dreaptă a frunţii, un cerc de pistrui maronii. Un „semn de identificare" dacă îi găseau vreodată cadavrul, ceea ce nu se întâmplase până acum.

Rachel părea tânără, dacă Bel o privea cu atenţie; nu fusese niciodată mai în vârstă de-atât.

Rachel mijea ochii şi se uita direct la Bel, prin Bel.

Fata s-a cutremurat şi a simţit cum i se ridică părul pe braţ, dar nu voia să o arate.

Nu în faţa camerei.

Nu în faţa lui Rachel.

PATRU

RACHEL PRICE PRINSESE VIAŢĂ DIN NOU, CĂLĂTORIND ÎN TIMP, iar buzele întredeschise lăsau să i se vadă dinţii în timp ce zâmbea în frig.

— *Jeff,* a spus ea cu o voce care părea aproape reală. *înregistrezi?*

— *De ce ai impresia asta?* s-a auzit vocea lui Jeff, distorsionată şi spartă, prea aproape de microfon. *Din pricina camerei pe care o ţin în mână?*

Jeff, cel de acum, a râs de propria glumă.

Unghiul s-a schimbat când Jeff a păşit în faţă, iar Bel a văzut un copil bine înfofolit în braţele lui Rachel, cu trupul lipit de al ei, dormind dus. Nu era un copil oarecare, ci Bel, iar ea ştia asta, dar se simţea detaşată de pruncul adormit; erau din două lumi diferite.

— Ia te uită! a spus Sherry cea de acum, exact când versiunea ei din trecut a vorbit: *Eu renunţ dacă nu mă ajută nimeni cu omul de zăpadă!*

Sherry cea tânără a intrat în cadru, iar în urma ei au apărut urme de paşi, apoi şi Charlie. Purtau haine groase, mănuşi şi căciuli care le arătau doar jumătate din feţele înroşite de ger.

Un bulgăre de zăpadă a explodat în pieptul lui Sherry şi i-a lăsat urme albe pe bărbie.

— *Jeff, te omor!* a strigat ea la cameră. *Puteai să nimereşti copilul.*

— *Arma e în regulă!* a zis Rachel şi i-a zâmbit fetiţei cu ochii strălucind. *Poate să doarmă indiferent ce se întâmplă.*

Bel a uitat, pentru o clipă, că ea era în filmare; prima parte a numelui pe care şi-l amputase cu ani în urmă îi suna straniu. Nu ştia că Rachel îi spunea Anna; nimeni nu-i povestise asta vreodată.

— *Haideţi, Charlie, Jeff. Unul din voi să urce!* s-a auzit vocea bunicului – o voce de om în vârstă, însă mai tânără decât acum.

Părea să fie încă el însuşi; lui Bel îi lipsea chestia asta. Camera s-a întors şi l-a surprins cum stătea pe o sanie albastră, mult prea mică pentru el, darămite pentru încă un bărbat în toată firea.

Un zâmbet a apărut pe faţa tatălui ei, în varianta lui mai tânără, în zăpadă. A strâns-o de umăr pe Rachel în timp ce trecea şi a chicotit când s-a aşezat în partea din faţă a săniei, între picioarele bunicului.

— *Hai, tată!* a strigat Jeff.

Bunicul a împins cu picioarele în zăpadă, iar sania s-a pus în mişcare. Jeff alerga după ei, iar zăpada îi scârţâia sub picioare. Camera s-a întors, moment în care Bel a văzut, în sfârşit, unde erau. Şi-a dat seama după mormanul de maşini ruginite şi echipamente vechi din depărtare. A recunoscut camionul roşu şi vechi din mijlocul mormanului şi cadrul înalt care i se păruse mereu că semăna cu o girafă mecanică. îl botezase Larry. Erau la Depozitul de cherestea Price & Fiii, care era al bunicului şi îi aparţinuse cândva tatălui şi bunicului său. în urmă cu vreo treizeci de ani, dăduse faliment, înainte ca tatăl ei sau Jeff să fi avut ocazia să

devină *acei* fii, dar avea o pantă bună spre râu şi era locul perfect să se dea cu sania când era zăpadă din belşug. Câtă vreme nu te apropiai de camionetele vechi, de ferăstraie şi de echipamentele periculoase, pentru că bunicul se supăra.

Dar acum nu era supărat şi râdea în timp ce el şi Charlie goneau la vale.

Sania s-a răsturnat, pentru că Charlie o făcuse intenţionat, împrăştiind o cascadă de zăpadă scânteietoare peste el şi bunicul. Pe jumătate îngropaţi în nămeţi, râdeau întruna, în felul acela care devine dureros dacă durează prea mult.

Vocea lui Rachel a plutit de undeva din spatele camerei, separată de trup:

— O, *nu, s-au dus, Anna! I-am pierdut în zăpadă pentru totdeauna.*

Clipul s-a terminat, iar ecranul televizorului s-a făcut negru.

— Uau! a exclamat Sherry. Parcă am şi uitat cât de tânără era când s-a întâmplat.

— Foarte tânără, a încuviinţat Jeff. Adică, acum sunt doar nouă ani, Bel, între tine şi cât avea mama ta atunci.

Părea o diferenţă mult mai mare.

— Era o diferenţă de vârstă destul de mare între voi, nu-i aşa? a spus Ramsey. Nouă ani, Charlie, între tine şi Rachel.

— Da! a răspuns acesta, în ciuda nodului din gât.

Nimeni nu l-ar fi remarcat în afară de Bel. îşi făcea de lucru cu mâna stângă.

— Cum ţi se pare să vezi aceste amintiri fericite cu familia?

— E greu! s-a smiorcăit Charlie. Când o văd pe Rachel zâmbind aşa, îmi vine şi mie să zâmbesc cu ea, ca din instinct. Bucuria ei era contagioasă. Ştiu că aşa zice lumea câteodată şi poate că nu lumina *toate* încăperile în care intra, dar mie aşa mi se părea.

A făcut o pauză. Bel s-a uitat la el şi a observat că ochii îi deveniseră sticloşi din pricina ameninţării tacite a lacrimilor.

— Dar ştiu că n-am s-o mai văd niciodată, iar corpul meu are nevoie de o clipă să-şi revină. E greu! a repetat. Uneori e mai uşor să nu-i văd faţa.

— Nu pot să nu remarc că încă mai porţi verigheta, a comentat Ramsey.

Nici Bel nu mai putea acum să nu remarce, pentru că tatăl ei se juca cu ea şi o învârtea pe degetul umflat, înainte şi înapoi.

Charlie s-a uitat în jos, la inel, de parcă îl vedea pentru prima oară.

— Da, încă mai port verigheta.

A afişat un zâmbet reţinut, dureros.

— Dacă e să fiu sincer, nu cred că aş mai putea s-o scot nici dacă aş vrea.

Zicând acestea, Charlie a dat s-o scoată şi a tras de inelul de metal.

— Nu, a rămas fixată acolo! Cred că degetele mele sunt mai groase acum decât erau odinioară. E gravată pe interior cu data nunţii: 23 iulie 2005. Cea mai frumoasă zi din viaţa mea...

Un râset sec, menit să alunge lacrimile.

— îmi place să port verigheta! E ca o amintire despre Rachel şi despre viaţa pe care am avut-o împreună, oricât de scurtă a fost. înseamnă că ea încă mai e aici,

chiar dacă doar prin acest gest mărunt.

— Ce frumos ai zis, Charlie! a comentat Sherry şi s-a întins să-l mângâie pe genunchi. O să mă faci să plâng!

Ramsey părea aproape deranjat de intervenţia ei, pentru că fata tatei s-a înseninat odată ce a trecut momentul.

— Carter, a spus Ramsey, iar fata aproape a tresărit, mirată să-şi audă numele. Tu n-ai cunoscut-o pe mătuşa Rachel; te-ai născut la patru luni după dispariţia ei. Cum a fost copilăria ta când Rachel era atât de prezentă în viaţa ta, deşi nu ai întâlnit-o niciodată?

Carter şi-a dres glasul şi şi-a mişcat picioarele.

— Păi, cred că e chiar cuvântul acela. „Prezentă." Poate că a dispărut, dar a făcut mereu parte din familia mea şi a fost o Price, deşi nu ne-am suprapus. E la fel ca în cazul rudelor mai în vârstă pe care nu ajungi să le cunoşti, ca bunica Price.

Carter a făcut semn spre bunicul, care se uita în gol.

— Simţi că-i cunoşti datorită amintirilor şi poveştilor spuse de alţii. Şi, fără Rachel, n-aş avea-o pe Bel, aşa că...

Carter s-a oprit şi i-a zâmbit lui Bel, un gest care era suficient, care era grăitor. Dar nu avea să dureze la nesfârşit, oamenii nu rămâneau la nesfârşit, iar Carter avea să plece peste doi ani şi ceva.

— Grozav răspuns, scumpo! a spus Sherry şi s-a şters la ochi.

Carter şi-a tras picioarele înapoi.

— Da, aşa a fost! a încuviinţat Jeff. Şi, într-un fel oarecare, te-ai suprapus cu Rachel în clipul acela. Pentru că, Sherry, de Crăciunul acela erai însărcinată cu Carter, nu-i aşa?

Sherry a calculat în minte, privind când într-o parte,

când în cealaltă.

— Da, ai dreptate! a răspuns ea. Era pe la început; încă nu se vedea burta.

— Slavă Domnului, altfel ar fi trebuit să te cărăm pe sania aia!

Charlie s-a aplecat în faţă s-o tachineze, iar Bel i-a simţit răsuflarea în păr.

— S-a umflat ca o balenă pe la şase, şapte luni. Şi pe urmă...

Charlie s-a oprit şi s-a frecat la nas.

— în fine, am fost arestat în iunie, am stat la închisoare, aşa că nu te-am văzut când erai foarte mare, iar pe Carter am văzut-o prima oară abia când avea şase luni.

— E un sentiment grozav când cumnatul tău te descrie drept o balenă! a spus Sherry râzând şi întinzându-şi înainte bărbia pudrată. Dar are dreptate, m-am umflat din senin. îmi amintesc că încă nu spuseserăm nimănui. Eu şi Jeff am încercat mult timp să facem un copil.

Sherry a luat mâna lui Jeff şi şi-a aşezat-o în poală.

— încercam de aproape zece ani, aşa că eram obişnuiţi să nu vorbim despre asta şi să nu ne entuziasmăm prea tare în prima perioadă. Eu aveam 38 de ani când am conceput-o pe Carter, micul nostru miracol. Pe urmă, ştii cum e, a intervenit dispariţia lui Rachel şi nu voiam să sporim stresul şi îngrijorarea. Aşa că am păstrat secretul până când nu a mai fost secret.

— Din cauza burţii de balenă, a adăugat Charlie.

— Ei bine, acum nu mai arată ca o balenă!

Sherry s-a aplecat şi a gâdilat gâtul lung al lui Carter. Fata a încercat să se ferească, aşa că Sherry a renunţat la zâmbet, dar i-au rămas gropiţele, o viaţă de

apoi conservată în machiaj. S-a retras şi s-a uitat la Ramsey.

— Scuze, ştiu că nu despre asta e documentarul! Despre noi. Puteţi să eliminaţi scenele inutile, nu-i aşa?

— Nu, nu! a corectat-o el. Chiar despre *asta* e documentarul. Toate aceste amănunte legate de viaţa voastră, de familia voastră şi de felul în care dispariţia lui Rachel a afectat alte aspecte ale vieţii de zi cu zi la care oamenii nu s-ar gândi. Faptul că tu ţi-ai ascuns sarcina, că Charlie şi-a întâlnit nepoata abia la şase luni din cauza procesului... Asta e povestea pe care vreau s-o spun. Prezenţa lui Rachel în toate. Toate sunt lucruri utile.

— Toate sunt utile, Carter!

Sherry a zâmbit fericită în timp ce-şi trecea degetele prin părul arămiu al fiicei ei.

— Probabil am ştiut că avea să fie înaltă şi frumoasă, nu? Am botezat-o după Carter Dome, un munte aflat în apropiere. Acolo eu şi Jeff.,.

Charlie a tuşit şi a întrerupt-o, prefăcându-se că se îneacă.

— Ce e?

Sherry s-a întors spre el. La fel şi Bel.

Charlie a râs jenat pe nas.

— Ştiu că Ramsey a spus să fim sinceri, dar nu trebuie să spunem chiar *tot* în faţa camerei.

— La ce te referi? l-a întrebat Sherry, Acolo ne-am logodit eu şi Jeff.

— O! a exclamat Charlie cu buzele ţuguiate, o formă pe care au păstrat-o câteva clipe.

Apoi încă un „O!” înainte de a izbucni în râs, un râs zgomotos, şuierător, care ieşea din piept.

— Credeam că o să spui că acolo a fost Carter, ştii

tu, *concepută.*

— Poftim? Nu! a ţipat Sherry cu mâinile ridicate defensiv. Chiar credeai că de-asta am botezat-o aşa?

— Tată!

Bel şi-a făcut datoria şi l-a pus la colţ, împărţind cuvântul în două silabe lungi şi dezaprobatoare.

Jeff şi Sherry hohoteau şi ei.

— îh, unchiu' Charlie! s-a strâmbat Carter şi s-a uitat la Ramsey şi la restul echipei. Cred că nu-ţi poţi alege familia, nu-i aşa? a spus ea şi a pufnit pe nas.

— E perfect, oameni buni! a zâmbit Ramsey cu ochii la monitor. Chiar grozav! Următorul clip e din ianuarie 2009.

Apoi a apăsat un buton, iar televizorul s-a aprins cu un pâ- râit, transportându-i pe toţi în alt living: cel din casa bunicului.

Cadrul se fixase pe scaunul din colţul camerei. Bel stătea în braţele bunicului în timp ce acesta citea dintr-o carte veche cu copertă cartonată. Ea era mult mai mare decât o văzuseră ultima oară, dar tot micuţă, căci cartea era aproape cât copila.

— *„...hoţul de amintiri s-a uitat la ceafa capului ei roşcat şi frumos",* citea bunicul cu vocea gravă de povestitor. *„încă mai ţinea cuţitul în mână."*

— *Pat,* s-a auzit vocea lui Sherry pe cameră, *sunt destul de sigură căeo carte nepotrivită pentru vârsta ei. Nici măcar n-are poze.*

— *Nu fi absurdă, Sherry!* a respins-o bunicul şi şi-a întors ochii la carte. *Nu ştie despre ce e vorba, doar cum sună, nu-i aşa, Annabel?*

— *Da, tataie,* a răspuns Annabel, care avea aproape trei ani şi dădea cu degetele pe foaie.

— *îi place. E o carte specială, nu-i aşa, micuţo?*

Camera s-a întors spre un scaun de maşină pentru

copii aşezat pe canapea. Acolo dormea un bebeluş, Carter, cu faţa rozalie.

— *Ar trebui să se întoarcă în curând, nu?* a întrebat Sherry cu un tremur în voce.

— *Dintr-o clipă în alta,* a răspuns bunicul cu acelaşi tremur.

— *Stai!* Respiraţia lui Sherry părea întretăiată din spatele camerei. *Aud o maşină. Cred că ei sunt. Annabel, hai cu mine, scumpo!*

Sherry a ieşit în grabă din cameră, iar imaginea a devenit neclară. A deschis uşa de la intrare, iar din spatele ei s-au auzit strigătele piţigăiate ale unei fetiţe.

— *Annabel, e tăticul tău, uite!*

O camionetă mică şi neagră a oprit în faţa casei. Portiera şoferului s-a deschis, iar Charlie a coborât din maşină într-un costum elegant, cu cravata desfăcută ca doi şerpi care-i fluturau peste umeri.

— *Unde e?* a strigat el la Sherry cu un zâmbet pe buze. *Unde-i Annabel?*

Unghiul a tremurat când căpşorul blond a trecut printre picioarele lui Sherry.

— *Uite-o!*

Charlie s-a ghemuit cu braţele deschise şi vocea încărcată de lacrimi. Unchiul Jeff a apărut de după camioneta din spate, dar Charlie avea ochi doar pentru ea.

— *Vino încoace, fetiţo!*

— *Tăticul meu!* a ţipat micuţa Annabel în timp ce picioarele alergau sub ea, nesigure şi dezechilibrate când s-a aruncat cu capul înainte spre el.

Tatăl a prins-o înainte să cadă. S-a îndreptat şi a strâns-o tare în braţe în timp ce ea îşi îngropase faţa lângă a lui, udă de lacrimile şi sărutările lui.

— *Taţi e acasă,* a spus el şi i-a ciufulit părul. *Nu mai*

plec. Nu te mai părăsesc niciodată, Annabel.

Fetiţa a dat din cap şi a înhăţat promisiunea din aer, apoi şi-a apăsat gura cu mâna. Charlie a plescăit din buze peste mâna ei.

— *Taţi, opreşte-te! Vino să-mi vezi bebeluşul!*

A arătat cu degetul grăsuţ spre cameră. Spre ea, cea de la optsprezece ani, care stătea pe jos în living şi urmărea clipul.

Ecranul s-a întunecat.

în spatele lui Bel s-a auzit un smiorcăit; tatăl ei plângea şi în prezent şi se ştergea la ochi cu mânecile tot mai închise la culoare.

— Scuze! a zis el şi a tuşit stânjenit.

Bel şi-a întins braţul peste piciorul lui.

— Nu, nu-ţi cere scuze! a spus Ramsey cu blândeţe. Poţi să ne spui ce se întâmpla în clipul acela?

— Nu cred că pot, a răspuns Charlie şi s-a înfiorat.

Şi-a ascuns fata.

Plângea şi Sherry, dar într-un mod mai drăguţ, cu faţa intactă. Bunicul nu-şi mai amintea, aşa că mai rămânea doar Jeff.

— A fost ziua în care s-a dat verdictul, a spus acesta, reuşind să strecoare şi el o vorbă. Juriul a luat decizia după două zile de deliberări. Sherry a rămas acasă să aibă grijă de copii. Tata nu suporta să vină la tribunal; avea emoţii cumplite, era îngrozit că juriul avea să-l găsească vinovat, aşa că m-am dus singur. Juriul a dat verdictul de *nevinovăţie.* Ceea ce însemna că Charlie era în sfârşit liber şi că se putea întoarce acasă. A fost o zi foarte emoţionantă!

— Ai fost închis şapte luni, Charlie, în aşteptarea procesului, a încercat Ramsey să i se adreseze din nou. Probabil ţi s-a părut o perioadă îndelungată.

Charlie a dat aprobator din cap.

— Prea îndelungată! Să fiu departe de Bel când era aşa de mică! Dar aceea a fost o zi plăcută. Dulce-amăruie, pentru că nu o mai aveam pe Rachel şi nici răspunsuri despre ce se întâmplase cu ea. Dar a fost sfârşitul unei perioade îngrozitoare din viaţa mea. M-am bucurat foarte mult să mă întorc lângă familie.

— Şi noi ne-am bucurat că te-ai întors! a adăugat Jeff.

— Da! a scâncit Sherry. Nu că nu ne-ar fi plăcut să avem grijă de Bel. A stat la noi când l-au arestat pe Charlie şi aveam şi un copil pe drum. De unde înainte nu aveam niciun copil în casă, ne-am trezit cu doi unul după altul. A fost...

Sherry a făcut o pauză, dusă pe gânduri.

— Plin de evenimente. Puţin copleşitor. Dar Bel era o fetiţă aşa de dulce! Ne întreba „Unde-i mami? Unde-i tati?” Nu-i aşa, Jeff? Dar, în cele din urmă, n-a mai întrebat. Şi după ce s-a născut Carter, a devenit obsedată de ea. îi spunea „bebeluşul meu”, cum a făcut pe filmare.

Bel s-a întors spre Carter şi i-a şoptit „bebeluşul meu”, mai demonic decât descria Sherry.

Carter a pufnit pe nas.

— Iar Patrick ne-a ajutat mult, nu-i aşa? l-a întrebat Sherry pe bunicul. Am născut acasă când a venit Carter pe lume – nu-mi plac spitalele, acele şi toate prostiile alea.

„Toate prostiile alea.” Să nu înceapă cu ceaiurile ei homeopate!

— ...aşa că Pat a luat-o pe Bel la el acasă timp de câteva zile după ce s-a născut Carter. Ne-a ajutat mult cu fetele, îşi iubeşte nepoatele! îţi plăcea să-i citeşti lui Bel, nu-i aşa, Pat? Toţi învăţam împreună cum să ne comportăm ca o familie. Cred că am făcut o treabă

foarte bună!

— Da, aşa e! a spus Charlie încet. Şi vă sunt foarte recunoscător că aţi fost alături de Bel când eu n-am putut. N-am să vă pot mulţumi niciodată îndeajuns! Nu cred c-am spus-o atât de des pe cât ar fi trebuit!

— Nu-i nevoie s-o faci, a zis Jeff şi s-a uitat la el peste Sherry, schimbând o privire ca fraţii. Pentru asta există familia! De-asta m-am dus la tribunal cu maşina lui Charlie; ştiam că va dori să conducă până acasă, ca un om liber.

— Aşa e! a spus Charlie şi s-a şters la ochi. Ford Seria E Cât am iubit maşina aceea! O cumpărasem cu doar câteva săptămâni înainte să fiu arestat şi eu...

— Trebuie să merg la baie! a spus Jeff repede, apoi s-a ridicat şi s-a îndepărtat de canapea înainte să mai apuce cineva să spună o vorbă.

Ramsey a făcut ochii mari. Cei din echipă au schimbat o privire.

— Jeff, nu poţi să...

Dar Jeff putea, pentru că plecase deja, ieşise pe hol şi închisese uşa de la baie după el. Unchiul Jeff nu se pricepea să citească atmosfera din cameră.

O clipă mai târziu, Ash a făcut o mutră chinuită şi şi-a ridicat căştile de pe urechi, ţinându-le pe cap ca pe o coroană.

— încă mai are microfonul, a spus.

— îl auzi cum face pipi? l-a întrebat Bel.

— O, da! îi dă tare!

Carter s-a plesnit peste frunte.

— Omorâţi-mă acum, pe bune!

— Credeam că nu vrea să-l vadă nimeni plângând, a spus Charlie, care avea în sfârşit ochii uscaţi. Dar, dacă tot a venit vorba despre urinat şi maşina mea preferată..., a început el.

— Să nu îndrăzneşti!

Bel s-a întors şi i-a aruncat o privire.

Charlie a chicotit şi i-a ciufulit părul.

— Hai! a zis el. E o poveste drăguţă!

Nu, nu era drăguţă, dimpotrivă. Şi mai era şi o întreagă echipă britanică de filmare acolo. Fără a mai pune şi camera la socoteală.

Tatăl ei a înghiontit-o în spate.

— Am început deja!

Bel a oftat şi s-a întors cu spatele la el. Bine, dacă asta îl înveselea! Totuşi, nu voia să-l ajute să spună povestea.

— Am iubit maşina aia! i-a zis Charlie lui Ramsey şi s-a apucat să povestească după ce a primit permisiunea. Aş fi păstrat-o pentru totdeauna. Dar... Eu şi Bel eram în North Conway, nu-mi mai amintesc de ce.

Bel îşi amintea.

— Am fost la Story Land când am împlinit doisprezece ani.

— Exact! a confirmat Charlie. Ne-am oprit la Taco Beli când ne întorceam spre casă. Am lăsat-o pe Bel în maşină cât m-am dus să iau mâncarea. Şi, când am ieşit, făcuse pipi pe *toată* bancheta din spate.

Chicotea şi dădea din mâini în timp ce povestea.

— Adică *peste tot.* Enorm de multă urină!

— Unchiu Charlie! a spus Carter cu o voce mustrătoare, care a sunat mai joasă când i-a pronunţat numele.

— M-ai lăsat acolo vreo trei ore! a protestat Bel cu o roşeaţă în obraji mai rea decât povestea în sine.

Charlie a râs şi mai tare.

— Au fost zece minute. Maximum cincisprezece.

Cred că au fost prea multe pahare de milkshake la Story Land, puştoaico.

S-a aplecat în faţă şi a cuprins-o într-o îmbrăţişare din spate, sărutând-o enervant de mult în creştetul capului.

— Dar n-am mai scăpat niciodată de mirosul de urină. Aşa s-a terminat povestea cu maşina mea frumoasă, prima cu care am mers când am fost eliberat.

— Odihnească-se în pace! a murmurat Bel.

— Odinească-s în pipi? a adăugat el.

Bel a refuzat să-i răspundă.

După ce s-a auzit apa la toaletă, Jeff s-a întors, fluierând. Era clar că nu se spălase pe mâini. Carter s-a pleoştit şi mai tare pe podea.

— Jeff.

Ramsey s-a ridicat, cu o voce cât mai senină şi veselă cu putinţă.

— Nu-i mare lucru, dar data viitoare poţi să aştepţi până se termină un segment ca să mergi la toaletă?

— Trebuia neapărat să fac pipi, a răspuns Jeff şi s-a aşezat la loc pe canapea.

— O, ştim! a bombănit Ash şi şi-a pus căştile la loc pe urechi.

— Voiam să revenim la ceva ce-a spus Jeff despre clip, a zis Ramsey. Pe urmă, mai blând şi totodată cu tonul mai ridicat, a întrebat: Patrick, îţi aminteşti de ce n-ai vrut să mergi la tribunal când s-a citit verdictul? Patrick?

— Ce e? a întrebat bunicul răguşit când şi-a auzit numele.

— Aveai emoţii că verdictul avea să fie de vinovăţie?

— Cine-i ăla?

Charlie s-a foit pe canapea ca să se apropie de

bunicul.

— Tată? a întrebat el încet. Te întreabă de proces. Mai ţii minte? Ce-a fost cu Rachel?

— Rachel, a spus bunicul şi s-a înecat cu cuvântul acela ascuţit, iar un fir subţirel de salivă i-a apărut în colţul gurii. Rachel! Iubita lui Charlie.

— Soţia, l-a corectat Charlie cu un zâmbet blând. E OK, nu te grăbi, tată!

Charlie s-a apropiat şi mai mult şi şi-a prins părintele cu braţul pe după umeri.

— Rachel, a încercat din nou. E-era, nu era... încetează! s-a răstit bunicul deodată, apoi şi-a ridicat o mână din poală şi a întins-o spre faţa lui Charlie.

Palma s-a lipit cu o izbucnire slabă de violenţă înainte ca Charlie să-l prindă de mână şi să i-o cuprindă încet între mâinile lui mult mai mari. Mai sigure.

— E OK, tată! i-a şoptit el. Sunt aici! N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Jeff? l-a întrebat bunicul.

— Nu, sunt Charlie. Sunt aici!

Yordan a devenit atent în spatele camerei.

— E OK! i-a spus Charlie şi s-a uitat la Bel ca să-i spună şi ei.

Şi era OK, dacă aşa spunea tata.

Şi-a întors privirea spre Ramsey.

— Tata şi-a pierdut o mare parte din memorie când a avut primul atac, vara trecută. A fost unul grav. După al doilea, a rămas în scaunul cu rotile. Are demenţă vasculară, aşa că-şi pierde tot mai mult din memoria funcţională, din vorbire, din amintirile mai vechi. Poate deveni agresiv fără să vrea.

Probabil că Ramsey ştia toate aceste lucruri; probabil că tatăl ei îi explicase deja. Poate că o spunea

acum doar pentru cameră, ca oamenii să nu creadă că bunicul e rău.

— Cred că a pierdut aproape toată perioada în care Rachel a fost cu noi. Nu sunt sigur dacă şi le mai aminteşte pe fete, a spus Charlie întristat, refuzând să se uite la ele.

Să nu-ţi aminteşti şi să pleci erau aproape acelaşi lucru.

— Nu mai păstrează acele amintiri. Nu sunt sigur că e corect să-l întrebăm despre Rachel, pentru că nu facem decât să-l tulburăm.

Şi poate că Bel era singura care înţelegea acest lucru cu adevărat.

— Sigur, îmi pare rău! s-a scuzat Ramsey. N-ar fi trebuit să întreb. Mi s-a părut că l-am văzut zâmbind când urmărea clipul. îmi pare rău!

- EOK!

— Putem continua?

Puteau, pentru că asta a spus tata în timp ce o pată mică şi roşie i se întindea pe obraz.

— Ultimul clip e important, a spus Ramsey şi s-a uitat atent la Bel.

Grozav, era rândul ei să fie în centrul atenţiei? încercase să treacă neobservată, ceea ce însemna acelaşi lucru cu a fi dispărută. Sherry şi tata erau scuturi uşoare.

— Motivul pentru care e special, a continuat Ramsey, este că ar putea fi ultima filmare cu Rachel Price, în afară de cele de pe camerele de supraveghere de la White Mountains Mall. Filmarea a fost făcută de Rachel la 11 februarie 2008, cu două zile înainte să dispară.

Şi-a lăsat cuvintele să plutească în aer o clipă.

— Să începem!

A apăsat pe play.

Un prim-plan cu un copil într-o salopetă galbenă, întins pe covor, cu zâmbetul numai gingii şi dinţi de copil mic îndreptat spre cameră. Picioruşe grăsuţe şi desculţe stăteau lipite ca nişte mâini gânditoare, care aşteptau ceva.

— *Cine-i cea mai bună fetiţă din lume?* a întrebat din spatele camerei o voce blândă şi catifelată, de parcă ştia deja răspunsul.

Părea şi familiară. O mână prea mare a coborât, picând ca din cer să gâdile fetiţa. Aceasta a chicotit şi şi-a strâns pumnişorii de copil, scuipând salivă în timp ce limba fericită ieşea printre dinţi. Când mâna s-a retras, a încremenit, de parcă prindea viaţă doar când era atinsă. Când era gâdilată.

— *Eşti fetiţa lui mami?* a întrebat vocea.

Fetiţa a chiţăit drept răspuns.

— *Eşti, nu-i aşa? Eşti fetiţa lui mami, Anna-Belly-Boo.*

— *Ma-mal* a răspuns fetiţa, vesel şi sacadat.

— *Da, Anna. O iubeşti pe mama, nu?*

— *Dea!* a spus fetiţa, convinsă că e un cuvânt corect. *Dea ah mama blong-itf*

încrezătoare că e o propoziţie.

— *Da, fetiţă bună!* a spus Rachel, prefăcându-se că înţelege. *Şi mami te iubeşte mai mult decât orice pe lumea asta. Nu-i aşa?*

S-a auzit un sunet şi uşa de la intrare închizându-se uşor, dintr-un loc care nu se vedea pe cameră.

— *Ai venit deja!* a spus vocea lui Charlie, înăbuşită în fundal. *Cum ai ajuns acasă?*

— *M-a adus Jules cu maşina,* a răspuns Rachel.

— *Aş fi venit să te iau,* a spus el. *Rachel, scumpo!*

Mai aproape de această dată.

— Iar n-ai închis uşa de la intrare. Trebuie neapărat să verifici, e ger afară! Nu ţi-efrig?

— Nu chiar, a răspuns ea. *Nu ne efrig, nu-i aşa, puiule?*

Micuţa Annabel şi-a ridicat picioarele şi a scos fericită încă un balon de salivă.

Clipul s-a încheiat.

Ecranul s-a făcut negru.

Bel a înghiţit în sec, iar saliva densă i s-a lipit de gât. în cameră era linişte, şi toţi aşteptau ca ea să spună ceva.

— Da, a zis, aproape ca şi cum n-ar fi spus nimic. Nu l-am mai văzut până acum.

Spunea ceva fără să spună, de fapt, nimic. Bel s-a întors spre cameră şi i-a atras privirea lui Ash. El a ridicat degetele mari în sus şi le-a ţinut în dreptul pieptului acoperit de căpşune. îh, n-avea decât să-şi bage degetele alea în...

— La ce te gândeşti, Bel? a întrebat-o Ramsey. Cum te simţi când vezi acest clip? Cu doar două zile înainte ca totul să se schimbe pentru totdeauna.

Cum se simţea? Stânjenită, cu gâtul blocat şi cu palmele ude.

— E frumos! a minţit ea. Să vezi un moment normal ca acesta. Nu-mi amintesc astfel de momente cu ea. Dar aici păream fericită.

— Da, aşa e!

Ramsey i-a zâmbit încurajator.

— La fel şi Rachel, aş crede. Foarte fericită şi fără să dea vreun semn despre dezastrul care a urmat. Recunosc că şi eu m-am emoţionat când l-am văzut prima oară, pentru că se vede cât de mult te iubea

mama ta, a zis Ramsey.

Oare? Mai mult decât orice pe lumea asta? Păi, atunci de ce o lăsase pe Bel pe bancheta din spate a maşinii doar 48 de ore mai târziu? Dispărută pentru totdeauna. Explicaţi-o pe asta!

— încă un lucru pe care n-am putut să nu-l remarc! a continuat Ramsey.

Nu putea să nu remarce multe lucruri, nu-i aşa? Poate că trebuia să meargă la un doctor.

— Există o asemănarea fizică între tine şi Rachel, dar ceea ce mă surprinde este cât de asemănătoare vă sunt vocile. Vocile voastre, când vorbiţi, par aproape identice.

— Da, am observat! a intervenit Jeff. Foarte asemănătoare, acum, că ai crescut. Probabil v-am confunda mereu la telefon dacă...

Da, dacă...

Bel ştia că au dreptate. De-asta i se părea aşa de familiară vocea lui Rachel, pentru că sigur nu o ştia din memorie. Nu avea amintiri cu vocea ei. Ramsey aştepta ca ea să continue, dar nu voia să vorbească din nou cu vocea lui Rachel.

— Am mai văzut ceva în clipul acela.

Ramsey şi-a îndreptat atenţia spre tatăl ei.

— Charlie, la procesul tău din decembrie 2008, ai declarat că în lunile şi săptămânile dinaintea dispariţiei lui Rachel ai observat o schimbare în comportamentul ei. Era uitucă, părea preocupată, neatentă. Acestea sunt cuvintele pe care le-ai folosit. Poţi să ne spui ceva despre asta?

Charlie s-a aşezat mai drept, iar canapeaua veche a scârţâit sub el.

— Nu era nimic grav! Exact cum aţi văzut acolo, cu uşa de la intrare. Rachel uita lucruri pe care nu le-ar fi

uitat altă dată. Lăsa aragazul pornit, ardea mâncarea. Uita că Bel era în cadă. Aragazul, robinetele, ferestrele, monitorul pentru copil. Lucruri din astea! Credeam că suferă de – cum îi zice da, de „creier de mămică”. Poate că se întorsese prea repede la serviciu, chiar şi cu jumătate de normă. Sunt convins că asta a fost!

Bel s-a mişcat, simţind că podeaua devenise deodată prea dură sub ea. Pentru că nu era sigură că asta fusese tot. Să lase uşa de la intrare deschisă fără să vrea, apa să curgă după ce ieşea din duş, să nu lege punga de gunoi la gură, deşi era sezonul urşilor negri şi deşi ştia că trebuie s-o facă şi credea că o făcuse. Tatăl ei nu se supăra niciodată, mai degrabă era foarte drăguţ cu ea. Oare observase asemănările? Nu pomenise niciodată de asta. Ceea ce era bine, pentru că Bel nu voia să fie ca Rachel Price. Dacă ea lumina încăperile în care intra, Bel le întuneca. Dacă era uitucă, Bel trebuia să se străduiască şi mai tare să nu fie la feL

— Şi Bel, a spus Ramsey, ştiu că au trecut şaisprezece ani şi crezi că mama ta e cel mai probabil moartă. Dar, dacă s-ar întoarce, cumva, după atâta timp, ce-ai vrea să-i spui?

Bel nici nu ştia de unde să înceapă să răspundă. Totuşi, asta era în regulă, pentru că nu-i datora lui Ramsey să-i spună tot ce-i trecea prin minte. Putea să păstreze o parte numai pentru ea.

— Nu ştiu, nu o cunosc cu adevărat.

— Ştiu, a spus Charlie, intervenind să o ajute. M-am gândit mult la asta, uneori îmi apare şi în vis. Aş vrea doar s-o îmbrăţişez. Să o cuprind cu braţele şi să-i spun cât de mult o iubesc. Ce mult mi-a lipsit. înainte de

orice întrebări, pentru ca acelea ar veni mai târziu.

Sherry şi-a suflat nasul zgomotos.

— Eşti OK, scumpo? a întrebat-o Jeff.

Ea i-a făcut semn s-o lase în pace.

— Ştiu că nu se va întâmpla niciodată aşa ceva, a zis Charlie cu vocea sfâşiată şi şi-a înăbuşit lacrimile înainte să cadă. Dar asta aş face!

CINCI

NOPTIERELE ERAU FĂCUTE PENTRU SECRETE. IAR BEL AVEA mai multe secrete decât majoritatea oamenilor, atât de multe, încât fusese nevoită să elibereze un raft din şifonier pentru ce avea în plus, lucruri ascunse după şosetele făcute ghem. Şi sub pat.

A deschis sertarul noptierei, iar conţinutul a zornăit. Balsamuri de buze şi dezinfectante pentru mâini, o solniţă mică de la Rosa’s Pizza, semne de carte, pixuri, un AirPod – cel după care îi părea rău –, ojă, o mănuşă cu eticheta încă ataşată, o figurină pe care o primise ca jucărie la un Happy Meal, o şurubelniţă micuţă şi regina din marmură neagră din setul de şah de la Royalty Inn. Bel a mai adăugat un secret la adunătura aceea: elasticul de păr pe care îl luase azi de pe pupitrul unei boboace în laboratorul de ştiinţe. O senzaţie de ruşine a cuprins-o pe Bel, care avea pielea animată de furnicăturile calde. S-a uitat în jos la colecţia de lucruri furate, toate destul de mici cât să încapă în palmă.

Bel a închis sertarul, ascunzându-le. Ascunse, dar nu uitate. Lucrurile nu puteau să o ia din loc şi să plece, pur şi simplu. Numai dacă erau într-un film Pixar, iar Bel era convinsă că nu trăieşte într-un asemenea film.

A urcat în pat şi a zărit cartea care o aştepta pe noptieră. Intriga nu devenise încă interesantă – multe detalii din trecut dar urma să se întâmple ceva palpitant: titlul o promitea.

Şi-a verificat telefonul – nu pentru mesaje, nu avea de unde să le primească ci ca să se asigure că-şi fixase alarma pentru a doua zi, să meargă la şcoală.

Acum, că încetase să se mai foiască, auzea un murmur slab de voci de la parter. Nu era televizorul; emisiunea tatei se terminase la ora zece. Probabil era cineva acolo. Cine venise aşa de târziu la ei?

Bel a dat cuvertura la o parte şi a traversat camera desculţă şi cu paşi uşori. Apoi a întredeschis uşa. Vocile s-au auzit mai clar când a împins uşa tare şi a rămas pe jumătate în cameră, pe jumătate pe hol, cu ochii la scările luminate.

Acum vorbea tatăl ei în livingul de jos.

— .. .mult prea târziu, nu ştiu de ce spui asta acum. Ce s-a întâmplat? Nu a fost în regulă azi, la interviu?

— Nu, a fost bine!

Era unchiul Jeff, îi recunoştea vocea, dar avea o asprime, a nelinişte, pe care nu o auzea prea des.

— Bine, cred! Am răspuns la toate întrebările. Dar am avut emoţii să nu spun din greşeală ceva care să te pună într-o lumină proastă, aşa că m-am gândit bine ce să răspund dinainte, iar Ramsey a comentat că am cam tras de timp. Aşa că poate părea că am încercat să ascund ceva. Nu ştiu.

— Dar nu ascunzi nimic, a spus Charlie cu voce împăciuitoare. Nimeni nu ascunde nimic, aşa că n-ai de ce să te îngrijorezi. Totul e în regulă!

— Poate. Nu ştiu, Charlie. Nu ştiu dacă a fost o idee bună documentarul ăsta. Lucrurile nu mai sunt normale de multă vreme. Nici măcar bune. Doar ştii cum era atunci când a dispărut sau după proces. Toată atenţia,

toată presa, oamenii din oraş
care aveau *păreri,* ferestrele sparte, psihopatul care era obsedat de caz. Habar n-ai ce viziune va avea documentarul; ar putea să te scoată pe tine vinovat. Pot s-o facă, să ştii. Să editeze. Muzica, perspectiva. E uşor să faci pe cineva să pară un ticălos. Nu ştiu de ce facem asta, de ce riscăm să atragem din nou atenţie negativă asupra noastră.

— O facem pentru că trebuie, Jeff, a răspuns tata, încă drăguţ şi calm, dar Bel detecta o urmă rară de nerăbdare. Crezi că eu mi-am dorit treaba asta? Crezi că am vrut camerele în jur, să se bage în viaţa noastră şi să dezgroape toate amintirile astea vechi şi dureroase? Dar trebuie s-o facem, şi totul va fi bine, îţi promit! Nu mă pot face să par vinovat pentru că nu sunt vinovat, o ştim cu toţii. O să termine în câteva săptămâni şi pe urmă ne putem vedea de vieţile noastre. Hei, poate o să fie chiar ceva pozitiv documentarul ăsta. Oamenii o să ne vadă aşa cum suntem, cum e familia noastră şi cât de mult am iubit-o pe Rachel. Poate aşa o să-mi reabilitez numele o dată pentru totdeauna.

— Dar poate nu e prea târziu să...

— Nu e prea târziu pentru *cel* i-a tăiat vorba Charlie. Am semnat un contract; participarea familiei a făcut parte din înţelegere. Le-am vândut drepturile asupra vieţii mele, Jefferson. Mi-au plătit 40 000 de dolari. E prea târziu să dau înapoi, iar discuţia asta n-are niciun rost.

Bel şi-a schimbat poziţia, iar genunchii i-au trosnit în tăcerea aceea, în timp ce-şi ţinea respiraţia ca să audă mai bine.

— Eu doar încerc să te ajut, a spus Jeff. Nu cred că te-ai gândit la toate aspectele.

— M-am gândit la toate de sute de ori! a spus

Charlie, care acum se înfuriase de-a binelea.

Bel nu-l auzise niciodată furios.

— Tu nu te oferi voluntar să plăteşti pentru îngrijirea tatei, Jefferson. Ai idee cât costă să aibă îngrijitor permanent? Te-ai gândit vreodată? Nu, pentru că e tot treaba mea să mă ocup de toate. Aveam nevoie de bani, Jeff. Mai mulţi decât am eu sau tu. Documentarul plăteşte pentru îngrijirea lui. Poate tu nu vrei s-o faci, nici *eu* nu vreau s-o fac, dar nu avem de ales.

Bel asculta, afla lucruri, dar era clar că Jeff nu facea acelaşi lucru.

— Trebuie să existe o altă modalitate de a-l ajuta pe tata şi...

— Ai dreptate, Jeff. a spus Charlie răguşit. Am avut două opţiuni ca să obţinem aşa de mulţi bani. Una era să participăm la documentar. Cealaltă era să solicit în sfârşit certificatul de deces al lui Rachel ca să-i pot încasa asigurarea de viaţă. Asta ne-ar fi adus mai mulţi bani, cu siguranţă. Dar care dintre cele două m-ar pune într-o lumină mai proastă, după părerea ta? Care m-ar face să par vinovat?

Avea dreptate, desigur. Tata avea mereu dreptate! întreaga familie avea să se prăbuşească fără el. El îşi facea griji, el se gândea, el planifica, tocmai ca să nu o facă ei. Bel ştia că trebuia să aibă un motiv întemeiat să accepte apariţia camerelor după atâţia ani.

— îmi pare rău! a spus Jeff şi a dat înapoi, renunţând la tăişul din voce. Nu m-am gândit... la tata, la bani. Nu mi-am dat seama că de asta ai fost de acord cu documentarul. îmi pare rău! îţi mulţumesc că ai grijă de tata şi că-l pui pe primul loc!

— N-am nevoie de mulţumiri, a spus Charlie, cu tonul revenind la normal. E tata. Aş face orice pentru el. Aş face orice pentru oricare dintre voi.

— Ştiu că aşa e! a răspuns Jeff.

Bel nu-i mai auzise niciodată certându-se pe tata şi pe unchiul Jeff. Unele dispute în glumă, desigur, tachinări ca între fraţi şi exagerări, dar niciodată o ceartă care să necesite un „îmi pare rău” sincer. Pentru că tata nu se certa; nu era în firea lui. El şi Bel nu avuseseră niciodată o ceartă serioasă, nici nu ridicaseră vocea unul la altul şi nici nu spuseseră cuvinte pe care să le regrete mai târziu. Bel încercase, bineînţeles, de foarte multe ori, când simţea nevoia să-şi direcţioneze furia cumva. Dar, de la primul semn, tata îi spunea pur şi simplu că avea să plece de acasă ca să aibă ocazia să se calmeze fiecare în ritmul şi în spaţiul lui şi să găsească nişte vorbe mai blânde ca să rezolve problema. De cele mai multe ori, nu era nevoit să plece deloc. Funcţiona de fiecare dată, orice fitil se stingea şi orice neînţelegere se lămurea. Era priceput la asta; singurul care nu avea s-o părăsească niciodată. Iar Bel găsea alte metode de a-şi direcţiona furia.

— îmi pare rău! a zis Jeff acum la parter. Am să termin filmările. De câte ori au nevoie de mine. Ba chiar o să încerc să mă distrez!

Bel a promis să facă la fel.

— O, duceţi-vă naibii! a spus Bel când i-a zărit pe Ramsey şi toată echipa în faţa intrării de la Gorham Middle & High School a doua zi dimineaţă.

Carter a tras-o de umăr în timp ce traversau strada.

— Ştiai că azi filmează aici? a întrebat-o pe şoptite şi şi-a înăbuşit zâmbetul.

— Nu!

Bel a strâns mai tare de chingile rucsacului până când oasele dădeau să iasă prin piele ca o armură.

— Nu are nicio legătură cu noi.

— Dacă nu are nicio legătură cu noi, de ce îţi face

Ash semn cu mâna?

Ash purta pantaloni negri cadrilaţi – cu partea de jos aproape normală –, dar îşi completase ţinuta cu un pulover de culoarea muştarului pe deasupra unei cămăşi cu gulerul mare, cu volane, şi avea părul strâns într-un coc mic în vârful capului. Doamne, era la un liceu american; puştii aveau să-l mănânce de viu! Oamenii îl arătau deja cu degetul şi se holbau, deşi poate se uitau la cameră.

Bel şi Carter s-au apropiat. Nu aveau de ales; echipa bloca intrarea.

Era şi directorul acolo şi discuta aprins cu Ramsey, iar sprâncenele şi dinţii îi dansau pe faţă. Cel mai palpitant lucru care i se întâmplase tot anul, probabil; nu arătase aşa de plin de el de la meciul cu cei de la Pittsburgh High, când Joe Evans vomase Gatorade roşu pe terenul de baschet. Oamenii ţipaseră pentru că arăta ca sângele. „Hai, câinii husky!”

— Bună, Bel, Carter!

Ramsey le-a zărit şi le-a folosit drept scuză ca să fugă de lângă directorul Wheeler. O fi fost regizorul capabil să citească oamenii, dar şi ea îl putea citi pe el!

Bel s-a gândit dacă să pretindă că nu-l auzise.

— Bună! a răspuns Carter bucuroasă, dejucându-i planul.

— Carter! a strigat o voce de dincolo de semicercul de iarbă. Prietenele fetei o aşteptau acolo, facându-i semn cu mâna, în vreme ce se înghesuiau una în alta, iar rucsacurile li se ciocneau.

Carter s-a uitat la Bel de parcă aştepta să-i acorde permisiunea să plece.

Bel voia să spună nu, dar ce rost avea?

— Ne vedem mai târziu! a zis şi a lăsat-o pe Carter să o ia din loc pentru că oricum avea să o facă; aşa se întâmpla întotdeauna.

Carter s-a îndepărtat în fugă, fără să mai privească în urmă. Prietenele au refăcut grămada în jurul ei şi au început să vorbească entuziasmate.

— Bel! a spus Ramsey şi i-a captat din nou atenţia.

Oamenii se adunaseră în jurul lor, blocând uşa.

— Ştiu că am programat să filmăm cu tine abia sâmbătă, pentru reconstituire.

Ochii lui scăpărau.

— Foarte palpitant! a adăugat Ramsey.

— Fantastic! Abia aştept!

— Dar azi filmăm în jurul şcolii, vedem locul unde a lucrat mama ta, cum a fost pentru ea să predea engleza la liceu, cum era viaţa ei în afara casei. Le vom lua interviu câtorva profesori care au lucrat cu ea: directorul Wheeler, doamna Torres şi, desigur, domnul Tripp.

Domnul Tripp – de mate. Acesta era şi dirigintele lui Bel şi cel care o găsise în maşină în urmă cu şaisprezece ani. Totuşi, de ce o duruse să audă numele lui pronunţat de Ramsey? Bel nu ştia că predase aici în aceeaşi perioadă cu Rachel. Poate că de aceea fusese întotdeauna drăguţ cu ea. Rachel lua totul.

— Dar acum, că te-am prins..., a spus Ramsey.

— La propriu, a murmurat Bel.

Ramsey a continuat:

— M-am gândit că ar fi frumos să te filmez cum mergi prin aceleaşi săli în care a predat mama ta. Ar fi o paralelă frumoasă! Şi ar fi grozav să vorbim cu o parte din prietenii tăi la prânz, dacă semnează acordurile.

Bel a inspirat adânc şi şi-a controlat expresia feţei.

— Da, sigur! La prânz. O să-i caut pe prietenii mei.

îşi simţea limba prea groasă în jurul ultimelor cuvinte şi le pronunţase aiurea, cu încă un limax în

gură.

— Perfect! a spus Ramsey şi şi-a dezvelit dinţii.

Bel s-a întors ca să intre prin uşile duble şi a dispărut în mulţime după ce a trecut de Ash. Un muşchi a zvâcnit pe buzele băiatului, dar nu era chiar un zâmbet, ci mai degrabă un rictus trist. De parcă Ash ştia ce refuzase ea să spună şi-i părea rău. Ei bine, avea să-i petră rău cu adevărat dacă o mai privea aşa.

Tenişii lui Bel scârţâiau pe podeaua lustruită de pe hol. Mai lustruită ca de obicei. Un grup de fete stăteau lângă dulapuri – eleve în clasa a XI-a – şi-l urmăreau pe Ash prin uşi, chicotind şi îmbrâncindu-se una pe alta.

— Şi cocul de bărbat! a pufnit una dintre ele, stârnindu-le din nou.

Bel a lăsat bareta rucsacului să-i cadă de pe umăr când a trecut pe lângă ele, iar geanta grea s-a legănat şi a lovit-o cu putere pe fata respectivă.

— Hei! a strigat ea, căutând ceartă sau măcar o scuză.

— Nu te-aud! i-a şoptit Bel şi a arătat la căştile inexistente de o parte şi de alta a capului.

A mers mai departe pe coridor, pe lângă clasele de engleză. Dacă se gândea mai bine, în fiecare zi trebuia să treacă fix pe lângă *Altarul lui Rachel:* o colecţie de fotografii şi certificate expuse pe perete, scrisori vechi şi poezii compuse pentru şi despre „cea mai bună profesoară de engleză din lume”. Ideea era să nu se uite la el, să pretindă că nu e acolo. Fără îndoială, Ramsey voia să filmeze azi în faţa altarului.

— Bel, bună! a prins-o din urmă o voce, urmată de sunetul de paşi.

Bel s-a oprit şi a mijit ochii înainte să se întoarcă.

Era Sam Blake; părul ei lung şi brunet i se revărsa ca

o cascadă peste umăr, la fel ca întotdeauna.

— Am auzit ce-a spus tipul, că vrea să vorbească şi cu prietenii. Nu mă deranjează... s-o fac, adică.

Un bolovan s-a prăbuşit în stomacul lui Bel şi s-a transformat în nodul acela dur de tensiune.

A adoptat un ton mai aspru:

— Nu ştiu, Sammie. încă mai crezi că tata e un ucigaş şi că te simţi stânjenită când vine să mă ia după ce dorm la tine?

— Eu... eu...

Sam a deschis şi a închis gura, fără efect, fără cuvinte.

Bel a afişat un zâmbet letal, iar Sam s-a îndepărtat încet până s-a făcut mică de tot, dispărând cu totul.

Era uşor să alungi oamenii când ştiai cum s-o faci. Bel avea un istoric perfect; se pricepea de minune la asta! îi făcea pe oameni să o părăsească. în final, rezultatul era acelaşi, pentru că toţi plecau până la urmă, doar că durea mai puţin. Asta era viaţa, iar secretul era să alegi calea mai puţin dureroasă.

Asta avea să facă şi acum.

A deschis uşa clasei şi a trântit-o de perete, facându-l pe domnul Tripp să tresară în spatele biroului.

— Doamne, Bel! a exclamat profesorul şi s-a apucat cu mâna de piept ca să ascundă ce avea în palmă.

Dar Bel văzuse deja; îşi verifica părul castaniu într-o oglindă mică de buzunar.

Era pregătit pentru camere.

Pielea lui era însă tot pământie, cu aceleaşi cearcăne vineţii sub ochi. Pe acelea nu le rezolvase.

— Domnule Tripp, tocmai mi-a venit menstruaţia şi e una urâtă, cu sânge peste tot.

El a privit-o prin ochelarii cu rame de baga, întorcându-şi ochii în toate direcţiile şi deschizând gura.

— Şi nici nu mă simt prea bine.

Bel s-a prefăcut că tuşeşte şi că împrăştie microbi prin cameră.

Domnul Tripp s-a holbat la ea şi mai tare şi şi-a împins scaunul în spate.

Bel a tuşit iar. A gemut. Şi-a pus mâinile pe burtă.

— Nu mă simt bine deloc. O fi Covid. Poate ar trebui să mă trimiteţi acasă.

SASE

ZĂPADĂ ÎNTR-O DIMINEAŢĂ CALDĂ DE APRILIE CARE AVEA gustul începutului de vară, în vreme ce strada era scăldată de soare, iar copacii erau înverziţi şi bogaţi. Zăpada era falsă. Din hârtie mărunţită, îi spusese Ramsey. Nu peste tot, ar fi fost mult prea scump şi nu aveau un buget aşa de mare. Dar destul cât să „pregătească scena”, acoperind pământul din jurul maşinii.

— E aceeaşi maşină, a spus Ramsey, mult prea mulţumit de el însuşi. O Honda Accord din 2007, albastru-regal.

Bel s-a prefăcut impresionată. De fapt, nu putea fi aceeaşi maşină; probabil aceea era undeva în depozitele poliţiei, dar aceeaşi în toate felurile care contau. Parcată strâmb pe marginea drumului, în acelaşi loc în care fusese găsită, conform fotografiilor făcute de autorităţi. în mijlocul unei şosele mici, fără nume, care ieşea spre US Route 2 şi Moose Brook State Park la celălalt capăt. Drumul era blocat pentru filmări, cu dubele şi camioanele parcate pieziş la intrare şi la ieşire într-un cor matinal de claxoane furioase.

Ochii lui Bel se blocaseră pe conturul maşinii. Aceeaşi maşină pe care Rachel o conducea în ziua aceea, cea din care dispăruse, cea în care o lăsase pe Bel.

Ramsey o urmărea din priviri.

— Să-mi spui dacă e prea ciudat pentru tine! a îndemnat-o regizorul.

— E prea ciudat pentru mine!

Dar cineva îl chemase deja pe Ramsey în altă parte. Mai erau patru membri ai echipei în preajmă, încă o cameră, alte microfoane, alte cufere de metal şi alte voci. Una îi şoptea chiar acum în ureche.

— Bună, Bel! a salutat-o Ash, iar vocea băiatului părea nelalocul ei pe acest drum, într-un anotimp şi un moment nepotrivit.

Bel s-a întors cu spatele la decorul cu zăpadă şi cu faţa spre el.

Ash avea o cameră mică montată pe umăr, iar capătul pufos al microfonului extern era ataşat în vârf. Lumina roşie de înre- gistrare clipea. A clipit şi Bel la ea.

— Rams vrea să filmez în culise, i-a explicat Ash.

— Zăpadă falsă, a spus Bel.

— Da, e un coşmar! Sunt aici de la cinci. Trebuie doar să terminăm cu filmările, şi viaţa poate reveni la normal.

— Amin!

Hei, poate că nu erau chiar aşa de diferiţi! De fapt, nu: Ash purta o cămaşă cu dungi albe şi negre băgată în pantalonii evazaţi verzi, cu bretele roz cu capse. Avea mânecile suflecate ca să i se vadă antebraţul tatuat.

— Văd că ai venit îmbrăcat ca de iarnă, a spus ea.

— întotdeauna.

— Măcar o să sperii urşii, a adăugat Bel, încercând să fie la fel de iute ca el.

— Cum, sunt urşi în New Hampshire?

Ash a înghiţit în sec şi s-a uitat neliniştit la copaci.

Bel a râs, dar a râs şi băiatul. Era o glumă. Era enervant că de-acum asistentul avea să creadă că e amuzant. Nu era, de fapt.

Ash se foia în loc.

— Ramsey a spus că joi ai fost bolnavă. Sper că te simţi mai bine!

— Ce sunt alea? l-a întrebat şi l-a arătat cu degetul.

— Tatuaje. Lumea nu are tatuaje în New Hampshire?

— Da, dar *ce* reprezintă? a întrebat Bel şi s-a uitat cu atenţie la modelele de pe unul dintre braţe, unde carnea palidă semăna cu nişte afluenţi în jurul desenelor cenuşii.

— Sunt amintiri. Chestii de familie, ştii?

— Nu, nu ştiu, i-a răspuns Bel cu insistenţă.

El a întins braţul în timp ce camera încă filma.

— Trandafirul acela e pentru sora mea, Roşie. Am scos spinii pentru că ea e drăguţă mereu. Crinul de lângă e pentru sora mea – ai ghicit –, Lily.

— Şi frunza?

>

— O frunză de smochin pentru sora mea cea mai mare, Eve. E măritată cu Ramsey. Eu sunt cel mai mic, mezinul. Ăsta sunt eu, focul de tabără. Ash, apropo. Nu m-am prezentat niciodată cum trebuie: Ash Maddox. Pasărea aceea de deasupra cotului e mama mea, Bridget, dar toţi o strigă Birdie.

Ash şi-a răsucit braţul şi i-a arătat porţiunea goală, expusă, de lângă încheietură.

— O să-mi fac unul şi pentru Ramsey. Nu-i place ideea să fie un berbec[II] bătrân cu coarne.

— Cel cu focul de tabără e cel mai urât, l-a înţepat Bel ca să se răzbune pentru faza cu urşii.

— Mie-mi spui!

II Ram, „berbec” în 1b. eng. (n. red.).

Un smârcâit amuzat care avea o însemnătate mai mare.

— Toţi sunt oameni minunaţi: mama, surorile mele, Rams. Eu sunt singurul ratat.

— Te-ai gândit vreodată să încerci, ştiu şi eu, să fii normal?

Chiar atunci a oprit o maşină pe drum, salvându-l pe Ash de înţepăturile lui Bel. Probabil mutaseră camioneta ca să-i facă loc.

— Ramsey, a venit tipa! a strigat Ash şi s-a folosit de pretext ca să se îndepărteze de Bel.

Nu rezistase prea mult.

— A venit.

Cine era „tipa"? Cu siguranţă nu cea care şi-o trăgea cu caii. Bel era singura din familie care trebuia să filmeze azi, singura de care aveau nevoie, pentru că doar ea fusese acolo când dispăruse Rachel.

Maşina s-a oprit la zece metri distanţă, iar lumina soarelui s-a reflectat în parbriz.

Portiera din dreptul pasagerului s-a deschis.

Din maşină a coborât Rachel Price.

Bel a încremenit.

Un vânt rece de iarnă pe care îl simţea doar ea, şi în afară, şi înăuntru, când a început să se destrame.

Nu putea fi adevărat!

Rachel şi-a protejat ochii de soare. îmbrăcată în aceleaşi haine pe care le purta când a dispărut. Blugi negri şi o bluză roşie cu mâneci lungi, pe sub o haină matlasată gri, voluminoasă. Haina pe care o lăsase în maşină. Avea aceeaşi vârstă pe care ar fi avut-o în ziua aceea.

— Bună! a spus ea fără să i se adreseze cuiva anume, cu vocea clară a unei newyorkeze.

— Bună, Jenn, bine ai revenit! a salutat-o Ramsey şi a alergat spre ea. Bel, permite-mi să te prezint!

Regizorul a prins-o pe Bel de cot, a dezlipit-o de drum şi a condus-o spre Rachel.

Nu era Rachel!

Doar o falsă Rachel.

Bel vedea acum, în timp ce mintea i se dezgheţa parcă şi îi picura rece pe ceafa.

— Mersi că m-ai avertizat din timp, la naiba! a şuierat ea şi şi-a smuls cotul din mâna lui Ramsey în timp ce Ash îi urmărea cu camera.

Ramsey şi-a plecat privirea, cu o expresie blândă şi îngrijorată. Da, sigur!

— Ţi-am spus că e o reconstituire, a spus el. Credeam că ai presupus.

S-au oprit.

— Bel, ea e Jenn, actriţa care va juca azi rolul mamei tale. Jenn, ea e Bel, fiica lui Rachel Price.

— îmi pare bine de cunoştinţă! a spus Jenn şi a întins mâna în timp ce plescăia din guma de mestecat.

Bel nu a dat mâna cu ea. Era ocupată să o studieze pe străina din faţa ei. Diferenţele erau clare, acum, că stătea aşa de aproape: culoarea ochilor, forma bărbiei, nu avea semnul din naştere pe frunte. Dar preţ de o clipă...

— Semeni cu ea, a spus Bel în loc de salut.

— Şi tu la fel, a răspuns Jenn.

De parcă nu-i displăcea deja destul!

— Dar nu eşti la fel de frumoasă, a adăugat Bel ca să o înţepe.

— A, păi, mama ta era frumoasă! îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu ea! a spus actriţa, jucându-se cu o şuviţă din părul blond. Sunt obsedată de cazul ăsta, Doamne! Am ascultat un podcast toamna trecută care

se numea *Vin şi crime* sau ceva de genul ăsta şi sunt obsedată. Ob-se-da-tă!

A despărţit cuvântul în silabe şi s-a agăţat de el ca un şarpe.

— Da, aşa ai spus! De trei ori!

Bel şi-a întors ochii spre Ramsey. A clipit destul de încet, încât el să înţeleagă. Zăpada falsă şi această falsă Rachel! Idioata asta care mesteca gumă? A clipit şi el, de parcă era aproape de aceeaşi părere.

Ramsey a plesnit din palme.

— Ne aşteaptă o zi lungă. Cu cât începem mai devreme, cu atât încheiem mai devreme!

— Nu îndeajuns de devreme.

— Aşa te vreau, Bel!

Toată lumea aştepta. Ash stătea lângă maşină, cu căştile în jurul gâtului, şi-i facea semn lui Bel să ia loc pe bancheta din spate.

Falsa Rachel stătea la volan.

— Totuşi, nu mă puneţi să conduc azi, nu-i aşa? N-am permis.

Ramsey a clătinat din cap de pe scaunul pasagerului.

— OK! a spus Ash, ceva mai tare de data asta, şi a făcut din nou semn spre bancheta din spate.

Geamul de pe cealaltă parte era coborât, iar o cameră era montată pe jumătate în maşină, orientată direct în faţa lui Bel. O altă cameră era instalată pe un trepied în faţa maşinii şi filma prin parbriz. Erau înconjuraţi de reflectoare mici, pe bază de baterii.

— Să începem! a spus Ramsey pe geamul deschis. Urcă, Bel!

„Urcă!” De parcă era al dracului de simplu. O, o să „urce”, nu glumă!

Bel a făcut un pas spre bancheta din spate, iar nodul din stomac a început să crească precum un bulgăre artificial de gheaţă ce o ustura acolo unde se topea. Şi-a plecat capul, şi-a ţinut respiraţia şi a urcat în maşină în timp ce Ash stătea prin preajmă de parcă ar fi putut să grăbească lucrurile în acest fel. Bel s-a lăsat pe spate, şi-a împreunat mâinile în poală şi le-a lipit de abdomen ca să maseze nodul din interior.

— Eşti OK? a întrebat-o Ash de parcă îi citea naibii gândurile.

Bel s-a răstit la el. Era cel mai aproape de ea.

— închide portiera şi gata! i-a trântit-o şi a tresărit în acelaşi timp cu el.

Bun, OK! Acum era pe banchetă. Nu era aşa de rău, nu? Cu nimic diferit de locul din faţă. Nu chiar.

— Ieri am filmat reconstituirea completă.

Ramsey s-a întors ca s-o implice şi pe Bel în conversaţie.

— Louise, din echipă, are o fetiţă în vârstă de doi ani care a jucat rolul tău, Bel. Foarte drăguţă. Dar azi, că te avem aici pe tine, cea *reală,* va fi mai degrabă partea de interviu a secvenţei. Eu o să-i pun întrebări lui Bel şi, Jenn, azi nu vreau să vorbeşti sau să reacţionezi în vreun fel, aproape ca şi cum n-ai fi aici.

Falsa Rachel era doar recuzită, ca zăpada de hârtie şi apa care nu se bea.

— Atunci, *de ce e* aici? a întrebat Bel.

— Vom intercala interviul cu imagini din timpul reconstituirii, aşa că trecem de la Bel cea mică la tine, stând pe acelaşi loc şi descriind ce se întâmplă şi ce simţi. E greu să filmezi o reconstituire când nu ştii exact ce s-a întâmplat, dar m-am gândit că e important ca Rachel să fie prezentă în ambele sfere temporale. E aici, chiar dacă nu e.

Bel avea ceva usturător de zis, dar era prea târziu, căci Ash stătea în faţa maşinii şi ţinea clacheta în faţa camerei.

Altcineva a strigat „Se filmează!” destul de tare, încât să împrăştie păsările.

— Cum te simţi, Bel? a întrebat Ramsey şi s-a întors spre ea. Să fii aici, în aceeaşi maşină, pe acelaşi drum de unde a dispărut mama ta? Să retrăieşti momentul?

Se punea dacă nu-ţi aminteai primul moment?

— Bine! a zis ea. Puţin ciudat.

— De ce e ciudat?

Pentru că o femeie se dădea drept mama şi stătea chiar în

— Pentru că sunt aici, la fel ca acum şaisprezece ani. Nu-mi amintesc să fi fost aici, dar ştiu că am fost. Chiar aici, într-un paltonaş albastru.

Astăzi purta un pulover albastru, aşa cum o rugase Ram- sey, de aceeaşi culoare, ca să se asorteze. Priviţi cum creşte fetiţa drăgălaşă, în vârstă de doi ani, a lui Louise din echipa de filmare; îţi dai seama după albastrul-aprins că e vorba de aceeaşi persoană!

— Mă întreb dacă îţi stârneşte vreo amintire faptul că eşti aici, în aceleaşi condiţii? Vreo imagine, vreun sentiment?

— La naiba, da, dacă tot ai adus vorba! Tocmai mi-am amintit tot şi am rezolvat cazul, îţi vine să crezi? Ce întorsătură de situaţie!

Nu asta voise să spună. Doar că Ramsey era acum cel mai aproape, în bătaia puştii ei. Şi se simţea inconfortabil aici, pe bancheta din spate. Dar memoria nu funcţiona aşa. Dacă dispăruse, dispăruse sau nici măcar nu existase. Dacă Ramsey voia de la ea vreo epifanie extraordinară ca să facă un film bun, atunci avea să-l dezamăgească.

— Scuze!

— Nu îţi cere scuze! a spus Ramsey. îmi plac chestiile autentice, momentele când ai garda jos.

Garda jos? Era cu garda mai sus decât oricând, *amice.* Straturi de fier şi oţel pe sub piele.

— Poate că e mai bine să începem cu puţinul pe care *îl cunoaştem,* a spus Ramsey ca să detensioneze situaţia. Spune-ne cum ai fost găsită! Ştiu că nu-ţi aminteşti, dar din ce ţi s-a spus ulterior.

— Tot ce ştiu e din declaraţia lui Julian Tripp. Am fost găsită aici, pe bancheta din spate, a spus Bel atât de încordată, încât nu stătea cu adevărat lipită de scaun, încercând să nu se scufunde şi simţind o durere puternică în partea de jos a spatelui. Afară era ger. Ningea. Zăpadă adevărată, nu de hârtie. Dar motorul mergea, aşa că radiatorul funcţiona, iar farurile erau aprinse.

Domnul Tripp venea din sens opus, de pe Route Two. A observat farurile, a văzut că maşina se abătuse pe margine şi că rămăsese jumătate pe drum.

Bel s-a uitat pe geam, aşa cum ar fi făcut acum şaisprezece ani, dar cu ochii mai mici. Fusese speriată atunci, când stătea singură pe întuneric? Oare ştia măcar ce înseamnă să fie speriată?

— S-a apropiat de geam. Era întuneric înăuntru, dar avea lanternă şi m-a văzut pe bancheta din spate. Le-a spus poliţiştilor că a strigat de câteva ori „Hei! E cineva acolo?” Când nu a răspuns nimeni, a deschis portiera ca să vadă dacă eram OK.

— Şi erai? a întrebat Ramsey, deşi avea deja toate răspunsurile.

— Le-a spus poliţiştilor că da, eram în regulă. Nu păream tulburată, ca şi cum aş fi fost lăsată acolo prea mult timp. Radiatorul mergea, aşa că nu îmi era frig. Eram bine, nu plângeam. A spus că bolboroseam

cuvinte şi sunete fără sens, încercând să vorbesc cu el. Mă mai văzuse şi altă dată, dar nu m-a recunoscut imediat. După ce a verificat că sunt în regulă, domnul Tripp a sunat la poliţie. Totul s-a întâmplat imediat după ora şase în seara aceea. A stat cu mine ca să fie cald în timp ce aşteptam să vină poliţia. Mi-a dat o cutie de suc pe care o găsise la picioarele lui. A văzut că haina şi poşeta lui Rachel erau pe scaunul pasagerului, unde eşti tu acum.

Ramsey a rămas tăcut, păstrând o tăcere respectuoasă de pe scaunul din faţă. Ceea ce era o prostie, pentru că nici măcar nu era aceeaşi maşină. Rachel nu fusese niciodată aici.

— Era frig în seara aceea. Ger, de fapt.

Ramsey s-a uitat la ecranul telefonului.

— 23 de grade Fahrenheit sau -5 Celsius la ora şase.

— Frig, a încuviinţat Bel.

— Nu e uşor să supravieţuiască cineva în condiţiile astea vitrege doar cu o bluză subţire, roşie, fără haină, a continuat Ramsey şi şi-a trecut mâinile peste palton.

Nu cel adevărat; acela era la poliţie.

— Nu, nu ar fi fost uşor, a încuviinţat Bel.

Decât dacă aveai un plan.

— Dar poate că nu a fost prea mult timp afară, a continuat Ramsey. Poliţia a venit cu echipa canină a doua zi dimineaţă. Câinii au adulmecat mirosul lui Rachel din maşina abandonată. I-au luat urma la vreo treizeci de metri mai departe pe drum, în direcţia aceea – a arătat prin parbriz –, unde au pierdut-o în mijlocul drumului. Poate de vină au fost condiţiile meteo, cu vânt şi ninsoare, iar asta nu înseamnă că Rachel nu a luat-o printre copaci, dar poliţiştii au crezut iniţial că Rachel se urcase acolo în altă maşină şi de asta i-au pierdut urma. Din proprie iniţiativă sau nu.

— N-ai avea nevoie de palton dacă ai urca în altă maşină, a spus Bel, ca să pună capăt direcţiei în care o luase discuţia asemenea urmei lui Rachel, facând-o să dispară în vânt.

— Ai adus vorba de ceva care îi obsedează pe mulţi teoreticieni de pe internet. Faptul că motorul era pornit, la fel ca radiatoarele. Dacă cineva a răpit-o pe Rachel din maşină, oamenii se gândesc că a lăsat motorul pornit şi a închis portierele în mod voit, ca să rămâi în siguranţă, Bel, ca să nu mori de frig. Oamenii cred că este posibil ca răpitorul să te fi cunoscut, adică să fie vorba de cineva care ţinea la tine şi nu voia să păţeşti ceva rău.

Fusese unul dintre argumentele acuzării în procesul împotriva tatălui ei. Se agăţaseră de orice fir pentru cazul lor nefondat.

Bel a ridicat din umeri.

— Nu cred, a spus ea. Dacă cineva a luat-o pe Rachel din maşină, probabil că motorul mergea deja şi, dacă a închis portierele, poate motivul a fost că nu l-a lăsat inima să omoare un copil de doi ani. Sau a crezut că locul crimei va fi mai greu de remarcat dacă portierele sunt închise. Sau poate au fost închise chiar de Rachel, care m-a lăsat acolo. Poate a vrut să mă lase pentru doar câteva minute sau... mai mult.

Cu atât mai plauzibil. Rachel se îndepărtase de maşină, îşi abandonase viaţa şi o lăsase pe Bel în urmă, dar nu voise ca fiica ei să moară. Mama anului!

— în ce priveşte opinia publică şi obsesia continuă faţă de acest caz misterios, de nerezolvat...

Aici ar fi trebuit să vorbească cu Falsa Rachel. Ea ascultase podcastul acela şi era ob-se-da-tă.

— Te deranjează dacă te întreb despre Phillip Alves?

Păi, întrebase deja, cu sau fără permisiune.

— E în regulă!

Bel şi-a dres glasul.

— Phillip Alves, un instalator din Boston, care avea 37 de ani când a dispărut Rachel, a devenit obsedat de caz când a apărut prima oară în presă. O obsesie care a crescut odată cu trecerea timpului şi lipsa de răspunsuri. A venit la Gorham, convins că el e cel predestinat să rezolve cazul şi să o găsească pe Rachel Price. Poliţia bănuieşte că vă urmărea casa, vă scotocea în gunoaie, vă făcea poze... Poţi să ne spui ce le-a făcut atunci unchiului Jeff şi mătuşii Sherry?

— Era pe la început, înainte ca tata să fie arestat, a răspuns Bel. Poliţiştii erau mereu pe aici, după cum îţi poţi imagina, şi voiau să discute cu toată lumea. Phillip Alves s-a costumat în poliţist şi s-a dus să îi supună unui *interogatoriu* pe Jeff şi pe Sherry, punându-le întrebări despre Rachel şi familia noastră. Ei nu şi-au dat seama că e un impostor; au aflat abia când i-au spus şefului poliţiei, Dave Winter, despre interogatoriu, dar poliţia nu l-a găsit.

— Se pare că Phillip făcea drumuri regulate la Gorham, a spus Ramsey, în lunile şi în anii care au urmat, ca să-ţi hărţuiască familia şi s-o caute pe Rachel, devenind tot mai instabil. Soţia l-a părăsit şi şi-a pierdut slujba pentru că-şi petrecea zilele făcând cercetări şi citind mesajele de pe internet. Obsesia lui a ajuns la apogeu în octombrie 2014. Poţi să ne povesteşti despre incidentul acela?

Bel putea povesti de data asta din propriile amintiri şi din propriile declaraţii făcute la poliţie.

— Hm, aveam opt ani; eram în şcoala primară. Era într-o joi şi aşteptam să mă ia tata la finalul orelor. Dar a apărut un poliţist care i-a spus profesoarei că venise să mă ia. Ea l-a crezut, pentru că avea uniformă şi

legitimaţie. Aşa că am mers cu el, m-a dus la maşină şi mi-a spus să urc pe bancheta din spate şi să-mi pun centura. Aşa am făcut. Dar nu era poliţist. Era Phillip Alves.

— Te-a *răpit,* a spus Ramsey cu voce şoptită, ca un icnet, de parcă nu ştia deja cum se termină povestea.

Lui Bel nu-i plăcea să folosească acest cuvânt. I se părea prea dramatic.

— Nu m-a dus nicăieri şi n-am *dispărut* pentru multă vreme. A condus la vreo două străzi distanţă, a parcat, apoi s-a întors spre mine să vorbim. Cam cum faci tu acum.

Bel a observat că lui Ramsey nu-i plăcea comparaţia. Nici lui Bel nu-i plăcea că e acolo, din nou pe bancheta din spate.

— Despre ce a vrut să vorbiţi?

— Voia să-mi pună întrebări. Mă rog, la început a ţipat. Asuda, era furios. „Spune-mi ce-ai văzut în ziua aceea!” a şoptit-strigat Bel cu vocea lui Phillip Alves. „Ai văzut cine a luat-o pe Rachel, spune-mi cine-a fost! Trebuie să-ţi aminteşti ceva, erai chiar acolo. Trebuie să ştiu ce-ai văzut!”

Bel s-a oprit; o durea gâtul.

— A fost înfricoşător? a întrebat-o Ramsey. Aveai opt ani şi erai în maşina unui străin care ţipa la tine şi-ţi cerea răspunsuri pe care nu ştiai să le dai?

Bel era atunci destul de mare să ştie ce înseamnă frica. Dar acum era mai mare şi ştia că e mai bine să păstreze secretul.

— îi spuneam întruna „nu ştiu”. Profesoara aceea a sunat la poliţie imediat după ce m-a lăsat să plec, când şi-a dat seama că făcuse o greşeală. Dave Winter, şeful poliţiei, m-a găsit şi m-a scos din maşină. *Dispărusem* doar de vreo şapte, opt minute. Phillip a fost arestat, iar

poliţia şi-a dat seama că era acelaşi bărbat care îi luase la întrebări pe Jeff şi Sherry. Că ne urmărea de ani întregi.

— Desigur, poliţia l-a cercetat pe Phillip în legătură cu dispariţia lui Rachel, dar nu s-a găsit vreo dovadă că ar fi fost implicat, a spus Ramsey ca să termine povestea în locul ei. Phillip a pledat vinovat la acuzaţiile de urmărire, răpire şi faptul că se dăduse drept poliţist şi a stat trei ani la penitenciar. A fost eliberat acum şase ani şi, după eliberare, familia ta a obţinut un ordin de restricţie împotriva lui, nu-i aşa?

— Da! Nu are voie să se apropie de noi.

Ramsey şi-a dres glasul şi a zis:

— Am încercat să luăm legătura cu el, să vedem dacă vrea să stea de vorbă cu noi pentru documentar. Dacă îl găsim şi acceptă să fie intervievat, ai vreun mesaj pe care vrei să i-l transmitem?

Bel s-a gândit o clipă, acum, când era cu zece ani mai mare şi cu zece ani mai rea.

— „Du-te-n mă-ta”, cred. „De ce crezi că ai mai multe drepturi la adevăr decât ceilalţi oameni?”

Ramsey părea mulţumit de răspunsul ei.

— Bine! a zis regizorul. E foarte bine, Bel! OK, cred că ne putem opri pentru prânz!

Prânzul a fost jalnic, cu sandviciuri fleşcăite şi o pungă de chip- suri. Bel a mâncat în tăcere şi s-a uitat la Ash şi la James, care umblau la camera care intra pe geamul maşinii, în timp ce Ash primea ordine să meargă de colo-colo şi să ia una sau alta.

Falsa Rachel stătea în apropiere, cu faţa în direcţia opusă. Nu mâncase pentru că nu consuma carbohidraţi şi aparent dădea o probă săptămâna următoare. Avusese grijă să le dea de ştire tuturor.

— N-am mai făcut un documentar până acum, îi spunea ea cuiva din echipă.

Din câte înţelegea Bel, vorbea cu Louise, mama Falsei Bel.

— Nu? Ce părere ai de cazul ăsta? Uluitor, nu? a întrebat-o Louise şi s-a uitat repede într-o parte şi-n alta ca să se asigure că nu le aude nimeni.

Surpriză! Bel stătea chiar acolo, la şase metri în spatele lor. Ar fi trebuit să verifice cu mai multă atenţie.

— Nu-i aşa? a răspuns Jenn. Păi, cum au dispărut la mall, ca şi cum n-ar fi fost, şi pe urmă fetiţa a apărut aici, singură?

Nici *fetiţa* nu ştia.

— Ce nebunie! a încuviinţat Louise. Ce crezi că s-a întâmplat?

— Sincer, a spus Jenn cu o voce hârâită, dar deloc mai încet. Cred că e destul de evident ce s-a întâmplat.

Evident, nu? Te rog, spune mai departe!

— Soţul a facut-o!

Nodul din stomacul lui Bel a crescut şi mai mult. S-a răsucit pe şira spinării cu forţa unui piton.

— Cu siguranţă, el a ucis-o pe Rachel. E varianta logică.

— Cred că întotdeauna soţul e vinovat, a spus Louise, doar pe jumătate convinsă.

— Sincer, îmi pare rău pentru fiica ei, a continuat Jenn. Ce viaţă tristă, dată peste cap!

Bel şi-a încleştat pumnul în jurul pungii de chipsuri şi a strâns cu putere. Cum dracu îndrăznea să spună aşa ceva? Dacă Bel rămânea două minute singură cu ea, Jenn ar fi fost cea cu faţa tristă şi dată peste cap. Mult succes la probă!

Bel a aruncat punga mototolită în capul Falsei Rachel.

— Hei!

O nimerise.

Zece puncte!

Dar Bel trecea deja pe lângă ele, cu paşi rapizi şi furioşi pe drumul de pământ. Nici măcar n-a privit în urmă.

Asta era părerea tuturor celor din echipă? Cei care veniseră azi şi cei patru de la început, cei în care Bel începea să aibă încredere. Ash? Ramsey? Poate Bel nu controlase niciodată povestea, fiind doar o piesă de recuzită, poziţionată acolo unde o voiau ei.

Nodul creştea în interior şi trăgea mai tare, aşa că Bel a iuţit pasul, aproape alergând.

Dincolo de replica maşinii, a lăsat urme în zăpada artificială spre desişul copacilor.

Aceştia au înghiţit-o cu totul şi au primit-o între umbrele lor ca s-o ajute să dispară.

— Bel?

Mă rog, nu de tot.

— Măi! s-a auzit o voce care o urmărea printre copaci.

Ash!

— Măi! a repetat Bel şi a grăbit pasul. Nu mă lua cu „măi”, ce naiba înseamnă asta?

— Unde te duci?

Ash se străduia să ţină pasul cu ea în timp ce tivul pantalonilor i se agăţa de vegetaţia din pădure.

— Plec furioasă! s-a răstit ea.

— Ah, în regulă! a spus asistentul. P-poţi să pleci ceva mai târziu? Mai avem câteva scene de filmat.

Bel s-a întors cu ochii scăpărând şi un mârâit în gât.

— Du-te-n mă-ta, Harry Styles!

Aşa că el s-a dus.

ȘAPTE

BEL A LUAT-O LA FUGĂ.

Copacii o ascundeau şi-i făceau semn să treacă, mici poteci deschizându-se în faţa ei şi apoi închizându-se. Oare făcuseră cândva la fel pentru Rachel Price, încărcaţi de zăpadă în întunericul iernii?

Autostrada era aproape, iar maşinile treceau în goană, şuierând şi acoperind zgomotele făcute de Bel. Inima îi bătea cu putere în piept şi dădea viaţă nodului din stomac.

Ce prostie! Niciodată n-ar fi trebuit să accepte să apară în documentar. Să lase nişte străini cu camere de luat vederi să-şi bage nasul în viaţa ei tristă şi dată peste cap. Ei nu i se părea tristă şi dată peste cap, dar asta vedeau cei din afară.

în cele din urmă, copacii s-au rărit şi au scos la iveală un drumeag rezidenţial care făcea o buclă şi reintra în autostradă. Bel putea să-l sune pe tata şi să-l roage să o ia de acolo. Era la serviciu, dar nu s-ar fi supărat.

însă nodul era încă puternic, aşa că nu voia să dea telefon acum; nu voia să-i explice de ce plecase de ia filmări. Tata nu merita asta, iar Bel voia să găsească mai întâi cuvintele potrivite, cuvinte mai blânde, aşa cum o învăţase el, pentru că nimic din ea nu părea blând în clipa aceea.

Putea merge pe jos de aici până acasă. Mai putea spune că plecase furioasă când avea să-i ia aproape o oră să ajungă la destinaţie? Să meargă acasă, să se calmeze, să-l sune pe tata. Un plan în trei etape pe care Bel putea să-l urmeze doar pas cu pas.

A început să meargă pe marginea autostrăzii, tulburată când un camionagiu cu gânduri perverse a claxonat-o şi i-a zdruncinat pământul de sub picioare. încerca să se calmeze, fir-ai tu să fii, domnule!

Păşea în lungul umbrelor proiectate în miezul zilei de cablurile electrice de deasupra, ca un acrobat pe sârmă care merge pe jos. Un ATV cu steagul Statelor Unite fluturând în vânt a trecut duruind prea aproape. Până să treacă Bel de Circle K pe Main Street, a simţind că o usturӑ ceva la călcâi – începutul unei băşici. Dar mai avea de mers.

A numărat maşinile până le-a pierdut şirul.

A numărat norii, dar au întrecut-o şi au lăsat-o în urmă.

Când a apărut McDonalds în faţă, şi-a dat seama că aproape ajunsese acasă. Arcadele acelea aurii îi arătau drumul.

A făcut dreapta după magazinul cu produse la un dolar, de pe Church Street. Către şinele de tren unde ea şi Carter făceau provocări. Avuseseră necazuri şi din cauza lor.

Bel şi-a lipit vârful degetelor de la picioare de buza de metal a şinei când a traversat. Niciodată nu putea trece printre ele, mereu trebuia să le atingă. O regulă tacită.

A ridicat ochii şi a văzut cimitirul, după care ajungea acasă.

Nu era singură. O femeie tocmai traversase şinele în faţa ei, pe cealaltă parte a drumului. Mergea încet.

Nici măcar nu mergea, mai degrabă îşi târşâia picioarele. Le trăgea după ea pe ciment în nişte încălţări prea mari, cu tălpile desprinse care plescăiau ca nişte guri de peşti pe uscat. în timp ce păşea, scotea un scârţâit oribil şi şchiopăta greoi într-o parte, de parcă mergea de mai multă vreme decât Bel.

Pe urmă, Bel i-a remarcat hainele.

O bluză roşie cu mâneci lungi. Blugi negri.

Părul blond tuns scurt.

Nenorocita de Rachel cea falsă! Cum ajunsese aici înaintea lui Bel?

— îţi iei rolul prea în serios, nu crezi? a strigat-o Bel. Nu e ca şi cum o să câştigi un Oscar.

Bel s-a apropiat şi mai mult, dar drumul le despărţea, ceea ce era bine pentru Falsa Rachel, pentru că furia lui Bel nu se domolise de tot. Mai de aproape, Bel a observat un lucru ciudat. Bluza roşie nu mai era la fel de deschisă la culoare, fiind ştearsă, murdară, cu pete maronii şi puncte albe. Era plină de găuri, insuliţe de carne se întrezăreau în marea de roşu, era ruptă la poale şi avea o mânecă pe jumătate sfâşiată. Şi blugii negri păreau uzaţi, de un gri spălăcit, cu o despicătură pe spatele unei coapse şi firele deşirate pe marginea rupturii.

Bel a mijit ochii.

— Ce s-a întâmplat? Ai căzut într-un canal pe drum încoace?

Dar cum i se schimbase şi părul în ultima oră? Ceva mai închis, tăiat scurt la ceafa, încâlcit şi murdar.

\- Ce...

Dar Bel nu a mai apucat să termine întrebarea. S-a apropiat de femeie fără să o scape din ochi, mergând în ritmul paşilor ei lenţi, târşâiţi.

— Cine eşti? a strigat Bel de peste drum.

Femeia s-a oprit, s-a întors încet spre Bel şi a clipit în lumina soarelui.

Nu a avut nevoie de răspuns.

Bel şi-a dat seama cine e femeia aceea. A înţeles undeva în adâncul sufletului, în măduva oaselor, ceva ce nu putea fi aflat, ci doar ştiut, doar simţit. Inima îi dansa periculos de aproape de buza prăpastiei, prăbuşindu-se în acidul clocotitor din stomacul ei.

Ochii gri-albaştri care semănau cu ai ei. Bărbia ascuţită, delicată. Pielea pământie mai palidă decât şi-o amintea, mai ridată, cu urmele celor şaisprezece ani care trecuseră. Micul semn din naştere din vârful frunţii.

> >

Femeia s-a uitat lung la ea, de parcă şi ea ştia ceva.

Era Rachel Price!

Reapăruse!

OPT

BEL NU PUTEA SĂ RESPIRE, DAR RACHEL RESPIRA ÎNTRETĂIAT şi greoi, strâmbându-se din pricina strălucirii soarelui, a presiunii din picioare, şi ţinându-şi corpul într-un unghi ciudat, strâmb. Probabil era dureros să te trezeşti din morţi.

Rachel a întins o mână palidă să se apere de soare, iar degetele au dat-o de gol, tremurânde şi slăbite. O privea pe Bel de peste drum şi se legăna uşor ca trestia în bătaia brizei, de parcă vântul ar fi putut s-o ia pe sus şi s-o facă din nou să dispară. Reală, cu siguranţă era reală, dar cumva şi nepermanentă.

A mijit ochii, apoi i-a căscat şi a clipit prelung, de parcă făcea o fotografie cu privirea şi recunoştea ceva în imaginea lui Bel.

A păşit în faţă pe drum.

A scos un croncănit când a încercat să vorbească, un sunet aspru şi neomenesc. O voce de pe altă lume, unde ajungeau lucrurile pierdute, Şi de unde nu le era menit să se mai întoarcă.

Sunetul a zguduit-o pe Bel şi i-a redat aerul cu un icnet panicat. l-a adus inima înapoi, iar instinctul de a fugi sau de a lupta i se zbătea în coaste, înăbuşindu-i

urechile. Picioarele i s-au mişcat înainte să le spună să o facă, întrucât groaza preluase controlul. O proteja.

Bel a fugit.

A fugit de acolo.

încălţările îi bocăneau pe ciment, la întrecere cu inima ei dezlănţuită, în timp ce o lăsau pe Rachel în urmă.

Dincolo de cimitir.

A făcut stânga.

S-a uitat peste umăr şi a căutat-o, aşa cum nu trebuia să faci în coşmaruri sau în iad.

Rachel Price nu o urmărea.

Dispăruse din nou.

Dar Bel n-a încetinit, ci a zburat pe trotuar. Scotocind în buzunarul din faţă al blugilor după cheie cu un strat de transpiraţie pe buză.

S-a abătut din drum, a sărit direct peste stratul de flori al tatălui ei şi a urcat scările până la uşa din faţă. Nu a nimerit broasca şi a făcut o zgârietură în lemnul vopsit în verde. A reuşit a doua oară, răsucind cheia şi intrând pe uşa deschisă.

A apucat uşa şi a trântit-o. S-a asigurat o dată şi încă o dată, distanţându-se de lumea nouă din afară.

S-a prăbuşit pe podea şi s-a sprijinit de uşă.

Ţinând-o pe loc.

Ascunzându-se.

îmbrăţişându-şi genunchii.

Nu se putea una ca asta! Era imposibil! Şi totuşi, nu. Aceea de pe drum era Rachel Price, nu exista dubiu. Niciunul! Dacă Bel se străduia mai tare, oare reuşea să descopere vreo urmă de îndoială? Ar fi dat orice pentru una. Avea halucinaţii? Ideea că Rachel e vie i se implantase în creier în timpul reconstituirii? Era cumva o scenă de care Ramsey uitase să-i spună? Nu, nu fi proastă, nu existau camere! Şi cum ar fi putut o actriţă să-i fure faţa lui Rachel ori nasul care se încreţea la fel ca nasul lui Bel?

Adevărul nu avea logică. Dar era singurul lucru care avea sens. Rachel Price se întorsese, iar Bel îşi pierduse minţile.

Trebuia să şi le regăsească în curând, pentru că trebuia să facă ceva, nu? Nu putea să stea acolo, la uşă, şi să-şi dorească să dispară toate acestea, nu-i aşa? Ba putea, la naiba, dacă aşa voia. Rachel Price mai dispăruse o dată, pentru toată viaţa de până acum a lui Bel; poate avea să dispară din nou daca Bel rămânea pe loc şi nu se mişca, aproape fără să respire. Dacă lăsa misterul să intervină din nou şi să o ia pe Rachel înapoi.

Să facă ceva sau să nu facă nimic. Acestea erau opţiunile. Şi care din ele era mai puţin dureroasă? Niciuna! Asta voia Bel. Să stea aici şi să spere că viaţa ei avea să fie la fel ca acum cinci minute. Bel, tata şi universul care se învârtea în jurul lor. Poate oamenilor li se părea o viaţă tristă şi dată peste cap, dar era a ei, era ceea ce ştia şi era bucuroasă, pe cuvânt!

Pe urmă, s-a gândit la tatăl ei. S-a gândit cu adevărat. La asta se reduceau alegerile ei în final: cum să-l facă fericit. O merita, după tot ce se întâmplase. Şi el făcuse la fel pentru ea, pentru veşnica lor echipă de doi. Ce alegere ar fi făcut el?

Bel a văzut cu ochii minţii cum îşi învârtea verigheta pe deget, înainte şi înapoi, într-o buclă fără sfârşit. Vedea în ochii lui lacrimile pe care nu le vărsase. Cuvintele lui când Ramsey îl întrebase ce ar face, ipotetic vorbind, dacă Rachel s-ar întoarce. Doar că acum nu mai era ipotetic.

„Aş vrea doar s-o îmbrăţişez”, spusese tata. „Să o cuprind cu braţele şi să-i spun cât de mult o iubesc.

Ce mult mi-a lipsit, înainte de orice întrebări, pentru că acelea ar veni mai târziu.” Visase aceste lucruri: vise, nu coşmaruri. Coşmaruri trebuie să fi avut destule. O viaţă grea, bântuită de ideea cumplită că oamenii încă îl considerau a fi un ucigaş. Şi totuşi, iată dovada nevinovăţiei lui care şchiopăta pe afară! în sfârşit, dovada incontestabilă: tata nu o omorâse pe Rachel.

Iar Rachel îl facea pe tata fericit. Lumina încăperile pentru el. Rachel avea să-l facă din nou fericit şi să-i îmbunătăţească viaţa. Asta îşi dorea Bel.

Aşa că a ales.

Să facă ceva.

Să iasă din nou afară. Să o găsească pe Rachel. Şi s-o aducă acasă.

Bel s-a ridicat în picioare, iar genunchii i-au trosnit exact când cineva a ciocănit la uşă.

De trei ori, cu degetele pe uşă, cu osul pe lemn. Iar inima lui Bel bătea mai tare de fiecare dată. O fantomă neclară prin geamul opac, faţă în faţă cu ea.

Bel ştia!

Nu era pregătită, dar era momentul să se prefacă. A întins mâna şi a înfăşurat degetele pe clanţă; metal rece, piele caldă.

A deschis uşa pe jumătate şi a dat ochii, în sfârşit, cu mama ei, moartă de mult, şi totuşi vie.

Rachel Price!

Chiar acolo, peste prag, separată acum de doar câţiva centimetri, nu de şaisprezece ani, nu de viaţă şi moarte. Respira greoi şi clipea des. Un miros metalic de sudoare şi de ceva mai aspru. Rachel s-a cutremurat şi s-a prins de tocul uşii ca să rămână

dreaptă, lăsând acolo o urmă unsuroasă.

Un scârţâit ca de uşă în gâtul lui Rachel, grav şi tulburător.

— Locuieşti aici? a întrebat femeia, gutural şi aspru, o voce care fusese folosită prea puţin sau prea mult.

Bel şi-o pierduse pe a ei, căci i se ascundea în spatele dinţilor.

A dat din cap.

— Tu e-eşti...? a întrebat Rachel şi s-a oprit, cu ochii grei şi umezi, în timp ce o analiza pe Bel de la păr până la mâini.

Era o întrebare completă, dacă ştiai cum stau lucrurile.

— D-da, a răspuns Bel, despărţind cuvântul, de parcă uitase să vorbească. Eu sunt.

— Annabel, a rostit femeia, o şoaptă aspră, care de data asta nu mai era o întrebare.

De parcă Rachel trebuia s-o spună, să asocieze cele două lucruri. Faţa şi numele. Să uite şi să înveţe din nou.

Rachel şi-a luat mâna de pe tocul uşii, lăsând-o să plutească prin aer spre Bel şi să se întindă spre ea, s-o atingă, poate ca să se asigure că e reală. Se imaginau una pe alta şi nu le ieşea. Mâna nu a mai ajuns la Bel, pentru că aceasta a făcut un pas în spate. A lăsat uşa să se deschidă până la capăt şi a invitat-o astfel pe Rachel să intre, pentru că nu-şi găsea cuvintele.

— Tata nu e aici, a spus Bel şi s-a dat înapoi.

Rachel a păşit şchiopătând peste prag în casă. Casa ei. Casa *lor.* S-a uitat în jur cu ochii umezi.

— Arată exact la fel, a spus ea încet, lăsând urme pe pereţi unde punea mâna.

Bel a ocolit-o, cu ochii la ea, ca să închidă uşa de la intrare. Ca să se închidă amândouă în casă, împreună.

O urmă întunecată de la intrare. Nu era doar noroi. Rachel sângera prin încălţări pe podelele de lemn.

— O veioză nouă, a spus Rachel la intrarea în living.

— Oare să...

Rachel a început să tuşească, scoţând un sunet gros şi urât care a facut-o să se îndoaie de la mijloc.

— Ar trebui să stai jos! a spus Bel şi a evitat-o când a trecut pe lângă ea. îţi aduc puţină apă.

Bel a fugit la bucătărie şi, cu toate că era stângace şi mâinile îi tremurau, a scos un pahar din dulap. L-a umplut şi l-a luat cu ea după ce şi-a amintit să închidă robinetul.

Urme de sânge proaspăt şi noroi pe covor până la Rachel, care se trântise pe canapea.

— Poftim!

Bel i-a întins paharul.

— Mulţumesc, Anna!

Rachel şi-a dus paharul la buzele crăpate şi a băut cu nesaţ, ca un copil care se jucase prea mult, vreme îndelungată. A golit paharul şi l-a pus pe masă, iar zgomotul a facut-o pe Bel să tresară când i-a reverberat în piept.

Rachel s-a uitat la ea cu răbdare, de parcă aştepta ca Bel să vorbească prima. Sau poate îi dădea ocazia

s-o facă. Bel nu ştia ce să-i spună; de-abia mai ţinea minte cum să vorbească. Cum era posibil? Cum de stătea Rachel Price aici, în faţa ei?

Cu urechile ţiuind şi cu inima bătând cu iuţeala unui colibri, o amorţeală ciudată s-a scurs pe gâtul lui Bel. Oare aşa te simţeai când erai şocat?

— Probabil că ar trebui să sunăm pe cineva, a spus Bel într-un târziu, neştiind dacă asta trebuia să facă. Pot să-l sun pe tata; ar fi aici în câteva minute.

Un licăr în ochii lui Rachel. Bel nu ştia ce înseamnă. Femeia asta era o străină pentru ea.

— Cred că prima dată ar trebui să sunăm la poliţie, a spus Rachel răguşită, neştiind nici ea ce să facă, fiindcă ambele erau pierdute.

Bineînţeles, aşa era logic! Să sune la poliţie.

Bel a dat aprobator din cap.

— Asta pot să fac. Rămâi aici! Mai ai nevoie de apă?

— Sunt în regulă, a spus Rachel şi a emis un şuierat când şi-a scos pantofii prea mari care se lipiseră de ea şi i se destrămau în mâini. Picioarele îi erau praf; umflate, învineţite, murdare şi pline de sânge. O unghie atârna într-o parte. De unde apăruse? Cât timp îi luase să ajungă acasă? De ce venise direct aici şi nu ceruse mai întâi ajutor?

Rachel a observat că Bel o privea.

— Nu-i aşa de grav,

l-a zâmbit într-un fel care semăna mai mult cu o grimasă.

— Nu-ţi face griji!

— O să chem pe cineva să ne ajute!

Bel a mers cu spatele spre bucătărie şi a scos

telefonul din buzunar. Să o ajute pe Rachel sau pe ea însăşi? Nu era acelaşi
lucru? Bel nu putea face chestia asta de una singură, era prea mult. Atât de mult, încât mintea i se bloca şi nu reuşea să gândească decât la două secunde distanţă faţă de momentul prezent.

A deblocat telefonul. Cinci apeluri ratate de la Ramsey. O, futu-i! Ce surpriză îl aştepta! Pe el şi restul lumii, care – exact în clipa aceea – încă o mai considerau pe Rachel Price dispărută pentru totdeauna, la fel ca oricare alt dispărut. Numai că Bel şi Rachel ştiau adevărul. Dar asta avea să se schimbe.

Rachel voia să sune la poliţie şi aşa părea corect să facă, dar nu avea chef. Cu ce îi ajutase vreodată Poliţia din Gorham? Avuseseră la dispoziţie şaisprezece ani şi nu o găsiseră pe Rachel. Poliţia nu făcuse nimic, doar dăduse vina pe tata, pentru că era mai uşor. Dar tata avea să ştie ce e de făcut, el era cel care-şi facea griji, care se gândea la toate, care plănuia şi ajuta. Şi, dacă Bel suna la poliţie, atunci tata nu avea să mai aibă niciodată parte de momentul acesta cu Rachel, cel la care visase. Bel nu putea să i-l răpească.

A şters *911* de pe tastatură şi a format în schimb numărul tatălui ei.

A răspuns la a patra sonerie.

— Bună, sunt cu un client, a spus el cu vocea ca o pătură caldă: sigură, familiară, adică opusul lui Rachel. Te sun înapoi peste...

A cuprins-o panica, smulgându-i pătura caldă.

— Nu, tată! Trebuie să vii acasă acum! Chiar acum. E o urgenţă!

Bel şoptea ca să nu o audă Rachel.

— Ce se întâmplă?

Era îngrijorat de-acum, noroc că era cel măi bun la asta!

— Nu pot să-ţi spun la telefon.

Nu putea, pentru că nu voia să o audă Rachel şi nici să strice momentul pentru tata. îl aştepta de şaisprezece ani.

— Te rog, vino acasă chiar acum!

— Bel, cee...

— Tată, te rog!

— Vin! a spus tata, iar ea i-a auzit sunetul bocancilor pe pământ şi portiera trântită.

Normal că venea; doar îl rugase.

— Poţi să rămâi la telefon?

— Nu, nu pot! Grăbeşte-te!

— Eşti în pericol? a întrebat-o.

— Nu! i-a răspuns Bel, deşi nu era întru totul convinsă.

Corpul ei nu credea ce spunea, căci inima îi bubuia în piept.

— Nu e asta. Doar vino cât de repede poţi!

— Sunt pe drum, puştoaico.

— Anna?

Bel s-a răsucit pe călcâie şi a închis telefonul. Rachel stătea acolo, o siluetă întunecată în dreptul uşii, cu ochii scăpărând în timp ce lăsa urme roşii pe gresia cu alb şi negru.

— Tocmai am sunat la poliţie, a spus Bel. Sunt pe drum.

O minciună măruntă. Dar Rachel nu o cunoştea, nu putea s-o citească aşa cum ar fi trebuit să facă o

mamă.

— Mulţumesc! a îngăimat Rachel şi a înaintat, şi-a tras un scaun la masa din bucătărie şi s-a prăbuşit pe el.

Bel a făcut un pas în spate până a atins blatul.

— Nu trebuie să-ţi fie frică, Annabel! a spus Rachel cu urme curate de lacrimi pe faţa murdară. Acum totul va fi OK, îţi promit!

Cum putea Bel să-i spună că totul era deja OK?

— Nu-mi vine să cred că sunt acasă!

Rachel a aruncat o privire prin bucătărie, studiind-o cu atenţie, la fel cum făcea şi cu Bel.

— Frigiderul e nou.

Bel a înghiţit în sec.

— Ştiu că ai multe întrebări pentru mine, Anna, a spus Rachel şi şi-a împreunat palmele.

— E Bel, a răspuns ea repede înainte să-şi piardă curajul.

— Poftim?

— Bel. Numele meu. Acum e Bel, nu Anna. Nu mai e Anna de mult timp.

— O!

Rachel s-a uitat drept înainte, undeva, departe, şi a văzut ceva ce Bel nu vedea. Poate vedeau doar cei care dispăruseră.

— Eu îţi spuneam Anna. în tot acest timp, aşa m-am gândit la tine, drept Anna.

— îmi pare rău!

— M-am întrebat cum arătai la fiecare vârstă. Ce făceai de ziua ta. La ce erai bună şi la ce nu. Dacă îţi plăceau aceleaşi mâncăruri ca şi mie. Ce anume te făcea fericită. Aveam o imagine a ta în minte şi asta mă făcea să continui.

Rachel s-a scuturat de locul acela, oriunde ar fi fost, şi s-a uitat la Bel.

— Eşti mai bine decât mi-aş fi imaginat. Mi-a fost tare dor de tine, Anna! Scuze! Bel.

— E OK! a zis Bel, ceea ce era bine, pentru că nu trebuia să răspundă la cealaltă parte.

Dacă era adevărat că lui Rachel îi fusese dor de ea, asta însemna că până acum nu se putuse întoarce? Un munte de întrebări dificile, şi Bel nu ştia de unde să înceapă: cu începutul, în ziua aceea de februarie în care ningea, când Rachel dispăruse nu o dată, ci de două ori, ca să completeze golurile din memoria lui Bel, sau cu ziua de azi, şaisprezece ani mai târziu, şi cu tălpile acelea sfâşiate?

— Unde ai fost?

Rachel a dat din cap şi s-a uitat la mâinile murdare. Când a vorbit din nou, vocea i-a sunat aspru:

— Nu ştiu!

NOUA

„NU ŞTIU!”

Cele două cuvinte pe care Bel le cunoştea mai bine decât oricine. Deopotrivă adevărul şi o barieră, după care să se ascundă atunci când avea nevoie. Dar acum, că era de cealaltă parte a acelor cuvinte, înţelegea, în sfârşit, de ce se enervau alţii atât de tare, încât să răpească o fetiţă speriată şi să ţipe la ea în timp ce aceasta se afla pe bancheta din spate a maşinii.

— Cum adică nu ştii? a întrebat Bel şi s-a uitat la Rachel, aplecându-se şi lovind cu piciorul ca să scape de barieră.

— Nu ştiu unde am fost.

Rachel s-a smiorcăit, repetându-se, aşa cum Bel era mereu nevoită să facă.

— Nu ştiu unde m-a ţinut el.

Mintea lui Bel s-a blocat şi s-a agăţat de cuvintele ei în căutarea oricărei informaţii.

— El? Cine este el?

— Nu ştiu, a spus Rachel din nou.

Un val cald de frustrare respingea picăturile reci ale şocului.

— Nu ştii? a întrebat Bel, incapabilă să-şi ascundă frustrarea din voce.

Rachel s-a făcut mică

— Bărbatul care m-a luat. N-am ştiut niciodată cum îl cheamă. Nu-l vedeam mai deloc.

— Cum...

— Mă ţinea pe întuneric, a întrerupt-o Rachel. Cred că era o pivniţă. Nu sunt sigură.

Bel s-a oprit şi s-a gândit puţin. întrebările i se rostogoleau de pe limbă şi se prăbuşeau în stomacul ei ca un bănuţ aruncat intr-o fântână. Dar nu exista nicio dorinţă aici. în schimb, tot ce-a găsit de cuviinţă să spună a fost:

— în tot acest timp?

Rachel a dat aprobator din cap. De parcă era suficient pentru toată groaza aceea. Şi doar cu atât putea să vină.

— C-cât timp a fost? a întrebat Rachel acum. Am încercat să ţin socoteala, dar nu era uşor mereu. Ştiam cu aproximaţie, dar...

Bel nu s-a mişcat în timp ce Rachel o privea şi căuta indicii pe faţa ei.

— Cât timp? a repetat ea.

— Şaisprezece ani şi două luni.

Rachel a respirat întretăiat şi şi-a şters o nouă lacrimă înainte să se formeze.

— Acum ai optsprezece ani, a spus ea de parcă acesta era cel mai trist lucru.

Ratase mult mai mult decât ziua când Bel împlinise optsprezece ani.

— Da!

— îmi pare rău! a spus Rachel.

Pentru ce îi părea rău? Pentru că fusese luată, că fusese reţinută? Pentru toate celelalte lucruri? încă nu ajunseseră la „îmi pare rău”; erau încă prea multe întrebări! Nici măcar nu ajunseseră la fondul

problemei, doar ţineau ghearele scoase, în- • fometate. Dar era un răspuns care pentru ea însemna mai mult decât orice şi se întrezărea printre zgârieturi. Dacă un bărbat o răpise pe Rachel şi o ţinuse în tot acest timp într-o pivniţă întunecată, asta însemna că nu o părăsise, de fapt? Asta era? Sau nu?

Asta ar fi schimbat totul.

Bel a făcut un pas mai aproape şi a alunecat pe lângă blat.

— Cum ai evadat? a întrebat apoi, pentru că voia să savureze cea mai importantă întrebare; încă nu era pregătită pentru schimbare.

Deja se schimbaseră prea multe.

— N-am evadat, s-a smiorcăit Rachel. N-am reuşit niciodată. Am încercat de multe ori, în multe feluri.

— Atunci, cum se face că eşti aici?

— M-a lăsat să plec, a venit răspunsul.

— De ce?

— Nu ştiu.

Aceleaşi cuvinte. Dar Bel nu mai era furioasă de data asta; nu aveai de unde să ştii ce nu ştiai, indiferent de câte ori te întreba lumea. Avusese şi ea experienţa asta, de multe ori.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Bel, trecând la ceea ce Rachel avea de unde să ştie.

Rachel a clătinat din cap.

— Nu-i nevoie să afli toate astea, Anna. Nu-i nevoie să ştii, nu vreau să ştii, nu e drept...

— Te rog? a insistat Bel cu o privire mai aspră.

Rachel s-a uitat în ochii ei.

— OK. A... a venit jos. Credeam că-mi aduce mâncare. Dar nu avea nimic. Mi-a pus o pungă pe cap, una din ma... un fel de material textil, ca o plasă,

ca să nu văd, dar să pot respira. Pe urmă, m-a dezlegat.

Rachel s-a uitat în jos, la glezna stângă. Bel i-a urmărit privirea: pielea era roşie şi băşicată într-un cerc de carne jupuită.

— Cu bandă adezivă? a întrebat Bel, ca s-o încurajeze.

— Nu, era un lanţ. O cătuşă.

Bel a dat din cap.

— Niciodată nu mă scosese de acolo. Nu plecasem de acolo de când ajunsesem prima oară. Dar m-a condus la etaj. Probabil printr-o casă, dar nu vedeam nimic. M-a aşezat pe bancheta din spate a unei maşini. Am întrebat ce se întâmplă, dar nu a vrut să vorbească. Niciodată nu vorbea prea mult.

— Şi? a întrebat Bel, apropiindu-se.

— Am mers cu maşina vreo două ore. Am încercat să număr, dar nu eram atentă. Mi-era frică! M-am gândit că mă duce undeva şi mă omoară, în sfârşit. Ar fi fost şi o uşurare. Un sfârşit. Mi-am luat adio în gând.

îşi luase adio şi de la Bel, nu-i aşa? Poate ea era cea mai importantă.

Bel a păşit în faţă şi apoi s-a apropiat de tot, aşezându-se pe scaun faţă în faţă cu Rachel.

— Dar pe urmă ne-am oprit, a continuat femeia, iar cele două, mamă şi fiică, s-au privit în ochi peste masă. Nici măcar nu a oprit motorul. A coborât, a deschis portiera şi m-a tras afară. Era iarbă, o simţeam, fiindcă eram desculţă şi îmi aminteam cum se simte iarba. Credeam că o să-mi spună să stau în genunchi. Credeam că se terminase. Dar... Am auzit

portiera cum s-a trântit, iar maşina s-a îndepărtat. M-a lăsat acolo. Am aşteptat câteva minute şi am ascultat ca să fiu sigură, pentru că încă mi se părea că aud motorul. Pe urmă, mi-am scos punga de pe cap. Plecase! Eram singură pe drum, printre copaci. M-am gândit că trecuse tare mult de când nu mai văzusem copaci. Era întuneric! Eram lângă un râu, asta am auzit.

Bel a dat din cap şi s-a întrebat cum era să uiţi cum arată copacii, cum sună râul, cum se simte iarba. Nu-şi putea imagina.

— Am urmat cursul râului până am ajuns la o stradă. Şi am mers mai departe. Nu era nimeni în jur. Erau case, dar cred că era foarte târziu sau foarte devreme. Nu voiam să trezesc pe nimeni ca să-i sperii. Am mers mai departe până am dat de un indicator. Lancaster. Eram deja pe Route Two. Ştiam că, dacă merg mai departe spre est, am să ajung acasă. Voiam doar să ajung acasă. Mă bucur aşa de mult că nu v-aţi mutat!

Rachel a scos un râset mic, înlăcrimat, fără să zâmbească şi fără să-şi arate dinţii.

— Ai mers pe jos? a întrebat Bel. Tocmai din Lancaster? Cred că ţi-a luat...

A calculat puţin.

— Vreo opt ore.

Rachel s-a uitat la picioarele ei distruse în loc să răspundă.

— Am găsit încălţările alea în gunoiul cuiva. Prea mari pentru mine. Dar mai bune decât nimic.

— Te-au văzut oamenii? a spus Bel.

— M-au văzut. După ce a răsărit soarele.

— A încercat cineva să te ajute?

— O singură persoană, a spus Rachel. Dar nu aveam de gând să urc în maşină cu un necunoscut. Ştiam drumul spre casă şi am ajuns singură.

— Futu-i! a oftat Bel.

Nu era la capătul lumii, nu era nici măcar în afara statului, dar – futu-i! – era mult de mers! O reapariţie lentă, dureroasă. Nu cât ai clipi, aşa cum ea dispăruse.

Bel s-a uitat la străina din faţa ei, mai puţin străină decât în urmă cu cinci minute, cum se legăna pe scaun, cât pe ce să cadă doar din pricina efortului de-a clipi.

Probabil era foarte obosită şi flămândă.

— Ţi-e foame? a întrebat-o Bel, căreia i se părea ciudat să întrebe un lucru ridicol de normal.

Normalul nu-şi găsea locul aici, între ele două, o persoană matură faţă în faţă cu un copil în timp ce prima înviase din morţi.

— Aş… aş putea să-ţi fac un sandvici sau…

Uşa de la intrare s-a trântit dincolo de living.

Rachel a tresărit şi a făcut ochii mari, întunecaţi de adrenalină. S-a prins cu braţele de spătarul scaunului şi s-a ridicat.

— E OK, e doar tata!

S-a ridicat şi Bel.

Rachel şi-a întors ochii aceia nepământeşti spre ea şi s-a îndreptat într-un mod care probabil îi stârnea dureri. A şuierat printre dinţi şi şi-a dus mâna într-o parte.

— Bel? a strigat Charlie prin casă, îngrijorat. Bel, unde eşti?!

— în bucătărie! a strigat ea, iar Rachel a tresărit când i-a auzit vocea.

— Ce se întâmplă? Ce faci...

Charlie a apărut în prag şi s-a uitat la urmele de noroi şi sânge de pe gresie.

— Ce s-a...

— Tată! a spus Bel ca să-l facă să ridice ochii.

Şi i-a ridicat, mai întâi spre Bel, mijiţi, cu riduri între ei. Atunci a zărit-o pe persoana aceea nouă care stătea acolo, întorcându-şi privirea de la urmele de paşi la ea.

- Ce...

Cuvântul i s-a blocat în gât şi a căscat ochii de parcă puteau să se mărească la nesfârşit până îi înghiţeau faţa cu totul.

Se holba la Rachel fără să se mişte.

A scăpat cheile pe jos cu zgomot.

Nimeni nu se mişca; erau piese de şah orientate una spre alta şi stăteau în pătrăţelele lor pe gresia în alb şi negru.

Buza de jos a lui Charlie s-a desprins şi el a rămas cu gura căscată. Bel se întreba ce-i trecea prin minte. Aşa visase el că se va întâmpla?

— Nu, a spus el abia şoptit, apoi s-a dat înapoi spre perete şi a icnit când s-a lovit de el. Nu e posibil!

Bel se uita cum se priveau părinţii ei, deşi nu vedea decât faţa tatălui şi ceva nu era în regulă.

Avea gura căscată. Clipea intens cu ochii la Rachel, de parcă ar fi putut să dispară cât închidea pleoapele. Surprins de fiecare dată când nu se întâmpla aşa.

Nu era bine! Ar fi trebuit să fie fericit. Să o cuprindă pe Rachel în braţe şi să-i spună cât de mult o iubeşte. Soţia lui, reabilitarea lui, faţă în faţă cu el după atâta timp.

Era în stare de şoc? Pentru că nu părea fericit. Ci speriat.

— Cum e posibil?

îşi regăsise cuvintele. Dar întrebările trebuiau să vină mai târziu. Trebuia să o îmbrăţişeze mai întâi, să-i spună că o iubeşte şi că îi fusese dor de ea. Ordinea lucrurilor era greşită.

— Bună, Charlie! a spus Rachel, iar el a păşit înapoi când i-a auzit vocea gravă, după care s-a lipit de perete şi a dat peste ceas.

Ceasul s-a spart.

Sunetul a reverberat în stomacul lui Bel, unde a găsit nodul care creştea, se răsucea şi se învârtea, învăluit în spini. Nu era deloc cum trebuie!

— Cum e posibil? a repetat Charlie, mai sigur de data asta, de parcă ieşise dintr-un vis, chiar dacă nimic nu fusese conform planului. Cum de eşti aici?

— M-am întors.

— Cum? a întrebat Charlie mai tare.

— El m-a lăsat să plec, a răspuns Rachel mai încet.

— Cine-i „el”? a zis Charlie, încordându-şi ochii şi vocea.

— Bărbatul care m-a luat.

— Cine e?

— Nu ştiu, a răspuns Rachel.

Pieptul lui Charlie se umfla cu fiecare respiraţie.

— Cine? a repetat el.

— Nu ştie cine e, a intervenit Bel, dar tata nici nu s-a uitat la ea, de parcă doar una din ele putea să existe într-un moment oarecare, iar ochii lui erau îndreptaţi acum spre Rachel.

— Cum te-a luat? a întrebat Charlie.

Pentru că existau multe, multe întrebări, şi ele aveau prioritate, misterul era cel mai pregnant. Poate „te iubesc” şi „mi-a fost dor de tine” aveau să vină mai târziu.

— Din maşină.

Rachel s-a mişcat de pe un picior pe altul în timp ce şuiera printre dinţi.

— M-a urmărit – ne-a urmărit – de la mall. Nu ştiu cine era, dar ştiam că mă urmăreşte. Am luat-o pe drumurile acelea lăturalnice ca să scap de el. M-a depăşit, mi-a tăiat faţa şi m-a făcut să ies de pe drum. Deodată, m-am trezit că mă scoate cu forţa din maşină. Am reuşit să închid portiera, pentru că speram să nu o observe pe Annabel.

Rachel s-a uitat la Bel cu ochii plini de ceva. Poate amintirea ultimei dăţi când îi văzuse faţa lui Bel, a fetiţei prinse cu centura de bancheta din spate în timp ce Rachel dispărea în faţa ei.

— M-a târât prin zăpadă spre maşina lui. M-a lovit cu capul de portbagaj înainte să mă împingă înăuntru. Nu puteam să ies. A pornit maşina. Nimeni nu mă auzea cum ţipam.

Bel şi-a lăsat capul în jos şi şi-a imaginat scena, recreând amintirea pe care nu o avea, ce văzuse şi uitase, pentru că era prea mică să-şi găsească vorbele ca s-o descrie. Adevărul despre ce se întâmplase şi răspunsul care conta cel mai mult pen-

tru ea, dintre toate celelalte. Rachel nu o părăsise. Fusese răpită. Ar fi trebuit să fie plăcut, aşa că de ce nu era? De ce era camera aşa de înăbuşitoare şi de ce nodul din stomacul ei se strângea tot mai tare?

Dar, în mod clar, pentru tata, răspunsul nu era cel mai important. Mai erau multe altele de aflat.

— Şi la mall? a întrebat el în timp ce se dezlipea de

perete. Rachel părea nedumerită.

— Ai dispărut de două ori, Rachel. Camerele te-au surprins cum ai intrat, dar nu când ai ieşit. Explică-mi! De ce aţi dispărut tu şi Bel în mall mai înainte? Cum?

— Ai sunat la poliţie? a întrebat-o Rachel pe Bel.

— Da! a minţit ea din nou şi s-a uitat la tatăl ei, întrebându-se dacă nu cumva era momentul să sune.

Poate după întrebările tatălui ei şi partea care venea după aceea avea să urmeze şi partea pe care el o aşteptase atâta vreme.

— Rachel? a întrebat el, împărţindu-i numele în două.

Era încă speriat, încă şocat. Oare Bel scăpase de propriul şoc?

— Ce s-a întâmplat?

Bel s-a clătinat şi s-a întors cu faţa spre el.

— Bărbatul era şi acolo. Atunci am observat prima oară că ne urmărea, că se holba la mine. A fost prima dată când l-am observat eu, dar nu cred că a fost prima dată când m-a observat el. Mă simţeam privită de câteva zile, de parcă mă urmărea cineva. Ceva părea foarte, foarte în neregulă, şi ştiam că se va termina prost dacă ne urmărea până la maşină. Aşa

că, după ce am plecat de la cafenea, am dispărut pentru o vreme. Ne-am ascuns.

— Unde v-aţi ascuns? a insistat Charlie, dar nu în modul acela blând cum făcea Ramsey.

— Am lucrat cândva la mall, a răspuns Rachel cu vocea mai fermă. Restaurantele erau după colţ de cafenea. Când goleau tomberoanele, scoteau mereu sacii printr-o uşiţă „Doar pentru angajaţi”. Am luat-o pe acolo; era descuiată. Doar un coridor mic, plin de tomberoane pentru gunoi şi materiale reciclabile. Mă temeam că ne văzuse bărbatul acela şi am crezut că uşa spre exterior avea alarmă, aşa că ne-am ascuns. într-un coş pentru reciclare. Cel pentru sticlă Fiindcă cel pentru hârtie era plin.

— Te-ai ascuns într-un tomberon cu fiica noastră? a întrebat Charlie aproape ca şi când nu o credea.

Măcar era mai bine decât să fie speriat, mai aproape de normal.

Rachel a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Voiam să aştept destul cât să mă asigur că bărbatul nu ne găsea, că plecase. Poate o oră şi jumătate. Lui Annabel îi era somn. Pe urmă am auzit voci, iar tomberonul s-a mişcat. Cineva ne trăgea afară pe roţi, nişte angajaţi. Nu ştiau că suntem acolo. Am avut grijă ca Anna să nu facă zgomot. Ne-au scos pe uşă, ne-au dus după un colţ, iar cineva s-a plâns că era multă sticlă înăuntru. Cred că reciclabilele urmau să fie colectate.

— Aşa am ieşit din mall? a întrebat Bel. în tomberon?

Răspunsul unui mister imposibil, la înălţimea căruia nu se putea ridica.

— Eram în tomberon, a confirmat Rachel. După ce au plecat angajaţii, am deschis capacul şi am coborât. Eram în partea din spatele parcării. Cred că acolo nu aveau camere dacă nu ne-au văzut când am plecat şi dacă nimeni nu şi-a dat seama ce se întâmplase. Nu m-am gândit niciodată la asta, i-a spus ea lui Charlie.

Iar Rachel avusese destul timp să se gândească la toate.

— Ne-am întors la maşină, la câteva străzi distanţă, şi am pornit spre casă. Dar probabil că el ne aşteptase să ne întoarcem. Poate îmi văzuse maşina, poate o ştia după ce mă urmărise cu altă ocazie, nu ştiu. Dar ştiam că el era în spatele nostru. De-asta n-am condus direct spre casă, de-asta am luat-o spre Moose Brook, ca să scap de el. Dar ne-a prins din urmă.

Rachel părea ceva mai uşoară, în dreptul umerilor, acum, că aproape terminase de povestit şi că partea îngrozitoare era aproape gata. Tata îşi putea vedea visul cu ochii, până la urmă. Dar Bel nu era sigură că avea să mai fie aşa.

Se întâmpla ceva între ei, ceva ce ea nu înţelegea. Ceva dens plutea în aer. Poate şaisprezece ani însemna prea mult timp.
Mai puteai iubi pe cineva dincolo de universul acela vast de timp, spaţiu şi mister? Poate era prea ciudat acum, dar aveau să se obişnuiască iar. încet şi dureros, nu cât ai clipi. Asta era diferenţa dintre vise şi viaţa reală.

— Acolo ai fost? a întrebat Charlie, şi un nor i-a întunecat ochii. Timp de şaisprezece ani?

— în pivniţa lui, a răspuns Rachel.

— Cine e? a încercat Charlie din nou, încleştându-şi pumnul.

Se concentra pe *cine* acum, după ce aflase *cum.* Cine îi făcuse toate astea lui Rachel? Şi lui? Cine îi merita furia? Bărbatul care îi răpise soţia şi acum o adusese înapoi.

Acum se concentra şi Bel tot la cine, pentru că mai devreme nu se gândise până la capăt: acelaşi bărbat fără nume din povestea lui Rachel era un om adevărat şi era încă liber. Bel s-a uitat în curte pe fereastră. Le urmărise; oare le urmărea şi acum?

— Nu ştiu cum îl cheamă, n-am aflat niciodată. Aş putea să descriu cum arată, dar m-a ţinut mai mult pe întuneric.

Charlie a făcut o jumătate de pas în faţă, iar sticla spartă a ceasului i-a scârţâit sub bocanci.

— Şi ţi-a dat drumul? Azi? Cum? Cum ai ajuns aici?

Rachel s-a clătinat, s-a prins de scaun şi s-a agăţat de el ca de o cârjă.

— A coborât în pivniţă, mi-a dezlegat glezna şi mi-a pus o pungă pe cap. Una textilă. Nu mi-a spus nimic. Doar m-a dus la etaj, cred că printr-o casă, şi m-a urcat într-o maşină.

— Cât timp aţi mers?

— Nu ştiu, am pierdut şirul. Poate vreo două ore.

— Ai văzut vreun reper, ai recunoscut ceva?

Rachel a tuşit în pumnul strâns.

— Nu! Aveam o pungă pe cap.

— Dar aveai mâinile libere? Ai fi putut s-o ridici?

Charlie a păşit în faţă, iar sticla a scârţâit din nou.

— Nu voiam să fac ceva care l-ar fi determinat să

mă omoare, a răspuns Rachel. A parcat undeva şi a oprit motorul. M-a scos din maşină şi m-a lăsat acolo. Eram în Lancaster. Am găsit autostrada şi am mers până acasă. M-a găsit Annabel.

Nu pomenise că Bel fugise de ea, că se ascunsese. Povestise o versiune mai frumoasă. Stai puţin... Mai era ceva diferit! Ceva se schimbase de la povestea pe care i-o spusese lui Bel şi cea pe care tocmai i-o spusese lui Charlie. Mai devreme, Rachel zisese că bărbatul lăsase motorul pornit când o scosese din maşină şi o lăsase pe drumul acela, nu? Dar lui Charlie tocmai îi spusese că bărbatul oprise mai întâi motorul.

Da, maşina se schimbase de la o versiune la alta, se schimbase în timp, Bel era convinsă! Era destul de mare acum încât să tină minte asemenea lucruri.

»

O greşeală?

Bel a mijit ochii şi s-a uitat cu atenţie la ceafa lui Rachel.

O singură variantă putea fi adevărată. Probabil Rachel greşise. Ori acum, ori cu Bel. Da, trebuie să fi fost o greşeală, pentru că singura alternativă era că minţise, şi de ce ar minţi Rachel cu asemenea lucruri, cu un detaliu nesemnificativ într-o poveste aşa de importantă?

O greşeală!

Da, era doar o greşeală măruntă! Dar corpul lui Bel nu credea, nu de tot. Ceva nu era în regulă, ceva în aer, în bâzâitul din urechile ei. Oare o simţea şi tata? De-asta stătea din nou retras în colţul acela, unde atârna ceasul înainte, cu riduri de teamă pe faţă, deşi aşteptase acest moment timp de

şaisprezece ani?

Bel şi tatăl ei în colţurile bucătăriei, Rachel la mijloc, cu privirile lor aţintite asupra ei. Ca o creatură cu dinţi căreia nu trebuia să-i întorci spatele.

Era doar o greşeală, nu?

Sau poate că Bel era problema – oare auzise greşit?

Dar ideea s-a oprit acolo când s-a auzit o bătaie în uşa de la intrare. Puternică. Nu un ciocănit, ci o bătaie cu pumnul.

Charlie a tresărit cel mai tare şi s-a lovit cu capul de perete.

— Cine e? a întrebat el şi s-a îndepărtat de perete să iasă din bucătărie, mergând grăbit spre living.

Rachel s-a uitat la ea cu brazde curate pe faţa murdară, alte lacrimi, deşi Bel nu le văzuse căzând. Bel a dat din cap şi i-a făcut semn: Rachel trebuia să iasă prima.

Rachel a trecut prin living, cu tălpile mai uscate acum, mai degrabă exfoliindu-se decât sângerând.

Bel s-a uitat la ferestrele din faţă şi la luminile roşii şi albastre care se învârteau prin geam odată cu soarele după-amiezii.

Sunetul uşii deschise.

— îmi pare rău că te deranjez, Charlie! s-a auzit o voce puternică în casă care a spart tăcerea vibrantă, ca de vis, care o cuprinsese.

Viaţa reală bătea la uşă.

Bel a urmat-o pe Rachel pe hol şi a păstrat suficient spaţiu între ele.

Charlie bloca aproape toată uşa, dar Bel tot i-a

văzut faţa lui Dave Winter, şeful poliţiei, care plutea în spaţiul de peste umărul tatei. O faţă cenuşie şi părul cărunt, ascuns sub chipiul lucios şi ţuguiat al uniformei. Cei doi stătuseră de multe ori aşa. Cel care bătea la uşă şi cel care răspundea.

— Am primit nişte telefoane ciudate. Unul de la vecina ta, doamna Nelson. Spune că a văzut-o pe Ra...

Ochii negri ai lui Dave au căutat în casă şi au trecut de la Bel la Rachel. Care stătea acolo.

A rămas cu gura căscată, cu mustaţa căzându-i peste dinţi.

— Fir-ar să fie! a exclamat el.

Şi-a scos chipiul şi l-a strâns în dreptul insignei prinse deasupra inimii.

— E adevărat!

ZECE

O FOAIE DE HÂRTIE PE MASĂ ÎN FAŢA EI, CU UN PIX AŞEZAT ÎN diagonală deasupra. Declaraţia dactilografiată a lui Bel.

— Dacă ai citit-o până la capăt şi eşti mulţumită de ce scrie, poţi să semnezi în partea de jos, a spus Dave Winter, al cărui chipiu ţuguiat era acum aşezat pe masa din camera de interogatoriu.

Bărbatul îşi trecea mâinile prin părul rărit mult prea des ca să mai aibă vreun sens să-şi ţină chipiul pe cap – un tic nervos. Dacă el era neliniştit, oare cum credea că se simte Bel?

— Unde e acum?

Bel s-a uitat la pagina pe care notase povestea întoarcerii lui Rachel Price aşa cum o trăise, moment cu moment, acum câteva ore, şi totuşi o viaţă de om.

— Mama ta? a întrebat-o Dave şi s-a aşezat din nou. E cu agenţii federali. încearcă să afle dacă a fost ţinută în afara statului, adică dacă e un caz federal sau nu. Pe urmă, vor vorbi cu ea şi cei de la procuratură.

Bel a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Semnează când eşti gata!

Oare trebuia să aducă acum subiectul în discuţie? Poate că momentul îi scăpa printre degete. Totuşi, bărbatul acesta nu era prietenul ei, fiindcă îl acuzase

pe tata şi-l luase de lângă ea.

Bel nu putea şi nici nu trebuia să aibă încredere în el. Dar acum trăiau cu toţii într-o lume diferită, cu trepidaţii şi zguduieli. Ra- chel se întorsese, trăia, toate detaliile erau acum în altă lumină, alianţele se schimbau şi se formau noi tabere. Poate că asta îi împinsese acum pe ea şi pe şeful poliţiei în aceeaşi tabără, după ce îl urâse atâta amar de vreme.

Poate nu era nevoie să spună nimic; poate exista o altă cale.

— Chiar a mers pe jos tocmai din Lancaster? a întrebat Bel, păstrând un ton senin, ca şi cum nu era foarte important. Ar dura vreo opt ore, nu-i aşa?

Dave a fluierat.

— Mult de mers. E o femeie curajoasă. înţeleg de ce nu a urcat în maşina nimănui după tot ce i s-a întâmplat.

— Există vreo dovadă? a insistat Bel.

— Ce dovadă?

— Că a mers pe jos din Lancaster, cum a spus ea?

Dave şi-a aţintit privirea asupra ei. Bel a clipit şi a ridicat barierele în spatele ochilor.

— încă n-am apucat să verificăm vreo filmare, ca să confirmăm. Dar oamenii au sunat la vreo două secţii de poliţie azi-dimineaţă, îngrijoraţi că au văzut o femeie murdară mergând pe autostradă. Deci, da, chiar a mers pe jos tot drumul ca să ajungă acasă la tine.

— Aţi trimis pe cineva pe drumul unde a fost lăsată? a întrebat Bel şi s-a aplecat în faţă. Cu siguranţă, îl puteţi găsi. Există punga aia acolo? Cea pe care a avut-o pe cap? Rachel a spus că a scos-o. Ar

trebui să fie tot acolo.

Dacă era, evident însemna că Rachel spusese adevărul, că treaba cu motorul exact asta era: o greşeală. Bel avea nevoie de o dovadă pentru ea şi nodul din stomac.

— Aţi găsit punga?

— încă nu, i-a răspuns Dave. Dar toate probele vor fi analizate, nu-ţi face griji! Hainele ei, locul unde a fost eliberată – când îl vom găsi –, urmele de cauciucuri. Vom obţine imaginile de pe camerele de supraveghere, cele din trafic, orice putem găsi, ca să-l descoperim pe bărbatul care a luat-o. Să-l deferim justiţiei. O să-l găsim, asta e meseria mea! Nu-ţi face griji!

Nu de asta îşi făcea ea griji. Nu încă. Voia doar o dovadă că Rachel spusese adevărul, ca să nu o mai roadă şi să alimenteze nodul acela.

Bel s-a uitat la declaraţia ei şi a dat cu degetele pe tuşul uscat, care nu i s-a luat pe mână.

— Ar trebui să vă spun un lucru, a zis ea şi s-a uitat la deget.

— Ce anume?

— E doar un detaliu, probabil nu înseamnă nimic.

Scaunul lui Dave a scârţâit când acesta şi-a mutat greutatea pe el.

— A fost ceva, a continuat Bel, o mică discrepanţă, cred, între ce mi-a povestit Rachel şi ce i-a spus tatei. E în declaraţia mea, nu ştiu dacă aţi observat.

Nu te puteai baza pe Dave Winter să observe ceva; niciodată nu se deranjase să observe că Charlie Price e nevinovat.

— Ce anume? a întrebat poliţistul, iar ochii lui obosiţi şi înroşiţi s-a limpezit.

— Motorul. Rachel mi-a spus că bărbatul acela a lăsat motorul pornit când a lăsat-o pe drum. Dar mai târziu i-a spus tatei că mai întâi a oprit motorul. E doar un detaliu, de fapt.

S-a prefăcut că ridică din umeri.

— Doar o greşeală, nu?

— Da, desigur!

Dave şi-a schimbat iar poziţia, de parcă nu meritase să o ia în seamă.

— Mama ta a trecut prin iad. Iad! Cel mai rău lucru prin care poate să treacă cineva. Gândeşte-te cât de epuizată era, gândeşte-te la emoţia de a-şi revedea soţul şi fiica după atâta timp! La încercarea de a da explicaţii în starea aceea de delir. Nu e un moment potrivit pentru declaraţii riguroase; normal că a făcut greşeli, că nu a nimerit ceva. Acum, că a avut timp să se odihnească şi să proceseze tot, ne-a spus toată povestea, nu-ţi face griji!

Vezi? Acum putea să creadă, când o spusese altcineva. Doar o greşeală, nu însemna nimic mai mult.

— Ştiu că e o schimbare enormă pentru tine, a spus Dave, încercând să fie amabil, pentru că luase tăcerea ei drept altceva. Nimeni nu se aştepta la asta. Nimeni! Nici măcar nu pare real. Dar în curând toate acestea vor deveni noua ta normalitate. Familia ţi s-a reunit; e un final fericit. Şi îmi dau seama că trebuie să fie înfricoşător să ştii că bărbatul care a răpit-o pe mama ta şi care v-a distrus familia e încă în libertate. Dar o să-l prindem, îţi promit! Va fi deferit

justiţiei.

Oare acesta era mottoul lui Dave – „deferit justiţiei”? îl folosea şi în pat cu soţia?

— E o mare schimbare şi pentru dumneavoastră, a spus Bel, gata să muşte şi să se repeadă la poliţist în ciuda amabilităţii pe care o afişa acesta. Doamne, cred că vă simţiţi oribil să ştiţi că v-aţi înşelat aşa de tare în privinţa tatei! Credeaţi că e un ucigaş şi aţi încercat să-l băgaţi după gratii. Dar nu a ucis-o el pe Ra- chel, pentru că nu a ucis-o nimeni. Aproape că asta-i cea mai rea parte, nu credeţi?

Dave a oftat şi şi-a lăsat capul în jos, până când acesta a ajuns să îi atârne între umeri.

— îmi pare rău, Annabel! Sincer! Am vorbit deja cu tatăl tău azi, după interogatoriu, şi i-am cerut scuze pentru ce-am făcut.

— O, i-aţi cerut scuze? a întrebat Bel cu un zâmbet fals, ca de plastic, dar destul de tăios, încât să-l sfâşie. Ei bine, v-aţi achitat pentru şaisprezece ani de coşmar. Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut, domnule poliţist!

Zicând acestea, fata a făcut o plecăciune.

— Da, OK, a spus el şi a ridicat capul. Eşti gata să semnezi?

Bel a luat pixul. L-a apăsat pe partea de jos a paginii şi s-a semnat cu litere buclate. Ceea ce era în regulă, pentru că fusese doar o greşeală, iar acum putea să nu se mai gândească la asta.

— Şi... ce urmează acum? a întrebat Bel după ce i-a întins poliţistului declaraţia semnată.

A ezitat un pic cu degetele pe foaie, iar hârtia s-a întins înainte să cedeze şi să-i dea drumul.

— Acum te duc la echipa de la laborator, care o să-ţi ia o probă de pe interiorul obrazului. Cu permisiunea ta, desigur.

Bel s-a uitat la el cu întrebarea evidentă în priviri.

— Test ADN, a venit explicaţia. Am luat o probă şi de la Ra- chel. Să demonstrăm cine este.

— E posibil... să nu fie Rachel Price? a întrebat Bel.

Şi poate asta era, senzaţia aceea că ceva nu e în regulă. Pentru că, dacă era cu adevărat mama ei, Bel n-ar fi simţit...

— Nu, nu, sigur că ea e!

Dave aproape a izbucnit în râs şi s-a ridicat în picioare.

— Femeia aceea este, cu siguranţă, mama ta, nu încape îndoială. Nici măcar una! Doar că aşa e procedura, înţelegi?

S-a îndreptat spre uşă.

De îndată ce s-a întors cu spatele, Bel a acoperit pixul cu palma şi l-a băgat în mânecă dintr-o singură mişcare fluidă.

— Şi pe urmă? a întrebat.

Dave s-a întors cu mâna pe clanţa uşii.

— Păi, o să fie mult de lucru cu echipa noastră de investigaţie. Trebuie să rezolvăm cu jurisdicţia. Şi va trebui să ne pregătim pentru conferinţa de presă. Cel mai probabil va avea loc luni dimineaţă. Totul se schimbă când află presa, aşa că trebuie să fim pregătiţi.

— Nu, adică ce se întâmplă acum! Adică, în seara asta. Mai târziu.

Dave a mijit ochii.

— Unde se duce? a întrebat Bel. U-unde se duce Rachel?

— Mama ta? a întrebat poliţistul cu o privire îmbunată şi o tentativă de zâmbet în ochii care i se încreţeau la colţuri. An- nabel, poate să vină acasă cu voi.

- O!

UNSPREZECE

STĂTEAU ÎN LIVING – BEL, TATA ŞI RACHEL – şi NU ŞTIAU CE să-şi spună, ce să facă sau cum să se poarte, iar camera vibra de absenţa vieţii.

Bel devenise subit foarte interesată de propriile unghii şi şi le tot ciugulea.

Tata a cedat primul şi i-a salvat pe toţi.

— Ăă, vrei să faci un duş? a întrebat-o pe Rachel.

O întrebare care nu avea cu adevărat nevoie de răspuns. Era încă îmbrăcată în treningul gri mult prea mare şi papucii căpătaţi la poliţie, când îi luaseră hainele pentru probe. Dar era încă murdară, iar aerul era îmbâcsit în jurul ei şi mirosea aspru şi stătut. Sânge, transpiraţie, urină şi tot restul.

Doar mâinile ei păreau aproape normale; probabil se spălase după ce terminaseră poliţiştii de luat probe şi de făcut fotografii. Echipa medicală îi curăţase şi picioarele, îi dezinfectase rănile, băşicile şi pielea jupuită, zgâriată, de pe gleznă. I se spusese că nu e necesar să meargă la spital, dar că avea nevoie de odihnă – multă odihnă – şi hidratare. Apoi fusese

trimisă acasă cu o sticlă de analgezice.

Rachel s-a uitat lung la el.

— Da! a răspuns cu o vocea sumbră şi gravă, de parcă îi aparţinea însăşi nopţii. Mi-ar plăcea foarte mult să fac un duş!

— Ştii unde e, a spus Charlie stângaci, iar oasele i s-au încleştat la fel ca ale lui Bel, numai unghiuri şi linii. E un duş nou, de fapt. L-am refăcut acum mulţi ani. Sunt prosoape curate în dulapul cu lenjerii.

Rachel a dat din cap, dar nu s-a mişcat.

De ce nu pleca?

— Avem şampon bun acolo, a spus Bel, îndemnând-o cu grijă. îl oblig pe tata să cumpere numai mărci bune.

Rachel i-a zâmbit. Dinţii îi erau încă în stare bună; poate reuşise să şi-i spele, oriunde ar fi fost. Probabil şi tata se gândea la acelaşi lucru.

— Avem periuţe noi sub chiuvetă, a adăugat el. Serveşte-te!

— Asa o să fac!

Dar Rachel tot nu se mişcase.

— Haine? Sau mi le-ati aruncat? Probabil ati crezut că am murit, aşa că...

Charlie s-a scărpinat în cap.

— Cred că mai sunt câteva în debara. O să le caut eu.

Rachel nu a spus nimic.

— Cât faci duş, o să pregătesc dormitorul de oaspeţi, a continuat el. O să pun în comoda de acolo lucrurile pe care le găsesc. îţi aduc trei perne; ştiu că aşa îţi plăcea.

Rachel a ridicat din umeri.

— Orice pernă e bună.

Un mod ocolit de a accepta aranjamentul. Asta trebuia să te supere, nu? Să afli că părinţii tăi dorm în camere separate. Dar Bel nu avea cum să simtă ceva în privinţa asta, pentru că era cealaltă chestie care ticăia în stomacul ei, ca motorul care era fie oprit, fie pornit. Trebuia să stea de vorbă singură cu tata.

— OK! a spus Rachel într-un târziu, cu mâinile ascunse în mânecile prea lungi. O să cobor repede.

— Stai cât ai nevoie!

Charlie şi-a lăsat capul în jos când Rachel a trecut pe lângă el, de parcă îi evita privirea.

Au auzit paşii ei uşori care urcau la etaj şi se estompau. Sunetul uşii închise la baie şi încuietoarea.

— Mă duc să-i pregătesc camera, a spus tata cu oasele deblocate acum şi a strâns-o de umăr pe Bel. Stai jos, puştoaico! Ai avut o zi lungă!

Dar Bel nu putea să stea jos, nu pentru mult timp, aşa că a urcat după tatăl ei câteva minute mai târziu. Şi a trecut pe lângă sunetele ca de pădure tropicală din baie şi aburul care ieşea pe sub uşă. Zgomotul unui trup care se mişca sub apă. Şi încă un sunet: oare Rachel fredona acolo? Melodia lentă şi parcă improvizată i-a ridicat părul pe braţe lui Bel. A trecut în grabă pe lângă uşă de parcă ceva ar fi întins mâna s-o prindă.

— Tată? a şoptit Bel când l-a găsit în dormitorul de oaspeţi, aflat lângă al ei.

Charlie punea două perne noi în două feţe de pernă albe. Un morman de haine stăteau împăturite la capătul patului: o pereche de blugi bleu, vreo două tricouri şi pulovere, o pereche de pijamale în dungi.

Bel nu ştia că tata păstrase hainele lui Rachel.

— Tată? a şuierat ea mai tare ca să acopere zgomotul duşului.

— Hm? Eşti OK, puştoaico?

Nu, deloc, ce întrebare prostească! Dar poate era una pe care trebuia s-o pui, să te prefaci că lucrurile sunt normale, când de fapt nu aveau să mai fie normale niciodată.

— Dar *tu* eşti OK? l-a întrebat ea.

El s-a uitat la pat şi şi-a trecut mâinile peste cuvertura cu model, netezind cutele.

— Sunt OK, i-a răspuns, deşi ochii lui, pe care şi-i ferea, nu spuneau acelaşi lucru. Doar că... sunt încă în stare de şoc, atâta tot. Nu pare real. Parcă aş putea să mă trezesc în curând şi toate astea...

Bel a terminat ideea în locul lui: „Toate astea or să dispară.” Rachel o să dispară.

— Va dura ceva să ne obişnuim, ă spus tata, apoi a luat în braţe hainele împăturite şi le-a pus în sertarul de sus al comodei goale. Ai ceva lenjerie, Bel, pe care i-o poţi împrumuta mamei?

Bel a strâmbat din buză, dezvelindu-şi dinţii.

— Scuze! a spus el.

— Tată!

Bel şi-a înăsprit vocea ca să-i atragă din nou atenţia. Nu ştia cât timp aveau la dispoziţie. Rachel nu era aici, nu putea să-i audă, dar chiar şi distanţa până la baie părea prea mică. A început iar să şoptească:

— Tată, crezi că... crezi că spune adevărul?

Charlie a mijit ochii şi i-a întors dintr-o parte în

alta, la faţa lui Bel şi dincolo de ea.

— Ce vrei să spui?

— Despre ce s-a întâmplat cu ea? Cum a dispărut, cum a reapărut...

Trăsăturile lui s-au mişcat parcă în jurul cuvintelor nerostite. Pe urmă, le-a rostit:

— De ce ar minţi?

Nu era o întrebare prostească.

— Nu ştiu, a răspuns ea.

— Uite ce e, Bel!

Tata a luat-o de umeri cu un gest blând, dar ferm.

— Cred că a trecut prin ceva oribil, ceva de necrezut, de-asta ne e greu s-o credem

Lui Charlie i-a zvâcnit un muşchi pe obraz şi un zâmbet trist, fantomatic, i-a apărut pe buze.

— Dar nu are niciun motiv să mintă, Bel, iar tu nu ai niciun motiv să nu o crezi.

Asta a durut-o. Bel a făcut un pas în spate ca să-şi recapete echilibrul. Credea că tatăl ei avea să fie de aceeaşi părere. întotdeauna era de partea ei. Şi dacă el zicea că Rachel spusese adevărul, atunci Bel trebuia să o creadă. în condiţiile astea, de ce îi era aşa de greu s-o facă? Discrepanţa aceea se agăţa cu mâinile de gâtul ei şi o facea să o respingă.

Tata s-a dus la noptieră şi a deschis sertarul ca să verifice dacă e gol, apoi a şters cu mâneca un strat de praf de pe suprafaţă. A aprins veioza mică şi galbenă, în formă de ciupercă de metal.

— Nu te bucuri că s-a întors, nu-i aşa?

Bel îşi dădea seama. îşi dăduse seama din clipa în care el intrase în bucătărie şi o văzuse, o recunoscuse

pe Rachel.

— Mă bucur că s-a întors, a spus tata; ba nu, a insistat. Mă bucur că trăieşte, normal că mă bucur! E soţia mea, femeia pe care am iubit-o cel mai mult pe lume. Doar că nu mă simt aşa cum credeam că o să mă simt după atâta timp. Suntem cu toţii în stare de şoc. Lucrurile vor fi ciudate o perioadă, puştoaico, şi-mi pare rău! Dar asta nu înseamnă că sunt nemulţumit. OK?

A ciocănit cu degetul în bărbia ei şi a trecut pe lângă ea.

— Le am pe fetele mele. Familia mea. Tata s-a uitat la ceas, apoi a zis: E nouă. Ştiu că e târziu, dar ar trebui să pregătesc cina, nu? Niciunul dintre nou n-a mâncat cum trebuie.

Tata a făcut un semn din cap spre hol şi baia aburindă.

— Ce crezi că ar vrea să mănânce?

— Nu ştiu, nu o cunosc! a răspuns Bel, încă supărată.

Oare era posibil ca Bel să fie cea care greşise, nu Rachel? Poate că nu ascultase cum trebuie. Uneori, mai uita lucruri. Tata spusese că lucrurile aveau să fie ciudate o perioadă şi se referise şi la Bel. în mod sigur, se simţea ciudat.

— Pizza, a spus tata şi a dat din cap, de acord cu el însuşi. O să comand pizza! Dacă a existat vreodată o scuză bună să comandăm mâncare...

Nu a mai continuat, lăsând-o pe Bel în cameră, şi a ieşit pe hol exact când s-a oprit duşul.

Stăteau în living. Tata s-a aşezat pe fotoliu – era locul lui –, aşa că Bel şi Rachel erau pe canapea, la capete opuse, cea dintâi ţinându-şi picioarele întinse în faţă. Extrem de atentă de fiecare dată când simţea o mişcare a pernelor sau surprindea o schimbare cu coada ochiului.

Era şi mai ciudat, acum, că Rachel era curată şi semăna mai bine cu ea, cea de odinioară. Cu Rachel Price din filmele de familie, afişele de după dispariţie şi ştirile de la televizor. Faţa unui mister de nerezolvat, acum rezolvat, versiunea în vârstă de 43 de ani dispărută la 27. Purta pijamalele ei vechi, cu dungi albe şi albastre. Avea obrajii încă îmbujoraţi după duşul fierbinte, iar pielea, curată şi albă, cu pete roz unde se frecase prea tare. Era desculţă: îşi acoperise tălpile crăpate şi pline de băşici, ghemu-indu-se pe canapea. Avea părul ud, pieptănat peste cap, aşa că i se vedea semnul din naştere. Acum mirosea a nucă de cocos şi aloe vera, ceea ce era şi mai ciudat pentru că acele mirosuri erau de obicei ale lui Bel.

Rachel s-a aplecat după încă o felie de pizza din cutie şi a pus-o pe farfurie. Nu a mâncat-o imediat, iar imaginile de pe ecranul televizorului îi dansau în ochi.

A observat că Bel o privea. Un zâmbet i s-a întins pe faţă, de la o ureche la alta, scoţând la iveală riduri noi, care nu se vedeau înainte. Bărbia ascuţită, la fel ca a lui Bel, care o furase de la ea. Părea bucuroasă să fie acasă. Bel a încercat să zâmbească şi ea.

— Ţi-am împrumutat peria de păr, Anna, a spus Rachel. Scuze, Annabel, Bel! Sper că nu te superi!

Dar Bel era supărată. Mai mult din cauza numelui.

— E OK, a spus şi s-a forţat să mai mănânce o felie de pizza ca să nu fie nevoită să vorbească.

— Uau! a exclamat Rachel cu ochii la televizor. Uitati-vă la grafica aia! Aproape că arată ca un dragon adevărat. Mă rog, stiti voi!

Dar niciunul din ei nu ştia, aşa că nimeni nu a vorbit până când Charlie nu şi-a dres glasul.

— Aveai televizor în pivniţă? a întrebat el cu ochii la dragon, nu la ea.

Rachel a clătinat din cap şi l-a făcut totuşi să o privească.

— Fără televizor. Rachel a muscat din felie şi a continuat să

> J

vorbească cu gura plină: Fără cărţi. îmi dădea hârtie şi pixuri. Desenam. Am devenit destul de pricepută. Ceva care să mă ţină ocupată. Şi scriam poveşti. Multe. Despre tine, de fapt.

Rachel s-a uitat la Bel.

— Despre voi. Despre ce făceaţi. îmi imaginam capitole noi din viaţa voastră. îmi imaginam viaţa noastră dacă n-aş fi fost răpită. Le scriam şi le păstram ca să le recitesc, luni sau ani mai târziu. Nu sunt eu vreo Jane Austen...

A scos un râset mic, controlat. Cine putea să râdă de aşa ceva, când vorbea despre propria celulă?

— Dar aveam o ocupaţie. Aşa îmi păstram sănătatea mintală.

Nimeni nu a mai spus nimic o vreme, iar tăcerea era insuportabilă, gâdilând-o pe spinare pe Bel.

— Mai e o felie de pizza, a spus ea şi a scuturat cutia.

— Nu, mersi, Rachel! a spus Charlie fără să-şi ridice ochii. Serveşte-te!

Bel şi-a încleştat fălcile.

— Tată, eu am vorbit, a spus fata încet.

— 0, scuze, Bel! a zis tata şi s-a îmbujorat. Nu, ia-o tu, eu m-am săturat!

Rachel nu a reacţionat, dar probabil se gândea la ceva şi nu o arăta.

Dragonul de la televizor dispăruse. Acum era un bărbat care ar fi trebuit să fie un prinţ şi împingea o femeie într-un perete umed de temniţă. îi ridica rochia. Ea îl implora să n-o facă.

Charlie a luat telecomanda şi a schimbat canalul.

— Ceva mai vesel, a spus pe înfundate şi s-a oprit la o animaţie în care personajele înjurau mai mult decât Bel.

îl urmărea şi Rachel cu ceva nou în expresie, ceva doar pe jumătate descifrabil.

— Nu m-a atins, a spus ea, nimănui anume. Niciodată în felul acela. M-au întrebat şi poliţiştii. Doar stătea pe trepte şi mă privea uneori. Se apropia doar ca să-mi aducă mâncare şi hârtie. Cred că-i plăcea să mă ţină acolo, atâta tot.

— OK, a spus Charlie după o clipă, pentru că ce trebuia să spui după aşa cea?

— Aşa că poţi să dai înapoi la dragoni dacă vrei, a adăugat Rachel. Sunt OK.

— Oricum, cred că trebuie să mergem la culcare.

Charlie a închis televizorul, s-a ridicat şi s-a întins stângaci.

— Ne-ar prinde bine un somn bun şi lung. Toţi am

avut o zi... Bel, duci tu farfuriile la bucătărie?

Rachel îşi molfăia obrazul.

Bel s-a întins să ia farfuria din faţă şi a aşezat-o peste a ei şi a tatei. Le-a dus la bucătărie şi le-a pus în maşina de spălat vase fără să se concentreze la ceea ce făceau mâinile, ci ascultând cu urechile ciulite.

Până să se întoarcă în living, Charlie începuse să explice unde ţineau acum paharele din bucătărie. Bel nu ştia dacă mai locuiseră vreodată şi în altă parte.

— Dulapul de deasupra cuptorului cu microunde. Părea un loc mai potrivit. Dacă vrei să-ţi iei apă în dormitor sau ceva...

Acum se ridica şi Rachel.

— Ai tot ce-ti trebuie? a întrebat-o Charlie. Pentru culcare? »

— Da, am tot ce-mi trebuie! a venit răspunsul.

Dar a spus-o aproape ca o ameninţare.

— Bine!

Charlie a schiţat un zâmbet şters, disperat, străduindu-se să-l menţină pe buze.

— Păi, atunci, noapte bună! N-ne vedem dimineaţă!

— Da! a spus ea şi s-a frecat la ochi cu mâneca în dungi. Noapte bună! Noapte bună, Annabel!

— Noapte bună! a spus Bel, cât pe ce să cedeze din cauza acestei situaţii ciudate în care se jucau de-a familia, de-a cât de anormale păreau aceste lucruri normale.

Bel nu putea să doarmă. Inima îi bătea ca la alergători şi-i bubuia în urechi. Se întreba dacă aerul care intra prin crăpăturile din uşă era acelaşi aer pe

care îl respirase deja Rachel Price.

Ultima oară se uitase la telefon la trei dimineaţa. Lumina era stinsă acum, dar asta nu o ajuta cu nimic, căci somnul dansa în faţa ei, mereu prea departe ca să-l ajungă. Trebuia să doarmă, trebuia! Pentru că atunci s-ar fi trezit şi poate ar fi descoperit că nimic din toate astea nu e real. Că tocmai căzuse pe şinele de tren şi se lovise la cap, iar tot ce urmase era invenţia ei. Rachel Price ar fi dispărut din nou, aşa cum era firesc.

însă doar pentru că îşi dorea asta nu însemna că era şi adevărat. Rachel era aici şi cât se poate de reală, dar asta nu însemna că şi povestea ei era la fel. Dave Winter credea că fusese o greşeală. Şi tata o credea pe Rachel sau aşa spunea. Dar poate că o făcea de dragul lui Bel. O punea pe primul loc. Poate credea că are nevoie de o mamă.

Dar nu avea. Nu avea nevoie de nimeni.

Bel a vrut să se uite din nou la ceas, dar, când a întins mâna, a auzit un clic în întuneric. Foşnetul uşii deschise peste covorul gros. Bel şi-a lăsat mâna în jos şi şi-a ţinut respiraţia. în dreptul uşii era o siluetă întunecată, un contur argintiu în lumina lunii.

Nu era tata.

Ci Rachel!

Bel a închis ochii şi s-a prefăcut că doarme. Inima îi bătea mai repede acum, în ritmul panicat al unui cuvântului care suna astfel: *pe-ri-col, pe-ri-col, pe-ri-col.* Stomacul i se răsucea pe sub pături.

Bel a auzit cum Rachel a făcut un pas în cameră. Furtuna blândă a respiraţiei care intra şi ieşea pe nas.

Rachel o privea cum doarme.

Numai că nu dormea.

Pleacă! a spus Bel în gând şi a închis ochii mai strâns. *Te rog să pleci!* Lupta se dădea în mintea ei. Respingând-o pe Rachel.

Probabil a funcţionat. Câteva clipe mai târziu, uşa a scârţâit din nou şi s-a închis.

Bel a deschis un ochi să verifice şi a căutat spectrul pe întuneric.

Dar Rachel plecase.

DOISPREZECE

ÎN CELE DIN URMĂ S-A FĂCUT DIMINEAŢĂ, O PROMISIUNE gălbuie pe cer şi la fereastra ei. Bel se ascundea în camera ei. în fortăreaţa ei slab apărată, înconjurată pe toate părţile de posibilitatea apariţiei lui Rachel Price. Putea fi oriunde, o siluetă cu chipul mamei ei care se furişa, revendicând spaţiul din casă, deşi Bel locuia de mai multă vreme acolo.

Bel aştepta şi asculta cu urechea lipită de uşă. A perceput sunetul paşilor la parter şi un zăngănit în bucătărie, dar nu ştia dacă era tata sau Rachel. Părea să fie o singură persoană, căci nu se auzeau voci.

Uşa din faţă s-a trântit, iar Bel a tresărit. Paşi noi, mai grei, şi foşnetul sacilor de plastic. Probabil era tata, dar unde fusese? Asta însemna că o lăsase pe Bel singură în casă cu Rachel? Slavă Domnului că nu ieşise din cameră!

Acum se auzeau voci slabe şi înăbuşite.

Bel s-a îndreptat cu stomacul ghiorăind.

Era în siguranţă acum, că era şi tata acolo. Mă rog,

mai în siguranţă.

Charlie era pe jumătate băgat în frigider şi scotea cumpărăturile din pungă.

Rachel stătea lângă blat şi a zărit-o prima pe Bel, de parcă exact asta aştepta să facă, căci avea ochii îndreptaţi spre uşă.

— O, bună dimineaţa! a spus ea cu un zâmbet luminos ca soarele. Tocmai voiam să-ţi aduc asta! Ţi-am făcut o cafea, Anna.

Rachel a păşit în faţă cu o cană în mână.

— Scuze! Bel. Nu mă pot obişnui.

Bel nu a întins mâna după cană.

— îţi p-place cafeaua? a ezitat Rachel, şi i-a pierit zâmbetul. îmi pare rău! Nu ştiu astfel de lucruri. încă. Dar vreau să le învăţ. Pe toate.

Tata s-a uitat cu o împunsătură în privire. Era normal să fie ciudat, nu mai ţinea minte?

Bel a făcut un pas în faţă, cedând puţin în faţa lui Rachel.

— îmi place cafeaua! a spus.

Zâmbetul a reapărut.

— Cu lapte, da?

Rachel i-a întins cafeaua, degetele li s-au atins din nou, iar Bel a rămas cu o senzaţie rece pe piele acolo unde o atinsese Rachel. Măcar unghiile ascuţite şi prea lungi dispăruseră. Bel s-a uitat la cafea.

— Are prea mult lapte? Sau nu e destul? Vreau să învăţ, a repetat Rachel, fără să dea înapoi, aşa cum ar fi trebuit, şi ocupând prea mult spaţiu.

— Pare perfectă!

Bel a luat o guriţă şi a folosit-o ca pretext să se aşeze pe scaun la masa din bucătărie.

Rachel i-a zâmbit.

— Mai doreşti ceva? Suc de portocale? îţi place sucul?

— E în regulă! a spus Bel, cu cuvintele răsunându-i în cană.

— Pregătesc ouă şi şuncă la micul-dejun, a spus Charlie după ce a scos capul din frigider şi a mototolit punga de plastic în mână

Deci de asta plecase; făcuse cumpărături! Nu o lăsase singură pe Bel.

Tata a început să umble cu oale şi tigăi, făcându-şi de lucru la aragaz. A scos două farfurii din sertar, pentru că uitase, apoi s-a întors după a treia şi le-a pus pe blat. Rachel s-a aşezat faţă în faţă cu Bel, cu cana de cafea înainte. Cana cu Moş Crăciun; preferata tatei.

— Bel! a spus Charlie şi a spart ouăle într-un castron. Ai crăpat o farfurie aseară când ai încărcat maşina de spălat vase?

Aşa făcuse? Nu-şi amintea, dar în momentul acela nici nu era conştientă de propriile mâini, fiindcă toată atenţia îi era dirijată spre urechi, ascultând ce vorbeau părinţii în cealaltă cameră. Probabil îi scăpase una din mână.

— Scuze, nu mi-am dat seama!

— Nicio problemă, puştoaico! Doar te-am anunţat.

Tata i-a zâmbit şi a întins feliile de şuncă în tigaie în şiruri milităreşti.

— Deci, Anna-bel, a spus Rachel cu glas tare şi, cât pe ce să greşească, a împărţit stânjenită numele lui Bel în două. Probabil eşti în ulţimul an de liceu, nu mai ai mult. Mergi la Gorham High? Ce medie ai? Te-ai înscris la facultate?

Ochii ei o studiau pe Bel.

Bel a clipit să se apere şi s-a uitat la cafea.

— Da, merg la Gorham High. Media e bună.

Pentru că era mai uşor să spună că e bună decât „deosebit de mediocră”, cum o descria directorul Wheeler.

— încep programul de ştiinţe umaniste la White Mountains Community College în toamnă.

O alegere bună, ca să poată rămâne acasă cu tata, o promisiune tacită între cei doi de a nu se abandona reciproc. Numai că acum avea să fie şi o străină în casa lor.

— Grozav! a spus Rachel cu un zâmbet ascuns după cana cu Moş Crăciun. Ştii ce meserie ai vrea să ai? Eu nu ştiam când eram de vârsta ta şi nu-mi plăcea să fiu întrebată. Scuze!

Mai era vreo întrebare în tot ce spusese?

— Nu ştiu, a răspuns Bel.

Se agăţa de cuvintele acelea sigure, pe care se putea baza.

— E în regulă, ai tot timpul din lume să afli! Ce hobbyuri ai? Sporturi – practici vreunul?

— Nu chiar.

Rachel a clipit şi a zâmbit încordat.

— Ce preferi să faci ca să te distrezi?

Bel a ridicat din umeri.

— Doar, nu ştiu, să stau acasă.

— Prietenii tăi vin pe aici?

De ce naiba îi punea Rachel atâtea întrebări? Pe Charlie nu-l întrebase nimic. 0 interoga pe Bel, o împingea la colţ. Şi, de obicei, când era prinsă la colţ, Bel riposta. De data asta, s-a abţinut şi s-a străduit din răsputeri, pentru că nu era gata de război; încă

nu ştia dacă ea şi Rachel erau în aceeaşi tabără.

— Carter vine des, a spus ea.

Rachel a dat din cap cu o sclipire recunoscătoare în ochi.

— Ş-şi cine-i Carter?

Bel uitase: nu se intersectaseră. Carter ştia despre Rachel, dar nu şi invers.

— E verişoara mea, a spus Bel. Fiica lui Jeff şi Sherry. S-a născut la câteva luni după ce ai plecat.

Bel a făcut ochii mari. Poate observaseră amândoi ce cuvânt folosise Bel. „Plecat."

Rachel şi-a dus mâna la piept, cea cu inelele: verigheta şi inelul de logodnă. Le păstrase pe deget în tot acest timp.

— Ce frumos! Mă bucur pentru ei; mereu şi-au dorit un copil!

— Nu mai e un copil, a spus Bel. Are aproape şaisprezece ani.

— Mai locuiesc la numărul 19? a întrebat Rachel. Jeff şi Sherry?

— Da! a răspuns Charlie de data asta.

— Dar Pat, Charlie? a întrebat Rachel deodată şi a mijit ochii. Mai e...?

— E în viaţă, da, a pufnit Charlie în timp ce amesteca ouăle. Am fost chiar acum, dimineaţă, la el. A avut două atacuri cerebrale, primul vara trecută. Acum are şi demenţă vasculară, aşa că nu-şi aminteşte prea multe. Nu o duce prea bine. Are un îngrijitor permanent.

— O, îmi pare rău!

Rachel a pus cana pe masă cu zgomot, iar cafeaua s-a vărsat peste margine, facându-l pe Moşul să verse

lacrimi maronii.

— Cred că vă e greu. Dar părinţii mei? O, ar trebui să-i sun!

S-a ridicat de pe scaun, de parcă voia s-o facă în clipa aceea.

— Rachel! a spus Charlie cu o voce joasă şi nu s-a întors spre ea când a vorbit: Tatăl tău a murit acum patru ani. De cancer. Şi mie îmi pare rău!

Ea s-a aşezat la loc, iar zâmbetul i s-a şters încet de pe fiecare muşchi.

— îmi pare rău! a repetat Charlie, deşi moartea bunicului nu era din vina lui.

Rachel s-a dus „să se spele pe mâini pentru micul-dejun”. Nu s-a întors timp de şase minute, iar când a revenit avea ochii roşii. Ouăle, şunca şi pâinea prăjită erau gata şi o aşteptau.

— A sunat Dave Winter, a spus Charlie şi a rupt o bucată de şuncă în două. Şeful poliţiei, a explicat când a văzut expresia derutată a soţiei sale.

Poate că nu îi era imposibil să o citească.

— Cei de la poliţie vor veni în după-amiaza asta să discutăm detaliile despre conferinţa de presă care va avea loc mâine-dimineaţă. Şi să vadă cum te simţi, bineînţeles. Vor să te programeze la un psihiatru.

Rachel a dat absent din cap.

A mai luat o înghiţitură înainte de a întreba:

— îl cunoşti bine pe şeful poliţiei?

— Am avut de-a face cu el, a răspuns Charlie şi a tuşit ca să înghită şunca mai uşor. M-a arestat pentru uciderea ta, Rachel.

Cu o privire timidă, tata a lăsat ochii în farfurie.

— înţeleg, a spus ea, la fel de timidă, şi a luat o

furculiţă plină de ouă pufoase.

Aveau să vină alte întrebări mai târziu, şi-a zis Bel, în timp ce Rachel îşi facea curaj. Erau mine peste tot, deschideai gura şi explodau. Taţi decedaţi şi arestări nedrepte, nepoate de care nu ştia că există.

Chiar atunci a sunat telefonul lui Charlie, vibrând furios pe masă, o pauză binevenită care să alunge tensiunea

El s-a uitat la ecran şi a blocat apelul fără să i se citească nimic pe faţă.

A început să sune şi telefonul lui Bel, vibrând în poala fetei. Aceasta s-a uitat în jos la ecran – *RamseyLee* – şi l-a lăsat să sune.

— Ar trebui să-i suni, a spus Rachel cu ochii la liniile ascuţite ale dispozitivului dreptunghiular din faţa lui Charlie, de parcă era prima oară când vedea un telefon mobil şi înţelegea la ce foloseşte. Pe fratele tău şi pe Sherry. Invită-i aici! Mi-ar plăcea să-i văd şi să o cunosc pe fiica lor. Ar trebui să afle înainte să afle restul lumii, la conferinţa de presă de mâine. Ar trebui să-l suni pe Jeff.

— OK!

Rachel probabil că nu avusese în minte chiar momentul acela, când el nici nu terminase de mâncat, dar Charlie a pus iute mâna pe telefon, a ieşit din bucătărie şi a dispărut la etaj de parcă aştepta un pretext să scape. De parcă era insuportabil pentru el să stea acolo şi să fie o familie de trei persoane. Bel s-a ridicat să strângă masa ca să scape şi ea, agăţându-se de murmurul jos al vocii tatei care pătrundea prin tavan.

Un ciocănit la uşă. Unul stângaci, prea serios şi prea caraghios totodată, cinci bătăi înghesuite într-o melodie. Probabil era unchiul Jeff, care nu reuşea să-şi dea seama care e atmosfera dintr-o încăpere nici măcar atunci când nu se afla înăuntru.

Tata tocmai îi povestise la telefon şi repetase până când Jeff îl crezuse. Aşa că ştiau la ce să se aştepte toţi trei. Dar n-ai fi zis, după feţele lor, când Bel a deschis uşa, cu Rachel în spatele lor, încă îmbrăcată în pijamaua în dungi.

— O, Doamne! a icnit Sherry, între o şoaptă şi un ţipăt, oscilând între cele două. O, Doamne!

Mai degrabă un ţipăt de data asta, când a trecut în fugă pe lângă Bel şi a strâns-o în braţe pe Rachel.

— O, Doamne!

Sherry s-a îndepărtat un pic de Rachel s-o privească şi să-şi treacă degetele prin părul ei scurt. Rachel avea un zâmbet asemănător şi ochii mari şi umezi.

— Rachel, scumpa mea! Nu-mi vine să cred că trăieşti! a strigat Sherry. Toţi am crezut că ai plecat pentru totdeauna. Nu-mi vine să cred că eşti aici, draga mea! Nu poate fi adevărat!

Sherry a strâns-o din nou în braţe pe Rachel, apoi a început să plângă în hohote care le zguduiau pe amândouă, captive în acelaşi cutremur.

— Ce dor ne-a fost de tine! a continuat Sherry. Doamne, e o minune!

— Dă-te la o parte, Sher! a spus Jeff când a intrat în casă. Lasă-mă s-o văd!

Rachel a făcut un pas într-o parte, iar lacrimile i se revărsau peste zâmbetul de pe buze.

— Bună, Jeff! a spus ea răguşită, dar se uita dincolo de el, la Carter, care acum stătea lângă Bel.

Carter a strâns-o de mână pe Bel; Bel a strâns-o la rândul ei. Nu era mereu nevoie să vorbească, gestul acela spunea destule, era propria lor limbă.

— Vino încoace! a spus Jeff cu braţele deschise ca un cleşte în care a prins-o pe Rachel. Nu-mi vine să cred că te-ai întors! A trecut atâta vreme! Mereu am sperat, dar n-am crezut niciodată că...

S-a retras apoi.

— Mă bucur că te-ai întors, Rach!

— Şi eu mă bucur că m-am întors, a spus ea şi s-a uitat la uşa din faţă, la Bel şi la Carter, care stăteau în bătaia soarelui.

Jeff i-a urmărit privirea.

— O, Rachel, ea e fiica noastră, Car...

— Carter, a completat Rachel în locul lui şi a dat din cap, aproape ca o plecăciune. Bel mi-a povestit deja despre tine.

Carter a făcut un pas în faţă şi a dat stângaci din mână.

— Bună, mătuşă Rachel! îmi pare bine să te cunosc!

A înaintat şi Rachel şi a întâmpinat-o la mijlocul drumului. S-au îmbrăţişat, cu braţele înlănţuite.

— Şi mie îmi pare bine să te cunosc, scumpo! a spus Rachel şi s-a dat înapoi, cu ochii umezi.

„Scumpo.” Lui Bel încă nu-i spusese aşa. De fapt, nici măcar nu-i spunea numele cum trebuie. Dacă se gândea mai bine, Rachel nici măcar nu încercase s-o ia în braţe pe Bel. Sau pe Char- lie, de altfel, propriul ei soţ. Oamenii pe care ar fi trebuit să-i iubească cel

mai mult. Dar Sherry, Jeff şi Carter intră pe uşă şi primesc îmbrăţişări, zâmbete şi cuvinte precum „scumpo”.

— Mă bucur că te cunosc! a spus Rachel cu încă un zâmbet pentru Carter şi încă o împunsătură pentru Bel.

Nu era vorba de gelozie, termină cu prostiile! Era altceva, un efect secundar al acestei nedreptăţi, al prezenţei lui Rachel şi al tuturor lucrurilor pe care le spunea şi le făcea ea. Ceva nu era în regulă, indiferent ce voia tata să creadă.

— Când e ziua ta, Carter?

— Pe 10 iulie, a răspuns ea, încă prea aproape de Rachel.

Ceva în sufletul lui Bel voia s-o tragă pe verişoara ei de-acolo şi să o protejeze de privirea lui Rachel.

Apoi Rachel a dat din cap.

— înseamnă că erai gravidă, Sherry, când am fost răpită?

— Eram. Dar încă nu se vedea.

— Sunt sigură că toţi avem multe de povestit, după şaisprezece ani. Nu le putem povesti pe toate aici, în hol, a spus Rachel, care acum nu mai plângea, deşi buza de jos îi tremura aproape inobservabil şi ameninţa să-i stârnească lacrimile din nou.

Poate acum îşi dădea seama; oamenii aceştia avuseseră o viaţă plină cât fusese ea plecată.

— Vă rog, haideţi să luăm loc!

Jeff şi Sherry au intrat în living şi l-au salutat pe Charlie cu alte „O, Doamne!” şi „Nu-mi vine să cred!” Rachel s-a uitat la Bel cu o privire pe care încă nu o putea descifra. Pe urmă, i-a făcut semn lui Carter să

intre şi a spus cu amabilitate „După tine”, mergând în urma ei.

Bun, deci nimeni nu o lua în seamă pe Bel! în concluzie, aceasta a închis uşa de la intrare cu mai multă forţă decât era necesar.

Tata a pus din nou de cafea. Iar Sherry venise cu brioşe; le avea făcute, aşa că se gândise să le aducă. Dar nu părea în regulă glazura aceea veselă, cu galben şi albastru şi cu fulgi de ciocolată pe deasupra, care transforma totul într-un fel de sărbătoare. Bel era sătulă de la micul-dejun: nu dorea brioşe, mersi!

Nimeni nu a întrebat nimic despre perioada în care Rachel fusese dispărută, toţi evitau cei şaisprezece ani cu ocolişuri mari şi stângace. Probabil că aşa îi rugase tata să facă. Rachel părea mulţumită şi se concentra la toţi cei din jur. Poate că era sătulă de povestea dispariţiei şi a reapariţiei ei, de câte ori fusese nevoită s-o repete în ultimele 24 de ore: lui Bel, lui Charlie, departamentului de poliţie din Gorham, poliţiei statale, agenţilor federali, procuraturii. Probabil era obositor, mai ales să încerci să-ţi aminteşti toate detaliile. Greşise deja o dată. Bel trebuia să nu se mai gândească la asta; poate era mai bine să ia o prăjitură.

— Carter, povesteşte-mi despre tine! a spus Rachel în timp ce-şi studia nepoata, înghesuită pe canapea între părinţii ei. Ce discipline îţi plac la şcoală? Cum te distrezi?

Iar întrebarea aceea. Oare Rachel uitase ce înseamnă „distracţie” sau aşa te comportai după ce dispăreai timp de şaisprezece ani?

— Cel mai mult îmi place engleza.

Carter se juca distrat cu mâneca.

— Serios? a zis Rachel şi a zâmbit. Eşti la Gorham High cu Bel? Şi eu am predat literatură engleză acolo.

Carter a dat politicos din cap. Ştia asta deja; şi ea trebuia să treacă zilnic pe lângă Altarul pentru Rachel. Probabil Rachel încă nu ştia că e cel mai popular mister din oraş.

— Care e cartea ta preferată? a întrebat-o Rachel.

Pe Bel încă nu o întrebase. Şi lui Bel îi plăcea să citească.

— Hm, îmi place...

— Carter e balerină, Rachel, a intervenit Sherry şi a sorbit dramatic din cafea. Balerină! Are potenţial să ajungă departe.

— Uau, serios? a spus Rachel, şi i s-au luminat ochii. Uimitor! Mi-ar plăcea să te văd dansând.

Carter a înghiţit bucata de prăjitură.

— Vom avea un spectacol la şcoala de dans în câteva săptămâni, a spus ea.

Era o invitaţie? Carter nu o invitase niciodată pe Bel să vină şi s-o vadă.

— Probabil e un angajament serios, pe lângă tot ce faci pentru şcoală, a spus Rachel. îţi place să dansezi, Carter?

— îi place, a răspuns Sherry în locul fetei, pe care a strâns-o cu mândrie de genunchiul osos. Pentru asta trăieşte!

Carter a dat din cap a încuviinţare. îi spusese la un moment dat lui Bel că-i e mai uşor să o lase pe mama

să vorbească în locul ei; lui Sherry îi plăcea să vorbească, lui Carter, nu întotdeauna. Colaborau bine în felul acesta, asa cum trebuiau să facă mama şi fiica.

— Spune-mi, Rachel! a reluat Sherry şi şi-a îndreptat din nou atenţia spre ea. Charlie a zis că o să fie o conferinţă de presă mâine-dimineaţă. Eşti gata să afle lumea că te-ai întors? O să fie o furtună de rahat în presă, scuzaţi-mi limbajul!

Rachel părea că nu ştie ce să spună.

A vorbit Charlie în locul ei; tăcea de ceva vreme, în dreptul scaunului lui Bel.

— Am mai avut de-a face cu furtuni de rahat în presă şi-n trecut, putem s-o facem din nou. Ca o familie!

— Veşti mai bune, de data asta, a adăugat Jeff. în sfârşit, o şansă de a-ţi reabilita numele pentru totdeauna, Charlie! Nimeni nu mai poate acum să creadă că ţi-ai ucis soţia.

— Nu am cu ce să mă îmbrac, a spus Rachel încet şi s-a înroşit de ruşine când s-a uitat la pijamaua ei în timp ce toţi ceilalţi erau îmbrăcaţi adecvat.

— Scumpo! a spus Sherry şi şi-a împins afară buza de jos într-un gest de compasiune, dând în acelaşi timp din mână. Nu-ţi face griji pentru asta; îţi împrumut eu ceva! Sau poate are Bel ceva să-ţi împrumute.

Sherry a îndemnat-o pe Bel din priviri.

— Voi două purtaţi aceeaşi mărime. Bel, sigur ai ceva de îmbrăcat pentru mama ta. O rochie neagră, ceva drăguţ?

Toţi aşteptau să răspundă.

— Hm, da! a zis Bel. O să găsesc eu ceva.

— Mersi, Anna! i-a spus Rachel cu un zâmbet reţinut, la fel ca vocea ei.

Era Bel, fir-ar să fie! Spera să o corecteze cineva pe Rachel în locul ei, dar i-a salvat o bătaie în uşă.

Charlie s-a încordat.

— Ai comandat ceva, Bel?

Fata a clătinat din cap şi a ieşit din cameră după tata, ca să scape de ochii lui Rachel, care semănau prea mult cu ai ei.

Charlie a deschis uşa şi a tras brusc aer în piept.

Ramsey stătea în prag. James era lângă el, cu camera cocoţată pe umăr. Saba şi Ash erau pe trepte în spatele lor, iar Ash avea părul creţ acoperit de o şapcă galbenă, întoarsă, şi ţinea microfonul atârnat deasupra tuturor.

— îţi cer scuze că am venit neanunţaţi! a început Ramsey şi a scos un foşnet când şi-a trecut mâna peste ţepii din barbă. Am tot încercat să vă sun pe amândoi de când ai plecat ieri, Bel.

Părea că regretă acest lucru, de parcă aflase deja de ce se întâmplase aşa şi rezolvase mini-misterul din umbra misterului mai important. Nu ştia că acum se rezolvase şi acela. Deşi Bel ar fi pariat că avea să afle în *trei...*

— Am reprogramat reconstituirea, dar nu de asta am venit. *...doi...*

— Uitaţi, nu ştiu exact cum s-o spun, dar circulă un zvon ciudat. Kosa – care deţine hotelul – spune că a auzit de la cineva că Rachel a re...

...unu...

Ramsey s-a albit dintr-odată şi a scrâşnit din dinţi

în forma cuvântului întrerupt. A făcut ochii mari. De groază, de uimire sau poate ambele.

lat-o acolo, pe hol, în spatele lor, de parcă fusese chemată doar pentru că i se pronunţase numele. Nu funcţionase timp de şaisprezece ani, dar acum funcţiona de fiecare dată.

— .. .apărut, a şoptit Ramsey restul cuvântului.

Ash s-a ridicat pe vârfuri din spate şi s-a uitat să vadă ce văzuse şi Ramsey, începând cu Bel şi terminând cu femeia din spatele ei.

— Futu-i! a şoptit el şi a rămas cu buzele deschise în jurul cuvântului.

— Bună! a zis Rachel şi a mijit ochii, surprinsă să vadă la uşă o echipă britanică de filmare care se holba la ea de uimire.

— R-Rachel? a încercat Ramsey. Rachel Price?

Rachel a păşit în faţă şi s-a uitat la Bel, apoi la Charlie, de parcă le cerea acordul. Niciunul nu a încercat să o oprească.

— Eu sunt!

Şi-a lăsat capul în jos.

— Voi cine sunteti?

— lisuse Hristoase! a spus Ramsey şi a fluierat. Nu, nu ăsta e numele meu. Sunt Ramsey Lee, cineast.

A întins mâna spre ea, şi un tremur vizibil a trecut prin el în aceeaşi clipă. Era speriat sau era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată? Probabil acum avea să-i fie mai uşor să găsească un post care să-i difuzeze documentarul.

— Scuze, e aproape ireal! a exclamat Ramsey şi a

tras aer în piept. Noi făceam un documentar despre tine. Nu-mi vine să cred că trăieşti. După atâta vreme.

— A fost o surpriză pentru noi toţi, a spus Charlie.

Mă rog, nu şi pentru Rachel. Ea ştia că trăieşte.

— îmi pare rău, n-am apucat încă să-ţi povestesc! i-a zis Charlie lui Rachel şi a arătat cu mâna la echipă.

— Doamne, e aşa de ciudat să te cunosc! a continuat Ramsey. Am făcut atât de multe cercetări despre tine în ultimele luni, încât mi se pare că ne-am cunoscut deja!

— O, hei, stai aşa! a spus Charlie deodată cu o nuanţă de furie în glas care i-a făcut pe toţi să se dea înapoi, inclusiv pe Rachel şi Bel. Filmaţi?

Se uita la camera de pe umărul lui James.

Ramsey a păşit înapoi peste prag – familia Price înăuntru, echipa afară, cu liniile trasate din nou între ei.

— Păi da, a răspuns el fără să-l privească în ochi pe Charlie. Voiam să-ţi văd reacţia în legătură cu zvonul acesta nebunesc. Niciodată în viaţa mea n-aş fi crezut că Rachel chiar...

— Nu mai filma!

Charlie a ridicat mâinile să blocheze camera.

— Nu e acasă nici măcar de o zi întreagă. încă încercăm să ne obişnuim cu toate astea. Investigaţia e în desfăşurare. Poliţiştii n-ar fi de acord să vorbim cu voi până nu stabilesc ce informaţii vor fi făcute publice.

Charlie i-a împins înapoi şi i-a făcut să coboare

treptele în aceeaşi formaţie, fără să rupă rândurile. Ash era pe alee şi se uita la Bel de parcă încerca să-i atragă atenţia. Ea l-a privit preţ de o secundă.

„Eşti OK?”a mimat el întrebarea.

Bel şi-a îndreptat atenţia în altă parte.

— Mâine-dimineaţă va fi o conferinţă de presă la primărie, a spus Charlie şi i-a împins mai departe. După aceea, o să vorbim cu poliţia şi o să vedem cum rămâne cu documentarul.

— OK, a zis Ramsey şi şi-a plecat capul repede, cu un deget ridicat, dar eu...

— Cum se numeşte? a intervenit Rachel, care aştepta în dreptul uşii, cu ochii feriţi de soare. Documentarul?

Ramsey a înghiţit în sec în timp ce se uita la ea.

— *Dispariţia lui Rachel Price.* Numai că acum cred că va trebui să-i schimbăm numele.

— în ce?

TREISPREZECE

LUMEA A AFLAT ÎNAINTE DE ORA PRÂNZULUI ÎN ZIUA DE LUNI.

Rachel Price, reapărută, cu un microfon amplasat pe o masă în faţa ei şi îmbrăcată cu rochia croşetată lungă şi neagră a lui Bel. Stătea între Charlie şi Bel, în timp ce şeful poliţiei, Dave Winter, se afla la capătul opus al mesei late faţă de un agent FBI.

Acum dădeau din nou ştirea la televizor; era deja a treia oară când rula pe acest post. Bel se uita la ea însăşi pe ecran, trădată de propria faţă, căci camera o facea să semene cu Rachel, care stătea alături.

— Suspectul rămâne în libertate, repeta Dave, după ce îi făcuse o descriere vagă, aceeaşi pe care o oferise Rachel şi care era arătată pe ecran sub formă de schiţă. Vă rugăm să sunaţi la următorul număr de telefon dacă aveţi informaţii care să ne ajute în anchetă!

Charlie şi Bel nu vorbiseră deloc, deşi li se puseseră microfoane în faţă. Fuseseră doar recuzită, imaginea unei familii reunite. Bucuroşi, dar nu prea bucuroşi, aşa spusese Dave. Nu era un final cu adevărat fericit decât după ce îl prindeau pe vinovat.

La final, i se dăduse cuvântul lui Rachel pentru un mic comentariu:

— Sunt foarte recunoscătoare că sunt în siguranţă şi că m-am întors acasă la soţul şi la fiica mea! Aş aprecia dacă toată lumea ne-ar respecta intimitatea în această perioadă, când ne readaptăm la o viaţă normală.

„Normal” era un cuvânt foarte ciudat; viaţa *fusese* normală înainte să se întoarcă ea. Cu alte cuvinte, ea era cea care pusese capăt acelei vieţi.

După intervenţia lui Rachel nu se mai puseseră întrebări şi se rostiseră doar „mulţumim” şi „la revedere”. Ieşiseră din încăpere în timp ce jurnaliştii murmurau înfometaţi şi se declanşau bliţurile, băgându-le fulgere în ochi.

— Poftim!

Rachel se înălţa acum deasupra ei, luând-o prin surprindere cu o farfurie pe care se afla un sandvici. Bel l-a luat cu grijă, atentă să nu-i atingă mâna lui Rachel.

— Are caşcaval, şuncă şi murături şi e tăiat în formă de triunghi.

Rachel s-a aşezat lângă ea pe canapea, îmbrăcată în blugii vechi şi tricoul pe care le găsise tata pentru ea, ambele prea mari.

— Ai spus că e preferatul tău, nu-i aşa, Anna?

Aşa îi spusese cu o zi în urmă. Dar nu îşi dăduse seama că informaţia avea să fie folosită împotriva ei în acest fel. Aşa credea Rachel că urma să redevină mama lui Bel? încercând să fie prea normală, prea curând – nu era în regulă. Mai mult decât atât; părea greşit.

— Mersi!

Bel s-a uitat la sandvici, nu prea flămândă. I se

părea o mică înfrângere să ia acum o muşcătură, dar trebuia; Rachel stătea chiar acolo şi o privea, aşteptând.

Bel a muşcat dintr-un colţ şi a mestecat.

— E bun, mulţumesc! a spus.

Rachel a zâmbit triumfător.

Charlie a intrat chiar atunci în cameră şi a remarcat farfuria lui Bel. Rachel nu-i pregătise şi lui un sandvici. Bărbatul purta haina de lucru, iar cheile de la maşină îi atârnau de degete. O, nu!

— Pleci? l-a întrebat Bel.

Spunea asta ori de câte ori îşi lua cheile; făcea parte din rutina lor, din ritualurile lor. Dar acum avea altă semnificaţie.

— Trebuie să mă întorc la muncă, puştoaico. I-am spus lui Gabe că mă duc.

Nu putea să-şi ia liber tot restul zilei? Bel nu se ducea la şcoală; nu avea niciun rost. Şi ştia că avea să fie îngrozitor; toţi aveau să se holbeze la ea când urmau să afle adevărul.

— Trebuie? a întrebat Bel şi a simţit un nod de panică în stomac în timp ce-i dădea tatei ocazia să se răzgândească, să rămână cu ea.

— Mă întorc la cină.

Bel s-a uitat la telefon. Era ora două; mai erau cel puţin cinci ore până la cină. Chiar avea de gând să o lase singură aici cu Rachel?

— Tată?

Ar fi putut să insiste să meargă la şcoală la ultima oră. Ce-ar fi fost mai rău: să înfrunte privirile altora sau să rămână aici?

în faţa casei s-a trântit o portieră de maşină – s-a

auzit destul de aproape, încât să-i atragă atenţia lui Bel. Şi a lui Charlie, care s-a dus la fereastră şi a dat perdeaua la o parte să vadă.

— Grozav! a bombănit bărbatul, apoi a tras perdeaua şi a rămas în dreptul ei.

— Ce e? l-a întrebat Rachel înaintea lui Bel.

— O dubă de la postul TV Fox tocmai a tras în faţă, a răspuns Charlie. CNN e deja aici. Şi uite aşa începe!

Charlie s-a şters la nas cu mâneca.

— Ţineţi draperiile trase! Să nu vadă nimic!

Bel a dat din cap. Rachel, nu.

— N-ar trebui să le duc ceva? a întrebat ea. Cafea? Trebuie să stea acolo toată ziua.

— Cel mai bine e să nu le dai atenţie, a spus Charlie fără să o privească în ochi. Am mai trecut o dată prin asta, Rachel!

— N-am spus că n-aţi trecut prin asta, l-a contrazis ea.

Bel a înghiţit în sec. Toţi împingeau cu piciorul într-o altă mină de teren. Tata nu avea s-o lase, pur şi simplu, aici, nu-i aşa?

— O, Charlie! a spus Rachel şi l-a oprit din drum.

Vocea ei nu mai suna la fel de răguşită şi de aspră, ci mai apropiată de normal. Ceea ce era, într-un fel, mai rău decât înainte, pentru că acum furase şi chestia asta de la Bel.

— Poţi să-mi laşi cârdul tău?

Charlie s-a uitat lung la ea, cu mâinile ascunse în buzunare.

— M-am întors de două zile deja, a explicat ea, apoi s-a ridicat de pe canapea şi a făcut un pas ferm

pe pământul instabil. Am nevoie de unele lucruri. Un telefon. Haine, ca să nu mai fur de la Annabel. Până voi avea din nou acces la banii mei, dacă au mai rămas.

— Da! a răspuns Charlie, înghiţind în sec. OK, sigur!

Şi-a căutat portofelul în buzunar.

— Poftim!

S-a apropiat apoi de ea şi a pus cârdul pe masă cu un plesnet. S-a dat înapoi, retrăgându-se de pe terenul minat.

S-a uitat la amândouă şi şi-a tras fermoarul la haină.

— O să ne descurcăm, nu-i aşa? a întrebat Rachel cu un zâmbet prea dulce, prea forţat, pentru Bel, ceea ce facea ca nodul din stomac să se strângă şi mai tare. Ar fi drăguţ să petrecem puţin timp doar noi două. Am putea să ne uită la un film. Să pregătim cina împreună. Să jucăm ceva. Orice vrei tu, Annabel! Tu alegi!

Ceea ce voia Bel era să-l păstreze pe tata aici, să nu-l lase să plece. Sau să se baricadeze în camera ei, departe de Rachel. Asta era alegerea ei.

— Tată?

Bel s-a dus după el pe hol şi l-a văzut apropiindu-se de uşa de la intrare, cu mâna întinsă spre clanţă.

— Tată, stai!

Lui Bel îi venea să plângă. Ea nu plângea niciodată, dar ar fi facut-o acum doar ca să-l împiedice să plece.

— Mai avem Monopoly? a întrebat Rachel din spatele ei.

Tata a deschis uşa.

— Ne vedem mai târziu! a spus el fără să se mai uite în urmă, deşi ochii lui Bel îl ardeau în ceafa, încercând să-l reţină.

— Dar şah? a întrebat Rachel, care nu observase furtuna din sufletul lui Bel.

Uşa s-a închis, răpindu-l pe tata şi izolând casa în urma lui.

Bel încă mai stătea pe loc, rămasă singură cu Rachel.

Afară a erupt un cor de voci, înăbuşite de sticlă:

— Charlie! Cum te simţi acum, când soţia ta s-a întors acasă?

— Ce face Rachel? Cum se obişnuieşte familia cu întoarcerea ei subită?

— Cum e să scapi în sfârşit de suspiciunile privind uciderea soţiei tale? E un sentiment grozav, nu-i aşa?

— Ai vreun comentariu despre...

O bufnitură. Huruitul motorului de camionetă, care astupa vocile.

— Charlie! Charlie Price!

Numele alerga în urma lui în timp ce maşina dădea cu spatele şi se îndepărta.

S-a lăsat o tăcere ciudată după plecarea lui, cu spume pe margini parcă, iar Bel s-a întors în living, evitând privirea lui Rachel şi uitându-se la televizor în timp ce crainicii prezentau încă o reluare a conferinţei de presă cu titlul *Ştiri de ultimă oră: Rachel Price, găsită în viaţă după 16 ani în care s-a presupus că a murit.*

Bel a înghiţit în sec: şi ea se numărase printre cei care *presupuseseră.*

Rachel a închis televizorul fără să o întrebe, apoi a întins mâna spre măsuţa de cafea. A luat cârdul tatei de pe margine şi l-a ridicat.

— Hei? a spus ea şi s-a întors zâmbind spre Bel. Dacă n-ai chef să jucăm ceva, n-ai vrea să mergem la cumpărături?

Bel s-a uitat la ea.

- Hm?

— Eu, tu! Să mergem împreună la mall.

Rachel a fluturat cârdul, aproape ca şi când îşi făcea vânt.

— Asta fac mamele şi fiicele, nu? Merg la shopping? Fac parada modei în living când se întorc acasă. Cred că e unul dintre lucrurile importante pe care noi două le-am ratat. Ai nevoie de o geacă nouă?

Rachel a pus cârdul în buzunar, iar acum aştepta răspunsul ei.

Bel a ezitat şi s-a sprijinit de braţul canapelei, încercând să găsească motive s-o refuze.

— Ai voie? a întrebat-o. Vestea abia s-a aflat, ancheta poliţiei e în desfăşurare, iar bărbatul acela e încă liber. Ai voie să ieşi din casă?

Lui Rachel nu-i plăcea întrebarea; Bel şi-a dat seama după schimbarea din privirea ei. Poate nu era chiar *aşa* de indescifrabilă.

— Am stat închisă în casă timp de cincisprezece ani, Anna, a spus ea cu voce blândă şi o nuanţă de tristeţe. Nu mai sunt obligată să stau în casă vreodată, indiferent de motiv. Hai, o să ne distrăm, îţi promit!

Lui Bel i s-a strâns stomacul, l-a luat o secundă să

se prindă, să vadă dincolo de numele greşit şi să se agaţe de celălalt aspect care nu era în regulă.

— Şaisprezece ani, a spus ea, subliniind ideea pentru amândouă.

Rachel s-a oprit cu o expresie reţinută.

— Asta am spus, nu?

— Ai spus cincisprezece.

Rachel a mijit ochii preţ de încă o secundă, apoi a clătinat din cap, cu faţa impasibilă şi garda ridicată.

— Chiar aşa? Scuze! Voiam să spun şaisprezece. Evident!

Evident că asta voise să spună, dar nu asta făcuse. încă o greşeală nevinovată, ca aceea cu motorul. Dar oare cele două greşeli nu creau un tipar? Era oare o greşeală de exprimare sau lui Rachel îi scăpase adevărul? Trebuia să existe o explicaţie: de pildă, că pierduse şirul anilor în pivniţa aceea, exact cum povestise. Pentru că singura explicaţie alternativă era că Rachel minţea, cine ştie din ce motiv, şi că nu fusese niciodată închisă undeva un număr de ani, or asta era imposibil, nu? Doar o altă eroare; a doua pe care Bel o observase în tot atâtea zile. De ce nu mai era nimeni de faţă ca să le audă?

— Ce zici? a întrebat Rachel şi s-a uitat la ea cu aceeaşi în-

> > tensitate pe care o

avea şi Bel în priviri.

— Nu ştiu! a răspuns Bel, alegându-şi cuvintele cu grijă. Sunt banii tatei. Suntem cam strâmtoraţi acum. Nu ştiu dacă ar fi bine să mergem să-i cheltuim.

Un zâmbet i-a încreţit obrajii lui Rachel, un zâmbet puţin inexpresiv, care-i intensifica privirea.

— Annabel, scumpo, nu trebuie să-ţi faci griji!

Luăm doar lucruri necesare, i-a spus ea şi i-a făcut cu ochiul. în plus, probabil e plătit pentru documentarul acesta despre mine pe care a acceptat să-l filmeze.

Rachel nu se înşela, dar banii aceia erau pentru bunicul.

Bel aproape că nu mai avea scuze, fiindcă Rachel le respingea pe rând.

— Nu avem maşină, a încercat din nou.

— E OK. Putem lua autobuzul până la Berlin. Sau un taxi.

Aceea fusese ultima scuză. Şah-mat, Rachel câştigase. însemna că ea şi Rachel mergeau la cumpărături, asta dacă Bel sau Rachel nu reuşeau să-şi rupă un picior în următoarele minute. Aveau să fie în public, înconjurate de alţi oameni, dar tot singură cu Rachel rămânea.

Stai, asta îi dădea lui Bel altă idee!

— Ştiu! a spus ea, prinsă la colţ, dar revenind în forţă. Ar trebui să rugăm echipa de la documentar să vină cu noi.

Rachel a făcut un pas în spate.

— S-serios? a întrebat ea. Asta vrei să facem?

— Sigur!

Bel şi-a şters genunchii.

— Le-ar plăcea să aibă filmări cu tine la White Mountains Mall, primul loc în care ai dispărut, mă rog, de unde *am* dispărut. Sunt încântaţi de asemenea lucruri. E artistic, pricepi?

Acum era rândul ei să-i facă lui Rachel cu ochiul, un gest la fel de forţat ca al mamei.

— Poate ar fi drăguţ să avem o amintire cu prima noastră ieşire la cumpărături, să sărbătorim

evenimentul. Nu poţi să te bazezi mereu pe memorie când e vorba de astfel de lucruri.

Când a zâmbit, i s-au văzut dinţii.

— O, d-da! s-a bâlbâit Rachel. Dacă vrei tu! Credeam doar că ne putem petrece ziua doar noi...

— Super, îl sun pe Ramsey!

Bel şi-a scos telefonul.

— O să se bucure, poate chiar o să chiuie.

A apăsat pe numele lui pe ecran şi s-a îndepărtat de Rachel, spre bucătărie,

Ramsey a răspuns de la prima sonerie.

- Bel?

— Bună, Ramsey! a spus ea veselă.

— Ce faci?

— Nimic, doar voiam să vorbim.

— Bel? a întrebat el, pronunţându-i numele ciudat, de parcă îi citea intenţia.

— Am o idee! a spus ea cu glas tare, să se audă. Eu şi Ra- chel mergem la cumpărături la White Mountains Mall să luăm câteva lucruri. Ne întrebam dacă aţi vrea să veniţi cu noi, să filmaţi? Chestii artistice!

Ramsey respira zgomotos la telefon.

— Serios?

— Da!

— E o idee bună, Bel, şi o apreciez, sincer! Dar nu vrei să petreci puţin timp singură cu mama ta? A venit acasă de doar 48 de ore.

— Nu, e OK! a răspuns Bel şi mai veselă.

Ramsey s-a oprit, iar în microfon s-au auzit respiraţia lui şi o briză mai intensă.

— Eşti sigură? a întrebat el, iară să pară prea

sigur.

— Sunt sigură! Spune-i lui Ash să se îmbrace cu ceva normal, nu vrem să atragem atenţia!

— De fapt, suntem aici pe stradă, îi filmăm pe jurnaliştii din faţa casei.

— Bine! a spus Bel. înseamnă că puteţi veni în treizeci de secunde.

Bel a închis, oprind convorbirea cu Ramsey. Pe urmă, s-a aplecat spre living şi i-a făcut semn lui Rachel cu degetele mari ridicate.

— Vin în curând, a anunţat.

— Grozav!

Rachel a încercat să zâmbească şi a bătut din palme.

— O să ne distrăm. Mulţumesc, Annabel!

— Nicio problemă!

— Ar trebui să mănânci restul sandviciului înainte să plecăm, a spus Rachel şi a arătat cu degetul la el.

— E OK, nu prea mi-e foame. Mersi, totuşi!

Nu doar cuvinte: manevre şi contramanevre, o luptă nerostită, sandviciuri şi cumpărături.

O greşeală se putea ierta, era logic. Dar două? Două păreau cu totul altceva, l-a zâmbit lui Rachel, iar aceasta i-a zâmbit la rândul său. Părea real, dar dacă nu era? Bel nu era sigură; putea doar să se încreadă în nodul din stomacul ei. Iar acesta îi spunea ceea ce voia să audă.

Era posibil ca Rachel Price să mintă.

WHITE MOUNTAINS MALL AVEA PE TAVANE LUMINI PUTER-nice din pricina cărora te dureau ochii şi muzică veselă, în surdină, care nu se potrivea deloc. Cel puţin, după părerea lui Bel; dar nu-şi dădea seama dacă asta era şi părerea lui Rachel.

Camera era sprijinită pe umărul lui James, iar Saba ţinea microfonul peste capul lor şi se străduia să-l ţină în echilibru în timp ce mergea în grabă. Ramsey umbla paralel cu camera, în afara cadrului, iar Ash era undeva, în spate, luminos precum citricele cu bluza galbenă, cu buline, băgată în pantalonii portocalii.

Rachel mergea prea repede, asta era problema, de parcă fugea de ceva sau de parcă era alergată de cameră. Bel ţinea pasul cu ea, mergând în acelaşi ritm, dar nu prea aproape, uneori chiar luând-o înaintea ei de parcă se întreceau spre o linie de sosire necunoscută.

— Aşadar, Rachel, a început Ramsey cu prudenţă. Cum ţi se pare să fii din nou aici? în acelaşi mall în

care ai dispărut prima oară în urmă cu peste şaisprezece ani.

— Sunt anumite lucruri pe care nu am voie să le discut, a răspuns ea, pentru că investigaţia e încă în desfăşurare.

Nu s-a întors când a vorbit, aşa încât nu şi-a arătat faţa la cameră.

— Bineînţeles, înţeleg! a spus Ramsey şi a dat respectuos din cap.

Discutaseră deja despre asta, când Ramsey încercase să poarte o conversaţie cu ea în drum spre mall. Bel era pe scaunul din faţă, lângă el, iar Rachel singură în spate şi se uita cu atenţie la privelişte, zâmbind ori de câte ori treceau pe lângă copii sau câini.

Ramsey a încercat din nou.

— Ţi se pare ireal să fii aici, acum, când ştii că acest loc a jucat un rol important în misterul dispariţiei tale?

Atunci Rachel s-a întors şi a zâmbit la cameră.

— M-aş bucura să vorbim altă dată, în cadrul unui interviu, a spus ea fără răutate. Poate mâine, când se întoarce Anna la şcoală.

Ramsey părea nedumerit de nume; nu era singurul, de altfel. Cât de greu era? Trebuia pronunţat finalul numelui, nu începutul.

— Dar deocamdată, a continuat Rachel şi a zâmbit mai larg, arătându-şi dinţii şi mai mult, vreau doar să o duc pe fiica mea la cumpărături. Am aşteptat multă vreme acest moment!

— Da, sigur, a dat Ramsey înapoi. De-acum înainte o să ne vezi, dar nu o să ne mai auzi. Promit! Prefa-te că nu suntem aici!

— Aşa o să fac! a spus Rachel tot fără răutate, dar sensul cuvintelor ei era clar.

Părea ceva ce ar fi spus Bel. Un licăr micuţ a apărut pe buzele lui Ramsey, de parcă observase

acelaşi lucru. Nu, încetează, nu semănau deloc!

Mallul nu era aglomerat; era luni după-amiaza, aşa că nu se aflau decât mămici şi tătici cu cărucioare. în scurt timp însă, toate privirile s-au întors spre grupul lor, ceea ce ar fi reprezentat un pariu sigur dacă Bel ar fi primit câte cinci dolari de fiecare dată când le recunoştea cineva. Un zumzet tot mai mare de şoapte când oamenii o recunoşteau pe *acea* Rachel Price de la ştirile de dimineaţă, reapărută acum cu tot cu o echipă de filmare şi intrând la H&M.

— OK! a spus Rachel în magazin în timp ce braţul ei îl atingea pe al lui Bel. Am nevoie doar de câteva chestii elementare, de fapt. Câteva perechi de încălţări. O geacă. Poate nişte bluze. Poate şi o fustă, nu ştiu.

A clipit timidă şi nesigură.

— Mă ajuţi să caut? Să-mi spui ce arată bine? Toate hainele au talia mai înaltă decât îmi amintesc eu.

— Sigur, a răspuns Bel din nou, pentru că Rachel o prindea mereu în capcană. Ce culori îţi plac?

— Oricare, sincer, a spus Rachel cu voce mieroasă.

Nu se potrivea cu ochii ei.

— Dar poate nu roşu.

Au avut aceeaşi idee în aceeaşi clipă; bluza roşie în care dispăruse, filmările neclare chiar din acest mall, aceeaşi bluză roşie murdară pe care fusese forţată s-o poarte în ultimii şaisprezece ani. Dacă povestea ei era adevărată, bineînţeles. Deja avea două argumente contra.

— Fără roşu! a încuviinţat Bel.

Bel a plecat în misiunea care îi distrăgea atenţia

de la nodul încordat din stomac. Rachel şi echipa s-au luat după ea ca nişte răţuşte, strecurându-se printre culoare. O parte din ea voia să fugă şi să se ascundă de Rachel printre haine, aşa cum nu reuşise să facă în copilărie. Un gest care le facea pe mame să intre în panică dacă îşi iubeau copiii cu adevărat; presupunea că de-asta se comportau copiii astfel. Totuşi, era prea mare pentru aşa ceva, iar testul nu ar fi funcţionat, pentru că Rachel ştia mai bine decât ea cum să dispară. Nici măcar nu se cunoşteau una pe alta, darămite să se iubească.

Bel a ales câteva bluze drăguţe, nişte pulovere subţiri de purtat ziua, ghete negre până la gleznă, adidaşi albi, simpli...

— Versatile, a spus ea şi i-a întins încălţările.

Nişte pantaloni cadrilaţi pe care Ash probabil i-ar fi invidiat. Un trenci scurt, gri...

— Ăsta se potriveşte cu orice, i-a spus lui Rachel şi i-a întins umeraşul. Poţi să porţi mai multe straturi pe dedesubt. Nu vrei ceva prea gros pentru vară.

Rachel a scos un sunet din gât. Ochii îi străluceau de parcă stătea să plângă. Haina aia nu era chir *aşa* de frumoasă.

O fustă midi, kaki, cu nasturi pe toată lungimea. O rochie neagră...

— Poţi să te îmbraci elegant sau mai puţin elegant, ca să pară lejer.

Bel a adăugat-o la mormanul din braţele lui Rachel.

Nişte bluze şi pantaloni sport.

— Ştii, ca să stai comod în casă.

Rachel nu a spus nimic în tot acest timp, iar Bel s-a uitat în spate să vadă dacă mai era acolo. Da, era, dar plângea şi se străduia să-şi şteargă obrajii cu hainele în braţe.

— Nu-ţi plac? a întrebat-o Bel, stingheră între culoare.

— Ba da, îmi plac toate, mulţumesc!

Rachel a reuşit în sfârşit să nimerească o lacrimă şi s-o şteargă.

Bel a simţit o împunsătură nouă în stomac, ceva mai puţin presant decât nodul. Expresia i s-a îmblânzit, schiţând un zâmbet către Rachel.

Aceasta din urmă l-a completat, zâmbind pe de-a-ntregul.

— Mulţumesc că faci asta, Anna!

Arma, din nou! De fapt, era doar nodul din stomacul ei, mai strâns acum, după ce Bel îi dăduse atenţie. Probabil remarcase şi Rachel schimbarea.

— Nu vrei nimic pentru tine? a spus ea cu ochii mari. Am văzut că te uitai la o bluză verde. Altceva? Şi salopeta aceea.

A gesticulat din cap, pentru că avea braţele încărcate.

— Aceea ar arăta bine pe Carter, nu-i aşa?

— N-am nevoie de nimic, a spus Bel şi s-a întors cu spatele.

Au mers la cabinele de probă şi au lăsat echipa de filmare în spate. Aveau prea multe articole şi mult prea multe umeraşe în braţe, dar femeia de la intrare a făcut o excepţie. Poate o recunoscuse pe *acea* Rachel Price. Bel presupunea că trebuie să se obişnuiască.

— Poftim!

Bel a agăţat hainele în cabina din capăt şi i-a făcut semn lui Rachel să intre.

Rachel s-a mişcat mai încet şi s-a uitat în cabină înainte să intre. Bel s-a întins să închidă uşa, dar Rachel a blocat-o cu mâna.

— Poate nu trebuie s-o închidem de tot, a spus ea cu voce şoptită, aproape înspăimântată. E destul de înghesuit aici.

înghesuit, cum ar fi şaisprezece ani într-o pivniţă.

încă o împunsătură în stomacul lui Bel. Poate era nedreaptă. Două greşeli nu faceau din Rachel neapărat o mincinoasă, nu? Lucrurile păreau ciudate, iar Rachel *era* ciudată, dar era normal, nu-i aşa? Dacă fusese atâta vreme închisă singură, pe întuneric.

— Sigur, o putem ţine întredeschisă, a spus Bel cu blândeţe şi a deschis uşa ca să-i lase lui Rachel câţiva centimetri.

A rămas în faţa cabinei, zărind fragmente de piele şi material textil prin crăpătura mică a uşii.

— Sutienele sunt mai complicate decât înainte, a pufnit Rachel din cabină.

Bel s-a luptat cu un zâmbet, dar a pierdut.

— Eşti OK? a întrebat.

— Aproape, a răspuns Rachel.

A ieşit câteva minute mai târziu în fusta kaki ce-i ajungea la pulpe, o bluză neagră cu volane şi adidaşii albi în picioare. I-a arătat lui Bel, care stătea pe loc cu mâinile într-o poziţie tristă, supusă.

— îmi place, a spus Bel, străduindu-se, deşi nu era ceva firesc pentru ea. Stai!

S-a apropiat şi s-a aplecat spre genunchii ei.

— Ce e? s-a uitat şi Rachel în jos. Nu e forma potrivită?

— Nu, arată grozav. E vorba de şosetele tale, a spus Bel şi a întins mâna.

A ezitat, cerându-i voie din priviri. Rachel a dat aprobator din cap.

— Nu se mai poartă aşa. Trebuie să le împingi în jos.

Bel i-a rulat şosetele lui Rachel peste bandajul de la glezna stângă, unde fusese încătuşată. Acum, că era aşa de aproape, a mai remarcat ceva care se vedea pe deasupra plasturelui.

Era o cicatrice mare pe interiorul gleznei. Un semicerc diform şi vindecat, cu pielea sidefie şi încreţită. De unde o avea? De când? Tata nu pomenise de cicatrice şi nu era nici în comunicatele de presă care îi descriau semnul din naştere ca unica trăsătură distinctivă. Probabil o căpătase în perioada care fusese dispărută.

— Mai bine? a întrebat-o Rachel.

Bel s-a îndreptat de spate şi a făcut un pas în spate.

— Mai bine! a confirmat.

De ce nu menţionase Rachel niciodată amănuntul acesta în povestea ei? Zisese că bărbatul care o răpise nu o atinsese niciodată. Aşadar, de unde se alesese cu cicatricea? Era oare rezultatul unei răni cu care nu te puteai alege dacă erai închis într-o pivniţă tot timpul?

— Următoarea ţinută? a întrebat Rachel, apoi s-a

retras în cabină şi a lăsat uşa întredeschisă.

Nu, încetează! Bel chiar încerca. îi dădea o şansă lui Rachel. Probabil acolo i se frecase cătuşa de piele, era aceeaşi rană ca mai jos, dar într-o versiune mai timpurie. A ignorat nodul din stomac; nu o asculta niciodată.

Rachel a ieşit iar şi acum îmbrăcase pantalonii cadrilaţi, o bluză albă, ghetele negre şi jacheta.

Bel şi-a dres glasul ca să încerce din nou.

— Arată foarte bine! a spus.

Rachel şi-a ridicat privirea, urmărindu-se în oglinda lungă, fără să se uite în propriii ochi.

— Nu-ţi place? a întrebat-o Bel.

— Ba da! a spus Rachel. Doar că e ciudat să mă văd.

Bel nu reuşea să citească în ochii lui Rachel, pentru că nu stăteau într-un loc şi alergau între ea şi oglindă. Se întorcea când pe o parte, când pe cealaltă.

— Arăt... drăguţ!

Din gâtul lui Rachel s-a auzit un sunet, ceva între un scâncet şi un râset. Bel a ales în locul ei şi a râs încetişor.

— Da, aşa e! Ai putea să faci ţinuta mai elegantă cu nişte bijuterii.

Rachel a întins o mână, pe care mâneca s-a întins, şi s-a uitat la încheietura goală.

— Ca brăţara aceea de aur pe care o ai, a spus ea.

Bel s-a oprit cu gura căscată. Despre ce brăţară vorbea Rachel?

— Cea cu cranii? i-a explicat Rachel de parcă i-ar fi

auzit gândurile.

Lui Bel nu-i plăcea ideea. Dar exista altceva care îi plăcea încă şi mai puţin. Râsul i-a încremenit pe faţă, iar zâmbetul i-a devenit amar.

— Nu o mai am.

A fost doar o secundă. Rachel a făcut ochii mari şi s-a uitat la imaginea lui Bel, ascunsă în spatele oglinzii. Pe urmă, expresia i-a dispărut la fel de repede, căci Rachel şi-a lăsat braţul în jos şi şi-a recompus zâmbetul.

— Probabil mă gândeam la cea pe care o purta Sherry.

Bel a simţit cum nodul i se răsuceşte în stomac.

— Da! a răspuns ea. Probabil!

— Cred că asta e tot!

Rachel i-a zâmbit imaginii din oglindă, apoi i-a zâmbit şi lui Bel în timp ce intra din nou în cabină.

Uşa s-a închis, iar Bel şi-a şters zâmbetul de pe faţă, pentru că nu mai era urmărită, aşa că nu mai avea de ce să fie precaută.

Brăţara aceea!

»

Cea pe care Sam Blake i-o dăruise lui Bel când aceasta împlinise paisprezece ani. Cea pe care Bel o aruncase în râu după doar o săptămână, când Sam spusese ce spusese despre tata. Nu era ca şi cum Rachel ar fi putut să vadă brăţara prin casă când se întorsese; doar dispăruse de mult. Şi atunci, de unde dracu' ştia de ea?

încă o întrebare! încă o greşeală?

Bel nu voia, dar nodul persista.

Şi-a scos telefonul şi a derulat aplicaţiile până a

găsit Insta- gram. Şi-a deschis profilul, neatins de ani buni. Ultima fotografie postată de Bel: un selfie cu ea şi Sam; Bel zâmbea la cameră, în timp ce Sam îşi lipise nasul de obrazul ei. încheietura lui Bel pe pupitrul din faţa lor, cu brăţara de aur captând lumina, cu două cranii mici atârnate lângă încheietoare. Probabil singura fotografie pe care o făcuse cu brăţara aceea, singura dovadă a existenţei ei înainte ca Bel s-o facă să dispară.

Prin crăpătura uşii, a văzut că Rachel încă se schimba. N-ar fi avut de unde să ştie de brăţară decât dacă văzuse fotografia acum, după ce reapăruse în vieţile lor. Dar nici asta nu era posibil. Rachel încă nu avea telefon şi nici acces la niciun dispozitiv cu conexiune la internet. Şi nici timp nu avusese; de când se întorsese Rachel, Bel se aflase lângă ea în permanenţă, mai puţin la secţia de poliţie şi în orele în care dormea. Era imposibil să fi văzut fotografia online de sâmbătă încoace. Şi atunci, de unde dracu' ştia de brăţară dacă ieşise din pivniţă doar de două zile?

Răspunsul era clar de această dată: nu avea de unde.

Un lucru pe care Rachel îl ştia şi pe care nu avea cum să-l afle dacă povestea ei era adevărată. Ceea ce însemna că nu era adevărată. Ci o minciună. Iar asta însemna că nici celelalte două nu fuseseră greşeli.

Trei minciuni!

Bel o prinsese acum!

Şi dacă acelea erau minciuni, ce alte minciuni mai spusese? O parte din toată povestea ei? Restul poveştii? Asta era tot, o poveste, născocită să se potrivească cu detaliile dacă era nevoie, să se

încadreze în mister? Nici măcar nu avea sens: de ce ar fi lăsat-o bărbatul acela să plece după atâţia ani? Dacă nu exista niciun bărbat?

Rachel Price dispăruse şi reapăruse. Iar acum Bel ştia sigur că minţea în unele privinţe, dacă nu chiar în toate.

Uşa s-a deschis, iar Rachel a ieşit în hainele ei vechi, indiferentă sau prefăcându-se indiferentă, cu un morman de haine noi în braţe care aproape îi ascundeau faţa.

— Eşti OK? a întrebat-o pe Bel, încercând să-i desluşească privirea.

Bel a respins-o şi s-a uitat în jos. Tabla de joc se schimbase din nou, iar locurile se rearanjaseră la capete opuse. O mincinoasă şi cea care o descoperise.

— Da! a răspuns.

Rachel nu i-a dat pace.

— Vrei apă? a întrebat-o. Pari înfierbântată.

— De la cumpărături..., a răspuns Bel, de parcă aşa se explica starea ei.

S-au aşezat la rând la casă în timp ce echipa le aştepta în faţa magazinului.

Un pumn de fier s-a înfăşurat în jurul nodului din stomacul lui Bel, strângându-i şi prinzându-i în menghină toate organele. Un moment de criză pe care Bel nu mai putea să-l ignore.

Rachel era neatentă, uitându-se la rafturile cu şosete, aşa că acum era şansa ei. Bel a întins mâna spre cel mai apropiat raft şi a strâns în pumn un recipient mic cu balsam de buze. L-a strecurat sub mânecă, apoi în buzunarul gecii de blugi, în

siguranţă.

Micul balsam îi hrănea nodul din stomac, satisfacându-1. O uşurare, o eliberare răcoritoare şi necesară, o atracţie şi o respingere, o altă luptă tainică în care Bel nu trebuia să aleagă o tabără pentru că ea era câmpul de bătălie.

Bel a întors capul şi a remarcat ochii lui Ash aţintiţi asupra ei în timp ce stătea lângă accesorii şi-şi trecea degetul peste o bentiţă roz-aprins. Nu o văzuse, nu?

Uşurarea nu a durat mult, căci stătea incredibil de aproape de Rachel, care a înaintat la rând până a auzit „Următorul, vă rog!” Nodul s-a dublat, trăgând de firele lui Bel în timp ce Rachel scotea cârdul tatei. înţepătura usturătoare a ruşinii, la momentul potrivit.

Ash nu a spus nimic, chiar dacă o văzuse.

Mallul era mai aglomerat când au plecat de la H&M. Ceea ce era normal pentru o după-amiază de luni. Sau se răspândise vestea? Oamenii veneau să vadă cu ochii lor. Nu toţi o recunoşteau pe Rachel imediat, dar ştiau că trebuie să se uite la ea: „E actriţa aceea din filmul cu avocata în roz?” Nu, nu era, dar asta nu însemna că Rachel nu juca un rol chiar şi acum, cu o pungă de hârtie într-o parte, identică cu aceea din mâna lui Bel.

Oamenii nu mai făceau doar să se holbeze şi să arate cu degetul. îşi scoteau telefoanele şi îi filmau pe Rachel, pe Bel şi pe membrii echipei în timp ce treceau. îşi făceau selfie cu ei în fundal şi îşi dădeau la schimb feţele pentru aprecieri şi comentarii. Bel s-a scărpinat la nas cu degetul mijlociu ca să le strice filmările.

Rachel s-a oprit brusc, iar tălpile i-au scârţâit pe podea în timp ce privea fix în faţă.

— O! Acum e Starbucks aici.

Mestecându-şi obrazul, s-a întors spre Ramsey să-i explice. Probabil nu îşi dădea seama că el ştia deja tot ce se putea şti despre ea.

— Aici era o cafenea, Moose Mouse Coffeehouse. Am lucrat aici după facultate. Făceau cele mai bune rulouri cu scorţişoară. Visam să mai mănânc unul. Annabel, cred că tu nu-ţi aminteşti, îţi întindeai tot zahărul pe faţă.

Bel a clătinat din cap. Nu, rulourile cu scorţişoară se risipiseră odată cu amintirile despre dispariţia lui Rachel şi ceea ce se întâmplase cu adevărat. Ceea ce era diferit de ce pretindea Rachel că se întâmplase.

— Voiam să mâncăm unul împreună.

Vocea lui Rachel s-a stins, iar ochii i s-au întunecat.

James a lărgit cadrul ca să le surprindă pe amândouă în faţă la Starbucks. Deşi cafeneaua nu mai era aici, era acelaşi loc unde Rachel fusese văzută ultima oară în viaţă, înainte ca ea şi fetiţa să dispară ca şi cum n-ar fi fost.

— Probabil se vând rulouri cu scorţişoară şi la Starbucks, a sugerat Bel.

— Nu-i acelaşi lucru, a răspuns Rachel abătută şi a trecut mai departe.

Bel nu a avut ce face decât s-o urmeze.

La colţul culoarului, Rachel s-a aplecat spre ea.

— Acolo, a şoptit ca să nu fie auzită pe cameră şi de membrii echipei şi a arătat spre uşa pe care scria *Doar pentru angajaţi.* Tomberoanele pentru reciclare.

Unde ne-am ascuns.

Ochii ei erau prea aproape şi stăteau aţintiţi în ochii lui Bel într-un mod tulburător.

Secretul /or, pe care doar una dintre ele şi-l amintea. Bel a clipit ca să întrerupă legătura şi s-a dat înapoi. Oare trebuia să creadă măcar partea aceea a poveştii? Cum altfel dispăruseră ele din faţa camerelor de supraveghere?

Ultima lor oprire a fost la T-Mobile ca să-şi cumpere Rachel un telefon. Ash l-a rugat pe vânzător să semneze un formular de consimţământ: tipul era săritor, mult prea săritor, pozând în cel mai bun unghi pentru el în timp ce vorbea cu Rachel despre contracte şi telefoane şi-şi verifica părul în fereastra magazinului.

Au ales cel mai nou iPhone cu un contract lunar: totul nelimitat. Bel s-a strâmbat în numele cârdului când Rachel a plătit cu el.

— Ar putea să vi se pară puţin dificil de instalat, a spus tipul, agăţându-se de cele cincisprezece minute de celebritate. Acum, telefoanele sunt cu ecran tactil. Sunt sigur că fiica dumneavoastră o să vă ajute.

— Mă ajuţi, Anna? Scuze, B-Bel! Mă ajuţi să configurez telefonul? a zis Rachel şi s-a uitat la ea.

— Sigur că vă ajută, a răspuns vânzătorul în locul ei.

Bel a zâmbit pentru că era încă filmată.

— Bineînţeles!

A lăsat-o pe Rachel acolo şi a mers în spatele magazinului şi al camerei ca să nu mai fie nevoită să joace teatru. Era şi Ash acolo. Doar o coincidenţă, nu încerca să stea *cu* el.

— Aşa deci! a spus Ash cu voce joasă şi mâinile în şolduri. S-a mai întâmplat ceva de sâmbătă?

Bel a rânjit.

— Nimic deosebit. M-am apucat de tricotat.

— Serios? a zis el şi a clătinat din cap a neîncredere. Eu, unul, nu te-aş lăsa să pui mâna pe andrele.

— De ce nu?

— Pari genul care se înjunghie, a spus băiatul, şi s-au privit în ochi, clipind încet.

— Mulţumesc! i-a răspuns Bel şi s-a aplecat spre el. Arăţi ca o mandarină tristă!

— Şi *eu* îţi mulţumesc!

Ash şi-a însoţit răspunsul cu un mic semn cap.

Era enervant cu câtă plăcere îi facea în ciudă şi cum i-o plătea doar cu un zâmbet! Aşa scăpa de cei mai mulţi oameni, de toţi, de fapt, astfel că Ash nu putea fi zdravăn la cap. Bel nu ştia cum să procedeze.

— Incredibil, nu-i aşa? a spus el, serios acum, cu ochii la Rachel. Tot ce se întâmplă. Incredibil!

Bel l-a studiat pe ascuns, de la conturul nasului drept până la umflătura buzelor, strânse într-un gest meditativ. Ştia ce voia el să spună; „incredibil” însemna extraordinari şocant, uluitor. Dar oare lăsase să se înţeleagă şi celălalt sens? Că nu prea credea povestea lui Rachel, cel puţin, cât ştia el din povestea ei, şi că păstra o fărâmă de îndoială.

Dacă Bel i-ar fi spus totul, oare ar fi crezut-o? Ar fi fost de partea ei, ar fi putut vorbi cu el?

Nu, se purta ridicol! Bel şi-a întors privirea. Lui Ash nu-i păsa. Erau aici doar ca să facă un film, iar pe

urmă aveau să se ducă dracului înapoi în Anglia pentru totdeauna. Bel nu avea de ce să-l respingă; pentru că pleca oricum.

— Da! Incredibil! a spus ea, dar se gândea la celălalt sens al cuvântului.

CINCISPREZECE

— CUM TE SIMŢI ACUM, ANNABEL, CÂND MAMA TA S-A ÎNTORS acasă?

— Nu sunt Annabel, i-a răspuns Carter reporteriţei agresive care le urmărea pe trotuar, cu microfonul întins spre ele şi ca- meramanul gâfâind din urmă.

— O!

Reporteriţa şi-a îndreptat atenţia asupra lui Bel şi s-a întins peste Carter.

— Cum te simţi acum, Annabel, când mama ta s-a întors acasă?

Bel a dat cu mâna peste microfon, apoi peste încă unul, de parcă erau nişte molii enervante care se loveau de un bec fără să obţină ce voiau.

— Haideţi, daţi-vă înapoi! Am spus să vă daţi înapoi! a strigat poliţistul în uniformă şi a făcut un gest larg, prinzând gloata de jurnalişti gălăgioşi într-o plasă invizibilă şi împingându-i în spate. Lăsaţi fetele în pace, încearcă doar să ajungă la şcoală! înapoi, am spus!

Dave Winter trimisese nişte poliţişti de dimineaţă să o ajute pe Bel cu circul mediatic care se instalase la ei acasă.

— Te temi că răpitorul mamei tale e încă în libertate? Că s-ar putea întoarce după ea? a strigat alt reporter care scăpase din plasa invizibilă.

Nu, Bel nu se temea de asta. N-avea decât să vină şi s-o ia, pentru că probabil nici nu exista.

— Nu o să vă răspundă la întrebări! a vorbit acum celălalt poliţist, ridicând tonul. La o parte, vă rog!

— ÎNAPOI!

Reporterii au renunţat când au ajuns la colţul cimitirului şi s-au târât înapoi la tabăra făcută în faţa casei de la numărul 33.

Dar poliţiştii n-au plecat, ci au mers în spatele lor la oarecare distanţă, dând ascultători din cap când Bel şi-a întors capul spre ei. Nu aveau nişte infracţiuni de care să se ocupe?

— Cum a fost, de fapt? a întrebat-o Carter, acum, că erau aproape singure. Am văzut o filmare cu voi la mall ieri. Cineva a postat-o pe internet. Cred că a fost drăguţ, nu, să mergeţi împreună la cumpărături?

— A fost în regulă.

Bel a ridicat din umeri. Nu fusese chiar în regulă, dar măcar acum ştia sigur şi putea să nu se mai îndoiască. Rachel Price era o mincinoasă! Doar că, pe moment, nu ştia ce putea face cu informaţia asta şi cine ar fi crezut-o.

— Ce ai mai văzut pe internet? a întrebat.

Trebuia să mai fie cineva care să aibă dubii în privinţa poveştii lui Rachel; era imposibil ca Bel să fie singura, serios acum, pentru asta existau pagini pe Reddit şi Twitter.

— Cineva a postat o filmare cu camera de pe bordul maşinii în care apare Rachel mergând pe

autostradă, a răspuns Carter. A apărut pe TikTok. N-am vrut s-o văd; părea rănită. Cred că poliţia a şters filmarea.

Bel s-a uitat pieziş la ea.

— Era reală?

— Aşa părea.

— Unde?

— Pe TikTok.

— Nu, unde pe autostradă? a întrebat Bel, purtându-se de parcă nu conta ce răspuns primea.

— în faţa Satului lui Moş Crăciun.

Satul lui Moş Crăciun din Jefferson era cam la jumătatea drumului între Lancaster şi casă. Futu-i! Deci exista o dovadă videQ că Rachel mersese pe US Route 2. Poate chiar mersese timp de opt ore de la Lancaster încoace. Păi, sigur îşi rănise picioarele cumva, dar era OK; nu însemna că restul detaliilor despre dispariţia şi reapariţia ei erau adevărate. Cel mai bun mod de a ascunde o minciună era să o îngropi la un loc cu unele adevăruri, iar Bel ştia asta.

— Eşti OK?

Carter a mijit ochii. Bel tăcea de prea mult timp, iar Carter o cunoştea incredibil de bine.

— E ciudat, atâta tot!

Putea să aibă încredere în Carter, să-i spună ce îndoieli avea? Bel avea încredere în ea în cele mai multe privinţe, rareori rămânea ceva nespus între ele, dar problema asta părea mai importantă, şi era mai greu ca lucrurile să revină la normal odată ce o spunea cu glas tare. Totuşi, a încercat.

— Rachel e... Adică, sunt nişte chestii pe care le-a spus şi care nu ies la socoteală. Nişte contradicţii.

Carter a oftat şi i-a dat un ghiont lui Bel.

— Bel, iar faci cum faci tu de obicei, a spus ea încet, de parcă ar fi mers în vârful picioarelor pe propriul lor teren minat. încerci să vezi partea negativă în orice. Cauţi motive să respingi oamenii, ceea ce înseamnă că mereu le găseşti. E un lucru bun ce s-a întâmplat. Cu siguranţă, asta ai sperat o viaţă întreagă. E un miracol că s-a întors, Bel! Majoritatea oamenilor nu sunt aşa de norocoşi! Iar Rachel pare de treabă. Foarte de treabă. Trebuie să-i dai o şansă, doar e mama ta.

Era rândul lui Bel să ofteze. O duruse. Mai mult pentru că verişoara ei se uitase în adâncul sufletului ei şi înţelesese total greşit. Bel nu respingea oamenii, doar urgenta procesul, lucrul acela inevitabil. Carter nu avea dreptul la opinie, pentru că ea era cea care avea să plece. Nu înţelegea pentru că pe ea nu o părăsea nimeni; era un magnet cu părul lung şi picioare lungi.

— încetează! a spus Carter şi s-a încruntat.

— Ce să încetez?

— Nu te mai supăra!

— Nu sunt supărată! a minţit-o Bel.

— încerci să fii.

— Ba nu!

— Mincinoaso! a zis Carter, cu un zâmbet mai stânjenit decât de obicei. Ziceam şi eu. încearcă să nu cauţi motive! Cunoaste-o mai bine! Cred că s-ar putea să-ţi placă.

Bel avusese dubii dacă să-i spună lui Carter pe bună dreptate, iar Carter putea acum să se comporte

precum cea raţională, cea rezonabilă, care o calma pe verişoara ei nestăpânită. Nu Bel era problema, ci Rachel.

— Poţi să mă loveşti dacă as a te simţi mai bine.

> > > ,

— OK!

Bel a lovit cu pumnul în carnea moale a braţului lui Carter.

— Au! a scâncit ea şi şi-a masat locul. Nu credeam c-ai s-o faci, Doamne!

— Credeam că mă cunoşti foarte bine, nu? a răspuns Bel.

— Da, exact.

Carter a strâns din dinţi şi a dezarmat-o pe Bel cu o lovitură puternică în coaste, apoi a luat-o cu braţul de gât şi a facut-o să se aplece, prinzând-o în capcană. Bel a încercat să o lovească în picioare şi să scape de Carter. De ce avea picioarele aşa de lungi? Trişoarea!

— îţi dau drumul când încetezi să mai fii morocănoasă, a râs Carter în timp ce rucsacurile li se loveau unul de altul.

— Nu sunt morocănoasă niciodată, a spus Bel, morocănoasă. Dă-mi capul înapoi!

Carter nu i-a dat drumul.

— Spune „te rog!” Şi „Te iubesc, Carter Price!”

— Te rog şi te iubesc, Carter Price!

— Bine!

Carter i-a dat drumul, iar Bel s-a îndreptat de spate. Părul i se electrizase şi se asorta cu roşeaţa care îi acoperise obrajii.

— O să te omor în somn! a spus Bel, apoi şi-a

îndreptat rucsacul şi a mers mai departe.

— Poliţiştii sunt chiar în spatele nostru, a şoptit Carter pe sub mână.

— Nu m-ar prinde.

Poliţiştii le-au condus pe Main Street până la şcoală. Nici n-au apucat să intre, că deja lumea se holba la ele şi nu le ajuta nici faptul că erau însoţite de poliţie. Nu erau priviri tăcute, combinate cu şoapte animate, iar numele „Rachel" se auzea de la distanţă, cu scrâşnetul acela la mijloc.

— Să nu omori pe nimeni azi! a spus Carter şi i-a deschis uşa.

— Nu promit nimic!

Mulţimile de elevi adunate înainte să sune clopoţelul se dădeau la o parte din faţa lor, un zumzet de voci care atingeau intensitatea unui fierăstrău în timp ce elevii se îmbrânceau să se holbeze mai bine.

— Hei, Bel! a strigat-o cineva pe nume.

Bel s-a uitat în cealaltă parte, ignorând salutul.

— Bel, cum e ea?

Fata a ignorat şi întrebarea aceea.

Coridorul s-a împărţit, iar Bel şi Carter au luat-o fiecare pe alt culoar. Bel se simţea mai expusă fără ea, o armată formată dintr-o singură persoană. Şi-a încrucişat braţele la piept, ca şi cum gestul acesta i-ar fi oferit un strop de apărare.

A trecut pe hol pe lângă Altarul pentru Rachel. N-ar trebui să-l desfiinţeze acum? Nu se păstrau altare pentru oameni care trăiau.

Clopoţelul a sunat exact când a intrat în clasă, iar discuţiile s-au înteţit, gata să dea pe dinafară. S-a aşezat lângă fereastră şi a pus rucsacul pe scaunul de

lângă ea ca să-l protejeze.

— Bună, Bel! s-a auzit o voce gravă deasupra ei.

Era domnul Tripp, care îşi trăgea neliniştit de reverele sa- coului. Profesorul era îmbrăcat elegant azi şi cu părul roşcat pieptănat pe spate.

— Ţi-am simţit lipsa ieri la şcoală, i-a spus Tripp, al cărui tic nervos îi bloca buzele într-o jumătate de zâmbet.

— Am fost la cumpărături.

— E OK, credeam că o să-ţi iei mai mult timp liber, ştii, să te adaptezi.

Domnul Tripp şi-a împins ochelarii mai sus pe nas.

— îmi place şcoala prea mult! a răspuns ea.

Domnul Tripp s-a aplecat până a ajuns să se sprijine cu cotul de masă.

— Cum se simte mama ta?

A vorbit mai încet, dar evident că elevii amuţiseră ca să-i asculte.

— Bine! Pe urmă, când a văzut privirea îngrijorată a profesorului, a adăugat: Dată fiind situaţia.

Acesta s-a îndreptat şi şi-a luat coatele care scârţâiau de pe pupitru.

— Dacă vrei să vorbeşti despre ceva, Bel, ştii că sunt aici!

— Da, chiar acolo!

Febra Rachel îl afectase şi pe el; toată şcoala suferea din cauza asta. Ziua de azi avea să fie un coşmar, dar măcar Bel avea la dispoziţie următoarele şapte ore iară Rachel.

Rachel era acolo.

Nu trebuia să fie, doar Bel venise la şcoală să

scape de ea. Şi totuşi, era acolo când Bel şi Carter au ieşit din şcoală la sfârşitul zilei şi stătea pe iarba de afară. Era înconjurată de un cerc de profesori vorbăreţi, iar vocea directorului Wheeler se auzea cel mai tare.

Era şi domnul Tripp, dar ceva mai în spate, şi se uita la ea. Nici nu clipea, probabil de teamă că Rachel avea să dispară în jumătatea de secundă în care îşi ţinea ochii închişi. Data trecută fusese nevoie doar de câteva clipe.

— Rachel! a gângurit directorul. O să căutăm pretexte să angajăm alt profesor de engleză? Fostul tău birou încă te aşteaptă.

Rachel a zâmbit şi l-a refuzat, fluturând din mână.

— Nu sunt încă pregătită să mă gândesc la asta.

— Sigur că nu, a spus doamna Torres. N-ar trebui să mai munceşti nicio zi din viaţa ta, scumpo.

— Nici asta nu ştiu. Benzina e mai scumpă decât îmi aminteam.

Asta i-a făcut pe toţi să râdă sobru şi politicos, în timp ce îşi foşneau picioarele.

— Bună, Julian!

Rachel l-a remarcat pe domnul Tripp când publicul ei a început să se mişte. S-a apropiat de el, făcându-şi loc ca să-l îmbrăţişeze. El a strâns-o prea mult în braţe, de parcă asta dovedea că totul este real,

— A trecut multă vreme!

— Prea multă! s-a smiorcăit domnul Tripp. Credeam că ai murit.

— Trăiesc, a spus Rachel şi s-a răsucit stângaci de la mijloc. Cred că e mai ciudat pentru restul lumii. Eu

am ştiut mereu că trăiesc. Mereu mi-am dorit să mă întorc. Voiam să-ţi mulţumesc, Jules. Că ai găsit-o pe Annabel cu atâţia ani în urmă.

— S-a întâmplat să trec pe acolo, a zis el şi s-a şters la nas. Dacă aş fi trecut mai devreme!

— „Dacă” nu ajută pe nimeni, a spus Rachel cu un zâmbet pe care l-a afişat pentru toţi cei de faţă. Ar fi frumos să stăm de vorbă pe îndelete într-o zi. Mi-am cumpărat un telefon nou. Fiica mea o să mă ajute mai târziu să-l configurez.

Bel nu o făcuse cu o zi în urmă; se prefăcuse că are nişte teme de care uitase ca să se ascundă în camera ei.

— Poate îmi daţi în scris numerele voastre de telefon.

— Sigur, scumpo! a zis doamna Lawrence, strângând-o uşor de umăr. Am eu pix şi carneţel.

Le-a scos imediat din poşetă şi a început să scrie, apoi le-a pasat carneţelul celorlalţi care lucraseră cu Rachel pe vremuri. Domnul Tripp a rămas la urmă, apoi a rupt pagina şi i-a dat-o lui Rachel.

— Mulţumesc! a zis ea şi a strâns la piept bucata de hârtie. Mă bucur că v-am văzut! Ar trebui să o găsesc pe fiica mea... O, Annabel! Bună! Anna! Carter!

Rachel le-a făcut cu mâna şi a ieşit din grupul de profesori. Acum, Bel vedea că Rachel purta trenciul nou, cu pantalonii cadrilaţi şi adidaşii albi care străluceau, mult prea noi.

— Bună! a spus Carter prima când Rachel s-a apropiat de ele.

— Bună, fetelor!

Le-a zâmbit şi a strecurat foaia de hârtie în buzunarul hainei. Ceva a zornăit în clipa aceea, ca un mănunchi de chei.

— Cum a fost la şcoală?

— Bine! a răspuns Carter.

— în regulă! a zis Bel.

Rachel a făcut ochii mari, de parcă aştepta răspunsuri mai elaborate.

— Cum a fost azi, mătuşă Rachel? a întrebat Carter.

— Am fost foarte ocupată, a spus ea şi a luat-o pe Main Street, privindu-le în aşa fel încât Bel şi Carter să o urmeze, forţându-le să meargă. Se pare că sunt multe treburi administrative când te întorci din morţi.

Un râset mic, sec.

— Alte interogatorii la poliţie. O programare la psihiatrul lor. Am fost la Departamentul de autovehicule ca să obţin permisul provizoriu de conducere. Am redeschis contul bancar, mi-am făcut chei de la casă, iar pe urmă a venit mama să bem o cafea.

Deci femeia care şi-o trăgea cu caii se întorsese în oraş! Avea să recunoască vreodată că se înşelase în privinţa tatei, acum, că Rachel era – înţelegeţi – vie?

— Am vorbit duminică, dar a luat avionul azi şi rămâne în oraş vreo două săptămâni. Pe urmă, m-am întâlnit cu echipa care face documentarul.

— Chiar ai *avut* o zi plină! a spus Carter, atentă la tot ce spunea Rachel.

Bel prefera să se uite la încălţările ei mult prea albe, care aveau doar tălpile murdare.

— Chiar mai plină, a continuat Rachel şi a grăbit

pasul în timp ce Carter se ţinea după ea, iar Bel rămânea în spate.

Venise să le conducă până acasă? Circul mediatic avea să fie încântat.

— După-amiază, Sherry m-a dus la reprezentanţa de maşini de la marginea oraşului. Am cumpărat o maşină la mâna a doua.

A scos un set de chei cu eticheta de la magazin încă agăţată, atârnat de degetul mijlociu.

— Nimic deosebit. Dar m-am gândit să o scot la o plimbare şi să vin să vă iau de la şcoală. Aici e!

Rachel a apăsat un buton, iar maşina a scos un ţiuit, clipind la ele de pe fâşia de iarbă care înconjura parcarea de la Royalty Inn. Un Ford Escape argintiu, cu ochi răutăcioşi şi o mască semănând cu un zâmbet larg.

— Haideţi!

Rachel a păşit pe iarbă cu pas sprinten, iar Carter s-a luat după ea.

Bel a rămas pe trotuar.

— De obicei, mergem pe jos, a spus ea. Nu e departe!

— O, ştiu! a spus Rachel şi a deschis portiera şoferului. Dar am vrut să vin să vă iau. Niciodată nu v-am mai luat de la şcoală şi, dacă nu sunt atentă, o să ratez ocazia. Nu vă faceţi griji, încă mai ştiu să conduc!

Bel a traversat porţiunea de iarbă şi s-a oprit chiar înainte de a ajunge la maşină. Carter se îndrepta spre locul pasagerului, cu mâna rămasă în aer.

— în faţă sau în spate? a întrebat-o pe Bel, lăsând-o să decidă.

Aştepta şi Rachel, sprijinită de capotă.

— Urcă! a spus ea şi şi-a păstrat zâmbetul care semăna cu al noii sale maşini.

Bel a înghiţit în sec, cu coatele şi fălcile încleştate. Era clar că Rachel voia să stea în faţă, lângă ea. Dar nu lăsa oare impresia că lui Bel totul i se părea OK sau normal? Să urce, asta era destul de simplu, dar nimic din ce spunea Rachel nu era simplu; existau straturi, dar şi factori de atracţie şi de respingere. Ce avea Rachel de câştigat dacă Bel spunea da?

— Bel?

Carter i-a aruncat o privire şi a arătat spre locurile din faţă şi din spate, aşteptând un răspuns.

Bel putea alege bancheta din spate, care era mai departe de Rachel şi echivala cu un fel de refuz, dar era totuşi bancheta din spate.

O alegere binară, una sau alta, în faţă sau în spate, însă Bel nu-şi dorea niciuna dintre opţiuni.

— Tocmai mi-am amintit, a spus deodată, ferindu-se de privirile lor şi uitându-se la cer ca să caute o minciună. I-am promis cuiva că ne întâlnim după ore.

Carter a mijit ochii.

— Cui?

Ştia! Ştia că Bel nu se întâlneşte cu nimeni. Aceiaşi prieteni inexistenţi cărora Ramsey voia să le ia interviu săptămâna trecută.

— Avem un grup care lucrează la un proiect pentru nişte credite în plus la biologie. Cu tot ce s-a întâmplat, am uitat că am stabilit să ne vedem marţi după-amiază.

— O!

O umbră a apărut în ochii lui Rachel şi i-a şters şi

zâmbetul de pe faţă.

— Ar trebui să plec, a zis Bel şi a arătat cu degetul peste umăr, apoi s-a îndepărtat de maşină. Nu vreau să-i las să mă aştepte.

— Eşti sigură? a întrebat Carter sugestiv în timp ce faţa ei exprima altceva, ceva ce Rachel nu vedea.

Carter ştia, sau credea că ştie, că Bel facea ce facea de obicei. Dar Carter nu era la fel de implicată în povestea asta, aşa că nu vedea totul.

— Da! a spus Bel fără să dea niciun răspuns secret cu expresia pe care o afişa. Trebuie să plec!

— S-să te iau mai târziu? a întrebat Rachel în timp ce-şi apăsa degetele în obraz aşa de tare, încât lăsa urme albe pe piele.

— Nu ştiu sigur când terminăm. Nu-ţi face griji, vin pe jos acasă, mersi! Ne vedem mai târziu!

Bel a ridicat mâna să-şi ia la revedere, bătând palma cu briza şi întorcându-se cu spatele când a ajuns la trotuar. O portieră s-a închis, iar alta s-a deschis. S-a uitat înapoi la Carter, care s-a urcat în faţă cu Rachel şi au început să stea de vorbă de parcă depăşiseră deja stânjeneala lăsată în urmă de Bel. Se pricepea la asta, strălucind mai tare în compensaţie.

O răsucire în stomacul lui Bel, care strângea nodul şi mai tare. Nu-i plăcea să o lase pe Carter singură cu Rachel, dar care era alternativa? Carter nu o asculta. Era OK, avea să dureze doar câteva minute până să o lase Rachel la numărul 19. Dar nodul nu asculta de raţiune şi se hrănea cu sentimente negative, chiar şi cu cele mărunte.

»

Bel a auzit huruitul motorului care se amesteca

acum cu zgomotul maşinilor de pe Main Street în timp ce Rachel ieşea în trafic şi o lua pe Carter cu ea. Cât ai clipi, au dispărut amândouă, blocate de un convoi de maşini.

Şi acum? Tata era la muncă. Carter era cu Rachel. Bunicul nu-şi amintea de ea.

Lui Bel îi plăcea să stea acasă. Lumea ei se mărginea la Mil- ton Street, numărul 33. Dar casa ei fusese ocupată, o invazie lentă cu un zâmbet sugestiv, iar Rachel avea acum propriile chei.

Bel voia să păstreze distanţa, dar nu avea unde să se ducă sau cu cine să se întâlnească sau cu cine să vorbească. Absolut pe nimeni.

Poate doar în afară de...

ŞAISPREZECE

ASH TOCMAI PLECA DE LA HOTEL CÂND BEL A AJUNS LA UŞĂ, cât pe ce să dea peste el şi camera pe care băiatul o ţinea în mână, orbită de propria ei imagine.

— O, bună!

Ash a strâns camera şi mai tare în mâini.

— Mă omoară Ramsey dacă o stric!

— Ar face documentarul mai palpitant, a spus Bel şi s-a dat un pas în spate ca să-i facă loc. E cam siropos dacă nu moare nimeni.

— Nu eşti într-o dispoziţie bună.

Ash a măsurat-o din priviri, la fel cum a făcut şi ea. Şapcă întoarsă, salopetă roşu-burgund cu o cămaşă în dungi.

— Ce faci?

— Nimic! i-a răspuns ea. Tocmai am terminat orele. Şcoala e chiar acolo. Treceam pe aici. Dar tu ce faci? l-a întrebat acuzator parcă,

— Ramsey a avut întâlniri toată ziua, aşa că m-a rugat să filmezi nişte reacţii prin oraş. Ce simt localnicii în legătură cu reapariţia lui Rachel şi tot restul. Tocmai ieşeam iar.

— Şi *ce* simt localnicii? a întrebat Bel, folosind trucul lui Rachel, apoi a început să meargă şi l-a forţat pe Ash s-o urmeze.

— Sunt şocaţi, în cea mai mare parte.

Ash a schimbat poziţia camerei ca să ţină pasul cu ea.

— Dar sunt bucuroşi că povestea are un final fericit.

— Final fericit, a bombănit Bel în barbă.

Şeful poliţiei spusese că nu era un final cu adevărat fericit până nu-l prindeau pe bărbatul care o răpise pe Rachel. Aşadar, dacă nu exista în realitate, nu aveau nicio şansă.

— N-nu crezi că e aşa? a întrebat-o Ash timid.

— Serios? a râs ea. Vrei să discutăm despre *problemele mele cu mama?*

— Par să fie cele mai presante dintre problemele tale.

Şi-a dres glasul.

— Doar că ieri, la mall, am remarcat că nu erai OK. Dacă toţi cred că ar trebui să fii fericită, iar tu nu eşti, m-am gândit că poate vrei să stai de vorbă cu cineva. Cu cineva din afară, vreau să zic.

Ash era mai mult decât cineva din afară; erau din lumi diferite. Avea trei surori mai mari şi o mamă pe care o iubea atât de mult, încât se tatuase pe mână.

Oare trebuia să-l testeze? Ash nu putea fi decât dezgustat de ea, lucru în favoarea lui Bel, care l-ar fi respins în sfârşit, înainte să apuce el să se apropie prea tare, iar ea să ajungă să creadă că tine la el.
>
în orice caz, nu avea nimic de pierdut.

Şi avea să fie fără minele de teren ale familiei de care să se ferească, fără cineva care să creadă că o cunoaşte pe Bel mai bine decât se cunoştea ea însăşi.

— Cred că Rachel minte, a spus ea direct şi i-a pândit reacţia.

— înţeleg!

Şi-a muşcat buza, neştiind ce voia Bel să spună.

— Ce minciuni a spus?

— Legate de dispariţia ei. Şi reapariţia ei. Şi unde a fost cu adevărat în ultimii şaisprezece ani.

Ochii lui Ash au scăpărat, mijiţi în bătaia brizei create de un camion care trecea pe stradă.

— Şi de ce crezi asta?

*

îi dădea o şansă? Bel a profitat de ea şi a vorbit repede, înainte ca Ash să-şi ia şansa înapoi.

— A greşit de câteva ori, încurcând detaliile. Mi-a spus că bărbatul a lăsat motorul pornit când a lăsat-o pe drum, dar tatei i-a spus că l-a oprit mai întâi. A spus, fără să vrea, că a stat închisă cincisprezece ani, nu şaisprezece. Dacă ar fi adevărat, ai ţine minte un astfel de număr, nu? Şi ieri, la mall, ştia despre o brăţară pe care am avut-o cândva. Am aruncat-o în râu acum câţiva ani, după ce prietena mea... în fine, singura dovadă că brăţara aceea a existat este o fotografie veche de pe contul meu de Instagram. Rachel nu a intrat pe internet de când s-a întors, aşa că e imposibil să-mi fi văzut profilul în acele 48 de ore. Nici n-ar trebui să ştie ce este Instagramul. Probabil a văzut fotografia cu altă ocazie. Ceea ce înseamnă că e imposibil să fi fost închisă într-o pivniţă până în dimineaţa aceea de sâmbătă. Şi mai e ceva: bărbatul acela a ţinut-o acolo atâta vreme, pe urmă i-a dat drumul fără nicio explicaţie, iar ea nu poate să ofere o descriere detaliată? Şi...

Bel s-a oprit, uitându-se în ochii lui.

— Cred că o simt, pur şi simplu. Că e ceva în neregulă, că nu spune adevărul.

Ash şi-a cuprins bărbia cu degetele şi a dat din cap.

— OK, a spus el.

— OK? l-a întrebat Bel şi şi-a desfăcut braţele. Nu-mi spui că mă înşel, că exagerez, că e normal ca lucrurile să pară ciudate sau că o resping pentru că am sentimente latente de abandon?

Ash a strâns din buze, zâmbind şi nu prea.

— De ce aş face aşa ceva? Eşti absolut înfricoşătoare!

— Mulţumesc! a înclinat ea capul. Deci... mă crezi?

Nodul s-a strâns; aştepta.

— Mda, a răspuns el.

Cât de simplu! Nici măcar un cuvânt întreg. Dar, Doamne, avea mare nevoie să-l audă şi se simţea cuprinsă de o senzaţie de uşurare în stomac care o facea să se ridice în vârful picioarelor. O credea sau, cel puţin, spunea că o crede, iar asta era suficient deocamdată. Cineva era de partea ei, oricât de improbabil sau de ridicol era ce spunea.

O familie formată din patru persoane a trecut pe trotuar pe lângă ei şi toţi s-au holbat, fără să încerce măcar să-şi ascundă curiozitatea, armonizându-şi parcă indiscreţia. Băiatul acela colorat, îmbrăcat ca un clovn, şi fiica lui Rachel Price. Intruşi, dar intruşi aflaţi în aceeaşi tabără.

— Dacă minte, a spus Ash când au rămas singuri, ar trebui să aibă un motiv, nu? în primul rând, pentru

că a dispărut, apoi pentru că a reapărut după şaisprezece ani. Dacă ambele au fost aranjate.

— Nu ştiu, a spus Bel.

Era prima dată când reuşea să analizeze situaţia cu voce tare, folosindu-l pe Ash ca pe un zid de cărămidă pentru gândurile care o rodeau.

— Dacă ai reuşit să dispari în aşa fel încât toţi să te creadă moartă, ce motiv ai avea să te întorci şi să rişti să fii demascată?

— Cred că motivul ar fi acelaşi din majoritatea cazurilor: banii, a spus Ash şi a sprijinit camera în îndoitura cotului.

— Dar ce bani? a zis Bel şi a gesticulat şi ea cu mâinile goale.

— Nu ştiu, a răspuns Ash, tărăgănând cuvintele la sfârşit, de parcă ar fi dus undeva, nu oprindu-le de tot, cum făcea Bel de obicei. Rachel s-a întâlnit azi cu Ramsey pentru contracte, ca să participe la interviuri şi la filmări. Nu a vrut să vândă drepturile asupra vieţii ei până când Ramsey nu i-a oferit o mulţime de bani. A negociat şi nişte chestii anterioare, o manevră isteaţă!

Bel s-a oprit, dusă pe gânduri.

— Câţi bani?

— Nu ştiu cifra exactă, dar mult mai mulţi decât în contractul tatălui tău. Probabil pentru că *ea* e subiectul şi, odată cu întoarcerea ei, Ramsey ştie că documentarul sigur va fi preluat de un post. De fapt, azi are întâlniri pe Zoom cu toate posturile importante.

Un nod în capul lui Bel, asemănător cu cel din stomac, se zvârcolea şi scuipa afară întrebări şi

scenarii.

— Pare convenabil, a spus ea, ca o echipă de filmare să facă un documentar despre ea exact când s-a întors din morţi. Ce sincronizare impecabilă pentru ambele părţi! Unde e Ramsey?

S-a întors spre Ash.

— în sala de şedinţe, încă are întâlniri. De ce?

Bel a arătat spre camera lui.

— Pot s-o împrumut?

— Da, sigur.

Ash i-a dat camera, care era mai grea decât se aşteptase, iar ea nu a tresărit când li s-au atins degetele.

Bel a plecat înapoi spre hotel.

Ash s-a luat după ea, nedumerit.

— De fapt, stai! i-a spus cu panică în glas. De ce-am făcut asta? Dă-o înapoi! Frate, e scumpă!

— Nu-ţi face griji, n-am s-o scap şi nici n-am s-o sparg la nervi!

Bel s-a apropiat de uşa de la intrare.

— De ce spui asta? Pare a fi exact ceva ce ai fi în stare să faci.

Ash a urmat-o în holul hotelului în timp ce-şi molfăia neliniştit degetul mare.

— Cum înregistrez? a întrebat ea şi a luat-o spre sala de şedinţe.

— Dă-mi-o înapoi, unde te duci? a şuierat Ash.

— Nu-mi strica cheful,/rate! Cred că e butonul ăsta mare şi roşu. Numai dacă nu e butonul de autodistrugere.

L-a apăsat şi imaginea a apărut prin vizor în timp

ce înregistra. Bel a scos un sunet ca de explozie şi şi-a împins afară aerul din obraji, prefacându-se că scapă camera din mână doar ca să se bucure de expresia speriată a lui Ash.

— E prea uşor cu tine! a spus ea.

Ar fi trebuit să poată ţine pasul cu ea.

Bel a deschis uşa cu o mână.

-Ce...

Faţa lui Ramsey a apărut din spatele unui MacBook aşezat pe masă.

— Ash, ţi-am zis că am întâlniri! Ai noroc că tocmai am terminat una!

— E numai vina ei, a spus ea şi a arătat spre Bel.

— Bună, Ramsey! l-a salutat Bel senin, privindu-i faţa prin vizor cum îşi schimba expresia din surpriză în confuzie.

— Mai ştii când ţi-am zis să ai grijă de cameră, Ash? a întrebat regizorul.

— Da!

Ash s-a scărpinat în cap pe sub şapcă, apoi a ridicat-o şi şi-a arătat capul lunguieţ.

— Din greşeală, i-am dat-o lui Bel.

— De ce?

— Pentru că m-a rugat.

— întotdeauna îmi bagi camerele în faţă, a spus Bel. E rândul meu. Cum a fost azi?

A zâmbit larg, aproape un rânjet.

Ramsey a făcut ochii mari.

— A fost bine, de fapt. Am avut nişte discuţii interesante cu posturile de televiziune. Toţi sunt disperaţi să pună mâna pe documentar, acum, că s-a întors Rachel. Am schimbat oficial şi titlul în *Reapariţia lui Rachel Price.*

A subliniat titlul cu degetele, alungindu-l prin aer.

— Plin de imaginaţie! a spus Bel. Drăguţă aliteraţie!

— Aşa mi-am spus şi eu, iar directorii au fost de aceeaşi părere. Tocmai am încheiat o întâlnire cu N-ul mare şi roşu, dacă ştii ce vreau să spun.

Bel ştia, dar s-a strâmbat de parcă nu înţelegea.

— începe cu *N,* a spus Ramsey şi s-a ridicat în picioare. Se termină cu *-etflix.*

— îmi pare rău, n-am auzit de el! a răspuns Bel încruntată, dezarmându-l înainte de a interveni.

Trucul ei a funcţionat; Ramsey a clătinat din cap şi a zâmbit cu ochii în jos. Doamne, era adorabil de enervantă, nu-i aşa? O fată ca ea nu putea fi şi deşteaptă, nu?

— Ce vrei, Bel?

Ramsey se uita la cameră de parcă simţea ceva.

— M-am gândit că e rândul tău să răspunzi la nişte întrebări. Un interviu în sens invers.

— OK, am să muşc momeala!

Ramsey s-a sprijinit de masă şi şi-a încrucişat picioarele. îşi pusese o cămaşă albastră, elegantă, pentru N-ul mare şi roşu.

— Ce vrei să mă întrebi?

— E mai mult un comentariu decât o întrebare, a răspuns Bel. Gândeşte-te numai ce coincidenţă incredibilă că făceai un documentar despre dispariţia lui Rachel când ea s-a întors miraculos din morţi în toiul filmărilor! Ce material grozav înainte şi după eveniment. Şi toate posturile îl vor şi probabil că

oferă o mulţime de bani, Ceea ce e grozav, pentru că tu şi Rachel profitaţi de asta. Ce sincronizare perfectă! Suspectă, ar spune o persoană cinică.

Ramsey a strâns din buze; ştia că Bel e persoana cinică.

— Spune mai departe! a zis el ca s-o încurajeze, aproape ca şi cum savura momentul.

— Tu şi Rachel aţi colaborat ca să-i orchestraţi reapariţia şi ca să aveţi de câştigat amândoi de pe urma acestei furtuni din presă? Probabil erai disperat, nu, după ce ultimul tău documentar nu s-a vândut şi nu o să-l vadă nimeni niciodată?

Ramsey a tresărit; ultima remarcă îl duruse puţin.

— Nu, Bel! Nu asta am făcut, a spus el încet cu o expresie dojenitoare şi impresionată totodată, atât în viaţa reală, cât şi în versiunea miniaturală prin vizorul camerei. N-am orchestrat nimic. Prima dată când am întâlnit-o pe Rachel Price a fost când am bătut la uşa voastră duminică dimineaţa. Sincer, Bel, credeam că e moartă, la fel cum credeai şi tu. Sută la sută, fără nicio îndoială, eram convins că Rachel Price e moartă. Sunt la fel de şocat ca restul lumii că s-a întors. E un lucru unic în viaţă să fiu martor la asta. în ceea ce o priveşte pe Rachel, aceasta a fost închisă într-o pivniţă până acum trei zile, aşadar nu avea cum să ia legătura cu nimeni ca să orchestreze ceva.

— Da, a spus Bel. Deci e doar o coincidenţă.

Ramsey a ridicat din umeri.

— Se mai întâmplă.

Bărbatul o studia cu interes, într-un mod diferit de

cel superficial în care se holbau *localnicii.* O citea, nu doar o vedea, iscodind-o cu ochii lui de cineast.

— De ce crezi că mama ta *nu* a fost închisă într-o pivniţă timp de şaisprezece ani?

— Eu pun întrebările aici, eu ţin camera în mână.

Camera îi tremura în mâini.

— Interesant! a spus Ramsey şi şi-a trecut mâna peste obraz. De ce crezi că instinctul îţi spune că mama ta minte, Bel?

— Nu-mi spune asta, a răspuns ea.

— E mai puţin dureros să crezi că a avut control asupra situaţiei, că a plecat intenţionat? Că s-a întors dintr-un motiv anume?

— Nu mai pune întrebări, *eu* pun întrebările!

Bel a respirat adânc.

— Atunci, de ce ai ales-o pe Rachel, de ce ne-ai ales pe noi ca următorul tău subiect?

— Sincer? a spus Ramsey şi şi-a încrucişat picioarele invers, cu ochii la Ash. Nu mai auzisem până atunci de cazul Rachel Price. Ştiu că *aici e* celebru, dar, ştii, America e plină de crime şi de persoane dispărute. Am început să-l cercetez abia anul trecut când eram în Mâine; am scris ceva trist pe Twitter, că trebuie să abandonez filmările la ultimul documentar. Cineva mi-a răspuns că un subiect interesant pentru documentar ar fi cazul Rachel, dacă eram în căutare de o idee nouă. Am căutat pe Google mai mult de ciudă, de fapt, iar restul e istorie. Aşa că totul se reduce la necunoscutul acela care a comentat. Nu e nicio conspiraţie aici, da? Ne-am înţeles? Dar să revenim

la motivul pentru care cauţi tu o conspiraţie.

— Nu, să nu revenim! a spus Bel tăios, dansând în jurul lui. După toate cercetările tale, ai găsit ceva care să contrazică ceea ce spune Rachel că i s-a întâmplat?

Ramsey s-a uitat din nou lung la ea. Bel îşi dorea să înceteze. Putea s-o analizeze, dar putea şi ea să-l analizeze. Să-i sară la jugulară; să mai facă o remarcă despre documentarul lui eşuat.

— Păi, a spus el, mâine şi joi îi luăm interviuri, aşa că încă nu-i cunosc toată povestea sau povestea pe care o lasă poliţia s-o spună. Dar nu, din câte îmi dau seama. Nu există contradicţii, niciun motiv să nu cred tot ce spune. Mă rog, dacă nu pui la socoteală toate acele apariţii imaginare de-a lungul anilor. în Brazilia. La Paris.

Ramsey a râs, scoţând un sunet vag, dispreţuitor.

— Stai! La oprit Bel, scotocind în memorie. Ai spus că a fost una recentă, în New Hampshire. Unde a fost? Cine a fost?

— Serios? a întrebat Ramsey.

— Serios, a venit răspunsul.

— OK!

El a cedat şi s-a plesnit peste coapse. Bel l-a urmărit cu camera în timp ce se întorcea la laptop, dând clicuri şi tastând.

— Era în North Conway, a spus el. Stai să caut în documente! Aha! Da! North Conway. O femeie pe nume Alice Moore. A postat pe Facebook, în ianuarie, că a fost cineva în magazinul ei şi putea să jure că era Rachel Price.

— Unde pot s-o găsesc? a întrebat Bel. Cum se

numeşte magazinul?

— Tipa e proprietara unui mic magazin de haine, a spus el şi şi-a consultat notiţele. Se numeşte *Baa-Baa Boutique.* Dar...

— Super!

Bel a păşit în faţă să aşeze camera – care încă înregistra – pe masă, blocându-l pe Ramsey în cadru.

— Trimite-i adresa lui Ash!

— Poftim? a zis Ash când şi-a auzit numele.

— Bel, a început Ramsey, nu sunt sigur că ar tre...

— Hai, Ash! a spus Bel şi La bătut pe spate. Să mergem! Conduci tu!

— Ce... fac? a întrebat el îngrozit. Dar nu am...

— Poftim! a spus Ramsey, care îşi schimbase brusc atitudinea şi avea o lumină nouă în ochi.

Cineastul a scotocit în buzunarul de la spate şi a aruncat un set de chei prin cameră. Ash le-a prins cu greu şi s-a uitat la cei doi ca o căprioară prinsă în lumina farurilor.

— Să conduci pe partea dreaptă, da?

— Dai...

— Ash! au spus amândoi, în timp ce Bel aştepta la uşă şi bătea nerăbdător din palme.

— Ia camera! a şuierat Ramsey, apoi a luat-o şi i-a pus-o în braţe lui Ash, facându-i cu ochiul când credea că Bel nu poate să-l vadă. Să ţii mâinile nemişcate şi să încadrezi imaginea cum trebuie! i-a şoptit apoi.

— O, O-OK! s-a bâlbâit Ash când s-a prins.

— Stai!

Ramsey s-a întors la masă.

— Formulare de consimţământ. Oamenii trebuie

să le semneze, a spus el şi i-a îndesat lui Ash câteva în mână. Ai pix?

— Băga-mi-aş, am eu pix! a spus Bel. Acum, hai să mergem până nu mă răzgândesc! Mulţumesc, la naiba!

ŞAPTESPREZECE

CLAXOANE ŞI STRIGĂTE DE „HEI, FII ATENT:” ÎN TIMP CE ASH ieşea de pe şoseaua principală şi intra într-o parcare lângă biblioteca North Conway.

— Şoselele americane sunt un coşmar, a spus el şi a dat din mână pe geam, să se scuze, după care a oprit motorul.

— Sinceră să fiu, eşti un şofer jalnic! a spus Bel.

El s-a uitat urât la ea şi şi-a pus şapca pe cap.

— Ca să fiu şi mai sincer, tu eşti un pasager îngrozitor. Ai fi putut să mă avertizezi înainte să urli la mine să virez.

— N-ar fi fost la fel de distractiv.

Bel a luat rucsacul dintre picioare şi a deschis portiera.

— Eşti o belea! a bombănit Ash pe înfundate, deşi nu a specificat ce însemna asta, şi a coborât pe cealaltă parte.

După care a luat camera de pe bancheta din spate, şi-a trecut degetele peste învelişul pufos al microfonului şi apoi a verificat că are baterie. Pe urmă şi-a luat geanta, un mini-rucsac de piele. Arăta aiurea pe el.

— Drăguţă geantă!

— Ea mamei, i-a explicat Ash. De la ea şi de la surorile mele primesc cele mai bune lucruri.

Bel a dat din cap, cu ochii mari şi răutăcioşi care îi contraziceau zâmbetul. Ea nu avusese şi nu primise niciodată lucruri de

la alţii, doar îi pasase diverse chestii lui Carter când erau mici, cum ar fi blugii care nu o mai încăpeau.

Au traversat strada în timp ce Bel se uita spre Baa-Baa Bou- tique. O faţadă nostimă: scânduri de lemn vopsite în alb şi albastru ca la mare, deşi marea era foarte departe. Alături era un magazin care se numea World Magic Gifts, cu vitrine pline de capcane pentru vise şi coarne, sculpturi care se uitau la Bel şi Ash în timp ce se apropiau.

Ash a pornit butonul de înregistrare şi a prins-o pe Bel, apoi a lărgit cadrul ca să se vadă numele buticului şi micul logo cu o oaie.

— Nu e nevoie să spui „Acţiune" sau „Se filmează" sau ceva?

— Acţiune, se filmează sau ceva, a spus el cu un zâmbet strâmb.

Bel a deschis uşa, iar un clopoţel a sunat deasupra capului. Nu i-a ţinut uşa şi lui Ash, lăsându-l să se chinuie ca să intre. A trecut pe lângă un suport cu haine, printre care şi un tricou galben scurt în faţă pe care scria *Câini, nu droguri,* cu un mops gras şi trist în mijloc. Genul de lucru pe care l-ar fi purtat Ash. S-a întors şi l-a văzut cum îl privea şi întindea mâna spre tricou.

— Concentrează-te! i-a atras ea atenţia şi i-a dat peste degete. N-am venit la cumpărături.

— Dar pare aşa de trist micuţul ăsta! Are nevoie de un cămin iubitor!

Ash şi-a scos în afară buza de jos.

Bel şi-a dat ochii peste cap la cameră, chiar sub nasul lui Ash. A mers spre casă, unde o femeie de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată cu o bluză în dungi

albe şi albastre care semăna cu faţada magazinului, scria etichete.

— Bun-venit la Baa-Baa Boutique! a spus ea plictisită, cu ochii sticloşi, până l-a văzut pe Ash.

în secunda imediat următoare, femeia s-a îndreptat şi şi-a întins gâtul, dându-şi părul brunet într-o parte.

— Cu ce vă pot ajuta? l-a întrebat pe Ash.

— Am venit să discutăm cu proprietara, Alice Moore, a spus Bel, fără să reuşească să-i distragă atenţia de la tânărul care o însoţea.

— Eu sunt, a spus femeia şi a făcut riduri la gură când a remarcat camera din mâinile lui. Ce e...

— Filmăm pentru un documentar, i-a explicat Bel. *Dispariţia lui Rachel Price.*

Ash a tuşit.

— De fapt, acum e *Reapariţia lui Rachel Price.*

— O, eu... Ştirile... E absolut minunat, serios...

Alice s-a oprit şi s-a uitat, în sfârşit, la Bel, rotindu-şi ochii.

— Dar semeni aşa de bine cu... Trebuie să fii...

Bel a lăsat-o pe Alice să se bâlbâie, abandonând-o pe ea şi propoziţiile ei neterminate.

— Da, ea e Bel, a intervenit Ash. Fiica lui Rachel.

— O, scumpo!

Alice îi acorda acum toată atenţia ei.

— Cred că eşti aşa de fericită că mama s-a întors în sfârşit acasă!

— Da, aşa e, a spus Bel şi a făcut din nou o pauză stângace pentru Ash.

— Vă pot da să semnaţi un formular de consimţământ? a spus el şi a scos unul din rucsacul

amuzant de mic. Ca să vă exprimaţi acordul ca faţa şi vocea dumneavoastră să apară în documentar.

— Da, desigur!

Alice a luat formularul şi l-a semnat după ce i-a aruncat o privire fugitivă, fără să-l citească însă, apoi i l-a dat înapoi.

— Deşi nu sunt sigură de ce mă filmaţi. Nu ştiu pe nimeni care s-o cunoască pe Rachel.

— De fapt, a spus Bel, preluând controlul, am venit să vorbim cu tine despre ceva ce ai postat pe Facebook în ianuarie. Ai crezut că ai văzut-o pe Rachel Price aici, în magazin.

- O, da!

Alice şi-a lăsat capul în jos şi a râs uşor, ca şi cum ar fi împărtăşit gluma cu ei.

— E clar că m-am înşelat; nu putea fi ea, acum, când ştim unde a fost cu adevărat biata Rachel.

— Dar ai putea să ne povesteşti ce ai văzut, adică despre femeia pe care ai văzut-o? Chiar dacă acum ştim că nu putea fi Rachel, a insistat Bel.

Femeia a mijit ochii.

— Nu înţeleg!

— Ştii, a dat Bel înapoi şi a vorbit cu ea cu mâna peste gură, de parcă erau prietene vechi.

Aşa vorbeau prietenii vechi, nu?

— E doar o completare pentru documentar, nişte materiale care să îmbrace părţile mai incitante, ca să arătăm cât de cunoscut era cazul lui Rachel înainte să se întoarcă.

Bel nu i-a mai lăsat spaţiu de manevră şi a insistat din nou. Poate femeia asta avea răspunsuri care să demaşte minciunile lui Rachel, iar Bel avea să le

obţină, la naiba!

— Şi ce ne poţi spune despre femeia pe care ai văzut-o?

Alice a făcut o pauză să-şi dreagă vocea.

— Păi, n-am văzut-o prea bine, poate de-asta m-am convins că e Rachel. Purta mască, ştii, din aia chirurgicală, pentru Covid, aşa că i-am văzut doar ochii, de fapt. Şi avea căciulă pe cap; era ger afară. Dar avea părul lung, aproape până la talie, un blond-închis, ca atunci când a dispărut Rachel. N-am interacţionat prea mult, doar când a venit la casă; nu a fost nimic ieşit din comun. Dar m-am uitat la ochii ei şi mi-a trecut prin minte „Doamne, arată ca Rachel Price!” N-am spus nimic şi pe urmă mi-a fost ciudă, când m-am convins singură că era ea. Trebuia să-i spun cuiva, pentru orice eventualitate, ca să nu mi se mai pară că e secret. Aşa că am postat pe Facebook. Deşi,
acum *chiar* mi-ar fi fost ciudă dacă i-aş fi spus ceva, pentru că e clar că nu era mama ta.

— Bineînţeles! a spus Bel, deşi nu vorbea serios, pentru că era posibil ca femeia asta să o fi văzut pe adevărata Rachel Price, şi atunci cui trebuia să-i fie ciudă?

Dar dacă era Rachel, Bel avea nevoie de o dovadă. De probe.

— Ai camere de supraveghere în magazin? Ar fi putut s-o înregistreze pe femeia aceea?

— Da! a spus Alice. Am verificat imaginile a doua zi, ca să văd dacă nu cumva îmi pierdusem minţile.

— Le-am putea vedea şi noi? a insistat Bel.

— Nu le mai am; se şterg în fiecare săptămână.

Bel s-a dezumflat.

— Dar am făcut o captură de ecran cu cea mai clară imagine, când stătea exact unde stai tu acum. Nu e cea mai bună calitate, dar s-ar putea s-o mai am în telefon. Stai puţin!

Bel şi Ash au făcut întocmai, schimbând o privire în timp ce Alice tasta pe ecran.

— Scuze, am multe poze cu căţelul! a spus ea în timp ce derula. Uite-o!

A întins telefonul ca să le arate poza, iar Ash a micşorat cadrul şi l-a lărgit din nou ca să surprindă reacţia lui Bel. Ea s-a aplecat şi a mijit ochii. O femeie cu o geacă neagră, de puf, şi mască, cu părul de aceeaşi culoare ca al lui Rachel şi destul de lung, încât să se prindă în îndoitura cotului când şi-a rearanjat masca de pe faţă. Nu i se vedea chipul prea bine, iar căciula ascundea locul unde ar fi fost semnul din naştere. Ar fi putut să fie Rachel; nimic nu elimina varianta asta în care purta mască şi căciulă ca să se deghizeze şi să se ascundă la vedere. Sau putea fi doar o femeie palidă cu aceeaşi culoare de păr. Nu era ca şi cum erau puţine pe aici.

— Poţi să-mi trimiţi poza prin AirDrop? a întrebat Bel.

— Te rugăm! a adăugat Ash pentru ea.

Alice s-a uitat lung la ei.

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

— Poftim! a spus Bel nerăbdătoare şi i-a luat telefonul din mâini.

A apăsat apoi pe spirala albastră şi a aşteptat s-o găsească, apoi a dat clic ca să accepte transmiterea pozei în telefonul ei. I-a dat telefonul înapoi lui Alice

fără să se uite.

— Mulţumim! a completat Ash din nou, dar Bel asculta doar pe jumătate, mărind faţa pixelată, din care se vedea doar o treime.

Era imposibil să fii sigur, iar instinctul ei oscila între da şi nu. Exista o direcţie în care voia să încline. Dar dacă era Ra- chel, ce căuta aici?

— A venit la casă? a întrebat Bel, dar nu asta era adevărata ei întrebare. A cumpărat ceva?

Alice a dat din cap, de parcă era un răspuns suficient.

— Şi? a spus Bel, supărată că mai era nevoie să întrebe. Ce a cumpărat femeia asta?

— Doar două lucruri, dacă îmi amintesc bine.

Alice s-a frecat pe faţă de parcă Bel ar fi ars-o. O, de-ar fi fost aşa!

— A plătit numerar, deşi aveam o pancartă afară pe care scria că preferăm cârdul.

S-a oprit să le arate pancarta respectivă.

— Cred că a cumpărat o pereche de blugi şi o bluză, asta a fost tot.

Bel a ciulit urechile, aşa cum s-a întâmplat şi cu ghemul de nervi din stomacul ei care stătea să asculte.

— Ce fel de bluză?

— Una simplă, cu mâneci lungi. Roşie, cred. Eu nu vând culori plictisitoare.

Lui Bel îi bătea inima mai tare.

— O bluză roşie, cu mâneci lungi, a repetat apoi ca să se asigure că auzise bine.

— Da!

— Şi blugii erau negri?

— Aşa cred. Ceva mai versatili decât cei albaştri, nu-i aşa? Poţi să-i porţi şi seara.

Bel s-a oprit, căzând pe gânduri. Alice nu-şi dădea seama ce spusese. Poate o recunoscuse pe Rachel Price din fotografia aceea, cea pe care o folosiseră pe afişe şi la ştiri: Rachel îmbrăcată într-o cămaşă albă. Nu înţelegea semnificaţia bluzei roşii cu mâneci lungi şi a blugilor negri. Hainele pe care le purta Rachel când dispăruse. Aceleaşi pe care le avea când reapăruse, dar destrămate; zdrenţuite şi pătate.

— Bel? a zis Ash, fără să înţeleagă de ce se oprise sau tocmai pentru că înţelegea şi se asigura că fata se simte bine.

Bel l-a ignorat.

— Articolele tale au etichete?

— Desigur! a zâmbit Alice. Baa-Baa Boutique e un nume prea bun să nu-l pun pe toate hainele. Pot să te ajut să cauţi ceva, scumpo? E pentru mama ta?

Bel nu a răspuns, aşa că Ash a vorbit din nou, stângaci şi agitat:

— îmi place tricoul acela cu câinele...

— De fapt, trebuie să plecăm, a spus Bel, apoi l-a agăţat pe Ash de salopetă ca să-l învârtă pe loc, iar bărbia ei a apărut în cadru. Pa, mulţumim, pa! a strigat peste umăr şi s-a lovit de uşă în timp ce clopoţelul suna deasupra lor strident şi frenetic.

N-au vorbit până nu au ajuns la maşină, iar Bel şi-a dat seama că se ţinuse de el tot drumul. L-a eliberat şi au urcat în maşină. Ash încă înregistra, cu camera în poală, îndreptată spre ea.

— Ce e? a întrebat-o. Crezi că era ea? Poza e prea

neclară să poţi fi sigură, iar femeia e foarte înfofolită.

— Nu, da, nu, a spus Bel, neştiind ce cuvânt să spună mai întâi. Da, poza nu e clară, ar putea fi ea sau nu. Evident, a trebuit să-şi tundă părul de atunci. Dar lucrurile pe care le-a cumpărat?

— Bluza roşie şi blugii negri? a întrebat el, nesigur.

— Ash – nu te supăra, mă rog, supără-te puţin! dar ai fost atent la documentarul pe care îl faci?

Bel s-a întors spre el în timp ce camera crea o barieră între ei.

— Sunt hainele pe care le purta Rachel în ziua în care a dispărut. Aceleaşi pe care le purta când am găsit-o mergând spre casă, sâmbătă. Murdare, rupte, pline de găuri, de parcă le-a purtat doar pe acelea în ultimii şaisprezece ani. Dar dacă nu a fost aşa? Dacă aşa a vrut ea să arate?

Privirea lui Ash s-a schimbat.

— Vrei să spui...

— Dacă nu mai avea hainele în care dispăruse, trebuia să cumpere altele cât mai asemănătoare pentru marea reapariţie plănuită. în acest caz, e posibil să fi *fost* ea, aici, în ianuarie. Pe aproape, dar deghizată. Cu o mască pentru Covid. Aşa s-ar explica felul în care s-a deplasat – cel puţin în ultimii patru ani – şi şi-a ascuns identitatea. Poţi să distrugi o bluză şi nişte blugi aşa de tare, încât să ajungă nişte zdrenţe în câteva luni?

— Probabil, a spus Ash. Dacă eşti destul de motivat. Dar, ştii, astea nu sunt probe solide, ce-şi aminteşte femeia asta despre o clientă necunoscută.

Bel ştia asta, ştia că are nevoie de mai mult, de ceva concret, dacă intenţiona să demonstreze că Rachel e o mincinoasă. Dacă voia să-i convingă pe tata şi pe poliţişti. Dar acest lucru era mai puternic decât o coincidenţă, de-asta era sigură. Putea îngădui o întâmplare; sincronizarea dintre filmarea documentarului şi întoarcerea lui Rachel. Totuşi, nu putea îngădui încă una. Hainele aveau o semnificaţie; se aprinsese flacăra sub ea şi îi ardea în stomac, o dovadă destul de clară că instinctul ei fusese corect de la început.

— Spune-mi la ce te gândeşti! a spus Ash.

— Mă gândesc că vorbeşti ca Ramsey, a răspuns ea şi a simţit un fior nou de energie pe şira spinării.

Şi-a înclinat capul într-o parte şi-n alta, ca să scape de fiorul acela, şi şi-a trosnit gâtul.

— Nu ştiu ce să zic de dispariţia ei, dar începe să pară că Rachel şi-a planificat reapariţia şi că se întorsese de mai multă vreme, nu doar de câteva zile. Ceea ce înseamnă că pivniţa nu poate fi reală. Bărbatul acela nu poate fi real. Şi nu ştiu de ce vrea ca lumea să creadă altceva.

Bel a ezitat o clipă.

— Ţi se pare o nebunie?

Ash a clătinat din cap.

— Nu! Adică, *eşti* nebună, cu siguranţă. Dar nu din motivul ăsta.

Ea i-a zâmbit, un zâmbet adevărat la care nu s-a gândit de două ori.

— Frate, cred că ne-am descurcat bine aici, noi doi, a spus el şi s-a scărpinat la nas. Schema aceea cu poliţistul bun şi poliţistul rău.

— Cine-i poliţistul rău? l-a întrebat Bel, încă zâmbind, intenţionat de data asta.

Ash a căscat gura la ea.

— Haide! Pe bune?

Bel nu mai zâmbea când Ash a lăsat-o acasă.

Rachel ocupase locul tatei, noua ei maşină fiind parcată în faţa garajului, unde stătea camioneta. Aceasta din urmă nu se vedea nicăieri, ceea ce însemna că tata încă nu venise de la muncă. Grozav, la naiba! Tata nu era, dar CNN, NBC, ABC şi FOX erau toate acolo.

— Ne mai vedem! a spus Ash când Bel a coborât din maşină.

— Cred că da! i-a răspuns Bel. Conform obligaţiilor contractuale.

— întotdeauna e o plăcere, Bel!

Ash a întins palma în formă de salut când a închis portiera. încerca să o întreacă în obrăznicie, dar avea ea să-i arate data viitoare.

Bel călca apăsat spre uşa de la intrare, ignorându-i pe cei patru reporteri care strigau întrebări la ea, protejată de marginea proprietăţii, o graniţă invizibilă pe care nu aveau voie s-o depăşească. Se prefăcea că nici sunetul nu depăşea graniţa aceea.

S-a uitat la maşina lui Rachel. Se întorsese de trei zile şi deja prelua controlul; îi împingea pe ceilalţi la o parte şi îşi revendica teritoriul. Bel făcuse ceva progrese azi – avea un aliat, un indiciu –, dar nu era de ajuns. Avea nevoie de mai multe dovezi ca să-şi recâştige casa de la Rachel Price. Pentru că la asta avea să se ajungă, nu-i aşa? Una sau alta.

A băgat cheia în broască. Măcar avea încă

dormitorul; ultimul refugiu pe care Rachel nu putea să-l ocupe. Avea să se ducă acolo imediat, să se ascundă până se întorcea tata şi să pretindă că are teme de făcut.

Bel a deschis uşa cu respiraţia tăiată şi s-a pregătit s-o înfrunte din nou pe Rachel, deşi niciodată nu se simţea destul de pregătită.

Nu era nimeni pe hol.

Bel şi-a încleştat fălcile şi a trecut în living. Rachel nu era nici acolo, nici în bucătărie, deşi cuptorul era pornit şi zumzăia cum făcea de obicei, Rachel nu era acasă? Poate ieşise la plimbare?

Ceva i-a stârnit stomacul, instinctul acela de a striga într-o casă goală, ca să o umpli la loc, dar Bel şi-a înăbuşit senzaţia şi a depăşit-o. De ce să o strige pe Rachel? Nu voia s-o găsească. Era o întâmplare fericită; putea să se ascundă în cameră fără să mai găsească scuze,

A început să urce treptele şi a sărit-o pe cea care scârţâia. S-a oprit în capul scării. Uşa de la camera de oaspeţi – era important s-o numească aşa, nu camera lui Rachel – era deschisă, iar încăperea era goală. Dar uşa de la baie era închisă. Nu se auzea apa pornită, dar poate Rachel făcea baie?

Bel a călcat mai uşor, în vârful picioarelor, pentru orice eventualitate. Nu voia să ştie Rachel că e acasă şi s-o forţeze iar să reapară.

A ajuns la uşa dormitorului şi a împins-o încet.

Cineva a icnit, iar Bel a fost cât pe ce să facă la fel, dar şi-a blocat sunetul în gât şi a tuşit.

Rachel era în dormitorul ei, lângă rafturile de cărţi.

— O, Anna! a spus Rachel, şi icnetul s-a transformat într-un râset timid.

Ţinea în mână o carte pe care acum o lipise de inimă, ca pe un scut.

— N-am auzit când ai intrat.

Asta pentru că nu trebuia să audă. Şi nici nu trebuia să fie aici, în camera lui Bel, în refugiul ei.

Bel a lăsat rucsacul să cadă cu o bufnitură greoaie.

— Ce fa...? a început ea, neştiind cum să încheie, pentru că „Ce faci aici?" avea un sens mai profund decât dormitorul ei.

— Scuze! a răspuns Rachel în timp ce-şi târşâia picioarele pe covor. Căutam o carte; Carter a spus că citeşti mult. Mă gândeam că pot să împrumut una. Sper că nu te deranjează!

O deranja, dar în clipa asta nu ştia cum să se prefacă. Rachel o luase prin surprindere pentru că era unde n-ar fi trebuit să fie, iar inima îi bubuia în piept în ritmul instinctului „luptă sau fugi".

Rachel a ridicat cartea din mână şi a învârtit-o până când supracoperta a început să fluture ca nişte aripi.

— Asta e o carte bună, a spus ea.

Bel a recunoscut-o după coperta verde: *Hoţul de amintiri.* Era una dintre preferatele ei, dintotdeauna.

— Una dintre preferatele mele, a spus Rachel, furându-i şi acest lucru.

— E OK, a spus Bel. Puţin plictisitoare pe la mijloc.

Rachel s-a uitat la carte şi a dat cu degetele peste colţurile ascuţite şi urmele paginilor care fuseseră îndoite.

— Ţi-a dat cineva cartea asta sau...? a întrebat ea, încercând să facă conversaţie.

Poate că şi ea fusese luată prin surprindere de Bel.

— Nu, am cumpărat-o acum câţiva ani. Mi-o citea bunicul când eram mică şi voiam s-o recitesc şi eu când nu mai eram copil.

— Ce drăguţ!

Rachel a pus cartea în spaţiul liber de pe raft şi a recomple- tat şirul.

— Că îţi citea bunicul.

— A început când tata era în închisoare pentru uciderea ta, a spus Bel când şi-a găsit din nou echilibrul şi a păşit în faţă.

Rachel a dat din cap, rumegându-şi gândurile în tăcere şi ascunzându-le cu grijă după expresia feţei.

— Ar trebui să-l vizitez pe tatăl lui Charlie.

— Probabil n-o să-şi amintească de tine, a spus Bel, câştigând puncte oriunde putea. A uitat cine suntem eu şi Carter, iar noi am fost mereu aici.

Rachel a rumegat mai tare, ronţăindu-şi obrazul, apoi a clipit şi s-a schimbat la faţă.

— Tocmai ai ratat-o; Carter a fost aici. E foarte dulce, nu-i aşa? Nu a putut rămâne la cină, dar m-a ajutat să-mi configurez telefonul. Acum e în regulă, trebuie doar să mă obişnuiesc să-l folosesc.

Şi-a dus mâinile la spate să le ascundă, iar umărul i-a trosnit.

— Ştiu că ieri ai fost prea ocupată. Dar acum e configurat şi mi-a introdus numărul tău în agendă.

Mersi, Carter!

— O să-ţi trimit un mesaj ca să ai numărul meu, a continuat Rachel. Poţi să mă suni oricând. Ştii asta, nu? Oricând.

— Sigur, i-a răspuns Bel.

Oricând, doar nu în ultimii şaisprezece ani, anii în care oamenii aveau cel mai mult nevoie de mamele lor.

Bel a păşit din nou în faţă şi a lăsat liberă intrarea în cameră. Voia ca Rachel să plece, deşi nu era convinsă că dormitorul ei avea să i se mai pară vreodată sigur, acum, că femeia asta îşi lăsase amprenta pe tot ce atinsese şi tot ce privise. De câtă vreme îşi băga nasul pe aici? Se aşezase pe pat? Deschisese sertarul noptierei sau dulapul? Oare găsise colecţia lui Bel de lucruri furate?

— în următoarele două zile voi filma interviurile, a spus Rachel, găsind altceva de discutat, alt motiv ca să rămână.

— Super!

— L-am sunat pe Ramsey, de fapt, ca să-mi testez telefonul.

S-a frecat la un ochi.

— A avut o idee, să avem o cină cu toată familia vineri seara, cu toată lumea: noi, Jeff, Sherry, Carter, mama, bunicul tău şi îngrijitorul. Cum îl cheamă?

— Yordan.

— Yordan. Ramsey o să angajeze oameni care să aducă mâncarea, ca să nu fim nevoiţi să gătim. Poţi să mă ajuţi să aleg meniul, dacă vrei. O să filmeze cina pentru documentar. O să fie distractiv, nu-i aşa? Toţi împreună, din nou.

Bel n-ar fi ales cuvântul „distractiv”. Dar măcar casa avea să fie aglomerată, plină de voci, şi nu avea să mai poarte o discuţie inconfortabilă ca asta între patru ochi cu Rachel.

— Ar fi drăguţ să vină toată lumea.

Rachel i-a zâmbit.

— Putem cere orice. Friptură? Paella?

— Tatei nu-i plac creveţii. A făcut intoxicaţie.

Zâmbetul a şovăit, devenind unul strâmb.

— Cum a fost lucrul pentru creditele în plus?

— în regulă!

— Ramsey mi-a spus că te-a văzut azi, după ore, a zis Rachel.

Futu-i! Poate că Bel o prinsese pe Rachel cu nişte minciuni, dar urma să fie şi ea prinsă. Dacă Bel nu se gândea repede la ceva.

— O, da, am fost la hotel! a spus Bel, inventând pe parcurs. Am avut cinci minute libere înainte de întâlnire şi mi-am amintit că îmi uitasem clama de păr când filmam interviul. M-am dus să văd dacă era la obiecte pierdute.

Destul de convingător. Fără goluri, decât dacă scotocea Rachel după ele.

Rachel a dat aprobator din cap.

— Şi ai avut noroc?

— Nu, deloc.

Ramsey nu i-ar fi spus lui Rachel despre ce vorbiseră, nu? Că Bel o supraveghea pe Rachel şi că începea să-i demaşte minciunile. Nu, n-ar fi spus nimic, Bel îşi dăduse seama după lumina din ochii lui; cineastul văzuse o oportunitate în suspiciunile lui Bel. Şi nu putea să profite de ea dacă ea era cea care profita de aceste suspiciuni. Le putea folosi ca să consemneze dovezile descoperite de Bel, o însemnare permanentă. O mână spăla pe alta şi îl foloseau pe

Ash pentru asta.

— Tatăl tău se întoarce la cină? a întrebat Rachel, găsind ceva nou de spus, ceea ce însemna că Bel o convinsese şi îşi acoperise urmele.

— De obicei, se întoarce mai devreme de atât, a răspuns.

— Mâncăm lasagna în seara asta. De la magazin. N-am avut timp s-o gătesc, s-a scuzat Rachel. îţi place lasagna?

Dacă Bel trebuia să mai răspundă o singură dată la întrebări despre ce îi plăcea şi ce nu, avea să urle.

Uşa de la intrare s-a trântit la parter.

— Bună! s-a auzit vocea lui Charlie. Puştoaico?

Bine că venise naibii odată!

Tata era acasă, iar asta era bine, pentru că nu era la fel fără el!

OPTSPREZECE

NUMAI FOX, CNN şi ABC ERAU ÎN FAŢA CASEI A DOUA ZI, când Bel a venit de la şcoală. Se răreau, unul câte unul. Dacă se luau după logica faimosului cântecel pentru copii, aveau să dispară până sâmbătă, pentru că ştirea era veche. Până apărea o ştire nouă – de pildă, că Rachel inventase totul –, şi atunci aveau să alerge înapoi şi să înceapă iar cântecul. Zece *dube albe se legănau pe o pânză de păianjen.*

— Distracţie plăcută la dans! a strigat Bel după Carter în timp ce mergea pe Milton Street şi îşi ridica gluga ca să-i ignore pe reporteri.

Bel şi-a căutat cheile în buzunar. Nu şi-a dat seama decât după ce a ridicat privirea. Maşina tatei nu era în faţă, dar nici cea a lui Rachel.

Plecase de acasă? Poate era încă la Royalty Inn şi înregistra interviuri cu Ramsey. Ar fi trebuit să verifice parcarea când trecuse pe acolo.

A descuiat uşa şi a intrat în casă în timp ce inima îi bătea mai tare, în caz că era nevoie.

— E cineva? a strigat ea să se asigure.

Nu i-a răspuns nimeni.

A trecut prin living. A încercat din nou.

— E cineva? Tată? Rachel? Sunteţi aici?

Cu mâna pe balustradă, s-a uitat în sus.

— Rachel? Mamă? a strigat ea, doar ca să verifice? Mămică dragă?

Nimic! Niciun sunet. Era singură acasă.

A oftat şi şi-a dus mâna la piept ca să-şi încetinească bătăile inimii. Şi-a scos încălţările şi a pus rucsacul jos, apoi le-a lăsat unde erau. Rachel ordona tot timpul, deşi nu ştia care era locul lor: punea farfuriile la castroane, cănile la pahare şi încălţările lui Bel în dulapul de pe hol. Aşa că Bel se putea bucura să le lase acolo cât timp nu era Rachel acasă şi avea casa numai pentru ea.

Casa numai pentru ea!

Ce proastă era Bel! Nu îşi dăduse seama ce însemna asta. Nu era doar o ocazie să-şi lase încălţările în mijlocul casei, ci şi să caute răspunsuri fără ochii iscoditori ai lui Rachel în preajmă. Rachel o făcuse prima, cotrobăind ieri prin camera lui Bel, aşa că acum era rândul ei, o răzbunare dreaptă şi egală. Poate uitase ceva în cameră, ceva real, concret, un lucru pe care Bel îl putea folosi ca să-i descopere minciunile.

Aşteptase deja prea mult; Rachel se putea întoarce dintr-o clipă în alta.

A urcat scările în grabă, chiar şi pe cea care scârţâia, şi a alergat spre uşa de la camera de oaspeţi. A pus mâna pe clanţă şi a deschis uşa, apoi a intrat. Dacă exista şi aici o barieră invizibilă, nu era destul de puternică să o ţină la distanţă.

Patul era făcut, aproape prea bine, de parcă era recuzită, nu un loc adevărat în care dormea cineva.

Soarele după-amiezii se revărsa prin draperiile trase şi umplea camera de o lumină gălbuie, statică, învăluind-o şi pe Bel când a păşit în cameră şi s-a aplecat să verifice sub pat. Nimic în afară de praf.

Mai întâi, comoda. Deasupra erau câteva lucruri: un deodo- rant, două creme hidratante şi o lumânare aromată. Bel a deschis sertarul de sus. Chiloţi, sutiene şi şosete; cumpărăturile de la H&M. A scotocit ca să vadă dacă Rachel nu ascunsese nimic pe dedesubt sau printre haine, dar nu a simţit decât materialele.

Al doilea sertar avea bluze împăturite, noi, şi tricourile vechi găsite de tata.

Fusta, pantalonii şi blugii erau în sertarul următor. Probabil Rachel îmbrăcase rochia pentru interviu.

Nimic în sertarul de jos.

Bel s-a întors şi a zărit o mişcare cu coada ochiului. S-a răsucit pe loc. O formă neagră ca o fantomă pândea acolo. Bel a clipit şi răsuflat adânc. Era doar un prosop gri cărbune, atârnat de spatele uşii, care încă se legăna încet după ce deschisese uşa.

Bel s-a uitat mai în spate, pe hol, şi a ciulit urechile să capteze orice sunet. Reporterii de afară ar fi trebuit să fie o alarmă, nu-i aşa? Să o avertizeze cu întrebările lor disperate că se întorcea Rachel. Era adevărat, dar asta nu o liniştea prea tare. Era agi- tată, chiar şi sunetele propriului corp o speriau, iar nodul din stomac se strângea iar.

S-a dus la noptieră.

A găsit un cablu de încărcare pentru iPhone,

înfăşurat în jurul veiozei şi băgat în priză în spate. Un pahar cu apă pe noptieră, cu cel puţin două guri de apă stătută. Nicio carte, doar o hârtie împăturită şi un pix pus în diagonală ca să o ţină închisă.

Bel a dat pixul deoparte ca să vadă ce era scris de mâna lui Rachel.

De fĂcut:
□ *De ales rmeniulpentru vineri*
a *De fĂcut pro^rou^re ta. oftaltnoloy*
O *De fâcut prcqreU'nAre ta. denfict*
O *Asigurare*
O *Annikbel*

Ochii lui Bel au dansat în jurul numelui ei, scris ultimul pe listă. A întins un deget peste el. Ei bine, asta ce dracu' însemna? Numele ei trecut ca un lucru de făcut, sub asigurare şi dentist. Căsuţe goale de bifat, deci încă nu făcuse nimic. Şi ce anume voia să spună Rachel cu asta, ce avea de gând să facă cu ea?

Bel a simţit un fior ciudat şi rece pe spinare, deşi în cameră era cald. A pus pixul la loc unde îl găsise şi s-a uitat la mânerul sertarului de la noptieră. Un loc pentru secrete – unde Bel le păstra pe ale ei – şi singurul rămas în care mai puteau fi. A întins degetele prin aer şi le-a pus pe mâner. A deschis sertarul, iar lemnul a scârţâit în şanţurile lui sculptate.

înăuntru era cutia goală de la iPhone, cu factura deasupra. Un balsam de buze. Un pachet mic de şerveţele. Asta era tot. Nu, nu putea să fie doar atât! Bel verificase peste tot în cameră. Trebuia să fie ceva; avea nevoie de ceva!

Sertarul nu ieşea mai tare de atât, iar Bel l-a făcut

să scârţâie când a tras de el. A împins cutia de iPhone într-o parte ca să vadă ce era în spate.

Stai, era ceva acolo! Ceva mic şi roz, îngropat în spatele sertarului.

Bel a întins mâna şi a strâns degetele în jurul obiectului mic şi moale. L-a scos şi l-a ridicat la lumină.

Roz pal, cu dantelă în partea de sus.

Era o şosetă pentru bebeluşi, aproape imponderabilă şi încovoiată în palma ei.

Bel a studiat-o, a ridicat-o şi a lăsat-o să atârne. Nu-i venea să creadă că tălpile ei fuseseră cândva aşa de mici. Pentru că era şoseta ei, nu-i aşa? Trebuia să fie, dinainte ca Rachel să dispară. Dar ce căuta aici?

Sertarul fusese gol din prima seară în care Rachel reapăruse, când tata pregătise camera pentru ea. Bel era de faţă când tata verificase noptiera şi ştersese praful de deasupra. Şoseta asta nu era acolo. Atunci, de ce era acum?

Exista o singură explicaţie posibilă: probabil Rachel o adusese cu ea. O pusese chiar ea în sertar şi o băgase în spate, de parcă încerca s-o ascundă.

Dar cum era posibil? Dacă Rachel avea şoseta când reapăruse, poate în buzunar, poliţia ar fi luat-o împreună cu celelalte probe, cu celelalte haine ale ei. Dar şoseta nu era printre probe, era chiar aici. Oare Rachel reuşise să o ascundă undeva înainte să plece la poliţie? Undeva în casă sau undeva în oraş, pe drum. Avusese destul timp să o ia înapoi în următoarele zile, să o aducă înapoi şi s-o ascundă în

sertar. Era singura variantă, asta dacă nu cumva tata păstrase nişte lucruri de-ale lui Bel, de când era mică – poate în pod –, şi Rachel le căutase când fusese singură acasă.

Dar dacă Rachel *adusese* şoseta înapoi acasă, de ce o păstra? Şi de câtă vreme o păstra? De când dispăruse?

Bel a dat cu degetele peste şoseta micuţă să o examineze. Părea veche, subţiată şi uzată, de parcă nu era prima oară când era atinsă cu degetele de cineva care încerca să extragă ceva din ea.

Bel nu vedea altă opţiune, altă origine pentru şoseta mică din palma ei. Şi, dacă era adevărat, dacă Rachel păstrase o amintire de la Bel din ziua în care dispăruse, atunci asta era dovada, nu? Că ştia că avea să dispară, că plănuise totul, că alesese să fie aşa. Nu luai cu tine un suvenir de la fetiţa ta dacă nu aveai de gând să pleci pentru totdeauna şi să o abandonezi pe bancheta din spate a maşinii.

Apariţia din North Conway, din urmă cu trei luni, blugii negri şi bluza roşie o dădeau de gol, indicând practic că Rachel îşi pusese la cale reapariţia. Şi iată, şoseta asta mică de copii trăda cealaltă jumătate a poveştii. Că Rachel îşi pusese la cale şi dispariţia şi că alesese să plece, aşa cum Bel ştiuse întotdeauna în adâncul sufletului.

Acum nu o durea să înfrunte adevărul; i se părea o victorie, o confirmare. Lui Rachel îi păsase destul de mult, încât să păstreze şoseta lui Bel, dar nu cât să rămână. Şoseta era o dovadă, prea măruntă pentru alţii, dar destul cât să o motiveze pe Bel să continue. Să afle de ce alesese Rachel să dispară, apoi să

revină, şi ce făcuse în cei şaisprezece ani, în afară de a păstra şoseta lui Bel.

Nodul i s-a încordat în stomac, strângând firele.

Bel şi-a încleştat pumnul în jurul şosetei.

Ei bine, de ce nu? Fusese a ei, nu era a lui Rachel ca s-o păstreze. A luat şoseta cu ea şi a lăsat camera de oaspeţi aşa cum o găsise.

în dormitorul ei, care nu mai era la fel de sigur.

A ascuns şoseta în noptieră, sub toate celelalte mici secrete.

NOUĂSPREZECE

„E PREA GREU SĂ RENUNŢI LA CEEA CE IUBEŞTI. Nu ŞTIU DACĂ voi mai face vreodată alt documentar.” 629 de aprecieri, 41 de distribuiri şi 11 comentarii.

Ochii lui Bel s-au luminat. în sfârşit, îl găsise, tweetul pe care îl postase @RegizorRamseyLee în luna octombrie. Acesta trebuia să fie.

Era joi seara şi stătea pe pat cu laptopul sprijinit de genunchi şi stomacul ghiorăind pentru că nu mâncase destul la cină.

A dat clic pe comentarii şi a derulat pagina.

„Nu renunţa!”

„Mi-a plăcut *Snow Dog* – m-a făcut să plâng!”

Şi apoi:

„Ai auzit de cazul Rachel Price? Dacă eşti gata pentru următoarea ta poveste, ar fi un documentar grozav. De fapt, nu-mi vine să cred că nu l-a făcut nimeni până acum.”

Comentariu lăsat de un anume Lucas Ayer, fără poză de profil. Bel a dat clic pe nume. Nu avea niciun urmăritor şi nu urmărea pe nimeni. Acel

tweet fusese primul şi ultimul de când exista profilul pe Twitter, din octombrie 2023, de parcă îşi făcuse cont doar pentru asta. Bel a mijit ochii şi s-a uitat la faţa goală şi cenuşie a lui Lucas fără să găsească nimic.

Laptopul i-a tremurat în mâini, zdruncinându-se în timp ce un zgomot oribil, strident şi ascuţit s-a auzit în casă, după care s-a oprit brusc.

Cineva dădea găuri cu bormaşina. La etaj. Şi nu era tata, pentru că televizorul mergea la parter.

Zgomotul a reînceput.

Bel a lăsat laptopul să-i alunece din poală, apoi s-a ridicat să urmărească sunetul.

A deschis uşa şi a ezitat pe hol.

Rachel era în genunchi în faţa camerei de oaspeţi şi ţinea bormaşina în dreptul zăvorului de pe toc, cioplind marginile. Lângă ea, pe podea, era o cutie deschisă, cu o clanţă nouă, argintie, în interior. *Clanţă: se încuie pe ambele părţi,* scria pe cutie.

Rachel a oprit bormaşina şi a suflat rumeguşul.

— Ce faci? a întrebat Bel.

Rachel a tresărit, a luat degetul de pe buton, iar bormaşina a huruit o dată în loc de răspuns.

— M-ai speriat, Anna... Bel, scuze. Bel!

Dar Rachel o speriase de mai multe ori.

— Pui un zăvor la uşă?

Bel a păşit în faţă şi a împins cutia cu piciorul.

- Da!

Rachel a scos clanţa cea nouă şi i-a arătat-o. Zăvor pentru interior şi o broască pentru exterior.

— Nu prea dorm bine, a spus ea şi s-a frecat la ochi cu mâneca. Probabil pentru că ştiu că el e încă în libertate şi că ar putea fi oriunde. Bărbatul care m-a răpit. M-am gândit că o să mă ajute să dorm dacă ştiu că mă pot încuia în cameră. Merită să încerc.

Bel a dat din cap, de parcă era logic, şi i-a evitat privirea lui Rachel.

— Acesta se încuie şi pe dinafară.

A ţirătat spre cutie.

— Cu cheia.

— O, aşa e! a spus Rachel de parcă nu observase până acum şi s-a uitat din nou la bormaşină, evitând la rândul ei ochii lui Bel.

A schimbat setarea şi a început iar, scoţând şuruburile clanţei încăpăţânate şi făcând din nou casa să se zdruncine.

Dar Rachel *observase* că se încuia pe ambele părţi, nu-i aşa? De-asta o cumpărase. Nu era vorba de faptul că nu reuşea să doarmă. Ci de faptul că putea să-şi încuie camera când nu era acolo, ca să ţină intruşii la distanţă. Probabil ştia că Bel fusese în cameră ieri şi că luase înapoi şoseta mică de bebeluş.

Oare Rachel îşi dăduse seama că Bel ştia că minte? Sau, cel puţin, bănuia? Bel nu voia să rămână prin preajmă ca să afle. A pornit spre scări şi le-a coborât în grabă.

Tata era pe fotoliul lui, cu o bere în mână, şi se uita la reluări din meciurile de baseball, cu volumul ridicat.

Bel s-a oprit în spatele fotoliului, vrând să fie aproape de Charlie fără ca el să-şi dea seama, să pretindă că sunt din nou doar ei doi, fără schimbările şi distanţele create de Rachel.

— Te-ai întors târziu azi, a spus Bel. Ai ratat cina!

Charlie a luat o gură.

— Am fost ocupat la muncă.

Privire îndreptată spre televizor.

— Şi ieri?

Bel s-a aplecat şi l-a îmbrăţişat cu braţele în jurul gâtului şi faţa lipită de ceafa lui. Trebuia să-i dea drumul în curând, înainte ca tata să întrebe ce se întâmplase, dar Bel nu voia. Charlie evita casa şi lucra în fiecare zi până din ce în ce mai târziu. în curând, avea să nu mai vină deloc. Iar Bel ştia de ce. Toţi ştiau de ce şi nu voia să îngăduie aşa ceva.

— *Suntem* aglomeraţi la serviciu, a spus el. Nu pot să controlez situaţia.

Nu, nu putea. Dar Bel putea. Măcar de data asta, tata nu trebuia să fie cel îngrijorat. Putea ea să-şi facă griji, să repare, să planifice. Rachel se întorsese de numai cinci zile şi deja îl alunga, Bel simţea asta. Tata credea povestea lui Rachel, fiecare cuvinţel, dar nu încăpea îndoială că întoarcerea ei schimbase ceva la el.

O parte din Bel ştiuse, de când văzuse faţa tatei când acesta îşi dăduse seama că Rachel e acasă, că totul avea să se reducă la o alegere. Una sau alta. Acum ştia că ei nu puteau trăi împreună în aceeaşi casă, iar pentru Bel, asta nici măcar nu era o alegere reală. De-asta trebuia să lupte: să găsească dovada că Rachel Price e o mincinoasă şi să scape de ea înainte ca aceasta să scape de tata.

— Eşti OK, puştoaico? a întrebat-o Charlie şi a bătut-o pe braţ până i-a dat drumul. Ce face?

Se referea la Rachel.

— Pune un zăvor nou la camera de oaspeţi.

— OK! a spus el.

Asta era tot? Aşa de calm, de parcă nici nu ştia că face parte din acest război.

Bel s-a aşezat pe canapea, pe partea mai apropiată de el.

— Cineva a lăsat fereastra deschisă aici aseară, a spus tata. Nu ştiu dacă ai fost tu sau ea.

Nici Bel nu ştia.

— Scuze! a spus, pentru orice eventualitate. Hei, tată?

— Da, Bel?

A salutat-o cu berea.

— Ai lucruri de-ale mele, de când eram mică? Jucării sau haine? Sunt sus în pod?

— Nu!

Ochii lui urmăreau meciul de baseball.

— N-am asemenea lucruri. Le-am donat sau le-am dat lui Sherry şi Jeff pentru Carter. De ce?

— O, nimic! M-au întrebat cei din echipă dacă avem aşa ceva, a minţit ea cu uşurinţă, deşi era tata, iar ea nu-l minţea.

Charlie a mormăit şi a luat încă o gură de bere.

Bormaşina a pornit din nou, zguduind şi huruind. Ajungând la un urlet ascuţit.

Tata a luat telecomanda şi a dat televizorul mai tare.

Ambele zgomote creşteau, câte unul în fiecare ureche, comentatorii strigând pe deasupra sunetului de bormaşină.

Din ce în ce mai tare, din ce în ce mai insistent.

DOUĂZECI

CASA ERA DE NERECUNOSCUT, CĂCI TOT LIVINGUL FUSESE ocupat şi rearanjat în jurul lor.

Canapeaua şi fotoliul tatei fuseseră date la o parte ca să facă loc, dar masa din bucătărie era acolo, extinsă pentru nouă persoane, cu patru scaune în plus împrumutate de la Jeff şi Sherry. Bunicul nu avea nevoie de scaun, îl avea pe al lui.

Două camere erau instalate, ca să capteze ambele părţi ale mesei alungite. Ash era în spatele camerei mai mici care îi fusese încredinţată şi umbla la picioarele trepiedului. Cu blugi evazaţi şi un tricou verde fluorescent cu mere vesele: „meresele”. James era în partea opusă, camerele fiind amplasate strategic ca să nu se prindă una pe alta în cadru. Bel se uitase cum le aranjau, bu- curându-se de ordinele pe care le primea Ash, de felul în care îşi ţinea umerii sau închidea un ochi ca să privească prin vizor. Nu avuseseră timp să schimbe vreo vorbă, ceea ce era în regulă, pentru că era greu să fii nepoliticos cu cineva cu o singură vorbă.

Ramsey aştepta în jurul reflectoarelor şi le muta

câţiva milimetri când observa ceva ce nu vedea nimeni. Saba era în spate, cu căştile şi echipamentul audio: toţi aveau deja microfoanele puse.

Cei doi bucătari erau deja ocupaţi în bucătărie, încălzind mâncărurile pregătite dinainte în cuptor. Rachel urmărea

haosul, Bel o urmărea pe ea, era forfotă şi se auzeau discuţii peste tot, pentru că erau cincisprezece oameni într-o casă menită pentru doi.

Bunicul era deja aşezat în capul mesei pe o parte, cu Yordan înghesuit lângă el ca să-l ajute cu mâncarea. Bunicul arăta la fel de pierdut pe cât se simţea Bel.

Se juca distrată cu noua ei brăţară, deşi lanţul era rece şi ciudat când i se întindea peste os. Rachel îi făcuse o surpriză, înainte să ajungă toată lumea. îi spusese că are de recuperat multe aniversări şi Crăciunuri.

— Bună! a spus Carter şi s-a îndreptat spre Bel prin balamucul acela.

— Bună!

— Eşti OK? a întrebat-o Carter şi i-a tras un cot. Lucrurile au început să ţi se pară normale?

Absolut deloc, ce naiba! *Lucrurile* erau mai anormale ca niciodată, iar Bel era tot mai convinsă că Rachel minţea. Dar Bel nu putea să-i dea acest răspuns, pentru că purta microfon, iar Saba trăgea cu urechea.

— Sigur! a spus ea, dar Carter s-a zburlit pentru că era clar că nu părea destul de sigură. Mulţumesc că ai ajutat-o să aleagă brăţara!

Bel a întins mâna, arătând un lanţ de aur pe pielea palidă a încheieturii. Fără cranii de această dată, dar avea un fel de mesaj după ce Rachel pomenise din greşeală de fosta brăţară a lui Bel.

Carter a dat din cap.

— Rachel voia să-ţi cumpere ceva care să-ţi placă. Şi eu te cunosc cel mai bine. Se străduieşte, să ştii.

— O, ştiu! a spus Bel, pentru că, indiferent ce ar fi vrut să spună despre Rachel, nu putea zice că nu se străduia.

Trebuia să *încerce,* să scape neprinsă cu minciuna că dispăruse timp de şaisprezece ani şi acum reapăruse. Nu era doar o brăţară, nu-i aşa? Era o contramanevră, după ce Bel îi cotrobă- ise prin cameră şi-i furase şoseta. O încuietoare care s-o ţină la distanţă şi o brăţară ca s-o facă să tacă.

— Antreurile sunt gata! a strigat Ramsey când a ieşit din bucătărie. Vă rog să luaţi loc! Ash, James, să filmăm! Rachel, poţi să te aşezi la mijloc, pe partea asta?

— Sigur!

Rachel a zâmbit şi s-a aşezat pe scaun, cu paharul de vin roşu în mână.

>

Bel ştia ce urma să se întâmple, aşa că s-a mişcat mai repede decât Ramsey şi s-a aşezat în partea opusă, faţă în faţă cu Rachel. Ramsey a căscat ochii la ea. S-a apropiat şi s-a aplecat să-i şoptească la ureche.

— Mă gândeam să te aşezăm lângă mama ta, a spus el cu prudenţă.

— M-am aşezat deja!

Bel i-a zâmbit. Era prea târziu, oricum, pentru că mama lui Rachel ocupase scaunul din stânga ei, Carter, pe cel din dreapta, iar restul familiei roia în jurul mesei.

Ramsey îşi molfăia buza.

— De fapt, e mai bine să staţi faţă în faţă, a spus el

încet şi discret, încercând să-i răpească victoria.

S-a dat la o parte din calea lui Charlie, care era deja la a treia bere cu eticheta dezlipită pentru filmare.

Discuţiile s-au mai potolit, căci toţi aşteptau să li se spună ce să facă. Jeff era la un capăt al mesei, apoi Carter, Rachel, bunica Susan (care şi-o trage cu caii), Yordan şi bunicul la celălalt capăt, apoi tata, Bel şi Sherry.

— Mă bucur să te revăd, Pat! a spus Rachel, punând capăt tăcerii stânjenitoare şi uitându-se la bunicul în timp ce lua încă o gură din paharul cu vin.

Ochii bunicului s-au întunecat. Yordan i-a şoptit ceva la ureche.

— Rei-ciul, a repetat bunicul, împărţind numele în două, de parcă nici măcar nu era un nume.

Au apărut bucătarii cu câte două farfurii în mână şi au început să le împartă de la mijloc spre margini, servindu-le întâi pe Rachel şi pe Bel. Tartă cu brânză de capră şi ceapă roşie. Bel o sugerase, pentru că nu credea că Rachel avea să o accepte. A ridicat ochii şi a văzut că Rachel îi zâmbea. Drept răspuns, Bel a luat furculiţa şi cuţitul în mână.

— Haideţi, mâncaţi! a spus Rachel de parcă era casa ei, iar ea era gazda.

Carter a luat prima înghiţitură.

— E delicioasă!

— Anna a ales-o, a spus Rachel. Scuze! Bel. încă mă obişnuiesc.

— O, da! a zis Sherry şi s-a întors spre Bel, care stătea lângă ea. Am uitat că ţi se spunea Anna. A

trecut multă vreme de atunci.

S-a întors din nou spre Rachel.

— Avea vreo şase ani când a insistat să i se spună Bel, fata asta încăpăţânată. Sincer, acum mi se pare că a fost Bel dintotdeauna.

— Ei bine, eu n-am primit comunicatul, a spus Rachel.

— Nu, sigur că nu! a răspuns zâmbind Sherry. Sunt multe lucruri cu care trebuie să te obişnuieşti. Şi lumea e foarte diferită acum. Sincer, nu poţi să mai spui *nimic* fără să superi pe cineva.

Sherry s-a oprit cu furculiţa în aer.

— Ce ţinută frumoasă ai, Rachel!

Un fel de ofertă de pace.

Rachel s-a uitat la bluza pe care o purta.

— Mersi! Anna – futu-i! – Bel a ales-o pentru mine.

Şi-a încleştat pumnul, iar încheieturile degetelor i-au ieşit prin piele ca nişte coline.

Bunica a tresărit când a auzit „futu-i”. Ei, haide acum, se presupunea că fiica ei fusese ţinută într-o pivniţă timp de şaisprezece ani şi partea care nu-i convenea ei era înjurătura aceea?

— Nu, arăţi foarte bine, Rachel! a continuat Sherry. Ce slabă eşti! Cred că şaisprezece ani în captivitate reprezintă cea mai bună dietă.

Cineva a scăpat o furculiţă din mână.

Carter a rămas cu gura căscată.

— Mamă! a şuierat ea cu ochii trişti în timp ce se uita la ea peste masă. Nu poţi să spui aşa ceva!

Sherry s-a uitat la cameră o secundă, pe urmă s-a

forţat să râdă.

— O, nu te prosti! a spus ea. Rachel ştie că glumesc doar, nu-i asa?

>

Rachel i-a zâmbit într-un fel aspru, pe care Bel l-a simţit, chiar dacă era îndreptat spre Sherry. Din câte se părea, mai existau nişte mine de teren în familia Price, şi erau active chiar şi după şaisprezece ani. Nici măcar nu terminaseră antreurile şi una explodase deja. Ce se întâmplase cu lacrimile de fericire şi îmbrăţişările din urmă cu câteva zile?

— Mai vrea cineva vin?

Rachel a pus mâna pe gâtul sticlei.

— Jeff? Yordan? Apropo, mă bucur să te cunosc, Yordan! Eşti din Bulgaria?

— Pot să beau? a întrebat Bel ca să arunce şi ea o bombă.

— Hm, eu,.a început Rachel în timp ce tata spunea „Nu!” Poate altă dată, a adăugat Rachel.

— Am spus nu, a repetat Charlie mai ferm şi a înfipt furculiţa în ultima bucată de tartă fără să o privească în ochi pe Rachel.

Bel şi-a amintit ce îi spusese tata lui Ramsey, că Rachel lumina camerele în care intra. Ei bine, acum nu le mai lumina. De fapt, de cele mai multe ori el ieşea din cameră când intra ea. Dar acum erau blocaţi la un loc de toată familia şi de cele două camere de filmat, care stăteau la colţurile opuse ale mesei. Bel îsi alesese tabăra.

— Aşadar, Susan, a spus Charlie cu o sticlire în ochi din pricina celui mai apropiat reflector. Mă

întrebam dacă ai ceva să-mi spui mie şi familiei acum, că Rachel s-a întors şi nu a fost ucisă.

Bunica a pus delicat furculiţa jos.

— Sunt foarte fericită şi foarte recunoscătoare că fiica mea e

>

vie şi nevătămată. Singurul meu regret este că Edward n-a mai apucat să o vadă pe Rachel întoarsă acasă.

Ochii i s-au umezit şi a mângâiat-o pe Rachel pe umăr.

— Asta-i tot? a insistat Charlie cu un zâmbet mirat pe faţă. Nu-mi ceri scuze?

— Nu-ţi bate capul, tată! a spus Bel încet.

— Ce se întâmplă?

Rachel a pus paharul jos şi s-a uitat la cele două tabere din familia ei.

— Poţi să-i spui, Susan, a zis Charlie.

— Nimic, scumpo.

Bunica a strâns-o de braţ pe Rachel.

— Ar trebui să fie un eveniment fericit, o sărbătoare.

— Nu eşti în stare, nu-i aşa? a râs Charlie. Eşti prea mândră să-mi ceri scuze acum. N-am ucis-o pe Rachel, nu? Stă chiar aici, lângă tine.

— Mamă? a zis Rachel şi s-a uitat la ea.

Bunica îşi făcea de lucru cu eşarfa de dantelă.

— Eram foarte sigură că el te-a ucis. Nu existau alte răspunsuri. El era vinovatul, aşa m-am gândit.

Zicând acestea, bunica şi-a şters o lacrimă pe care Bel nu o vedea.

— E OK! a spus Rachel delicat.

— Ba nu e OK! a intervenit Bel cu mai puţină delicateţe.

Ochii bunicului urmăreau conversaţia în timp ce furculiţa plină aştepta în dreptul gurii lui, pentru că nici Yordan nu mai era atent.

— îţi cer scuze, Charlie, OK? a spus bunica şi şi-a şters faţa cu eşarfa. Ai înţelege şi tu dacă s-ar întâmpla ceva cu Annabel, dacă ar dispărea în neant.

— Aş vrea eu! a mormăit Bel şi, în clipa asta, chiar era adevărat.

Crezuse că masa asta avea să fie un armistiţiu, că toţi urmau să se poarte frumos, dar erau abia la primul din cele trei feluri de mâncare şi uite unde ajunseseră deja! Ramsey stătea în dreptul uşii de la bucătărie şi urmărea cu atenţie scena; probabil nu mai putea de bucurie.

— E OK, mamă! Charlie nu mi-ar face niciodată vreun rău, a spus, ba nu, a anunţat Rachel, de parcă el nici n-ar fi fost de faţă.

Tata s-a încordat; Bel o simţea în aerul din jurul ei. Era tulburător; Rachel îi lua apărarea tatei. Asta fusese întotdeauna sarcina lui Bel. întotdeauna!

— Acum toţi cred că eu sunt omul rău.

Bunica şi-a suflat nasul în şerveţel.

— Ba nu!

Rachel o mângâia pe spate pe bunica.

— Cred că ţi-a fost foarte greu în toţi aceşti ani să fii în preajma lui dacă asta ai crezut că s-a întâmplat.

Te înţeleg!

— Ei bine, asta nu a fost o problemă aşa de mare! a spus Charlie, iar Rachel s-a uitat în sfârşit la el.

— Ce vrei să spui?

— Nu i-am văzut aproape deloc pe părinţii tăi.

O umbră a apărut pe faţa lui Rachel, o durere pe care Bel nu o înţelegea.

— Mamă? a întrebat Rachel cu asprime în glas. Nu i-ai vizitat niciodată? Nici măcar la zilele de naştere? Nici măcar o dată pe an?

Bunica s-a ferit de fiica ei, fiindcă simţea schimbarea, pericolul.

— Ar fi fost dificil să-i văd fata când credeam că el...

>

— Dar Annabel? s-a răstit Rachel.

Bunica a tresărit, dar Rachel nu terminase.

— Nu-mi vine să cred! Annabel era aşa de mică, avea nevoie de tine! Ar fi trebuit să fii alături de ea când eu n-am putut.

— Credeam că e un criminal! a protestat bunica.

— Păi, nu e! a strigat Rachel. Dar asta înseamnă că ai ales s-o laşi pe fiica mea singură cu bărbatul de care erai convinsă că mă omorâse, nu-i aşa?

— îmi pare rău! M-am gândit să-l dau în judecată pentru custodie, dar...

Bunica şi-a lăsat capul în jos şi şi-a ascuns privirea. O ruptură între ele, mai mare decât cei şaisprezece ani.

Era o exagerare din partea lui Rachel să se supere pe toată lumea că o abandonaseră pe Bel.

— Aţi terminat? a intervenit Jeff, frecându-se

stângaci la cot. Mă refer la mâncare.

Bucătarii au venit să înlocuiască farfuriile, iar la masă au început conversaţii şovăitoare, în grupuri mici, în timp ce tata se asigura că bunicul nu trebuie să meargă acasă. Orice scuză ca să plece, să scape. Sherry vorbea cu Jeff, aşa că Bel nu avea către cine să se întoarcă. Şi-a desprins microfonul de guler şi l-a ridicat în dreptul gurii.

— Cred că cina asta decurge foarte bine deocamdată, a şoptit în microfon. Ce familie fericită!

în colţul din spate, a văzut-o pe Saba cum a reacţionat. Şi pe Ash, care îşi ţinea căştile cu mâinile în spatele camerei B. A tuşit ca să-şi înăbuşe râsul, ceea ce era bine, pentru că vorbise special pentru el.

Şi Carter era pe cont propriu, în timp ce Rachel şi bunica Susan încă se certau pe şoptite. Părea supărată; lui Carter nu-i plăceau confruntările, nici măcar când nu facea parte din ele. Bel i-a tras un picior pe sub masă şi s-a rugat să fie piciorul ei, nu al lui Rachel. Carter a tresărit şi s-a uitat la ea. încruntătura s-a transformat în zâmbet, dar privirea i-a rămas neschimbată.

Au sosit două platouri imense de argint, încărcate cu paella şi Unguri ca să se servească.

Charlie a luat o lingură şi şi-a pus o porţie pe farfurie, apoi s-a uitat lung la mâncare.

— I-am spus, a zis Bel încet.

— E OK, puştoaico! Pot să dau creveţii deoparte, a spus tata şi a zâmbit abătut. Oricum, nu prea am poftă de mâncare.

în partea opusă a mesei, Rachel i-a întins mai întâi

platoul lui Carter. Aceasta a zâmbit politicos şi şi-a pus două linguri în farfurie, creând un morman din care se rostogoleau boabe de orez şi de mazăre.

— Nu prea mult, scumpo! a spus Sherry peste masă. în week- end ai repetiţii. Nu vrem să-i dăm motive domnişoarei Dunn să nu te aşeze în primul rând.

Carter nu a spus nimic când i-a dat platoul înapoi lui Rachel. Aceasta i-a zâmbit politicos la rândul ei, ca un schimb, dar zâmbetul ei părea mai forţat, chinuit pe la colţurile gurii.

— Dans şi numai dans! a spus Jeff în timp ce aştepta să ajungă şi la el un platou.

— E important pentru ea, Jeff! a spus Sherry brusc. Ai putea să-i acorzi mai multă atenţie.

— îi acord destulă atenţie, s-a smiorcăit el. Am lăsat-o să cheltuie două sute de dolari de pe cârdul meu acum două zile pentru *dans.* Ce-ai cumpărat, Carter, costume noi sau ce?

Carter se uita la farfurie şi a dat uşor din cap.

— Uite, acum o pui la colţ şi o faci să se simtă prost, Jeff!

Sherry a smuls platoul din mâinile lui Bel.

— E o investiţie în viitorul ei.

— N-am spus nimic, a zis Jeff, râzând jenat. Doar că, dacă aş fi ştiut cât de scumpă va fi treaba asta cu dansul, aş fi devenit creierul unei operaţiuni ilegale pe internet în loc să lucrez la Centrul Sportiv. Prietenul meu, Bob, din Vermont, face... Ah, stai, camerele sunt pornite! Nu mai contează.

Sherry a oftat, scoţând un sunet ca un şarpe care

ţâşneşte, apoi şi-a îndreptat umerii şi l-a abandonat pe unchiul Jeff în colţul lui. Din câte se părea, nicio parte a mesei nu mai era ferită de izbucniri şi certuri. Se stârneau peste tot de când se întorsese Rachel, era vina ei, deşi Bel încă nu era sigură de ce, iar tensiunea clocotea la suprafaţă. De ce organizaseră cina asta, de fapt?

Bel s-a uitat peste masă; Rachel îşi ferea privirea şi facea şanţuri în paella cu furculiţa. Bine, însemna că nici pentru ea nu era distractiv.

Nimeni nu prea mânca, în afară de bunicul, care lua înghiţituri lente şi sigure în lumea lui, indiferent faţă de exploziile din jurul său. Şi Carter mânca, fiind deja la ultimele înghiţituri, poate ca să nu mai fie nevoită să vorbească şi să fie atrasă în vreo discuţie.

Rachel i-a urmărit privirea lui Bel către verişoara ei şi, fără să spună nimic, s-a întins şi a pus încă o lingură de paella pe farfurie lui Carter.

Sherry a tresărit şi a ridicat un deget, încercând să înghită ce avea în gură. Dar şi l-a retras şi nu a mai spus nimic, doar a oftat, mai adânc de data asta, ca doi şerpi încolăciţi.

— Mulţumesc! i-a spus Carter încet lui Rachel cu un zvâcnet în colţul gurii în timp ce mânca.

— Cu plăcere, Carter! a răsunat vocea lui Rachel în timp ce se apleca spre paharul de vin.

Sherry a luat o înghiţitură mare din paharul ei.

— îi mai este cald cuiva?

Jeff trăgea de cusătura din jurul gâtului.

— Să deschid o fereastră?

Ramsey privea cu ochii mari, fascinat. Probabil îi plăcea la nebunie: nu era nevoie să regizeze sau să-i

încurajeze, cina era un dezastru de la sine.

— Deci, Charlie, a spus Rachel în timp ce înfigea furculiţa într-o bucată de chorizo. Carter mi-a spus că ai avut o iubită timp de doi ani, dar încă n-ai pomenit de ea. Ba chiar s-a mutat la noi acasă pentru câteva luni?

Cuvintele sunau ca o întrebare la care el trebuia să răspundă. De ce îi spusese Carter aşa ceva? De partea cui era?

Charlie a luat o gură mare de bere.

— încă n-am găsit momentul potrivit să deschid subiectul, *în privat,* a spus el apăsat. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Bel avea zece ani.

— Unsprezece, a intervenit Bel cu ochii la Rachel, apoi şi-a încordat coatele ca să ridice scutul în jurul ei şi al tatei, cu acidul pregătit pe limbă.

— Se pare că femeia asta a fost juratul principal la procesul tău pentru crimă, a spus Rachel şi a chicotit în sinea ei în timp ce învârtea un crevete cu furculiţa.

Charlie a pus sticla goală pe masă.

— A fost doar o coincidenţă. Eu şi Ellen ne-am întâlnit întâmplător după mulţi ani. Ea m-a recunoscut.

Ellen era drăguţă; Bel o plăcea, Şi tocmai asta era problema, pentru că ştia că avea să plece până la urmă; asta făceau toţi. Aşa
că Bel a acţionat prima, spunându-i că nu avea nevoie şi nu îşi dorea o mamă nouă. Copiii pot fi foarte cruzi, iar Bel putea fi mai crudă decât toţi. Ellen îşi făcuse bagajele a doua zi.

— Dar trebuie să fi părut tare ciudat, a spus Rachel în timp ce ronţăia crevetele. Să te întâlneşti

cu femeia care te-a găsit nevinovat de uciderea soţiei tale.

— Măcar *el* a aşteptat până ai dispărut! a bombănit Sherry pe înfundate şi s-a şters la gură cu mâneca.

Nu a auzit nimeni de la masă, căci aşteptau răspunsul lui Charlie, dar Bel a auzit-o, pentru că stătea lângă ea. S-a întors şi s-a uitat cu atenţie la mătuşa ei, care strângea din buze. Ce voia să spună? Că Rachel fusese cu altcineva înainte să dispară? în presă nu se pomenise nimic despre vreo relaţie. N-ar fi fost o ştire importantă? Un posibil suspect? Ce voia Sherry să spună? Bel a reţinut informaţia, păstrând-o în nodul din stomac, şi a lăsat-o să se hrănească cu golul din el.

— Mă simţeam singur, a spus Charlie cu voce calmă şi monotonă. Suferisem ani întregi după tine. Toţi îmi spuneau că trebuia să trec mai departe. Mi-a fost greu şi nu a durat mult, aşa că nu ştiu de ce aduci acum vorba despre asta.

— Doar făceam conversaţie, a spus Rachel şi a lăsat furculiţa să atârne şi să zgârie farfuria. Aşa se face la cină. N-ai prea stat pe acasă de când m-am întors, aşa că n-am avut ocazia să vorbim în *privat.*

A apăsat pe cuvântul acela la fel ca el.

Tata şi-a lăsat mâinile în poală şi şi-a încleştat pumnii în timp ce un muşchi îi zvâcnea pe maxilar.

Bel nu ştia ce să spună, cum să-l apere, pentru că Rachel avea dreptate, tata chiar evita să stea acasă, dar cine credea ea că e vinovat de toată situaţia asta?

— Poate că ar trebui să încheiem aici, a spus el şi s-a uitat la bunicul.

— Dar vine desertul, a intervenit Ramsey pentru prima dată, luându-i prin surprindere pe bucătari ca să-l ţină pe tata pe loc.

El şi-a încleştat fălcile, de parcă putea să reziste şi la desert, ceea ce însemna că şi Bel putea, oricât de stânjenită se simţea. Ghemul acela de tensiune i se învârtea în stomac şi se îndopa cu toate lucrurile nerostite sau rostite doar pe jumătate. Ce voia Sherry să spună?

I-au luat farfuria şi i-au pus alta în faţă, cu plăcintă cu mere şi o lingură consistentă de îngheţată. încă o sugestie de-a ei. Ce intenţie avea Rachel aici?

— Deci, Pat, a zis Rachel şi s-a întors spre bunicul. împlineşti 85 de ani peste câteva săptămâni. Nu-mi vine să cred, când a trecut atâta timp?

Da, când a trecut atâta timp, Rachel? Bunicul se uita în gol, de parcă nici nu o auzise.

— Te rog, nu-i mai pune întrebări! a spus Charlie. Nu-şi aminteşte. Doar îl tulburi.

— L-am întrebat doar de ziua lui.

— Cineva vrea şantierul, nu-i aşa? Agentul imobiliar..., a croncănit bunicul.

— Carter! a sâsâit Sherry încet.

Carter a ezitat şi a pus lingura jos.

— E bună cu frişcă, i-a spus Rachel.

— Sherry? a întrebat Jeff.

Nodul din stomacul lui Bel creştea şi se strângea tot mai tare, ca opusul unei explozii şi ca şi cum ar fi putut să se prăbuşească în jurul lui.

— Unde-i Maria? a zis bunicul cu ochii aspri şi răi.

— Tată! a intervenit Charlie şi şi-a pus mâna pe braţul lui. Mama nu e...

— Carter! a sâsâit Sherry din nou, sau şarpele din ea.

— Nu face decât să mănânce desertul, Sherry, a spus Rachel.

— Rachel, cred că..., a început bunica Susan.

— Maria?

— Tată, e OK!

Bel nu mai suporta.

— Hei! a strigat ea în ciuda zgomotului, ca să le atragă privirile tuturor. Hei! Ce ziceţi de un toast?

Bel s-a ridicat, iar scaunul i-a scârţâit pe podea. Fata a luat paharul de limonadă pe jumătate gol.

— O idee excelentă, bravo, *Beli* a spus Sherry, folosindu-i numele ca pe o armă îndreptată spre Rachel.

Aceasta din urmă a ignorat-o şi a luat paharul cu vin în timp ce-i zâmbea lui Bel.

Bel a aşteptat să i se alăture toţi, ridicându-şi paharele, în afară de bunicul, care încă o căuta pe Maria. S-a uitat în jur la toţi, chiar şi la cei din spatele camerei, şi a ridicat paharul pe care îl strângea prea tare în mână.

Şi-a dres glasul.

— Pentru cea mai distrusă familie din America! Noroc!

DOUĂZECI SI UNU

5

BEL A GOLIT PAHARUL DINTR-O ÎNGHIŢITURĂ, APOI A CIOCNIT vasul gol cu propria frunte.

— Annabel! a icnit bunica Susan.

— Noroc! a zis Yordan zâmbind, pentru că probabil nu auzise prima parte.

— Nu-i amuzant, Bel, stai jos! a spus tata.

— Nu vorbi aşa cu ea! s-a răstit Rachel cu ochii scăpărând şi a bătut cu palma în masă.

Paharul ei cu vin s-a vărsat, ca o baltă de sânge pe faţa de masă albă, întinzându-se spre Bel peste furculiţă.

Bunicul a izbucnit în râs, iar Sherry a izbucnit în lacrimi.

— Cina s-a terminat!

Charlie s-a ridicat în picioare şi a făcut din mână spre cameră.

— Tată? a strigat Bel după el.

Dar tata dispăruse pe hol, iar după alte două secunde uşa de la intrare s-a trântit în urma lui. Lui Bel îi părea rău, pentru că era posibil ca ea să-l fi alungat. Nu, Rachel era aceea! Totul era din vina lui Rachel. Bel s-a uitat urât la ea.

— Hai, Carter, să mergem! s-a smiorcăit Sherry şi a luat-o de braţ ca s-o ridice de la masă.

— Trebuia să fie o seară plăcută, a spus Rachel încet, mai iii pentru ea.

Aproape ca şi când n-ar fi avut microfonul prins pe ea.

Saba s-a dus după Sherry şi Carter şi le-a prins pe hol.

Yordan s-a ridicat să pregătească mânerele de la scaunul cu rotile al bunicului.

— Nu-ţi face griji, Yordan! a spus Jeff şi s-a grăbit să-l ajute, îl instalez eu pe tata în maşină. Tu stai şi termină desertul! Nicio grabă!

Jeff a împins scaunul bunicului spre uşa laterală cu rampă.

— Haide, tată! a spus el tare şi l-a condus afară.

Pe urmă a plecat bunica Susan, care s-a oprit doar cât să clatine din cap spre Bel a dezaprobare.

— întotdeauna e o plăcere! a zis Bel şi a ridicat mâna.

Rachel s-a dus la bucătărie, vorbind încet cu Ramsey şi bucătarii.

— Bună plăcintă! i-a spus Yordan lui Bel, stânjenit, pentru că mai erau doar ei la masă.

— Cea mai bună! a răspuns Bel şi a plecat, lăsându-l singur pe Yordan, care nici măcar nu facea parte din familie.

Bel a mijit ochii la Ash şi i-a făcut semn să meargă pe hol. El a abandonat camera de filmat, la trei paşi în urma ei.

Sherry şi Carter plecaseră, iar uşa de la intrare rămăsese deschisă.

— Hei! a spus Ash, aproape gâfâind. A fost...

— Poţi să opreşti asta?

Zicând acestea, Bel s-a întors cu fundul spre el.

— Poftim? Ah!

Ash a umblat la dispozitivul radio prins de blugii fetei. A rulat cablul şi i-a desprins microfonul de bluză, atingându-i clavicula cu degetele. Bel s-a cutremurat – de la briza care intra pe uşă.

— A fost..a încercat el din nou.

Bel îşi molfăia buza.

— Ştiu. Dacă mai flirtezi cu mine, o să ajungi în familia asta prin căsătorie.

— Nici prin cap nu-mi trece! a zis băiatul şi a înghiţit în sec.

— Am nevoie de aer, a spus Bel şi s-a îndreptat spre dreptunghiul întunecat de afară.

— Da, eu... Şi eu am nevoie de aer.

Ash a ieşit după ea.

Nu era nicio dubă de la ştiri parcată pe stradă şi nici urmă de reporteri.

Mai sus pe stradă, unchiul Jeff îl urcase pe bunicul în maşina lui galbenă, cea pe care acum o folosea Yordan, pentru că bunicul nu mai putea să conducă. Jeff strângea scaunul cu rotile şi stătea aplecat să discute cu bunicul.

Peste stradă, Bel a văzut-o pe doamna Nelson profilată pe fundalul luminii galbene din dreptul uşii, stând acolo fără ruşine şi privindu-i. Se bucura de spectacol, ca de obicei.

— Pe aici! a spus Bel şi a coborât treptele, apoi l-a condus pe Ash pe lângă garaj până în curtea din spate.

— A fost..., a repetat Ash.

— Ştiu că a fost, nu mai spune chestia asta! i-a răspuns Bel. Ascultă, acum câteva zile am mai găsit ceva.

— Ce anume?

— O şosetă de-ale mele, de copil, în noptiera lui Rachel. Ceea ce înseamnă că *A:* a ascuns-o undeva când s-a întors, ca să nu o ia poliţia pentru probe. Şi *B:* dacă a luat o amintire despre fiica ei acum şaisprezece ani, pare că şi-a plănuit dispariţia de la bun început, nu-i aşa?

— Pare..., a imitat-o Ash. Sau ar putea să însemne că avea şoseta la ea când a fost răpită, în buzunar sau în altă parte, şi a păstrat-o în tot acest timp.

Bel s-a uitat urât la el.

— O fac pe avocatul diavolului, s-a apărat el. Dacă mai cauţi dovezi, asta nu-i o dovadă. Ai nevoie de ceva care nu se explică altfel.

Bel s-a uitat la lumina din bucătărie, la siluetele lui Rachel şi Ramsey care se mişcau înăuntru.

— Cum au fost interviurile ei săptămâna asta? a întrebat Bel.

Ash şi-a dres glasul.

— N-au fost neconcordanţe, a răspuns Ash, pentru că ştia ce întreba Bel *de fapt.* Nu s-a schimbat niciun detaliu când Ramsey a repetat întrebările. A fost emoţionată când a fost necesar. A explicat când nu a putut răspunde la unele întrebări, pentru că poliţiştii i-au spus că ar cauza probleme pentru anchetă. A vorbit mult despre tine, de fapt.

Ash s-a oprit şi s-a scărpinat în cap, de parcă îi

părea rău.

— Despre mine?

— Că gândul la tine şi nevoia de a se întoarce la tine au ajutat-o să continue. Au motivat-o să rămână în viaţă, să lupte. Că a ratat atâţia ani din viaţa ta, dar că e hotărâtă să se revanşeze pentru fiecare zi pe care a pierdut-o.

— Prostii! a şuierat Bel şi s-a întors spre silueta întunecată a lui Rachel care se vedea prin fereastră. îţi dai şi tu seama că ceva nu e în regulă de când s-a întors, nu-i aşa?

Ash stătea lângă ea.

— Da, toţi din familie par încordaţi. Dar cred că şi situaţia e încordată.

— Trebuie s-o scot din casă!

Era mult mai important acum, când simţea că tatăl ei se retrage. îl alegea pe el, întotdeauna avea să-l aleagă pe el, aşa că Rachel trebuia să plece.

— Singura modalitate e să dovedesc că minte. Să o demasc. Dacă nu pot să demonstrez că şi-a plănuit reapariţia, atunci trebuie să mă concentrez la altceva. La dispariţia ei.

— Nu vreau să te insult, a spus Ash, ceea ce era trist, pentru că lui Bel îi plăcea să facă schimb de insulte, mai ales cu el. Dar n-au încercat deja sute de poliţişti, agenţi federali şi jurnalişti să facă asta? N-au aflat nimic; de-asta a fost mereu un mister dispariţia ei.

Bel l-a ignorat, cu scântei în priviri, de parcă ar fi putut să lumineze în întuneric.

— De ce ai avea nevoie ca să dispari cu adevărat

atâta vreme? De bani.

A întins un deget.

— Destul de mulţi, a spus Ash. Cel puţin la început. Dar Rachel nu avea bani când a dispărut. Portofelul ei a rămas în maşină, cu tine, cârdurile erau acasă şi nu scosese bani din conturi în ultimele săptămâni.

— Poate că a scos bani treptat într-un interval lung de timp, a spus Bel. Ştii, ca să nu stârnească suspiciuni. Sau poate a luat banii din altă parte. De la altcineva. Apoi: o identitate nouă?

Ash a dat aprobator din cap.

— Ar fi avut nevoie de o identitate nouă. Ca să trăiască liber timp de şaisprezece ani, să câştige bani. Ar fi avut nevoie să-şi schimbe şi înfăţişarea. Să obţină permis de conducere. Poate şi un paşaport, dacă nu a fost în America. Toate astea nu se puteau face decât cu bani.

— Deci revenim la bani, a spus Bel. Altceva? O persoană care s-o ajute?

— Un motiv? a spus Ash sumbru.

— Hm?

— Ar fi avut nevoie de un motiv, Bel, să depună atâtea eforturi. Oamenii nu se hotărăsc din senin să dispară. Ar fi avut nevoie de un motiv. Un mobil.

Cuvântul zumzăia ca o albină captivă.

— Ori a făcut ea ceva, ori altcineva, sau poate urma să facă. Ceva care s-o pună pe fugă, a adăugat el.

Bel s-a gândit la bunica Susan, la poliţia din Gorham şi unde ajunseseră cu asemenea idei: îl

acuzaseră pe nedrept pe tata.

— Poate că nu *fugea* de ceva, poate fugea *spre* ceva.

— Ce vrei să spui?

Ash şi-a trecut mâna peste antebraţul tatuat şi şi l-a frecat din pricina frigului.

— Ai auzit ce a spus Sherry, când Rachel îl interoga pe tata despre Ellen?

Ash a clătinat din cap.

— A spus: „Măcar el a aşteptat până ai dispărut."

Ash a rămas cu gura căscată.

— Mi-a scăpat, cu siguranţă.

— Sper că s-a auzit în microfoane. Şi asta sună ca şi cum...

— Ca şi cum Sherry crede că Rachel a avut o relaţie cu altcineva înainte să dispară, a terminat Ash în locul ei.

— Exact! a spus Bel. Un motiv!

Cuvântul îi zumzăia acum în gură.

— Trebuie să ştiu la ce se referea. Sherry ştie ceva, ceva ce a ţinut secret în tot acest timp. Nu le-a spus poliţiştilor, dar eu sigur o conving să-mi spună. Ştiu exact pe ce butoane să apăs.

Bel îşi petrecuse toată viaţa învăţând cum să tulbure oamenii, iar între Rachel şi Sherry exista deja ceva, îngropat sub cei şaisprezece ani. Trebuia doar să afle despre ce e vorba.

Bel şi-a împletit degetele şi şi le-a trosnit ca pe nişte rămu- rele, urmărind silueta mamei. încă o promisiune tăcută făcută în întuneric.

TATA PLECASE DEJA CÂND S-A TREZIT BEL. *LA MUNCĂ,* ÎI SCRISESE el într-un mesaj. Dar era sâmbătă şi ar fi putut la fel de bine să scrie „oriunde, dar nu acasă”. Bel ştia asta.

— Ies! a spus şi şi-a luat încălţările din alt loc decât cel obişnuit.

— Unde? a sărit Rachel de pe canapea, de parcă ar fi mers şi ea.

— Mă întâlnesc cu nişte prieteni, a respins-o Bel. Ar fi drăguţ să fac ceva normal.

Cum ar fi, să-l încolţească pe tatăl ei. Nu vorbiseră despre seara trecută.

— O! a spus Rachel şi s-a aşezat, apoi şi-a acoperit rănile cu braţele încrucişate, pentru că ştia la fel de bine că „normalul” nu o includea pe ea. înseamnă că rămân singură azi. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, Anna! La naiba! Bel. încerc să spun cum trebuie, jur! A trecut doar o săptămână de când am aflat.

Bel s-a strâmbat la ea, încercând să zâmbească.

— Pa, Rachel!

Bel a trântit uşa după ea mai tare decât ar fi fost

nevoie.

Afară era o dubă de la ştiri. Nici urmă de reporteri. Dar mai era ceva: o maşină de poliţie în faţa casei doamnei Nelson. Bel

l-a văzut pe şeful poliţiei, Dave Winter, cum vorbea cu doamna Băgăreaţă în dreptul uşii şi îşi lua notiţe pe un carneţel.

De fapt, Bel trebuia să discute cu el. Să îndrume poliţia să se concentreze asupra reapariţiei în timp ce ea cerceta dispariţia, ca s-o prindă pe Rachel la mijloc. A traversat strada.

Doamna Nelson a privit-o cu prudenţă. De ce? Nu-i plăcea s-o vadă aşa de aproape sau nu-i plăcea să fie privită de Bel?

— Bună dimineaţa! a ridicat Bel mâna în chip de salut. E totul OK?

Dave s-a uitat la ea peste umăr.

— Annabel! Urma să trec pe la voi. Cum merge? Toată lumea s-a instalat?

— O, da! a spus Bel şi şi-a ascuns mâinile în buzunare. Se simte ca acasă.

Poliţistul îşi ronţăia capătul pixului.

— Bine! Doamna Nelson tocmai îmi spunea că a văzut un bărbat stând pe stradă şi uitându-se la casa voastră. Noaptea târziu.

— Era acolo!

Doamna Nelson a arătat cu degetul în timp ce firele cărunte de la tâmple îi fluturau în vânt.

— Se ascundea sub copacul acela. L-am văzut la patru dimineaţa, când am lăsat pisica să iasă. Nu e prima dată săptămâna asta. Poartă o şapcă de baseball ca să nu i se vadă faţa.

— Mulţumesc, doamnă Nelson! a spus Dave, un mod politicos de a-i închide gura. Ai văzut un asemenea bărbat – Annabel – care stătea în faţa casei?

— Da, o mulţime! Se numesc reporteri. Uite duba

aceea de ştiri!

Zicând acestea, Bel a arătat la ultima maşină rămasă.

— E prima zi când e linişte.

Doamna Nelson a clătinat din cap.

— Nu, nu era cu dubele. A stat acolo ore întregi şi s-a uitat la casă.

Dave a închis carneţelul.

»

— OK, doamnă Nelson! Ce-ar fi să intraţi şi să pregătiţi o cafea? Vin şi eu imediat să vă iau declaraţia, bine?

— Am doar cafea decofeinizată, a pufnit ea şi a intrat în casă, împingând uşa.

— Decofeinizată, a îngăimat Dave şi a coborât pe trotuar. Serios acum, ai văzut vreo persoană suspectă în preajma casei?

O, doar pe femeia care trăieşte în casă!

— Nu! a răspuns Bel.

— Pentru că bărbatul acela e încă în libertate. Şi, până nu-l prindem, e încă un pericol pentru Rachel şi familia voastră.

Poliţistul nu ştia că pericolul era deja în casă. Şi că bărbatul acela nu exista. Dar exista alt bărbat, iar Bel avea să afle despre cine e vorba.

— N-am văzut nimic. îmi pare rău! a spus ea. Mi-am adus aminte, au venit testele ADN? Este, cu siguranţă, Rachel Price?

Dave a pufnit în râs, dar s-a oprit când i-a văzut faţa.

— Scuze, credeam că glumeşti! Da, da, au venit! E ea, sută la sută. Dar ştiai asta deja, nu?

— Da! Glumeam, m-aţi prins.

Bel şi-a ridicat mâinile cu ochii la arma lui.

— I-aţi găsit punga? Pe drumul din Lancaster, unde a lăsat-o bărbatul acela?

David s-a scărpinat în păr.

— Da, exact unde a spus ea că era.

Futu-i!

— Aţi găsit ceva?

Dave s-a gândit o clipă.

— Are ADN-ul ei pe ea, dar deocamdată e singurul profil pe care Lam găsit. Nicio pistă despre bărbatul care a răpit-o.

Pentru că bărbaţii care nu există nu au ADN. Probabil că Dave i-a luat dezamăgirea drept spaimă.

— Nu-ţi face griji! a încercat să o liniştească. Cercetăm toate pistele ca să-l găsim. Urmărim numerele de înmatriculare. O să apară ceva.

— Dar hainele ei? a insistat Bel.

Poliţiştii erau inutili dacă nu făceau decât să caute un bărbat pe care nu aveau să îl găsească niciodată.

— Şi pe acelea e doar ADN-ul lui Rachel. Mă rog, şi al tău. De când ai găsit-o.

— Dar etichetele din interiorul hainelor? Aţi văzut de unde erau?

Dave s-a încruntat, neştiind ce să creadă despre ea.

— Mă tem că au căzut de mult. Sunt foarte vechi şi stricate; le-a purtat în cele mai multe zile de când a dispărut. Mama ta nu-şi amintea de unde le-a cumpărat.

Din nou, futu-i! Ce convenabil că dispăruseră, nu-i aşa? Asta pentru că Rachel le cumpărase de la Baa-Baa Boutique acum câteva luni. îşi acoperise bine urmele pentru reapariţie, gân- dindu-se la toate detalii. Dacă

greşise undeva, trebuia să fie în legătură cu dispariţia; probabil avusese mai puţin timp s-o pregătească.

Fusese o conversaţie fără rost, iar şeful poliţiei dansa cum îi cânta Rachel. Nu conta, pentru că Bel avea să se descurce singură.

— Trebuie să fug, a spus Bel,

Nu a fugit decât puţin, ca să scape de el, trecând pe lângă numerele 30 şi 28. Apoi a traversat ca să fie pe partea cu numerele impare.

I-a luat încă patruzeci de secunde ca să se oprească la numărul 19; casa lui Jeff şi a lui Sherry, verzuie în partea de jos şi albă în partea de sus, cu obloane asortate. A sunat la uşă la fel cum facea mereu, ca să ştie că era ea, pe melodia *Baby Shark,* care nu era deloc enervantă.

— Bel, e enervant! a spus Sherry când a deschis uşa.

Avea părul nepieptănat şi faţa ştearsă şi obosită, curăţată de machiajul de aseară, pentru camere.

— O duc pe Carter la balet peste o oră.

— Destul timp pentru o vizită de la nepoata ta preferată.

Bel a intrat cu forţa în casă şi s-a dus în bucătărie.

— Două secunde, s-a auzit vocea lui Carter de la etaj.

— Nu te grăbi! i-a răspuns Bel.

Vorbea serios. Nu era sigură că Sherry s-ar fi deschis în faţa lui Carter. Dar era greu să găseşti un moment în care Sherry era acasă fără fiica ei; mătuşa avea tendinţa de-a o urmări peste tot, deşi nu avea de recuperat şaisprezece ani.

Bel s-a dus la frigider, pe care era prinsă cu un magnet Sponge Bob fotografia unei fete cu fustă de balerină. Sherry, nu Carter; nu puteai să le confunzi!

Bel a scos o Cola Zero.

— Aşadar..., a început Sherry, sprijinită de uşă. Ai vorbit cu mama ta de aseară?

— Nu prea mult.

Bel a sorbit din spuma ieşită din cutie.

— A fost tăcută la micul-dejun. Tata a plecat iar devreme.

Sherry a dat din cap. Bel avea nevoie de mai mult de atât!

— A fost *interesant* aseară, a spus ea cu un zâmbet şi o sprânceană ridicată, pentru ca Sherry să ştie că Bel e de partea ei.

— Da, a spus Sherry cu aceleaşi şuierături în voce. Probabil cina asta nu a fost cea mai bună idee. Puţin prea repede. Emoţiile sunt încă puternice, nu-i aşa? Dumnezeu ştie cum te simţi în casa aia, unde n-ai scăpare!

Ei bine, Dumnezeu nu ştia. Doar Carter şi Ash.

— Da! a spus Bel. A fost *interesant,*

— Ce a fost interesant?

Carter a apărut de după colţ şi a trecut pe lângă mama ei.

A întins mâna, cerând tacit o gură de suc. Bel i-a pasat cutia.

— Toată povestea, a spus Bel, enervată că irosise acele secunde fără Carter. De când s-a întors.

— Rachel se străduieşte, a spus Carter încet şi a apăsat cutia cu degetele. Cred că toată lumea poate să facă la fel.

— O, dar asta facem, scumpo! a zis Sherry şi s-a îndreptat de spate. Nu-i aşa de uşor când cineva a fost plecat şaisprezece ani. Dispariţia lui Rachel nu a

afectat-o doar pe ea, ci şi pe cei din jur. E normal să fie nişte...

S-a oprit.

— Tensiune? a sugerat Bel.

— Da! a răspuns Sherry. Trebuie să ne adaptăm.

Iarăşi cuvântul acela.

— Păi, e..., a început Carter, dar soneria a întrerupt-o cu o notă prelungă.

I-a dat cutia înapoi lui Bel.

— E coletul meu, a zis şi a ieşit din bucătărie înaintea mamei. Chestii de dans! a strigat în timp ce deschidea uşa din faţă.

O voce înăbuşită.

— Da, eu sunt, mulţumesc!

Vocea clară şi sonoră a lui Carter.

— Mă duc să deschid astea! a strigat iar şi a urcat scările.

Perfect, acum era şansa lui Bel să dirijeze conversaţia şi să pună presiune pe punctele slabe!

— Carter încearcă mereu să vadă binele din oameni, a spus Bel, pentru că voia ca Sherry să ştie că nici ea nu credea că Rachel e prea bună.

Iar Bel ştia că Sherry se supărase aseară şi că Rachel se folosise de Carter ca s-o calce pe bătături. Deşi pe cine încercase Rachel să supere, pe Sherry sau pe Bel?

— Aşa e!

Sherry a oftat şi şi-a ridicat ochii în tavan, odată cu capul plin de gânduri.

— Ştii, cred că tata nu e fericit, a spus Bel, insistând mai mult.

— Nu?

Sherry s-a uitat la ea.

— Nu prea. Cred că lucrurile sunt puţin mai complicate şi că nu pot pur şi simplu să le reia de unde au rămas acum şaisprezece ani.

— Păi..., a spus Sherry, iar Bel şi-a dat seama că ocolea subiectul din felul în care îi zvâcnise gura, cât pe ce să cedeze.

Hai, mătuşă Sherry! Avea nevoie de încă un brânci.

Bel a trecut direct la subiect pentru că nu ştia cât timp aveau să mai rămână singure.

— Cred că suntem în aceeaşi tabără, Sherry. în tabăra tatei. Amândouă ne dorim să fie fericit, nu?

— Nu? s-a agăţat Sherry de cuvânt şi a mijit ochii.

— Te-am auzit ce-ai spus aseară, ca să-l aperi.

Sherry şi-a dus mâna la gură.

— Sper că nu s-a înregistrat. N-ar fi trebuit s-o spun.

— Ba nu, ar fi trebuit!

Bel s-a apropiat şi a vorbit mai încet.

— Din câte mi s-a părut, crezi că Rachel se întâlnea cu altcineva înainte să dispară?

Mai degrabă o trântă decât un brânci.

Sherry s-a uitat în spatele ei.

Bel a făcut încă un pas în faţă

— Te rog, Sherry! Nu mai am doi ani. E vorba de familia mea. Vreau să fiu alături de tata, are nevoie de mine! Cum s-o cunosc pe Rachel dacă oamenii îmi ascund lucruri? Vreau s-o înţeleg.

Sherry a oftat, iar şerpii i s-au dezumflat în gât.

— Nu ştiu nimic sigur. Doar am văzut ceva, am avut impresia că văd, mai demult.

— Ce-ai văzut? a întrebat Bel şi a făcut un pas în spate, acum, că o făcuse pe Sherry să se deschidă, ca să-i acorde spaţiu.

Schimbarea de pe faţa lui Sherry a fost instantanee, iar mătuşa a început să vorbească în şoaptă. îi plăcea la nebunie să bârfească; ochii ei nu se pricepeau să păstreze secrete, vorbeau de câte ori clipea.

— Era un tip. Mă rog, erau prieteni, Rachel *spunea* că sunt doar prieteni. Era evident că el îşi dorea mai mult, parcă era un căţel îndrăgostit, sincer. I-am văzut împreună cu vreo două zile înainte să dispară. Mergeau dinspre şcoală spre maşina lui, prin zăpadă. Păreau foarte apropiaţi, dacă e să mă întrebi, ca şi cum trecuseră peste o anumită limită. Asta e tot ce-am văzut.

— Cine era?

— Tocmai asta e! a sâsâit Sherry, bucurându-se şi mai mult de discuţie. De-asta m-am întrebat mereu dacă nu cumva el a ucis-o. Nu numai că erau prieteni, se vedeau mereu la serviciu. Faptul că el a apărut primul la locul faptei când a dispărut ea. Bărbatul care te-a găsit.

— Domnul Tripp?

Bel îşi simţea gâtul gumos, cu aerul blocat în interior. Ceva care mirosea din nou a trădare. Şi l-a imaginat, cu părul rar şi roşcat şi cu ochelarii cu rame de baga, când o întrebase „Cum se simte mama ta?” Ceea ce era o glumă nenorocită, pentru că era evident că ştia mai multe despre Rachel decât Bel.

— De ce n-ai spus niciodată nimic? De ce nu le-ai spus poliţiştilor despre domnul Tripp? Probabil ţi-au pus astfel de întrebări, nu-i aşa?

Sherry s-a zbârlit şi s-a sprijinit de frigider.

— Poliţia îl cercetase deja. Normal c-au facut-o;

amprentele lui erau la locul faptei, de când te găsise. L-au exonerat.

— Şi totuşi! a insistat Bel. N-ar fi trebuit să le spui?

— E important şi să *nu* vorbeşti, Bel, scumpo. Gândeşte-te mai bine!

Bel a încercat, dar nu a găsit nimic.

Sherry a oftat.

— Dacă le-aş fi spus poliţiştilor ce credeam despre Julian Tripp, *noi* am fi avut de suferit, tatăl tău. I-aş fi dat poliţiei încă un motiv să-l arate cu degetul pe Charlie. îl cercetau deja ca suspect şi nu voiam să le dau un motiv în plus, un posibil mobil al crimei. Familia pe primul loc. întotdeauna!

— Familia pe primul loc! a încuviinţat Bel, recunoscătoare că primul instinct al lui Sherry fusese să-l protejeze pe tatăl ei.

Asta încerca şi Bel să facă acum.

— în plus, a spus Sherry, acum nu mai are importanţă. Julian Tripp nu a ucis-o. Nu a ucis-o nimeni.

Dar mătuşa Sherry se înşela; avea importanţă. Nu, domnul Tripp nu o omorâse pe Rachel, dar ar fi putut să fie implicat în alt fel. Poate că el era motivul pentru care Rachel îşi înscenase dispariţia sau poate chiar o ajutase şi îi păstrase secretul atâta vreme. în orice caz, domnul Tripp era esenţial ca să destrame minciunile lui Rachel, Bel era sigură, nodul din stomacul ei i-o spunea.

„Dacă vrei să vorbeşti despre ceva, Bel, ştii că sunt aici”, îi spusese el.

Se dovedea că trebuiau să vorbească. Şi, din nefericire pentru el, Bel ştia unde locuieşte.

DOUĂZECI SI TREI

— POŢI SĂ REPEŢI?

— Serios? Vorbesc singură aici?

Bel şi-a ridicat ochii şi a clipit la Ash, care îşi târşâia picioarele pe trotuar în pantalonii lui evazaţi de tartan şi şapca întoarsă.

— Eşti un aghiotant de tot rahatul!

Ash a clătinat din cap şi şi-a ascuns zâmbetul pieziş.

— Nu e pentru mine, e pentru cameră! Ramsey a spus că, dacă stăm împreună, vorbim despre Rachel şi facem cercetări, eşti de acord să continuăm filmările?

Ash a ridicat camera de mână şi a plescăit de două ori din buze.

— Dacă nu te exploatăm prea mult.

S-a împleticit în ultimul cuvânt şi în propria limbă.

Bel a ridicat din umeri şi a luat-o pe o străduţă lăturalnică.

— întregul documentar mă exploatează. Dar poţi să mă exploatezi dacă pot să te exploatez şi eu.

— OK…, a spus el, clipind nesigur. încerc doar să fac o treabă bună pentru Ramsey. Se bazează pe mine, pentru că ai încredere în mine.

— Dar n-am încredere în tine.

— Cred că ai, măcar puţină.

— Nu!

— Puţin de tot?

— Nu!

— O frântură?

— Nu!

— Păi, tu ai venit azi după mine, a spus el, cu obrajii roşii şi un cârlionţ ieşindu-i pe sub marginea şepcii.

— Doar pentru că *vreau* să se consemneze, ar putea fi o dovadă.

Bel i-a servit un zâmbet mai dulce, mai letal.

— N-am încredere în tine, nu te plac şi sigur n-am nevoie de tine. Ash a tresărit; fix la ţintă!

— Dar aş avea nevoie de ajutorul tău, iar tu şi Ramsey vreţi să faceţi un film grozav, nu-i aşa?

— Da!

— Bine, mă bucur că ne-am înţeles!

Bel a respirat adânc.

— Poţi să porneşti filmarea.

Buzele lui Ash s-au întins într-o jumătate de zâmbet. Serios? încă mai zâmbea după ce-i spusese ea, ce naiba era cu el?

Ash a îndreptat camera spre Bel, a deschis vizorul şi aceasta a scos un ţiuit când a apăsat pe înregistrare.

— Ce vrei să spun? a întrebat Bel şi a grăbit pasul.

— Povesteşte-ne ce s-a întâmplat, ce simţi! Ce intenţii ai acum? a întrebat Ash, fără să reuşească să-l imite pe Ramsey.

— Facem cercetări despre dispariţia lui Rachel. Nu ne spune adevărul despre ce s-a întâmplat cu ea; cred că le-a plănuit pe ambele, dispariţia şi reapariţia. La cina în familie, seara trecută – care a mers strună, nu a fost deloc jenant –, mătuşa Sherry a spus din greşeală că e posibil ca Rachel să fi avut o relaţie înainte să dispară.

Copacii tremurau deasupra ei pe strada cu case înşiruite, şoptind lucruri neştiute şi împărtăşindu-i vântului secretele lor.

— Nimeni n-a ştiut vreodată, a continuat Bel, aproape gâfâind în timp ce mergea şi vorbea. Am fost la Sherry azi-dimineaţă şi mi-a povestit că Rachel stătea de vorbă cu Julian Tripp, un profesor de la şcoală, acelaşi care m-a găsit în maşină acum şaisprezece ani. El şi Rachel erau colegi, prieteni, dar e posibil să fi fost mai mult: Sherry i-a văzut foarte „apropiaţi" când au urcat în maşina domnului Tripp cu doar vreo două zile înainte ca ea să dispară. Aşa că mergem la el acasă ca să-l întrebăm.

Ash a dat din cap, facându-i semn să continue.

— Iar intenţia mea? a spus Bel. Intenţia mea e să aflu naibii adevărul şi s-o scot din casă pe mincinoasa aia. E suficient?

Ash a înghiţit în sec şi s-a uitat de la Bel de pe ecran la cea reală, apoi i-a întâlnit privirea şi s-a agăţat de ea.

— Da, a fost suficient, cu siguranţă!

Bel şi-a ridicat mâinile a victorie, mângâindu-şi trofeul invizibil de pe umeri.

— Dar e evident că domnul Tripp nu a dispărut, a spus Ash. Aşa că nu e ca şi cum au fugit împreună.

— Uau, mersi, Sherlock!

Trofeul lui Bel a dispărut, iar ea a bătut din palme.

— Dar poate că el e motivul pentru care a plecat sau poate a ajutat-o. Ştie ceva, trebuie să ştie. E casa aia, din capăt.

Bel i-a arătat-o din priviri.

Ash a întors camera spre casă şi înapoi.

— De unde ştii unde locuieşte profesorul tău?

— A organizat o vânzare de vechituri în curte acum câţiva ani. Am fost acolo cu prietena mea, Sam.

Bel furase ceva de la vânzarea aceea; nu-şi amintea acum ce anume. Exact cum nu-şi amintea cum o facea Sam să râdă.

S-au apropiat de aleea din faţa casei domnului Tripp, a cărui curte din faţă era cam neîngrijită şi năpădită de buruieni. Cutia poştală era tristă şi ruginită.

Ash a lăsat camera în jos şi a urmat-o până la uşă.

— Ce faci? s-a întors Bel spre el. Filmează mai departe!

— Nu pot, a spus Ash, prins la mijloc între Bel şi cameră. Mai întâi trebuie să fie de acord. Să semneze formularul...

— A filmat deja un interviu. Sunt sigură că ar fi încântat să mai filmeze unul. înregistrează!

— înregistrează! a imitat-o Ash şi a ridicat camera iar ca s-o prindă în cadru. Apropo, Ramsey, a şoptit el în microfonul pufos, fac chestia asta împotriva voinţei mele, dacă se termină prost şi cineva ne dă în judecată. Dar a fost ideea ta, aşa *că...*

Bel s-a uitat la el, apoi a bătut cu pumnul în uşă. De şase ori, insistent şi tare.

Ash a prins-o de mână înainte să bată a şaptea oară.

— Termină! a şuierat el. De ce nu poţi să faci nimic politicos?

Din spatele uşii s-au auzit o tuse înfundată şi scârţâitul unui lanţ. Uşa s-a deschis doar puţin, iar faţa pământie a domnului Tripp a apărut în dreptul ei. Cu ochii în jos şi soarele reflectat în lentilele ochelarilor.

— încă n-o am..., a început el şi s-a oprit când şi-a ridicat ochii şi i-a văzut pe cei doi. O!

Pe faţă i-a apărut un zâmbet prudent, apoi a deschis

uşa mai larg, şi umerii au părut că se reataşează de gât. Purta un tricou galben soios şi pantaloni gri de trening. Şi-a ascuns mâinile în buzunare.

— Ce faci aici, Bel? a spus el, iar mărul lui Adam i s-a ridicat şi a coborât greoi. E vreo problemă? Rachel e OK?

— Se simte minunat!

Bel şi-a arătat dinţii în timp ce se uita la holul din spatele domnului Tripp. O pată neagră pe covor, sub tălpile lui goale. O stivă de cutii de carton, aproape la fel de înaltă ca el, plină de cutii goale de bere. Adâncituri fantomatice în metal de la degete.

Profesorul a văzut că Bel se uita la cutii, aşa că a strâns mâna pe uşă şi le-a blocat imaginea.

— Ne întrebam dacă am putea să mai facem un interviu cu dumneavoastră, pentru documentar, a spus ea. Acum, că Ra- chel s a întors, le luăm din nou interviuri tuturor, nu-i aşa, Ash?

— D-da, a tuşit Ash şi a atins-o cu cotul.

— Nu cred că am timp acum, a spus domnul Tripp.

Mirosul stătut de alcool plutea în aerul din jurul lui. Cearcănele vineţii de sub ochi păreau mai explicabile acum, la fel şi culoarea cenuşie a pielii. Bel nu remarcase niciodată semnele până acum.

— Sigur că aveţi, doar câteva minute, a spus Bel.

Domnul Tripp a dat cu degetul peste lentile.

— Tocmai plecam de acasă.

— Nu pare să fie aşa! l-a contrat ea şi şi-a înclinat capul. Şi-apoi, oamenilor o să li se pară ciudat că aţi fost dispus să vorbiţi când toţi o credeau moartă pe Rachel, dar nu şi acum, că e vie. Ca şi cum v-aţi fi bucurat că a murit sau aşa ceva.

A pufnit în râs.

Domnul Tripp clipea, cu ochii măriţi de lentile.

— Asta nu e...

— Cum v-aţi simţit când aţi auzi prima oară că Rachel Price s-a întors din morţi? a întrebat Bel cu degetele împreunate, cum facea Ramsey câteodată.

Domnul Tripp s-a uitat la cameră şi a clipit iar. Şi-a netezit părul.

— Păi, am fost şocat, la fel ca toată lumea. Mi s-a părut că trebuie să fie o greşeală, că e vorba de o altă femeie. Pe urmă, când am văzut-o la şcoală după vreo două zile, m-am... bucurat. M-am bucurat mult să ştiu că trăieşte. Nu credeam că e posibil. Dar iată că uneori, chiar şi după un eveniment îngrozitor, oamenilor buni li se întâmplă lucruri bune!

Oamenii buni nu-şi puneau la cale propria dispariţie şi nu-şi obligau familiile să treacă prin iad.

— Cât de apropiat eraţi de Rachel înainte de dispariţie? a spus Bel, conştientă de prezenţa lui Ash în spatele ei. Petreceaţi timpul împreună în afara şcolii?

Ochelarii domnului Tripp i-au alunecat pe nas.

— Nu prea. îmi era colegă şi mi-ar plăcea să cred că eram prieteni, dar nu ne vedeam în afara şcolii.

— Serios? Nici măcar *chiar* în faţa ei?

— Ce vrei să spui?

— Aţi condus-o vreodată cu maşina acasă? Aţi stat vreodată împreună în maşină?

Profesorul strângea din dinţi.

— Nu! a răspuns. Nu a fost niciodată în maşina mea.

Mincinosul!

Bel şi-a umflat obrajii cu aer.

— Ciudat! Mătuşa mea, Sherry, a văzut-o pe Rachel

urcând în maşina dumneavoastră cu doar câteva zile înainte să dispară.

— Cred că se însală.

>

— Sau poate dumneavoastră minţiţi, a spus Bel, zâmbind fără să-şi arate dinţii. Suspect, nu credeţi? Dat fiind că tot dumneavoastră aţi fost prima persoană Ia locul faptei când a dispărut Rachel, adică aţi fost cel care m-a găsit. Amprentele dumneavoastră erau peste tot în maşină. Asta pentru că aţi ajutat-o să dispară? Ştiţi unde a fost în tot acest timp? Mai sunteţi îndrăgostit de ea?

Ash s-a încordat.

Ceva s-a schimbat pe faţa domnului Tripp: şi-a împins bărbia în afară şi s-a încruntat, cu ochii eclipsaţi de sprâncene.

Bel a aşteptat, gata de luptă. Oare el nu ştia că-şi petrecuse toată viaţa luptând?

— Ne vedem luni dimineaţă, Annabel! a spus el încet, printre dinţi.

Ca o ameninţare.

Apoi a făcut un pas în spate, s-a mai uitat o dată la cameră şi le-a trântit uşa în nas, un tunet fără furtună.

DOUĂZECI ŞI PATRU

— AI FOST PLECATĂ TOATĂ ZIUA, A SPUS TATA DE PE FOTOLIU în timp ce-şi sprijinea berea pe umăr.

— Şi tu la fel! i-a întors-o Bel.

— E nebunie la serviciu în perioada asta, puştoaico.

Nu şi-a luat ochii de la televizor.

Ei bine, aşa era şi acasă.

— S-a întâmplat ceva azi?

Bel a ezitat. La ce se referea? Se întâmplaseră multe azi, dar nimic de care să ştie şi el.

— Eu nu..., a început Bel.

— S-a spart cana.

El s-a uitat, în sfârşit, la ea.

— Cana mea preferată.

— Cu Moş Crăciun?

— A trebuit s-o arunc. A spart-o una din voi?

Lui Bel nu-i plăcea să fie inclusă cu Rachel în acel „voi”. Dar Bel băuse din acea cană dimineaţă; Rachel îi făcuse o cafea şi încă nu învăţase că aceea era cana tatei. Oare o spărsese Bel? Nu-şi amintea, băuse cafeaua în viteză, grăbindu-se să scape de Rachel. Mai făcuse şi altă dată asemenea lucruri – fusese neatentă, uitucă. Numai dacă nu cumva Rachel *ştia* că era cana

preferată a tatei şi o spărsese intenţionat, ca să-l îndepărteze şi mai tare în fiecare zi.

Bel s-a aşezat.

— Nu ştiu, îmi pare rău, tată! O să-ţi cumpăr alta.

— Nu contează! a spus el.

Dar conta.

— Trebuie să vorbim.

Tata s-a sprijinit pe telecomandă şi a pus televizorul pe pauză.

— Tocmai m-a sunat directorul de la şcoală. Spune că te-ai dus azi acasă la un profesor. Domnul Tripp. Că l-ai hărţuit.

Lui Bel i s-au întunecat ochii şi i s-a strâns stomacul.

— Pârâciosul dracului! a scuipat ea, văzându-l cu ochii minţii şi imaginându-şi că-i stâlcea ochelarii sub picioare.

— Se pare că ai pus întrebări ciudate despre Rachel. Ce se întâmplă, puştoaico? a întrebat tata cu mâinile nemişcate în poală.

Bel fusese descoperită.

Dar era OK. Nu avea destul dovezi să meargă la poliţie, dar avea destule pentru tata. El era mereu de partea ei. Bel s-a uitat spre scări.

— Unde-i Rachel?

— Face baie.

Bel şi-a încleştat degetele şi a vorbit mai încet.

— Cred că minte, tată. Despre tot.

Tata s-a aşezat mai drept pe scaunul care a scârţâit sub el.

— Despre dispariţie, despre reapariţie. Le-a pus la cale. Nu cred că a răpit-o cineva. Există neconcordanţe în povestea ei, lucruri pe care n-ar fi trebuit să le ştie

dacă şi-ar fi petrecut ultimii şaisprezece ani într-o pivniţă. A fost în North Conway acum câteva luni, afară, în libertate, şi şi-a cumpărat haine la fel cu cele în care era îmbrăcată când a dispărut. Totul a fost plănuit. Cred că domnul Tripp ştie ceva. Rachel minte, tată, şi nu ştiu ce vrea, dar trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu adevărat ca să putem...

— Suficient, Bel! a spus el blând, dar ferm, tăindu-i vorba. Am discutat deja despre asta. Rachel nu minte.

— Dar...

— Nu vreau să aud! a zis el în timp ce dezlipea eticheta de pe sticlă. Rachel a spus adevărul despre ce i s-a întâmplat. Normal că l-a spus; cum altfel ar fi putut să fie plecată atâta vreme?

Privirea lui s-a înăsprit, iar eticheta s-a desprins de pe sticlă cu un sunet strident.

— Crede-mă, o cunosc mai bine decât o cunoşti tu! Eu o cred, OK, puştoaico? Ar trebui să fie suficient şi pentru tine. Vreau să renunţi la chestia asta! Te rog?

Un pumn în burta ei, urme de degete în nodul acela, urme care nu dispăreau. Tata trebuia să fie de partea ei. Cum era posibil ca el să nu-şi dea seama?

— Ştii că ceva nu e-n ordine, a încercat ea, disperată. Nu mai eşti acelaşi om de când s-a întors, eviţi să stai acasă, munceşti tot timpul. Abia dacă te-am văzut!

Tata a oftat.

— Lucrurile sunt complicate. Aşa e viaţa reală, puştoaico! A trecut doar o săptămână, e nevoie de mai mult timp să te obişnuieşti cu un eveniment care îţi dă viaţa peste cap. Pentru mine, şi pentru tine. Te rog, Bel,

las-o baltă! Nu faci decât să complici situaţia. Promiţi?

Bel făcuse deja o promisiune; să scape de Rachel, să se întoarcă la viaţa lor, aşa cum era înainte ca Rachel să revină şi să strice totul, când ea şi tata erau fericiţi. Bel îl alegea pe el. Era constanta ei, cel care nu avea să plece niciodată. Pe el avea să-l aleagă mereu. Dar el nu-i cerea să aleagă, îi cerea să renunţe, să o accepte pe Rachel şi să facă o nouă promisiune.

Poate că era posibil să trăiască toţi trei în casa asta, împreună.

Bel trebuia să încerce, pentru că tata era cel care o rugase. Tata o credea pe Rachel; şi asta ar fî trebui să fie suficient pentru ea. Ar fi trebuit.

Bel s-a dezumflat, dar nodul din stomac a crescut şi s-a strâns şi mai tare.

— OK! a spus ea încet. Promit!

Tata i-a zâmbit şi a ridicat berea ca un salut trist.

— Directorul Wheeler a spus că azi erai cu cineva din echipa de filmare.

— Da! a răspuns Bel. Cu Ash. Asistentul cameramanului.

Tata a tuşit.

— Eu aş fi mai atent în locul tău, dacă e OK să îţi petreci timpul cu el. Oamenii ăştia încearcă să spună cea mai interesantă poveste, să o facă senzaţională, şi se folosesc de noi pentru asta. Orchestrează situaţii tensionate în care ştiu că vom reacţiona în faţa camerei. încearcă să te manipuleze, puştoaico, cu toate chestiile astea despre Rachel. Cred că ar fi mai bine să nu te mai întâlneşti cu Ash de una singură.

Bel a respirat adânc.

— Probabil ai dreptate! a zis, pentru că tata avea

mereu dreptate.

Oricum, Ash începea să se apropie prea tare. Trebuia să existe un motiv pentru care era singurul care o credea în privinţa lui Rachel, nu-i aşa?

— încerc doar să te protejez.

Tata a întins mâna după telecomandă şi a rămas cu degetul pe buton.

— Putem face mâine ceva împreună? l-a întrebat Bel repede, înainte ca el să pornească iar televizorul. Noi doi. Poate şi Rachel. Noi trei. O drumeţie sau ceva? Mi-ai lipsit!

El nu avea cum să-şi dea seama, dar acesta era unul dintre lucrurile cel mai greu de spus, să dezvălui tot, să-ţi deschizi pieptul coastă cu coastă, să-ţi arăţi inima cum bate, nepăzită. Se străduia.

Un zâmbet a înseninat figura tatei.

— Sigur, puştoaico! Orice vrei tu!

La etaj s-a auzit cum se deschide uşa de la baie. Paşii moi pe , care Rachel îi facea cu tălpile goale în timp ce mergea pe covor. Ei doi aici jos, iar ea acolo sus. Oare Rachel auzise ce vorbiseră, ce spusese Bel despre ea? încerca să tragă cu urechea? Poate că...

Nu, încetează! Bel încerca s-o lase baltă.

încerca din răsputeri s-o lase baltă şi să ignore senzaţia aceea neplăcută din stomac.

Bel şi-a ţinut respiraţia şi a aşteptat, ascultând. Apoi a auzit: clicul uşii de la camera de oaspeţi când s-a închis şi dublul clic când Rachel s-a încuiat înăuntru.

DOUĂZECI SI CINCI

BEL S-A TREZIT BRUSC CU CEVA TARE ÎN OBRAZ. O FAŢĂ STĂTEA la câţiva centimetri deasupra ei în lumina difuză a dimineţii.

A clipit şi la fel a făcut şi cealaltă persoană.

Bel a bolborosit şi s-a frecat la ochi ca să se trezească.

— Bună, somnoroaso! a zis Carter, care stătea pe pat şi o trăgea pe Bel în golul format de corpul ei în saltea.

— Credeam că eşti nenorocita de Rachel.

Bel şi-a dus mâna la piept, ca şi cum aşa ar fi reuşit să îşi aşeze inima la loc.

— Tocmai mi-ai dat una în gură? a întrebat, întinzând limba uscată să verifice.

— Tu mereu îmi dai câte una, a spus Carter cu spatele la ea.

— Nu în gură şi nu când dormi, ciudato!

Bel i-a tras un picior, o lovitură amortizată de pilotă.

— Poate am avut o influenţă proastă asupra ta.

— Te-am strigat de două ori şi nu te-ai trezit, aşa că a trebuit să iau măsuri drastice.

— îţi arăt eu ţie măsuri drastice!

Bel i-a tras iar şuturi cu ambele picioare până când Carter a căzut de pe pat.

S-a ridicat cu bareta rucsacului galben în mână, mai mult târându-l pe jos.

— Cum a fost ieri la balet? a întrebat Bel în timp ce-şi aduna părul electrizat în coadă.

— Bine! a zis Carter scurt, ca să-i taie vorba. M-am gândit să ne petrecem timpul împreună azi. Mama mă scoate din minţi.

Carter nu ştia adevăratul sens al acestei expresii.

— Mă gândeam că poate facem fursecuri cu Rachel sau ceva, a continuat ea. Sau poate mergem la film. Te rog, distrează-mă!

Bel a coborât din pat.

— Eu şi tata voiam să mergem în drumeţie azi. Poţi să vii cu noi dacă vrei.

Şi-a luat hanoracul mototolit de pe jos şi l-a îmbrăcat.

— E jos?

— Nu l-am văzut.

Carter s-a dus spre uşă.

— Rachel e acolo. A spus că s-ar putea să încerce nişte clătite în dimineaţa asta.

— Pare ameninţător!

— Bel! a zis Carter şi i-a tras un ghiont în coaste.

Au coborât scările împreună, iar Bel a împins-o pe Carter în faţă ca pe un scut când au intrat în bucătărie şi au auzit zgomotele de la aragaz.

— ’Neaţa, An-ah-Bel, aproape mi-a ieşit de data asta! a zis Rachel şi a ridicat cu grijă marginea unei clătite noduroase, după care s-a întors să le zâmbească.

Rachel părea obosită şi avea cearcăne mai închise

sub ochi, de parcă zăvorul de la uşă nu o ajutase şi tot nu dormea bine.

— 'Neaţa!

Bel şi-a trosnit oasele de la gât. Ea, pe de altă parte, dormise prea bine.

— Cafeaua e în ibric, serviţi-vă! a spus Rachel. Carter, vrei şi tu clătite?

— Da, Rachel, te rog!

Carter a zâmbit şi s-a aşezat la masă. Dar zâmbetul îi şovăia.

— D-dacă e OK?

— Sigur că e OK. Poţi chiar să guşti din prima serie.

Rachel a pus clătitele pe o farfurie pregătită.

— Unde-i tata? a întrebat Bel şi a turnat cafea în cana ei preferată, simplă, cu un *B* galben – *B* de la Bel, nu *A* de la Anna.

— Nu l-am văzut.

Rachel s-a întors spre tigaie şi a mai turnat compoziţie.

— E acasă?

— Nu cred!

Bel nu avea încredere în răspunsul ei.

— Tată? a strigat ea şi s-a dus spre scări. Tată?! a strigat iar. Nimic.

— Nu-i aici!

Bel s-a întors în bucătărie, iar Rachel i-a dat o farfurie cu trei clătite şi fulgi de ciocolată.

Poate se dusese să ia sandviciuri pentru drumeţie. Bel s-a aşezat şi a scos telefonul din buzunar. Niciun mesaj de la tata. Doar unul de la Ash: *Sâ-mi spui dacă vrei să facem ceva azi!* N-ar fi trebuit să-i dea numărul ei; făcuse o greşeală. Tata avea dreptate: nu putea să

aibă încredere în echipa de filmare.

A luat o înghiţitură, dar compoziţia i s-a transformat într-o pastă groasă în gura uscată. A înghiţit şi s-a ridicat, iar scaunul a scârţâit pe gresie.

— Unde te..., a început Rachel, care tocmai se aşeza.

Bel nu i-a răspuns, doar s-a îndreptat spre uşa de la intrare, căscând şi întinzându-se, în timp ce nodul din stomac îşi făcea simţită prezenţa. A deschis uşa şi a rămas în prag, apoi s-a uitat pe stradă, de parcă l-ar fi putut invoca pe tata dincolo de linia
orizontului. Avea să se întoarcă de la magazin dintr-o clipă în alta, dacă acolo se dusese. Strada era liniştită, prea liniştită, de parcă lipsea ceva: nu era nicio dubă de la ştiri parcată afară. Nici măcar una. Rachel Price ajunsese oficial o ştire veche după opt zile. Era începutul sfârşitului?

Bel a zărit altceva, ceva ce nu lipsea, deşi ar fi trebuit. Maşina tatei. Era chiar acolo, parcată în faţa garajului, în locul obişnuit, în timp ce maşina lui Rachel era în interior. însemna că... nu se dusese la magazin.

— Tată?! a strigat Bel din nou în casă şi a închis uşa.

— Annabel, ţi se răceşte micul-dejun! s-a auzit vocea lui Rachel.

Bel s-a apropiat, dar a rămas în prag, nici în bucătărie, nici afară.

— Nu înţeleg! a şoptit ea mai mult pentru sine. Maşina tatei e aici, dar el nu e.

— Mănâncă-ţi clătitele, altfel le mănânc eu! a zis Carter, legănându-şi picioarele în timp ce se înfrupta.

— L-ai văzut în dimineaţa asta? a zis Bel şi s-a uitat

la Rachel.

— Nu! a spus ea şi a înghiţit în sec. Probabil a plecat înainte să mă trezesc. N-am auzit nimic.

— Dar maşina lui e aici.

Rachel a împărţit clătita în jumătate.

— Poate avea planuri cu cineva.

— Avea planuri, a spus Bel. Cu mine! Trebuia să mergem în drumeţie azi. Mi-a promis.

Amândoi făcuseră o promisiune aseară, iar Bel o respecta pe a ei. Atunci, el unde era?

L-a sunat, ţinând telefonul prea apăsat pe ureche.

Nici măcar nu a sunat:

— „Bună, aţi sunat la... *Charlie Price”* a intervenit vocea lui, aspră, înregistrată, „care nu vă poate răspunde momentan. Va rugăm să lăsaţi un mesaj după semnalul sonor!”

— Ce ciudat! A răspuns direct mesageria.

Bel a deschis conversaţia cu el şi i-a scris: *Tată, unde eşti? Sună-mă!*

Mesajul nu s-a trimis, iar bula albastră a rămas să plutească în eter, blocată undeva între telefonul ei şi al lui.

— An... B-Bel, clătitele tale!

— Nu mi-e foame!

Bel s-a întors cu spatele. Nu avea loc în stomac, nodul se răsucea şi creştea, hrănindu-se cu fiecare idee negativă şi o singură întrebare: unde era tata?

S-a aşezat în fotoliul lui şi a aşteptat.

A mai încercat un număr.

— Bună, Atelierul Bryson, Gabe la telefon! Cu ce vă

pot ajuta?

Bel şi-a dres glasul.

— Bună, Gabe! Sunt Bel Price, fiica lui Charlie.

— Bună, Bel! Ce mai faci? a întrebat Gabe, iar vocea i-a şuierat printre dinţi.

— Mă întrebam dacă tata e acolo, dacă lucrează azi. A spus că va fi acasă, dar nu-l găsesc.

Două respiraţii şuierătoare au pătruns prin difuzor în urechea ei.

— Tatăl tău nu a venit azi. De obicei, nu lucrează în weekend.

— Da, a zis Bel, ronţăindu-şi degetul mare. Dar aţi fost ocupaţi, ieri a lucrat până târziu şi aşa a fost toată săptămâna, aşa că m-am gândit...

— Mai degrabă, a plecat devreme. Probleme de familie, aşa mi-a spus, a răspuns Gabe în timp ce se auzea zgomotul unei unelte scăpate din mâini. Nici ieri nu a venit. Dar, hei, dacă-l văd, îi spun să te sune, OK?

— D-da, mersi!

Bel s-a uitat lung la telefon înainte să închidă. S-a uitat şi după ce a închis.

Tata nu se dusese ieri la serviciu şi nici nu lucrase până târziu toată săptămâna, aşa cum spusese când ratase cina în fiecare seară. Lui Bel îi zicea că e la serviciu, iar la serviciu zicea că e acasă. Aşadar, unde fusese de fapt şi unde era acum?

— Tot nu reuşeşti să dai de el? s-a auzit vocea lui Rachel în spate, facând-o să tresară.

Bel a clătinat din cap.

— Păi... am putea merge noi în drumeţie, tu, eu şi Carter, a propus Rachel. Dacă asta voiai să faci azi. Am

putea merge pe traseul Minei Mascot.

— Acolo sunt bariere acum, a spus Carter, care s-a aşezat lângă Bel şi a prins-o la mijloc. Nişte elevi au spart grilajul care bloca intrarea în mină. Eu nu eram acolo, a clarificat şi a ridicat mâinile să se apere.

— Duceţi-vă voi! a spus Bel ca să iasă din ecuaţie. Eu o să-l aştept pe tata. A zis că azi e acasă. O să se întoarcă.

Nu avea niciun motiv să creadă asta în afară de faptul că trebuia să se întoarcă, pentru că tata se întorcea întotdeauna. Iar Bel avea să-l aştepte ca să-i demonstreze că are dreptate.

Carter şi Rachel jucau Monopoly. Chipurile, juca şi Bel: învârtea zarul, dar nu se gândea la proprietăţi, mulţumită să stea la închisoare trei ture la rând.

îl suna pe tata din jumătate în jumătate de oră. Mesageria. Mesageria. Mesageria. Mesajul ei tot nu se trimitea. De ce avea telefonul închis? El nu-şi închidea telefonul niciodată.

Carter a plecat, iar Rachel a rămas, zăbovind în preajma ei.

— Sunt sigură că se întoarce mai târziu.

Rachel a întins mâna de parcă voia s-o aşeze pe umărul lui Bel.

Fata a sărit de pe fotoliu ca s-o împiedice.

— Mă duc să-l caut, a anunţat şi a urcat la etaj să se îmbrace.

Bel a trecut pe lângă Royalty Inn şi şcoală, ambele pustii, pentru că era duminică. A mers până la Atelierul Bryson, să vadă dacă nu cumva Gabe se înşelase. Mai

era cineva acolo care muncea, umblând la ceva sub o maşină roşie. Se vedeau doar picioarele şi cizmele.

— Tată?

Bărbatul a ieşit de sub maşină; nu era el.

— Scuze!

A rămas afară şi l-a sunat pe Jeff.

— Ai vorbit cu tata? şi-a întrebat unchiul când acesta a răspuns. De aseară.

— Bună şi ţie! Nu, n-am vorbit. De ce, nu-i acasă?

— Nici la serviciu, a spus Bel. Nu răspunde la telefon.

— Sunt sigur că e în regulă. Nu-ţi mai face griji! a spus Jeff, ceea ce era foarte perspicace din partea lui, pentru că Bel chiar *era* îngrijorată acum, inima îi bătea în gât şi începea să o cuprindă panica.

Unde era? Unde era?

A încercat toate barurile şi cafenelele din Gorham, apoi le-a mai încercat o dată.

— Iar ai venit, eşti minoră, ieşi afară!

A mai trimis un mesaj. L-a sunat din nou, iar corpul a trădat-o, alinându-se când a auzit vocea lui înregistrată spunând „Charlie Price”. Ce proastă era, doar nu era el, cel adevărat, care-i făcea inima să tresalte din nou!

A sunat acasă la bunicul şi l-a întrebat pe Yordan dacă îl văzuse.

— Nu, de vineri seara. îmi pare rău!

Ce era de făcut?

S-a întors spre casă, în cazul în care trecuseră unul pe lângă altul, unul plecând, altul venind. Ramsey era pe stradă, în faţa hotelului, când a ajuns acolo, şi îşi încheia fermoarul.

— Bună!

Pe faţa lui a apărut un zâmbet familiar şi mult prea prietenos.

— Ce coincidenţă! Ai o secundă?

Nu, nu avea!

— Scuze, nu pot! a răspuns şi a trecut în viteză pe lângă el. îl caut pe tata!

— De ce? a plutit vocea lui în urma lui Bel. A dispărut?

A spus-o ca pe o glumă, dar pe Bel a oprit-o în loc, pentru că acesta era cel mai mare coşmar al ei.

— Nu! a strigat ea. Probabil e acasă.

Nu era acasă.

A mai aşteptat o oră. Apoi încă una. Răspundea monosilabic Ia întrebările lui Rachel în timp ce se uita la uşa de la intrare, sperând să se deschidă.

— Sunt convinsă că se întoarce la cină, a spus Rachel cu ochii la mâinile lui Bel, care îi jucau în poală şi apăsau pe nodul din stomacul ei. îţi place somonul?

La şapte, Bel a intrat în camera tatei.

Patul era nefăcut. Nu era ceva neobişnuit; tata lăsa deseori cearşafurile încurcate şi se vedea clar pe unde coborâse din pat. Bel şi-a trecut degetele peste perna lui, de parcă l-ar fi simţit prin material. Unde plecase după ce coborâse din pat azi-dimineaţă, ce era în mintea lui?

Pe urmă, s-a dus la şifonier. S-a uitat la umeraşe: unele erau goale şi s-au legănat când a dat cu mâna peste ele, dar puloverele şi cămăşile acelea erau probabil în coşul de rufe. Mai dispăruse ceva. Geanta de voiaj din pânză kaki a tatei, pe care o folosea ori de câte ori plecau împreună în weekend. Geanta nu mai era la locul obişnuit pe podeaua şifonierului. Nici în

celelalte locuri obişnuite. Nu era aici.

— Futu-i!

Nodul dădea să iasă din stomacul lui Bel şi căuta alte locuri moi în care să se instaleze.

Unde era geanta? Tata n-ar fi putut să-şi facă bagajul, pentru că ar fi arătat ca un om care voia să plece. Iar tata n-ar fi făcut asta. Tata nu pleca.

— Ai găsit ceva? a întrebat-o Rachel de la parter.

- Nu!

Bel a ignorat-o şi i-a evitat privirea.

S-a dus la bufetul din hol, unde tata îşi ţinea cheile şi portofelul. Portofelul nu era acolo, dar cheile – de la maşină şi de la casă – da. Bel le-a luat în mână să se asigure şi s-a uitat lung la inel: o poză cu ei doi zâmbind, la Story Land, când împlinise ea doisprezece ani. Tata nu-şi luase maşina, dar avea nevoie de chei ca să se poată întoarce acasă când era pregătit, nu?

Bel a deschis sertarul bufetului. Hârtii şi facturi. A băgat mâna până în colţul din spate, unde păstrau paşapoartele.

Era un singur paşaport acolo. Bel a verificat, pipăind în restul sertarului. A scos paşaportul şi a deschis la pagina cu fotografia. *Annabel Price* şi faţa ei împietrită care privea spre obiectiv.

Unde era paşaportul tatei? Ar fi trebuit să fie aici, lângă al ei.

Nu, nu, nu! Nodul se răsucea şi trăgea de firele îngropate adânc, iar degetele lui Bel zvâcneau în acelaşi ritm cu el. Inima îi bătea panicată, din ce în ce mai tare.

Ceva nu era în ordine. Ceva nu era deloc în ordine.

— Eşti gata de cină?

Nu, pentru că îl aştepta pe tata. Nu avea cheile de la casă, deci trebuia să-i dea cineva drumul înăuntru. Bel avea să-l aştepte chiar aici, lângă uşă, ca să îi dea drumul.

Se uita pe fereastră la strada tot mai întunecată, cu faţa lipită de jaluzele şi întorcându-şi ochii după fiecare mişcare: o femeie care îşi plimba câinele care avea zgardă cu luminiţe verzi, un copil pe scuter, un copil mai mare alergând după primul, un bărbat care mergea grăbit şi trăgea de cozorocul şepcii.

Bel s-a uitat la ceas pe telefon. Avea să se întoarcă până la nouă, când era cina, cu un zâmbet lejer şi cu o explicaţie şi mai lejeră despre unde fusese şi de ce avea telefonul închis. Ora nouă era termenul-limită; trebuia să se întoarcă până atunci.

Dar a trecut şi acela.

— Vrei să-ţi încălzesc mâncarea, Anna-scuze-Bel? Ar trebui să te aşezi.

Bel a aşteptat până la 21.59.

Pe urmă, şi-a deblocat telefonul şi a sunat la alt număr.

Numărul lui Dave Winter, şeful poliţiei.

Sunetul a străbătut-o pe Bel şi a răsunat în pieptul ei gol, apoi a scos un clic când a zis:

— Bună seara, sunt Bel, Annabel Price! Tata a dispărut!

DOUĂZECI SI SASE

— LIPSEŞTE ŞI PAŞAPORTUL?

Dave Winter s-a uitat la ea peste masă şi a bătut cu pixul în carneţel, facându-l să capteze intermitent razele soarelui de dimineaţă.

— Da, am căutat peste tot, a răspuns Bel cu răsuflarea tăiată de la atâtea explicaţii. Dar încerc să vă spun că tata nu ar pleca. Credeţi-mă! I s-a întâmplat ceva, ceva rău.

— Şi se pare că şi-a făcut bagajul? Lipsesc haine? Portofelul?

- Da!

Bel s-a agăţat de cuvântul acela, împrumutând şerpii mătuşii Sherry. îşi strângea mâinile alternativ şi lăsa semiluni în carne cu unghiile.

— Dar repet, nu m-ar părăsi niciodată. Nu-i stă deloc în fire – asta mă întrebaţi, nu? Asta au spus toate ştirile acelea despre Rachel pe atunci. I s-a întâmplat ceva rău şi vreau să îl declar dispărut. Trebuie să-l căutaţi! E urgent! Deja aţi aşteptat prea mult – ar fi trebuit să facem asta aseară.

Dave Winter a oftat şi a închis pixul.

— Annabel, înţeleg că ţie ţi se pare o urgenţă. Dar, ca adult, tatăl tău are dreptul să dispară fără să-şi anunţe familia, dacă asta vrea să facă. îţi spun, toate semnele arată că a plecat de

bunăvoie, nu e niciun indiciu că s-a întâmplat ceva rău. Bagajul e făcut, paşaportul şi portofelul au dispărut.

Bel a clătinat din cap.

— Cineva vrea să credem asta. De ce nu şi-ar fi luat maşina dacă s-ar fi hotărât să plece?

Dave a oftat din nou, şi-a luat pixul şi a dat câteva pagini înapoi.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— Sâmbătă seara, la ora zece, când m-am dus la culcare.

Bel s-a aplecat în faţă şi şi-a desprins palmele una de alta.

— Nu ştiu când a dispărut, la un moment dat înainte să se facă dimineaţă. Dar asta înseamnă că au trecut aproape 36 de ore de când a fost văzut ultima dată. Nimeni nu a vorbit cu el, iar telefonul a fost tot timpul închis. Trebuie să începeţi căutările. Acum!

Piciorul i s-a lovit de tăblia mesei, la doar nouă zile de când fusese aici ultima oară şi vorbise despre o reapariţie, nu o dispariţie. Roata se întorcea şi taberele se schimbau din nou. Iar Dave Winter nu voia să o asculte.

— Nu sunt sigur că pot să fac ceva.

— Ce vreţi să spuneţi?

Bel s-a îndreptat şi şi-a încleştat fălcile, în timp ce nodul din stomacul ei scotea scântei.

— Puteţi face exact ce-aţi făcut ultima oară când unul dintre părinţii mei a dispărut. Să-l căutaţi. Să-i urmăriţi telefonul. Să scoateţi câinii. Să faceţi toate astea.

— Nu pot să încep o anchetă pur şi simplu, a zis el, încercând în van să se arate înţelegător. Dispariţia mamei tale a fost diferită; împrejurările erau suspecte şi era clar că era în pericol. Tatăl tău, un bărbat în toată firea, are dreptul să plece o zi sau două de acasă dacă vrea. E de înţeles, dată fiind situaţia. Probabil că întoarcerea lui Rachel nu a fost uşoară pentru familia voastră. Domnişoara Nelson mi-a spus că vineri a părut că a izbucnit o ceartă în familie. L-a văzut pe tatăl tău plecând furios pe stradă. E doar stresat; probabil îşi descarcă nervii. Sunt sigur că se întoarce peste câteva zile.

Bel a lovit cu pumnul în masă şi a făcut paginile carneţelului să tremure.

— Vă înşelaţi! V-aţi mai înşelat o dată; aţi spus aseară că probabil o să se întoarcă. Dar nu s-a întors. A păţit ceva. împrejurările *sunt* suspecte şi *este* în pericol.

— Cine îl pune în pericol?

— Rachel!

Nodul din stomacul ei a explodat, la fel şi Bel, fiindcă promisiunea făcută tatei era spulberată şi uitată.

— Are legătură cu Rachel! S-a întors doar de o săptămână şi acum tata a dispărut? Au legătură. Are ceva de-a face cu ea.

Nu doar ceva; totul avea legătură cu ea. Rachel era o mincinoasă; îşi orchestrase dispariţia, iar acum îl făcuse şi pe tata să dispară. Bel ar fi trebuit să acţioneze mai bine, mai repede, să găsească dovezi şi să o scoată pe Rachel din viaţa lor. Acum era posibil

să fie prea târziu; tata dispăruse deja şi probabil că se întâmplase ce era mai rău. Ultimul lucru pe care o rugase să-l facă era să aibă încredere în Rachel, iar acum Rachel i-l răpise.

— Sunt sigur că *are* legătură, a spus Dave. A fost un eveniment fără precedent că Rachel s-a întors după atâta timp în care s-a presupus că e moartă. Şi stresul care apare când ştii că bărbatul care a luat-o e încă în libertate. Cred că *şi eu* aş avea nevoie de o pauză dacă ar fi fost vorba de mine.

— Tata nu a plecat! a strigat Bel şi a bătut cu pumnii în masă.

— Annabel, trebuie să te c...

— Nu-mi spuneţi să mă calmez! s-a răstit ea.

L-a luat în vizor cu ochii, proiectând focul asupra lui.

— *Trebuie* să vă faceţi treaba! Să completaţi declaraţia aceea pentru persoane dispărute şi să-l căutaţi.

*

Dave a deschis gura fără niciun sunet, pregătindu-se să mai ofteze o dată. Furia nu îl motiva, dar poate îl motiva altceva.

— îi sunteţi dator, a spus Bel ameninţător, cu voce joasă, îi sunteţi dator şi o ştiţi prea bine. V-aţi mai înşelat o dată în privinţa lui. Eraţi convins că el o ucisese pe Rachel. L-aţi arestat şi l-aţi pus să treacă printr-un proces. V-aţi înşelat şi l-aţi făcut să treacă prin iad. Asta e o şansă să faceţi ce se cuvine. îi sunteţi dator. Va rog! Ajutaţi-mă să-l găsesc!

Dave a rămas cu gura căscată, dar avea o scânteie în ochi şi un zvâcnet în umeri.

— OK! a spus el încet şi a bătut darabana în masă cu degetele ca nişte păianjeni care dansau. Am nevoie de o declaraţie scrisă din partea ta pentru raport. Am nevoie de toate detaliile despre el: numărul de telefon şi furnizorul. Vor trece câteva zile până obţinem citaţia pentru acces la toate informaţiile. Am nevoie de conturile bancare, dacă le ai prin documentele de acasă.

— Da! a spus Bel cu respiraţia tăiată din nou.

Şi cu un nou sentiment: speranţă. Era o speranţă mică, fragilă, cu care şi-a hrănit nodul din stomac.

— Asta pot să fac! Chiar acum!

— Trebuie să te însoţească un poliţist acasă pentru cercetări. Şi avem nevoie de o declaraţie şi de la Rachel.

— Mulţumesc! a spus ea, cu gâtul uscat şi iritat.

Şi ochii îi erau uscaţi şi iritaţi, de la reprizele de somn agitat cărora li se împotrivise toată noaptea,

pentru că pândise uşa toată noaptea de teamă să nu o atace Rachel şi pe ea.

Dave s-a ridicat de la masă şi a lovit o dată cu degetele în ea.

— Nu-mi mulţumi! a spus el, apoi şi-a dus carneţelul la piept, cu ochii trişti şi obosiţi. Cum spuneai, îi sunt dator!

Bel a dat din cap. Toţi îi erau datori.

*

Bel nu s-a dus acasă până nu s-a întunecat afară. A închis uşa de la intrare şi a tresărit când sunetul zăvorului a dat-o de gol. Acasă, numai că nu se mai simţea acasă; aerul era diferit, i se oprea în urechi şi amplifica fiecare scârţâit şi oftat pe care îl făceau casele de obicei. Şi cele pe care nu le făceau, cum ar fi paşi înăbuşiţi şi furişaţi în living.

Rachel şi-a scos capul de după colţ, apoi a ieşit de tot şi a surprins-o pe Bel în hol.

— An-B-Bel! Unde ai fost?

Bel şi-a scos haina.

»

— La Jeff şi Shery. Tu unde ai fost? i-a întors-o.

Rachel a strâmbat din buze, un gest care i-a făcut bărbia să pară mai ascuţită.

— După ce poliţiştii au terminat de căutat aici, m-am dus să dau declaraţia şefului poliţiei – i-am spus când l-am văzut ultima oară pe Charlie, adică înainte să fac baie în seara aceea. N-am auzit când a plecat, dar trebuie să fi fost în timpul nopţii.

Bel a făcut un pas în faţă şi a forţat-o pe Rachel să facă unul înapoi ca să-i dea voie să treacă.

— Credeam că nu dormi bine, a spus ea şi s-a dus la bucătărie. Rachel s-a luat după ea.

— E ciudat că n-ai auzit nimic.

Folosea o minciună ca să descopere alta.

Bel a deschis frigiderul şi a scos o cutie cu suc de mere cumpărat de Rachel. Spunea că îi lipsise cât fusese în pivniţa aceea.

— Probabil nu a făcut zgomot, a spus Rachel din dreptul uşii.

— Probabil,

Bel a luat o gură direct din cutie.

Rachel nu a reacţionat.

— O să fie bine! a spus în schimb. îţi promit!

Bel şi-a dat capul pe spate şi a golit cutia, apoi s-a şters la gură cu mâneca.

— Unde ai fost în restul zilei? Nu durează şase ore să dai o declaraţie.

— Am mers cu maşina, a răspuns Rachel, în locurile pe unde credeam că ar putea fi. L-am căutat.

Bel a strâns cutia de carton până a stâlcit-o. A aruncat-o în coşul de gunoi, peste un pahar roşu de plastic pentru cafea, unul cu o vacă desenată care-şi ţuguia buzele şi sufla peste o cană aburindă. Probabil Rachel se oprise la o cafenea în timp ce *îl căuta pe tata.*

— Deci nu l-ai găsit?

Bel s-a învârtit pe loc.

Rachel intrase în bucătărie în timp ce Bel era cu spatele, păşind încet pe podea. îşi dădeau târcoale, înaintau şi se retrăgeau. Se pregăteau.

— Nu, nu l-am găsit, a răspuns Rachel.

Bel a privit-o în ochi.

— Eu o să-l găsesc. O să-l găsesc şi o să-l aduc acasă!

A spus-o ca pe o promisiune, dar în realitate era o ameninţare.

Rachel a clipit.

— Avem rizoto la cină. îţi place rizoto?

— Am mâncat deja.

*

DOUĂZECI SI ŞAPTE

> 5

CINEVA A SUNAT LA UŞĂ, IAR SONERIA A SCOS UN URLET CARE a sfâşiat casa în două, apoi a înaintat de-a lungul faliilor, pro- vocându-le să se prăbuşească.

— Răspund eu!

Bel a coborât în grabă ca să revendice partea aceea de casă. Poate că Rachel se mişca repede, dar ea se putea mişca şi mai şi.

A deschis uşa şi l-a văzut pe Dave Winter în prag, în uniforma neagră.

— Annabel! a strigat un reporter din stradă. De ce crezi că tatăl tău a dispărut?

Acelaşi individ pe care Bel îl trimisese la dracu’ mai devreme, direct la microfonul întins spre ea.

Dubele albe se întorseseră ieri când se aflase că Charlie Price dispăruse la doar o săptămână după ce soţia lui se întorsese din morţi. Un părinte venise, altul plecase, o familie cu uşă turnantă. O poveste grozavă, dat fiind că acum erau şapte dube lângă trotuar, printre care şi BBC. „O sursă apropiată familiei”

anunţase presa. Probabil era bunica Susan; o făcuse şi altă dată şi era o nenorocită care şi-o trăgea cu caii.

— Părăsiţi proprietatea, domnule! Nu mă faceţi să vin până acolo! a strigat Dave, dând din mâini în timp ce împingea hoarda de jurnalişti gălăgioşi.

— Bună ziua! a spus Bel cu ochii la gâtul lui răsucit şi roşu.

El a întors capul, strângând din buze.

— Annabel! Bun, eşti aici. Mama ta este şi ea acasă? Am informaţii noi.

Lui Bel i-a tresăltat inima şi i s-a oprit în gât. Era bine dacă avea informaţii noi? Sau era cel mai oribil lucru posibil?

— Intrati!

l-a făcut semn să intre, sperând că avea să se mişte mai repede, în timp ce nodul din gâtul ei se învârtea şi muşca de fiecare dată încă o bucată din ea.

— Bună, Rachel! a spus Dave, iar colţurile gurii lui s-au ridicat într-un fel de zâmbet.

Ar fi zâmbit dacă venise să le spună că-l găsiseră pe tatăl ei mort? N-ar fi zâmbit dacă era mort, nu? Futu-i!

Bel a căutat şi alte semne pe faţa lui, la fel şi pe a lui Rachel. Ştia deja ce urma Dave să le spună? Dacă Rachel îl ucisese, Bel avea s-o ucidă pe ea; încă o promisiune.

— Vreţi o cafea sau...? s-a oferit Rachel.

>

— Ce e?

Bel nu mai putea să aştepte. Tata lipsea deja de aproape patru zile şi de fiecare dată intra mesageria pe telefonul lui: *Aţi sunat la Charlie Price,* deşi el nu era de găsit.

Dave şi-a băgat mâinile din buzunare.

— Câteva lucruri. Am depus o citaţie pentru convorbirile de pe telefonul tatălui tău. încă mai aşteptăm, pentru că astfel de lucruri nu se rezolvă peste noapte.

Dave şi-a scos o mână din buzunar şi a lăsat-o să atârne pe lângă corp.

— Dar am reuşit să accesăm contul lui bancar.

— Şi? a întrebat Bel ca să-l forţeze să-i spună ei mai întâi, nu lui Rachel.

— A fost ceva activitate în ultimele patru zile. A retras bani şi a făcut nişte cumpărături... în Vermont.

— Vermont? a întrebat Rachel cu vocea mai ascuţită spre sfârşitul cuvântului.

Dave s-a întors spre ea.

— Acum colaborăm cu Poliţia Statală şi folosim activitatea de pe cârd ca să-l urmărim. Dar asta e o veste bună.

S-a uitat la Bel la ultima parte, iar linia dură a gurii părea mai puţin dură acum.

— Asta înseamnă că tatăl tău e OK, că a plecat în Vermont să se mai liniştească, să aibă puţin spaţiu. Exact cum credeam. Probabil se va întoarce acasă când va fi pregătit.

Bel s-a oprit în timp ce analiza în gând ce-i spusese poliţistul. Tata era în Vermont? Era o veste bună, cum spunea Dave, nu? Mult mai bună decât cea mai proastă veste posibilă. Atunci, de ce avea senzaţia asta oribilă în stomac care se hrănea cu o fărâmă de speranţă? Pentru că Bel îl cunoştea cel mai bine. Tata n-ar fi părăsit-o, nu s-ar fi dus în Vermont fără să-i spună, nu şi-ar fi închis telefonul şi n-ar fi lăsat-o să-şi

facă atâtea griji; pur şi simplu n-ar fi facut-o. Şi poate că nimic din toate astea nu era aşa de simplu – auzi, „s-a dus să se liniştească şi să aibă spaţiu”. Dispăruse fără urmă, numai că acum exista o urmă... în Vermont.

— Asta-i o veste bună, a spus Rachel încet.

— Dar continuaţi să-l căutaţi? a întrebat Bel, nu la fel de încet.

— Cum spuneam, colaborăm cu Poliţia Statală din Vermont ca să-l urmărim data viitoare când foloseşte cârdul. Şi aşteptăm lista aceea a convorbirilor. Telefonul spune foarte multe despre o persoană.

Ochii lui Bel au luat-o pe urma gândurilor şi s-au aliniat cu dreptunghiul negru de pe colţul măsuţei de cafea.

Nu era telefonul tatei, ci al lui Rachel.

Dave încă mai vorbea cu ea.

— O să-l mai caut pe tatăl tău, dar nu e cazul să-ţi faci griji. Poţi să nu mai pui afişe prin tot oraşul. Chiar dacă îţi apreciez ajutorul. Ar trebui să te întorci la şcoală, să revii la normal.

— Am fost azi, a răspuns Bel.

Dintr-un singur motiv: nu ca să fie normală, ci ca să-l încolţească pe domnul Tripp şi să scoată răspunsuri de la el. Dar nu era acolo. Din câte se părea, îşi luase liber toată săptămâna fiindcă era bolnav. Cât mai putea să continue aşa, să o evite?

— Vă anunţ când aflăm mai multe.

Dave şi-a lăsat capul în jos, de parcă făcea o plecăciune în faţa lui Rachel.

— Să-mi spuneţi dacă reporterii aceia de afară vă

deranjează!

— Mulţumesc, Dave! a spus Rachel cu un zâmbet sec. Te conduc la uşă.

Murmurul vag al vocilor lor, în timp ce ieşeau pe hol. Bel nu a mers după ei, ascultându-şi instinctul şi mintea, pentru că nu erau întotdeauna de aceeaşi parte. *Dacă* era posibil ca tata să fi plecat de bunăvoie şi să se fi dus în Vermont, atunci o făcuse din pricina lui Rachel, ca să scape de ea. Şi poate nu voia să se întoarcă până când nu se dovedea că e o mincinoasă şi scoasă din casă. Poate că îi era frică de ce se întâmplase data trecută, când toate degetele arătaseră spre el, aşa că preferase să fugă decât să înfrunte din nou aşa ceva. Oricum ai fi privit lucrurile – cu mintea sau cu instinctul –, calea de urmat era una singură: să demonstreze că Rachel minte şi să afle cum şi de ce dispăruse cu adevărat şi reapăruse după şaisprezece ani. Rachel era calea de întoarcere la tata.

Iar dacă Bel nu putea să obţină răspunsuri de la domnul Tripp, atunci avea să le obţină chiar de la Rachel.

Poate greşise că o evitase, că plecase des de acasă sau se baricadase în camera ei. Poate era momentul să se concentreze la altceva. S-o studieze pe Rachel. Să se arate interesată, să-şi petreacă timpul cu ea. Să aştepte până îşi arăta cărţile din mână şi facea o greşeală. Vorba aceea, ţine-ţi prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape.

Gălăgia făcută de reporteri a crescut când uşa s-a deschis, iar Dave şi-a luat la revedere. Bel s-a uitat

din nou la telefonul

lui Rachel, rămas nepăzit. „Telefonul spune foarte multe despre o persoană.”

O mâncau degetele pe lângă corp, întinzându-se şi răsfi- rându-se în timp ce testau aerul. Rachel avea numărul domnului Tripp şi probabil vorbiseră. Aşadar, răspunsurile erau chiar acolo, în spatele ecranului de sticlă.

A făcut un pas spre telefon, a întins mâna, apoi s-a oprit, pentru că simţise o schimbare. Rachel se întorsese în cameră fără un sunet şi o privea.

— Sunt veşti bune, nu-i aşa? a întrebat ea. Despre contul bancar. Ştiu că ai fost îngrijorată. Ai fost tăcută, distantă.

Bel a încuviinţat cu o mişcare din cap. Avea să fie invers acum. Să se apropie în loc să fugă. Trebuia să prindă telefonul şi să îl verifice când Rachel nu era pe fază, Şi trebuia să-l deblocheze pentru asta. Din fericire pentru ea, ambele probleme duceau la aceeaşi persoană.

— Hei, Rachel! a spus ea senină şi a zâmbit. Mă gândeam să o invit la noi pe Carter în seara asta. Să ne distragă atenţia, a spus ea, deşi, de fapt, voia să zică „să-ţi distragă atenţia”. Putem să facem fursecuri sau ceva. Să petrecem puţin timp împreună, noi trei.

Lui Rachel i-au strălucit ochii, iar zâmbetul i-a apărut pe buze.

— Ce idee grozavă, A... B-Bel! Mi-ar face plăcere!

— Ce e? a şuierat Carter când Bel a tras-o în casă.

— Ţi-am zis să vii *acum,* nu peste zece minute.

Bel i-a dat drumul verişoarei ei şi a intrat în living. Inima îi bătea nebuneşte în piept şi reverbera în urechi. Oare o auzea şi Carter?

5

— Eram la duş.

Carter s-a uitat la ea, dar a înţeles greşit starea ei de agitaţie.

— Nu mi-ai spus că e urgent. Ai veşti despre unchiul Charlie?

— Nu! Bine, d-da, îţi explic mai târziu!

Nu era nevoie să vorbească încet, dar trebuiau să se mişte repede.

— Rachel e la magazin şi s-ar putea întoarce dintr-o clipă în alta.

Bel insistase să facă fursecuri cu unt de arahide, pentru că ştia că nu mai aveau unt de arahide şi că Rachel urma să se ofere să meargă să cumpere, pentru ramura de măslin pe care Bel o atârna în faţa ei.

— Ai ajutat-o pe Rachel să-şi configureze telefonul, nu?

— Da! a răspuns Carter şi a mijit ochii. Pentru că tu o evitai.

— Ştii care e parola ei?

Carter a mijit ochii şi mai tare până au devenit două fâşii înguste, albastre şi suspicioase.

— De ce?

Dar, judecând după felul în care îşi strâmba gura, ştia deja de ce.

— Trebuie să-mi spui parola.

Carter a oftat, şi-a întins gâtul şi şi-a ridicat ochii în tavan.

— Bel, de ce?

— Trebuie să-i verific telefonul.

— De ce *trebuie* să-i verifici telefonul?

începea să se enerveze.

— Pentru că, a coborât Bel vocea, deşi Rachel nu era acasă, însă i se părea că nu putea s-o spună cu glas tare, ci doar în şoaptă. încă mai cred că Rachel minte în privinţa dispariţiei ei şi sunt destul de sigură că de-asta a dispărut tata.

— Bel, asta-i...

— Uneori trebuie să ai încredere în instinct, Carter. Ştiu că asta s-a întâmplat. Trebuie doar s-o dovedesc, iar răspunsurile ar putea fi în telefonul ei. Am nevoie de ajutorul tău, pentru tata.

Carter ezita şi se ferea să o privească.

— îl cunoşti de mai mult timp decât o cunoşti pe Rachel, a continuat Bel, încercând să fie mai blândă şi să insiste fără să o pună pe fugă. Te rog! Pentru mine?

— Ar trebui să-ţi sp...

Bel a ţistuit-o şi a ciulit urechile. Zgomotul roţilor pe pietrişul de pe alee, freamătul reporterilor treziţi la viaţă. Alarma ei, sunetul de avertizare.

— A venit Rachel, a şuierat Bel. Repede, Carter! a insistat şi şi-a prins verişoara de braţe. Spune-mi

parola!

O portieră s-a trântit, iar vocile au strigat ca nişte păsări care dădeau ocol.

Carter a cedat cu încă un oftat, cu un avertisment vag în glas.

— E *cinci şase şapte opt.* Ca atunci când numeri în ritmul muzicii.

— *Cinci şase şapte opt,* a murmurat Bel ca să-l memoreze. Mersi! Te iubesc!

Carter a bombănit.

— încă ceva, a spus Bel repede, la întrecere cu încălţările lui Rachel. Facem fursecuri. Vreau să-i distragi atenţia ca să-i iau telefonul şi să-l verific.

— Bel! a şuierat Carter.

— Ţine-o ocupată, doar te pricepi la asta!

Carter a deschis gura să protesteze, dar era prea târziu. S-au auzit uşa de la intrare deschisă şi foşnetul pungilor de cumpărături.

— M-am întors! a plutit spre ele vocea lui Rachel.

— Grozav! a răspuns Bel. Carter a venit şi insistă să fie brutarul principal.

I-a făcut cu ochiul lui Carter exact când Rachel apărea de după colţ.

Avea obrajii roşii şi un zâmbet care îi cuprindea şi ochii.

— Bună, Carter! a spus ea. Mie îmi convine, te las bucuroasă să o faci pe şefa cu mine.

— Fără şefi, a spus Carter, lucrăm mai bine în *echiiiipăl*

Şi-a dezvelit dinţii la ultimul cuvânt şi i-a îndreptat spre Bel. Bravo, fată!

Carter s-a dus s-o ajute pe Rachel cu pungile.

— Am găsit o reţetă pe internet. Putem folosi telefonul meu, a spus Bel, apoi l-a scos şi l-a deblocat cu recunoaşterea facială.

Pe ecran a apărut un mesaj de la Ash: *Am venit.* Bel îi trimisese şi lui un mesaj, nu doar lui Carter: *Vino acum la mine acasă şi adu camera! Aşteaptă în garaj – uşa laterală e deschisă. Ai grijă să nu te vadă reporterii!*

La care Ash răspunsese: *O să mă ucizi? Sunt pe drum.*

— Ai găsit-o? a întrebat Rachel.

Bel şi-a ridicat ochii.

— Da: faină, unt, unt de arahide, ouă...

A citit restul ingredientelor şi a mers după Rachel şi Carter în bucătărie.

A rămas cu ochii la Rachel în timp ce punea punga pe blat şi cheile alături. Dar unde era telefonul ei?

— Am luat altă făină, a spus Rachel. Nu ştiam de când o aveţi tu şi tata pe cea veche.

Rachel şi-a pipăit buzunarele de la haină. A băgat mâna şi a scos telefonul. Bel a rămas nemişcată, doar ochii i se învârteau. Rachel s-a uitat în treacăt la ecran, apoi a pus telefonul cu faţa în jos pe masa din bucătărie.

— Mă duc să-mi agăţ haina.

Rachel s-a dezbrăcat şi şi-a pus haina pe braţ.

— A-B-Bel, cauţi tu bolul pentru compoziţie? N-am idee unde l-a mutat tatăl tău.

— Sigur!

Bel s-a dus la dulap şi s-a folosit de pretext ca să se apropie de masă şi să studieze poziţia telefonului. Era la mijloc, între locul ei obişnuit şi al tatei, într-un

unghi strâmb, la câţiva centimetri de margine. A clipit ca să-l vadă mai bine şi să reţină locul exact.

Carter o urmărea cât Rachel nu era în bucătărie.

Bel şi-a dus degetul la buze înainte să spună Carter ceva.

— Alexa! a strigat Rachel din cameră, facând-o pe Bel să tresară.

Abia învăţase că trebuie să facă o pauză după nume. Sau se prefăcea doar.

— Pune muzică veselă, relaxantă!

— Iată un playlist cu muzică veselă, relaxantă.

Bel i-a dat bolul.

— Mulţumesc, scumpo! Ai avut o idee bună.

Bel a dat din cap, mirată că lui Rachel i se păruse *bună.*

— Cât unt? a întrebat Carter în drum spre frigider.

— O ceaşcă. Las reţeta aici, pe telefon!

Bel l-a pus pe blat. Vezi, Bel avea să-şi lase telefonul aici, cu Rachel. Un fel de schimb. Şi-a întors ochii spre celălalt. Nu putea să-l ia, pur şi simplu; Rachel stătea chiar acolo şi se uita la ea.

— Dacă rămâne ceva în plus, fetelor, să-i duc şi bunicului?

Rachel i-a dat lui Carter o pungă nouă de zahăr.

— I-ar plăcea, a spus Carter şi a pus mâna pe zahăr, fără să tresară când degetele ei le-au atins pe ale lui Rachel.

— Mă gândeam, a continuat Rachel, cât e tatăl tău plecat, Annabel, să văd dacă Yordan are nevoie de ajutor cu Pat. Dacă pot să fac ceva, cum ar fi curat sau altceva? Yordan îl scoate în fiecare zi din casă, la

plimbare sau ceva?

— Bunicul nu poate să meargă, a spus Bel, care uitase că trebuia să se poarte frumos, aşa că a zâmbit stângaci să-şi îndulcească remarca. Nu-ţi face griji, Yordan se descurcă! Şi unchiul Jeff poate să contribuie mai mult.

Totuşi, subiectul acesta îi dăduse o idee lui Bel.

— Dar e o idee bună să-i duci fursecuri. Probabil bunicul nu ştie unde e tata. Am să iau o caserolă; tu nu ştii unde locuieşte.

Bel a deschis un dulap din care capacele de caserole alunecau deja din stivele neorânduite. A luat două recipiente, unul transparent, altul albastru-închis, şi capacele.

— Poftim!

Le-a dus la masa din bucătărie şi le-a aşezat în faţa telefonului, pentru ca Rachel să nu-l mai vadă.

Şi, la fel cum făcuse de sute de ori până acum, cu lucruri mici şi neînsemnate ca să-şi hrănească nodul din stomac, a întins mâna după telefon. A atins cu degetele marginile reci. A făcut mâna căuş ca să-l strecoare sub mânecă până a dispărut de tot. Şi-a dus mâna la piept ca să-l ţină pe loc.

Gata.

Rachel nu era singura expertă în dispariţii.

Carter i-a aruncat o privire sugestivă şi şi-a dat puţin ochii peste cap.

— Trebuie să fac pipi.

Bel s-a strecurat pe hol. Nu o mai vedea nimeni, aşa că şi-a vârât telefonul în buzunarul din spate al blugilor.

A aşteptat şi a încercat să se gândească la ceva, orice, care s-o ţină la distanţă mai mult decât „trebuie să fac pipi”. A căutat inspiraţie în jur. Putea să spună că-i este rău? Nu, n-ar fi mers, Rachel ar fi vrut să stea lângă ea şi să o facă pe mama grijulie.

Hai, ceva, orice! Grămada de încălţări de lângă uşă. Zumzetul reporterilor afară. O scrisoare pe bufet, adresată lui *Charlie Price,* pentru că dispăruţii încă primeau corespondenţă.

Stai, avea o idee!

Bel a luat scrisoarea şi s-a asigurat că adresa este cu faţa spre ea, nu invers.

S-a dus la bucătărie cu expresia unui om care nu plănuia nimic.

— Hei! a spus ea din prag. Au livrat aici o scrisoare pentru doamna Nelson. Pare ceva important; ar putea fi de natură medicală sau vreo asigurare.

S-a prefăcut că citeşte partea din faţă a plicului.

— Mă duc să i-o las. Mă întorc imediat! a spus şi a plecat înainte să protesteze cineva.

— Să preîncălzim cuptorul? s-a auzit vocea lui Carter, care-i atrăgea atenţia lui Rachel.

— La ce temperatură? a întrebat Rachel.

Toţi îşi jucau rolul perfect. Bel a lăsat scrisoarea unde o găsise şi a deschis uşa.

Reporterii au dat năvală din dube cu camere, microfoane şi priviri optimiste.

— Annabel *încoace'.*

Şi:

— Annabel *încolo'.*

Bel i-a ignorat, a coborât treptele şi s-a dus la garaj, apoi a scos telefonul lui Rachel din buzunar şi

şi-a văzut propria imagine pe ecranul întunecat,

DOUĂZECI SI OPT

— BĂGA-MI-AŞ, CE M-AI SPERIAT! A ZIS ASH CU MÂNA LA INIMA acoperită de o căpşună în timp ce dădea peste o greblă.

Băiatul a icnit şi s-a ferit, îndepărtându-se de ea.

— Adică reporterii care mă strigau pe nume nu te-au avertizat?

Bel a păşit cu grijă în jurul maşinii de tuns iarba, acoperită cu o prelată.

— Deci, a zis ea cu telefonul în mână, tata a dispărut.

— Am văzut la ştiri.

Când s-a uitat la el, ochii lui s-au întunecat de parcă se simţea jignit că nu-i spusese lui mai întâi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o.

— A dispărut sâmbătă noaptea. Are telefonul închis. Se pare că şi-a făcut bagajul şi a luat paşaportul, dar nu a plecat din cauza stresului, el n-ar face aşa ceva.

Nu s-a oprit şi nu a lăsat loc pentru vreo părere diferită sau pentru ca Ash s-o facă pe avocatul diavolului, căci diavolul era de partea lui Rachel.

— E mâna lui Rachel aici, ştiu că aşa e, iar tata e în pericol. Trebuie să aflăm adevărul, trebuie să-l salvăm.

— A plecat cu adevărat?

— A plecat.

Cea mai mare frică a ei pusă în două cuvinţele crude şi fără sfârşit. Buza îi tremura şi simţea o usturime la suprafaţa ochilor. S-a abţinut. Nu aici, nu în faţa lui Ash, fir-ar să fie!

— Presupun că familia Price are o înclinaţie către dispariţii, a spus Bel cu un smiorcăit cinic în spatele căruia a încercat să se ascundă. în curând, va veni rândul meu.

— îmi pare rău, Bel!

Ash a întins mâna spre ea, dar nu aveau timp de astfel de gesturi, care nu i-ar fi ajutat la nimic.

— înregistrezi? a întrebat Bel şi a făcut un pas în spate.

— Ar trebui?

Bel a încuviinţat din cap şi a aşteptat ca el să deschidă vizorul, să audă bipul de începere a filmării şi semnul lui cu degetele mari ridicate.

Bel a ridicat telefonul ca să-l arate la cameră.

— E telefonul lui Rachel, a spus.

Ash a căscat ochii.

— Cum aşa?

Bel era încântată de expresia lui.

— Carter e în casă, o ţine ocupată. Nu avem prea mult timp. Trebuie să aflăm ce ascund Rachel şi domnul Tripp. El ştie ceva, altfel de ce ar minţi şi de ce ne-ar trânti uşa în nas? Toată săptămâna a lipsit de la şcoală pe motiv că e bolnav; poate ştie ce i-a făcut Rachel tatei; poate a ajutat-o.

— OK! a spus Ash, prelungind cuvântul câteva secunde. Şi acum vrei să filmez dovada că *tu* comiţi o infracţiune?

— Am făcut altele şi mai rele, a clipit Bel. Aş face

altele şi mai rele ca să-l găsesc.

A apăsat pe ecran. Fundalul s-a luminat şi a afişat o poză veche cu ele; Rachel, cu un zâmbet pe faţa mai tânără, cu Bel când era bebeluş, sprijinită de şoldul ei în timp ce se priveau în ochi. Bel voia să afle secretele acelei femei, Rachel de dinaintea dispariţiei, precum şi pe ale celei mai vârstnice din casă.

Bel a glisat degetul pe ecran. Prima oară a apărut identificarea facială, dar ecranul s-a cutremurat când nu a recunoscut-o, solicitând în schimb parola şi afişând tastatura. Bel a apăsat pe 5, *6, 7* şi *8.*

Telefonul s-a deblocat.

— Am intrat, a spus ea, iar Ash s-a apropiat şi a aplecat camera ca să filmeze ecranul.

Bel a apăsat pe bula verde ca să deschidă mesageria lui Rachel. Un mesaj încă necitit de la Sherry, în urmă cu zece minute: *Ai grijă să vină Carter acasă la ora şase pentru cină, mersi.*

A derulat lista şi a văzut numele lui Carter, al lui Jeff, câteva notificări de la livrările de la Amazon. Mai jos era numele lui Bel şi s-a mirat să vadă că Rachel îl notase corect, *Bel,* nu *Anna.*

Şi pe urmă – bingo! – Julian Tripp.

Bel a deschis conversaţia şi a îndreptat telefonul ca să se vadă pe cameră. A derulat de la început, plimbându-şi ochii la mesaje.

Primul era de la Rachel, marţea trecută: *Bună, sunt Rachel Price, mi-am configurat telefonul nou şi le şi trimit mesaje tuturor ca să aibă numărul meu.*

Domnul Tripp îi răspunsese după patru minute: *Bună, Rachel! M-am bucurat să te văd – a fost ireal, de fapt. Sper că te adaptezi la viaţa normală, spune-*

mi dacă pot să te ajut cu ceva. Mi-ar plăcea să ne întâlnim, avem de recuperat şaisprezece ani. Am fost chiar şi însurat pentru o vreme!

— „Şaisprezece ani de recuperat”, a citit Ash de pe ecran. Şi îi spune că a fost însurat. Se pare că nu au ţinut legătura cât a dispărut ea, nu-i aşa?

— Aşa cred. *Dar...*

Cuvântul a căpătat o oarecare ascuţime în gura ei.

— E clar că ascunde ceva despre Rachel. Despre dispariţia ei.

Bel a citit răspunsul lui Rachel cu voce tare:

— „Da, ar trebui să stăm la poveşti.”

— Destul de sec, a spus Ash. Ca şi cum nu vrea să-l vadă.

Domnul Tripp îi scrisese din nou, două zile mai târziu, într-o bulă mare şi cenuşie. Ash a citit:

— „A fost grozav să te văd la magazin! Sper că te-ai descurcat cu zăvorul! Nu vreau să aduc din nou subiectul în discuţie, dar îmi trebuie neapărat înapoi cât mai repede. Ştiu că lucrurile probabil sunt complicate acum, dar dă-mi de ştire.”

Ash a terminat de citit şi s-a uitat la ecran prin intermediul camerei.

— Despre ce vorbeşte? Ce vrea să ia înapoi?

— „Nu vreau să aduc din nou subiectul în discuţie, dar îmi trebuie neapărat înapoi cât mai repede”, a citit Bel din nou, accentuând diferit cuvintele ca să vadă dacă sensul lor se clarifică.

— I-a dat ceva lui Rachel înainte să dispară? a întrebat Ash. Şi acum vrea lucrul acela înapoi.

Bel a trecut mai departe, la răspunsul lui Rachel,

ultimul ei mesaj pentru el.

— „Hai să vorbim altă dată despre asta.”

Julian îi mai trimisese un ultim mesaj, vineri dimineaţa.

— „OK, dar situaţia e disperată”, a citit Ash. „Să mă anunţi.”

— Fir-ar să fie! a gemut Bel. Asta-i tot? De ce naiba nu sunt oamenii mai expliciţi în conversaţiile astea criptice? Cum o să aflăm despre ce vorbesc?

— îi scriem un mesaj? a întrebat Ash nesigur. Am putea să-i scriem acum, să ne dăm drept Rachel. Cu tine nu vorbeşte, dar poate vorbeşte cu ea. Vechea schemă cu identitatea falsă.

S-a uitat la ea, apoi la cameră, cu ochii mari şi sticloşi, după care şi-a coborât privirea o secundă la gura ei.

Bel s-a gândit puţin,

— Nu! S-ar putea să-i ia prea mult să răspundă. Şi trebuie să mă întorc în curând, altfel Rachel o să creadă că ceva nu e în regulă. Şi, dacă răspunde mai târziu, când telefonul e înapoi la ea, o să afle că l-am luat şi ce-am făcut cu el. Nu poate să afle că sunt cu ochii pe ea.

Mai avea şi altele de spus, dar nu voia s-o facă, nu voia să o exprime în cuvinte şi s-o transpună astfel în realitate. Că Rachel era periculoasă, că o speria, că îi răpise deja prea multe, iar Bel nu voia să-i dea motive să-i mai răpească şi altceva.

Dar Ash a dat din cap de parcă ea ar fi spus toate acele lucruri şi el o înţelegea. Ceea ce era o prostie, de fapt, pentru că nu o cunoştea deloc şi ar fi vrut să

nu se mai prefacă. însă el dădea din cap în continuare cu o sclipire nouă în ochi.

— Nu, dar poţi să-l *suni,* a propus el.

— Eşti drogat?

— Nu, ascultă-mă! Probabil o să-mi tragi un pumn pentru asta, dar vocea ta şi a lui Rachel sună aproape la fel. Practic, aveţi aceeaşi voce. Poţi să-l suni şi să te dai drept Rachel, să pretinzi că eşti ea, iar el n-o să-şi dea seama câtă vreme îţi joci rolul cum trebuie.

— Nu pot *fi* Rachel.

— Ba da, poţi, poţi s-o faci!

Ash o privea în ochi prin întuneric.

— Pe urmă, ştergi apelul din listă şi Rachel nu o să ştie niciodată. Nu ai nimic de pierdut dacă el nu te crede. Dar ai doar câteva minute la dispoziţie şi ai nevoie de răspunsuri.

Avea nevoie de răspunsuri, pentru tata, dar era imposibil...

— Ţi-e frică? a încercat Ash s-o provoace, iar ea şi-a dat seama, dar tot s-a lăsat provocată.

— Nu mi-e frică de nimic!

A deblocat telefonul care se închisese.

— Pot să fiu Rachel, a spus Bel mai mult pentru sine, când a selectat numărul lui Julian Tripp şi s-a oprit cu degetul pe butonul albastru de apel. Sunt Rachel, a şoptit ca o provocare pentru ea însăşi şi s-a gândit la tata, după care a apăsat butonul.

Apel către Julian Tripp...

A auzit semnalul dublu al soneriei.

— Pune-l pe difuzor! i-a şuierat Ash şi a stabilizat camera. O să ţi se audă vocea mai înăbuşit.

Bel a apăsat pe difuzor şi s-a auzit un clic când s-a oprit soneria, lăsând în urmă o tăcere dublată de un bâzâit.

— Alo, Rachel? a pătruns vocea domnului Tripp prin difuzor.

Cu ochii la Ash, Bel şi-a dres glasul în timp ce se transforma în Rachel, lăsându-se ghidată de semnalele lui.

— Bună, J-Julian! îmi pare rău că nu te-am sunat încă, dar au fost câteva zile agitate! Nu ştiu dacă ai auzit despre Charlie...

— Am auzit, de fapt, îmi pare rău! Ai idee unde s-a dus?

Asta ar fi trebuit să-l elimine pe domnul Tripp ca suspect, nu-i aşa? Nu avusese nimic de-a face cu dispariţia tatei. Ash a remarcat ezitarea ei şi i-a făcut semn să continue.

— Nu! a răspuns Bel. Cred că a fost o situaţie foarte stre- santă pentru toată lumea. Poliţiştii sunt de părere că o să se întoarcă în curând.

— Păi, cred că tot e ceva, a răspuns domnul Tripp, iar Bel şi-a dat seama că păcăleala funcţiona; profesorul chiar credea că e Rachel la telefon. Aşa deci..., a spus el şi s-a oprit, aşteptând să continue ea.

Dar Bel nu ştia cum. S-a uitat la Ash, care a întredeschis buzele pentru a pronunţa un cuvânt, probabil „mesaj”.

— Apropo de mesajul tău, a spus Bel, m-am gândit că ar fi mai bine să vorbim direct.

Domnul Tripp a inspirat adânc.

— Te înţeleg! Şi te rog să mă scuzi din nou că ţi-i

cer înapoi aşa de curând. Doar că sunt mulţi bani, înţelegi?

Inima lui Bel a început să bubuie în piept în timp ce-şi ridica ochii la Ash.

— Bani! a şoptit ea.

Domnul Tripp îi dăduse bani lui Rachel înainte să dispară. Asta schimba totul!

— Cât? a şoptit şi Ash şi a întins degetul spre telefon.

— Rachel, eşti OK? s-a auzit vocea domnului Tripp.

— Da, e în regulă, a răspuns Bel. înţeleg! Hm... A trecut mult timp, s-au întâmplat multe, nici nu mai ţin minte suma exactă...

Ash a închis ochii, iar Bel şi-a încrucişat degetele, sperând să nu fi greşit deja.

— Trei mii de dolari, Rachel.

Inima i-a sărit din piept în gât. A pus degetul pe butonul care oprea microfonul, cu mâna tremurând.

— Fir-ar al naibii! a strigat ea şi i-a scăpat un râset care a gâtuit-o.

Ash a forţat-o să-şi înăbuşe râsul.

— Vorbeşte mai departe! a şoptit băiatul exact când domnul Tripp întreba:

— Rachel? Mai eşti acolo?

Bel a deblocat microfonul şi şi-a şters zâmbetul de pe faţă.

— Scuze..., a spus ea, dar domnul Tripp nu a lăsat-o să termine.

— Ştiu că e ciudat... jenant să ţi-i cer, dar am crezut mereu că o să mi-i dai înapoi atunci când o să poţi. Pe urmă, am crezut că ai murit, aşa cum credea

toată lumea. Dar acum nu mai eşti... Ştii, viaţa nu a fost deloc uşoară. Am facturi medicale de plătit. Am împrumutat şi eu mulţi bani. M-ar ajuta foarte mult dacă ai putea să mi-i dai înapoi.

— Da, sigur, a spus Bel, înţeleg, deşi nu înţelegea, iar o parte din ea voia să-i ia partea lui Rachel, nu lui, un bărbat pe care îl interesau mai mult banii decât o prietenă bună care revenise din morţi. Lucrurile sunt puţin complicate; m-am întors doar de o săptămână şi jumătate. Dar o să primeşti tot ce-ţi datorez, promit!

Pe fir s-a auzit cum profesorul a răsuflat uşurat, ca şi cum era cât pe ce să izbucnească în plâns.

— Doamne, ce uşurare! Mulţumesc!

— Sigur! Bel s-a abţinut să spună ce-ar fi avut cu adevărat de zis, oprindu-se la ce-ar fi zis Rachel: N-ai spus nimănui despre bani, nu-i aşa?

Ash s-a strâmbat din nou, schimonosindu-şi ochii şi gura.

— Nu, sigur că nu! N-am spus la poliţie, de teamă să nu creadă că am avut ceva de-a face cu dispariţia ta, ceea ce e clar cănu era adevărat. Mai ales că eu ţi-am găsit maşina şi eu am găsit-o şi pe Bel. Dar oricum nu ar fi ajutat la nimic. Banii nu aveau nimic de-a face cu bărbatul acela care te-a răpit din maşină, nu?

— Exact! a spus ea şi a analizat vorbele lui în minte, gândind ca Rachel. Nu, e bine că nu le-ai spus niciodată.

Bel a respirat adânc şi a păşit pe un teren mai riscant.

— Când mi-ai dat banii, parcă doar cu puţin timp înainte, nu?

— De asta n-am dezvăluit secretul. Mi i-ai cerut vineri şi ţi i-am dat numerar luni, după ore, când te-am condus acasă cu maşina.

Acela fusese momentul surprins de mătuşa Sherry, limita pe care o depăşiseră. Dar poate ea înţelesese greşit, iar motivul pentru care păruseră *apropiaţi* era că unul îi pasa celuilalt o sumă mare de bani, micul lor secret.

— A fost cu doar două zile înainte ca ea... înainte să dispar? a întrebat Bel.

Ash a dat din mâini, şi a dat şi Bel la rândul ei, şoptindu-i „Taci!”

— Exact! a spus domnul Tripp. Deci nu te superi că n-am spus nimănui?

— Nu mă supăr, Julian!

Bel s-a strâmbat.

S-a făcut linişte, în timp ce, la celălalt capăt al firului, Tripp îşi plescăia saliva.

— Rachel?

Sunetul numelui ei a sfâşiat-o pe Bel.

— Da?

— Ştiu că nu e foarte important, după ce ai trecut prin atâtea. Dar mi-a rămas mereu în gând faptul că n-am ştiut. Niciodată nu mi-ai spus pentru ce erau banii. Doar că nu aveai acces la propriii bani şi că aveai nevoie de ei, că era o urgenţă.

El a tras aer pe nas.

— Când ţi i-am dat, ai spus că sunt „colacul tău de salvare”, iar mie mi s-a părut doar un lucru pe care îl spun oamenii, un fel de mulţumesc. Dar, după ce ai dispărut, m-am întrebat dacă nu cumva însemna altceva, că poate te înşelaseşi, iar banii aceia nu ţi-au

salvat viaţa.

Bel a şovăit, căutând în ochii lui Ash ce ar fi putut spune. Nici el nu ştia şi ridica din umeri în spatele camerei.

— Nu pot să-ţi spun.

— Hai, Rachel! a pufnit domnul Tripp. Ştiam că ceva nu e în regulă. Nu mai erai tu însăţi de săptămâni, chiar luni. Erai agitată, paranoică. Slăbiseşi, iar hainele stăteau pe tine câ pe gard. Nu mai veneai la Seara Vinului de miercurea, după ore. Aveai nevoie de bani, erai speriată. De cine îţi era frică, Rachel? Nu-l cunoşteai pe bărbatul care te-a răpit. Mereu am crezut că e Char- lie, că era logic din moment ce fusese arestat pentru că te-ar fi ucis. Mi-am făcut atâtea griji în lunea aceea, încât am pus...

— Te înşeli! s-a răstit Bel, vorbind din instinctul ei, nu al lui Rachel. Nu mi-era frică de Charlie.

Domnul Tripp s-a oprit.

— Ei bine, te temeai de cineva. Cine era? Fratele lui Charlie?

— Jeff? a întrebat ea cu ochii mijiţi. De ce m-aş teme de unchi... S-a oprit şi şi-a acoperit gura cu palma.

Ash s-a strâmbat şi a rămas încremenit, cu un ochi deschis. Bel a încercat:

— Adică, nu cred...

— Annabel, tu eşti?

Difuzoarele au vibrat odată cu vocea lui, care căpătase un bârâit ameninţător.

Bel a păsat pe butonul roşu să închidă şi a îndepărtat telefonul de ea, de parcă începuse numărătoarea inversă până exploda.

— Ei bine, a spus Ash cu răsuflarea tăiată, fără să se mişte. Era de aşteptat să o dai în bară la un moment dat.

Bel a intrat în lista de apeluri şi a şters convorbirea cu Julian Tripp şi orice urmă a ceea ce făcuseră. îşi simţea pielea electrizată, vie.

— Crezi că o să-i spună lui Rachel?

— Probabil că nu, a răspuns Ash. Tocmai l-am prins şi a recunoscut că nu a dat unele informaţii la poliţie ca să nu pară suspect. Cred că şi el vrea să păstreze secretul, nu doar noi.

Bel s-a lăsat alinată de acel „noi”. O alinare care i-a stârnit imediat ranchiuna şi i-a alimentat nodul din stomac. Nu exista „noi”. Bel nu avea decât un singur om pe care se baza, iar acela dispăruse.

— A meritat, a spus ea în timp ce-şi trosnea oasele de la gât. Trei mii de dolari, numerar, cu două zile înainte să dispară. E clar, nu? Destul cât să începi o nouă viaţă undeva, nu-i aşa? Să dispari?

Ash a strâmbat din buze.

— Tocmai am demonstrat, nu?

Ochii lui Bel scăpărau pe întuneric.

— Că Rachel Price nu a fost răpită; că a ales să plece. Şi-a plănuit dispariţia.

Ash a ezitat, mestecându-şi buza de jos.

— Nu e destul pentru poliţie sau pentru tribunal. De fapt, cred că în SUA e ilegal să înregistrezi pe cineva la telefon fără să ai consimţământul acelei persoane. îl lăsăm pe Ramsey să-şi bată capul cu asta. Dar... da, cred că tocmai am demonstrat.

Un zâmbet s-a întins pe chipul lui Bel, care a cedat şi a făcut cu ochiul spre camera din mâinile lui Ash.

— Ştiam eu!

»

— Dar tot nu am aflat unde s-a dus. De ce a plecat. Cum. De ce s-a întors.

— Vom afla! Trebuie, ca să-l găsim pe tata! a spus Bel în timp ce băga telefonul lui Rachel în mânecă. Ar trebui să plec, a trecut deja prea mult timp.

— OK!

El a deschis gura, de parcă voia să mai spună ceva, dar s-a abţinut.

— Ne vedem mai târzior, mic aligator!

Bel i-a făcut din mână de parcă ar fi fost oricine altcineva, în drum spre uşă.

— Rămas-bun, gărgăun! a răspuns Ash şi a filmat-o cum ieşea din garaj în soarele care scăpăta.

Doi reporteri s-au năpustit.

— Annabel, *te rog!*

— Annabel, *stai!*

I-a ignorat, incapabilă să-şi ascundă zâmbetul, aşa că şi l-a mascat cu mâneca.

— Unde a plecat tatăl tău? au strigat cei de la CNN.

Sus, pe trepte, Bel a descuiat uşa şi a deschis-o.

Un miros dulce de vanilie a învăluit-o când a intrat în casă.

— M-am întors!

S-a oprit în dreptul uşii de la bucătărie şi s-a uitat la Rachel şi Carter, care au privit-o cu o expresie asemănătoare şi obrajii roşii.

— Scuze! a spus ea înainte s-o întrebe cineva. Doamnei Nel- son nu-i mai tăcea gura. Cred că se simte singură. Cum sunt fursecurile?

— Gata, a răspuns Carter, ţeapănă. Sunt deja în cuptor.

Bel şi-a schimbat expresia, încercând să pară dezamăgită. Rachel i-a zâmbit.

— Dar măcar n-ai ratat partea în care le mâncăm, a spus ea.

— Sau în care facem curat, a adăugat Carter.

Bel a înţeles aluzia; a intrat în bucătărie şi s-a apropiat de masă.

— Cât mai durează? a întrebat ea, sperând să răspundă persoana potrivită.

Rachel s-a aplecat să se uite la ceasul cuptorului, iar Bel n-a mai ezitat. A întins braţul şi a împins telefonul lui Rachel, pe care l-a pus acolo unde îl găsise, protejat de caserolă, şi l-a învârtit pe diagonală.

Bel şi-a luat mâna exact la timp.

— Patru minute, a răspuns Rachel şi s-a întors.

— Deja miroase grozav!

Bel s-a dus la chiuvetă, lângă Carter, şi şi-a suflecat mânecile. Carter i-a aruncat o privire, Bel i-a aruncat alta în schimb şi au clipit în loc să vorbească.

A auzit un foşnet în spatele ei, nu chiar un icnet, doar o răsuflare care s-a oprit undeva, la mijloc.

Bel s-a întors.

Rachel stătea lângă masa din bucătărie şi se uita în jos. La telefon.

Lui Bel i s-a tăiat respiraţia.

Rachel a întins degetele peste suprafaţa de lemn spre telefon. Cu o mişcare scurtă, a învârtit telefonul de pe o diagonală pe cealaltă, apoi a bătut cu degetul în masă, studiindu-1.

Rachel şi-a ridicat ochii din senin şi a surprins privirea lui Bel.

I-a zâmbit dulce şi cald.

I-a zâmbit şi Bel, cu buzele strânse, fără să-şi arate dinţii.

DOUĂZECI SI NOUĂ

BEL S-A OPRIT LA NUMĂRUL 39, ÎN FAŢA CAMEREI DE HOTEL A lui Ash. Şi-a netezit părul şi şi-a ridicat sprâncenele.

Uşa s-a deschis înainte să apuce să bată.

Era Ramsey, care şi-a lăsat capul în jos când a ieşit din cameră.

A privit-o în ochi când uşa s-a închis.

— Bună, Bel!

— Bună şi ţie! s-a răstit ea, conştientă că o prinsese acolo. Ash mi-a spus să vin pentru că a găsit ceva, a explicat.

Ramsey a dat din cap, zâmbind cu subînţeles.

— Ştiu, a spus el, ca să fie clar de ce zâmbea. Am vrut să-ţi arătăm ce-am găsit.

A trecut pe lângă ea pe coridor.

— Tu nu vii? a întrebat ea.

Ramsey s-a întors şi i-a zâmbit.

— Nu! Un cineast bun ştie când stă în calea propriului film.

Ramsey a pocnit din degete spre ea, ca şi cum ar fi fost nişte arme mici, de piele, în timp ce se îndepărta şi dispărea pe coridor.

Bel a bătut cu pumnul în uşă.

Uşa s-a întredeschis. Faţa palidă a lui Ash a apărut în deschizătură.

— De ce baţi ca un criminal în serie? a mormăit capul lui fără corp.

— Eşti dezbrăcat?

— Nu!

Ash s-a uitat înainte şi înapoi, nedumerit.

— Atunci, deschide uşa! a spus Bel şi a împins-o.

A intrat în camera învechită de hotel, cu draperii care încadrau cerul serii. Un laptop deschis pe birou, cu o cameră ataşată, proiecta o lumină fantomatică. Alături, o încrengătură de cabluri. Scaunul de la birou şi fotoliul trase în faţă.

— Ţi-ai uitat boxerii pe pat, a arătat Bel, încercând să-l facă de râs.

Ash a dat din cap, încercând să nu se arate stânjenit.

— De fapt, ăia acolo trăiesc.

S-a întors la birou, bombănind în barbă.

— Am nevoie de un cârd nou pentru cameră.

A căutat într-un teanc de carcase de plastic transparent, unele etichetate cu un X roşu.

— De-asta e important să le etichetăm, zice Ramsey. Aha!

Băiatul a deschis o cutie şi a scos cârdul SD pe care l-a pus în camera de mână.

— Aici sunt toate filmările pentru documentar?

— Tot ce am filmat eu. Ramsey editează primele filmări pentru posturi, dar vrea ca imaginile cu tine să nu apară încă până nu ştim ce avem. Eu trebuie să iau cârdurile prin rotaţie, să le ţin minte pe cele care sunt pline, cele pe care le-am încărcat deja sau le-am şters.

Ash a arătat cu degetele, făcându-i un soi de tur al

biroului dezordonat.

— Totul se salvează pe băiatul ăsta rău, a zis şi a bătut cu două degete în hard drive-ul extern, negru, conectat la laptop.

— Stocare de memorie, ce chestii palpitante! a comentat Bel, plescăind din limbă.

— Păi, nu-mi pot petrece toată ziua hălăduind cu tine.

— Nu că ai vrea aşa ceva! a spus Bel.

— Nu, eşti o companie îngrozitoare.

Telefonul a vibrat în buzunarul lui Bel, salvându-i de momentul acela stângaci-intenţionat. Fata a scos mobilul şi a icnit.

— E şeful poliţiei. E despre tata.

— Răspunde! a îndemnat-o Ash, apoi s-a întors şi şi-a ferit privirea, de parcă asta însemna că nu poate să audă.

Bel şi-a lipit telefonul de ureche şi a vorbit înaintea lui Dave Winter.

— Aveţi vreo veste? L-aţi găsit?

Răsuflarea lui Dave pârâia în telefon.

— Bună, Annabel! Nu, nu l-am găsit, dar avem o noutate. Am primit lista apelurilor de pe telefonul lui.

Bel a păşit în spate, iar cizmele i-au alunecat pe mocheta aspră.

-Şi?

— Tatăl tău a dat un telefon în noaptea în care a dispărut, în toiul nopţii, de fapt, la ora unsprezece. Apelul a durat doar câteva secunde, dar s-a transmis către turnul din apropiere de Danville, Vermont. Deci acolo era când a sunat.

— Pe cine a sunat? a întrebat Bel, încercând să nu-l

grăbească şi asimilând totul cu atenţie.

— A sunat la numărul unui oarecare Robert Meyer, care locuieşte lângă Barton, Vermont. Voiam să te întreb dacă ştii cine e. Ai mai auzit vreodată numele ăsta? E un prieten de-ai tatălui tău?

Bel a încercat să caute în memorie dacă mai auzise vreodată acel nume.

— *Robert Meyer.* Nu, nu cred că-l recunosc, a spus ea, supărată că nu-l ştia, măcar de dragul tatei.

— E OK! a spus Dave. Nici Rachel nu l-a recunoscut.

— Ati vorbit cu Rachel?

— Pe ea am sunat-o prima, a zis Dave, fără să-şi dea seama că trădase atunci când o sunase pe Rachel ca să o anunţe că planul ei se desfăşura aşa cum trebuie. Poliţia Statală va merge la acest Robert Meyer ca să vadă ce ştie. Te anunţ dacă ne spune ceva util. Danville e pe drumul spre Barton, deci se pare că intr-acolo mergea tatăl tău.

Dar cum mergea acolo când maşina lui era acasă?

— Altceva? a întrebat ea cu vocea sugrumată ce i se agăţa cu ghearele de gât.

— Ce anume?

— Din lista de apeluri. Au mai fost şi alte apeluri?

Nu o interesa decât un singur nume: al ei. Să fi fost ea ultima persoană pe care tata încercase să o sune, deşi nu avea apeluri nepreluate pe telefon.

— Nu, i-a răspuns Dave, fără să-şi dea seama cât de important era acel „nu”. Se pare că şi-a închis telefonul după apelul acela. De atunci e închis, nu l-a mai folosit.

— E plecat de şase zile, a spus ea.

Nu întreba nimic, doar îi reamintea lui Dave de promisiunea făcută, de ceea ce îi datora lui Charlie Price, aici, de cealaltă parte a poveştii lor.

— Ne ocupăm. Cârdul lui a fost folosit de mai multe ori, o dată joi, o dată azi, aşa că îl urmărim şi în felul ăsta. Nu mai durează mult, Annabel.

— OK!

Ezita să-l lase să închidă, Oare să-i spună lui Dave despre Julian Tripp? Despre cei trei mii de dolari?

— Domnule Winter...

— Poţi să-mi spui Dave, scumpo. Ne cunoaştem de multă vreme.

A fost de ajuns să se răzgândească. Nu, nu trebuia să-i spună. Voia ca Dave să se concentreze şi să-l găsească pe tata; avea la îndemână instrumentele necesare, nu ca ea. Nu voia să-i dis- tragă atenţia cu Rachel. Era datoria ei, de fapt, responsabilitatea ei, să o demaşte pe Rachel.

— Poţi să mă suni întâi pe mine dacă ai noutăţi, nu pe Rachel? Vrea să mă ocup eu de toate astea; încă se simte copleşită.

Linia a pârâit din nou.

— Sigur! a spus el. Sper că sunteţi în regulă.

O, erau cât se poate de bine!

— Trebuie să închid! a spus Bel, iar cuvintele lui Dave de încheiere s-au estompat când şi-a luat telefonul de la ureche şi a apăsat pe butonul roşu.

— Cine-i Robert Meyer? a întrebat Ash când s-a întors cu faţa spre ea.

— Nu ştiu. Locuieşte în Vermont. E ultima persoană pe care a sunat-o tata în noaptea în care a dispărut.

— Deci tatăl tău e în Vermont?

— Sau acolo vrea Rachel să credem că e.

Pe ecranul telefonului ei a apărut un mesaj. Doamne, era a dracului de populară azi: Ash, pe urmă Dave Winter, acum Carter:

Pot să dorm la tine? Mama e iar insuportabilă.

Bel a răspuns:

îmi pare rău, nu pot, sunt plecată!

A pus telefonul înapoi în buzunar şi s-a uitat la Ash, aşteptând.

— Deci... n-am venit aici doar ca să-ţi insult puloverul ăla oribil. Spuneai că aţi găsit ceva?

— Da, am găsit, când editam scena de la cină. Stai, ar trebui să pornesc camera!

Ash a deschis vizorul şi a apăsat pe înregistrare, apoi a pocnit din degete în faţa lentilei, improvizând astfel un fel de clachetă.

Pe birou erau nişte cărţi – deasupra, *Femeia care a dispărut de două ori,* o carte mai veche de non-ficţiune despre Rachel. Ash a pus camera pe teancul de cărţi şi a îndreptat-o spre ei.

— Stai aici!

A bătut cu palma în scaunul tapiţat de lângă cameră şi a ridicat un nor de praf care plutea acum în jurul fetei.

Bel s-a aşezat.

Ash şi-a tras scaunul mai aproape şi s-a aplecat ca să ajungă la laptop.

A încremenit brusc când i-a simţit răsuflarea pe gâtul descoperit.

Bel s-a uitat la forma gurii lui; el s-a uitat la forma gurii ei. O secundă s-a scurs alene, în timp ce inima lui Bel bătea nebuneşte, mult prea iute, când i-a

întâlnit din nou ochii verzi.

O, futu-i!

Aşadar, a clipit şi s-a tras înapoi, sprijinindu-se de scaun. Ash a tuşit în pumn şi a reglat poziţia camerei. Chiar la ţanc, de parcă fuseseră pe punctul de a trece peste o limită nevăzută. Noroc că fusese camera între ei ca să impună limita! Pentru că ar fi fost o prostie colosală. Şi inutilă pe deasupra. Ash avea să plece pentru totdeauna când terminau filmul. Asta erau ei unul pentru celălalt. Subiectul filmului şi asistentul cameramanului.

Bel şi-a împins scaunul câţiva centimetri mai departe de el. Partea Lui, Partea Ei.

Să facă bine să nu-i invadeze partea!

— E vorba de tata? a întrebat ea când Ash s-a întors spre laptop şi a deschis un folder cu numele *Cina.* E despre Rachel?

— O să vezi!

A dat dublu clic pe un fişier audio.

— De fapt, o să *auzi.*

Săgeata de pe ecran a plutit deasupra butonului de redare şi a zvâcnit odată cu degetul lui Ash pe touchpad.

— Verificam fişierele audio de la cină, să văd dacă tatăl tău a spus ceva când a plecat, dacă a dat vreun indiciu despre unde a plecat.

Bel s-a aplecat în faţă, uitând de Partea Lui.

— Şi?

>

Ash a clătinat din cap.

— A spus „Fir-ar să fie”, nimic altceva, pe urmă şi-a închis microfonul. Dar altcineva nu şi l-a închis. Cineva a uitat că purta microfon şi că era înregistrat.

Bel a clipit şi l-a privit curioasă.

— Unchiul tău, Jeff, a răspuns Ash. Jeff s-a dus să-l ajute pe bunicul tău să urce în maşină, după ce au plecat toţi de la masă.

— îmi amintesc, a spus Bel.

— Asta e discuţia lor, asta a captat microfonul.

Ash a apăsat pe redare.

Un gâfâit.

— *Ai urcat, tată?* s-a auzit vocea aspră a lui Jeff, gâtuită de efort. *Stai să-ţi pun centura!*

— *E-eu,* s-a bâlbâit bunicul.

— *Nu-ţi face griji, oprind eu!*

Alte foşnete.

Un clic.

— *Tată!*

Vocea lui Jeff s-a transformat încet în şoaptă. Bel a închis ochii ca să se concentreze la auz.

— *Vreau să te întreb ceva şi trebuie să-ţi aminteşti.*

Ash a pus pauză.

— Aici s-a înregistrat, dar a vorbit prea încet ca să se audă peste foşnetele alea. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă!

A apăsat iar pe redare.

Un clic aspru din gât; sunetul pe care îl facea bunicul când îşi căuta cuvintele.

— *Nu ştiu cine e,* a răspuns el răguşit.

Vocea lui Jeff s-a auzit mai clar.

— *Ba da, tată. Ştii. Unde era? Unde au găsit-o?*

— *Nu ştiu.*

— *Tată, trebuie să încerci! E important!*

— *Nu... Vreau să merg acasă,* a spus bunicul cu voce fragilă, făcând un efort pentru fiecare silabă.

Unde-i... Y-Y...

— *Yordan?* a oftat Jeff şi şi-a trecut unghiile prin barbă. *Mă duc să-l aduc. Stai aici, tată!*

— Asta e tot!

Ash a oprit fişierul, tăcerea bruscă zumzăind parcă în urechile lui Bel.

— Saba i-a scos microfonul când a intrat înapoi în casă.

Bel a deschis şi a închis gura, mestecând aerul în timp ce-şi căuta cuvintele, fără să aibă mai mult succes decât bunicul.

— Ce? atât a reuşit să îngaime.

— Ştiu, a zis Ash încet. Ţi-am trimis mesaj imediat după ce l-am auzit.

— „Unde era?" a repetat Bel cuvintele unchiului ei. „Unde au găsit-o?"

— Vorbeşte despre Rachel, nu-i aşa? a întrebat ea şi a căutat confirmarea în ochii lui Ash.

— Aşa am zis şi noi.

Bel s-a gândit mai bine, întorcând pe toate părţile toţi acei *dacă* şi *dar,* în timp ce mintea i-o lua în toate direcţiile şi pe urmă dădea înapoi.

— Stai puţin! a zis ea pentru amândoi. Deci Jeff crede că bunicul ştie ceva despre Rachel. Unde a fost şaisprezece ani şi cum a reapărut. „Unde au găsit-o?" Sună ca şi cum a trebuit să se întoarcă pentru că a găsit-o cineva – cine or fi *ei?*

Ash s-a uitat la ea; prea mult contact vizual, apoi nu de ajuns.

— Se pare că nici Jeff nu a primit răspunsurile pe care le voia.

— Dar de ce crede el că bunicul ştie ceva despre Rachel? E senil, nu *ştie* nimic.

Ash a ridicat din umeri.

— Unchiul tău pare convins că el are răspunsurile. Practic, se aude disperarea din vocea lui.

Bel a căzut pe gânduri.

— Băga-mi-aş!

S-a lăsat apoi pe spătarul scaunului şi şi-a îngropat degetele în păr.

— M-am întrebat, a spus Ash, dacă nu cumva are vreo legătură cu ce a spus Julian Tripp. Comentariul lui Rachel, „eşti colacul meu de salvare”, şi faptul că ea se temea de cineva, faptul că el a adus vorba de Jeff.

Bel a încercat să deslușească sensul şi să-şi traseze nişte linii în minte. Rachel se temea de Jeff? îşi plănuise dispariţia şi luase bani de la domnul Tripp ca să nu bănuiască nimeni că plecase de bunăvoie? Ştia bunicul ceva despre ea? Era conştient Jeff că bunicul ştia ceva, dar nu şi ce anume? Ce sens aveau toate astea?

— Orice crede Jeff că ştie bunicul despre Rachel, a tăcut mâlc, iar acum tata a dispărut, a spus Bel şi şi-a încleştat fălcile. Dar nu o să mai tacă multă vreme. O să-mi spună chiar mâine!

Bel putea s-o facă; putea să-l facă pe unchiul Jeff să vorbească, la fel cum făcuse cu Sherry. Pentru că mai era un lucru pe care membrii familiei Price îl ascundeau, un lucru pe care întoarcerea lui Rachel îl scosese la lumină.

Pe sub toate minele de teren zăceau şi secrete.

TREIZECI

BEL ŞOVĂIA CU CHEIA ÎN DREPTUL UŞII. UN FIOR PE ŞIRA spinării i-a ridicat părul pe ceafa. Un avertisment, o reacţie primitivă faţă de pericol.

Bel s-a uitat peste umăr şi a scrutat întunericul, cu ochii la copacii de peste stradă, la umbrele lor în mişcare şi la formele care semănau cu nişte feţe. Dar ochii ei se înşelau; pericolul nu venea dinspre copaci, ci din spatele uşii.

A băgat cheia în uşă şi a deschis-o, după care a pătruns în zona de război.

Râsete şi voci senine, un miros de unt şi ceva dulce. Nu se aşteptase la asta.

— An-Bel, tu eşti? s-a auzit de după colţ vocea lui Rachel.

Bel a dat drumul rucsacului, şi-a scos încălţările şi le-a lăsat în drum.

— Am ajuns acasă, iubito! a rostit ea ameninţător, în şoaptă, luându-se după sunetul televizorului din living.

— Bună, scumpo!

Ochii lui Rachel străluceau în camera întunecată, îndreptaţi spre Bel.

Ecranul televizorului îşi proiecta lumina pe faţa ei cu fiecare cadru, străfulgerări albe pe un fundal verde.

Rachel stătea pe canapea, cu o pătură cadrilată pe picioare. Şi nu era singură.

Carter stătea la celălalt capăt. Cu picioarele băgate sub aceeaşi pătură.

între cele două, un castron cu popcorn pe jumătate gol.

Rachel a mai luat o mână de popcorn.

— Ne uităm la film. Hai lângă noi, e destul loc!

Zicând acestea, Rachel şi-a pus castronul în poală.

Bel s-a uitat la Carter, care avea faţa scăldată în aceleaşi culori ca a lui Rachel.

— Vedem *La cuţite,* a spus Carter, deşi probabil înţelegea întrebarea din privirea lui Bel.

— Ţi-am spus că sunt plecată în seara asta.

Bel a rămas nemişcată.

Mâinile lui Carter au dispărut sub pătură.

— Ştiu. Dar până să răspunzi, eram deja aici. Rachel a spus că pot să rămân peste noapte. Nici ea nu avea altceva de făcut, aşa că am decis să ne uităm la un film. L-ai văzut pe ăsta, Bel? Cred că ţi-ar plăcea!

Lui Bel nu-i păsa dacă i-ar fi plăcut filmul. Nu-i plăcea treaba asta deloc. Ele două împreună, fără ea. Simţea acidul în stomac, nodul care înota în el. Părea o mutare calculată; Rachel schimba locul pieselor pe tablă şi încerca s-o atragă pe Carter de partea ei.

Bel însă nu avea să renunţe aşa de uşor la verişoara sa.

— Despre ce e vorba? a întrebat cu seninătate, apoi a mers spre canapea şi i-a blocat imaginea lui Rachel, învăluind-o în umbră.

— E un thriller despre o familie disfuncţională, a

spus Carter.

— îmi place deja!

Bel s-a aşezat la mijloc, între cele două, ca să pună o barieră între Carter şi Rachel şi să-şi revendice verişoara, care nu vedea cine e Rachel în realitate.

Şi-a băgat picioarele sub pătură şi a tras până când Rachel a rămas cu un picior pe afară.

Rachel i-a oferit popcorn.

Bel a ezitat, dar a luat o mână. Câtă ipocrizie! Mama, fiica şi Carter.

— El e, cu siguranţă!

Rachel a arătat cu degetul la ecran ca să o pună în temă pe Bel sau să-i arate că era mai bună la aşa ceva.

— Nu e nicio dubă de la ştiri afară, a spus Bel pe deasupra personajului.

— Şi-au strâns catrafusele mai devreme, a zis Rachel. Cred că trebuie să doarmă şi ei.

— Sau nu le pasă de dispariţia tatei cât le-a păsat de reapariţia ta, a spus Bel cu ochii la ecran, pentru că n-ar fi putut să ascundă de cine îi păsa *ei* mai mult.

Acum încerca să o ţină pe Rachel aproape şi să o studieze ca să-şi dea seama cum s-o distrugă. Uite ce bine se descurca: era atât de aproape, încât îi auzea hârâitul uşor al respiraţiei.

— O să se întoarcă, Bel!

Carter a apăsat cu talpa pe piciorul lui Bel ca să se lipească de ea.

— în curând, poliţiştii din Vermont o să-l găsească şi o să se întoarcă acasă. Nu-i aşa?

Carter s-a aplecat în faţă şi a vorbit pe deasupra lui

Bel, cu ochii la Rachel.

Aceasta din urmă s-a oprit cu mâna deasupra castronului şi s-a uitat la cele două.

— Da, sunt sigură că o să se întoarcă, a răspuns ea.

Bel putea acum să o citească mai bine şi îşi dădea seama că întrebarea lui Carter o prinsese la colţ. Poate Carter nu era un caz pierdut. Şi poate că nici tata nu era.

— Ar face bine să se întoarcă! a adăugat Bel ca o ameninţare, pentru că asta şi era.

Rachel s-a întors spre televizor.

— Vinerea viitoare bunicul tău împlineşte 85 de ani, a reluat ea, dar nu ca pe o întrebare. Carter mi-a spus că tata organizează o cină în familie în fiecare an. Că e o tradiţie să mâncaţi macaroane cu brânză. Să ştii că putem s-o facem, chiar dacă nu se întoarce şi el până atunci.

Bel a înghiţit în sec. A încercat să nu-şi mişte capul, privind-o pe Rachel pieziş. Pâlpâitul televizorului în suprafaţa sticloasă a ochilor ei. Ce voia să spună? Rachel se dăduse cumva de gol; ştia că tata nu avea să se întoarcă până săptămâna viitoare? Că nu avea să se întoarcă niciodată, pentru că se asigurase de asta?

Bel a respirat adânc.

— Da! Ar fi drăguţ!

Rachel s-a întins după încă o mână de popcorn. Bel a tresărit când i-a auzit scrâşnetul din dinţi în timp ce mânca.

— Yordan îl scoate vreodată pe bunicul la plimbare? a întrebat Rachel.

Bel era prea aproape; îi simţea răsuflarea care

mirosea a unt.

— Nu-i face bine să stea în casă toată ziua.

Bel era cât pe ce să-i răspundă, dar s-a abţinut. Nu era prima oară când Rachel întreba de bunicul şi de Yordan, despre programul lor. Bel observa astfel de lucruri acum, când nu o mai evita pe Rachel tot timpul. Oare însemna ceva sau Rachel încerca doar să arate că-i pasă?

— Bunicul e bine, a spus ea şi a pus capăt oricărei încercări din partea lui Rachel.

Era o minge cu efect, menită să întoarcă întrebările lui Rachel înapoi la ea.

— îţi plac macaroanele cu brânză?

Un zâmbet dansa pe buzele lui Rachel.

— Da, îmi plac!

Filmul s-a terminat, iar pe fundul castronului mai erau doar firimituri şi boabe de porumb care nu se deschiseseră.

— Ar trebui să repetăm experienţa, a spus Rachel cu o strălucire în ochi asemănătoare cu cea a dinţilor. Dacă vreţi? Să vedem filme. Noi trei. Eu m-am distrat.

— Şi eu, a spus Bel în acelaşi timp cu Carter.

Au început să râdă, dar Rachel a stricat totul, pentru că râdea şi ea.

— Poate o dată pe săptămână? Am multe filme la care trebuie să mă uit.

Rachel s-a ridicat, iar boabele au zornăit în castron când l-a luat de pe canapea.

— Carter, unde vrei să dormi? Vrei să-ţi pregătesc patul lui Charlie?

Bel s-a încordat, iar Carter probabil a simţit-o prin piciorul lipit de ea.

— E OK, a răspuns Carter cu un zâmbet. O să dorm

cu Bel, ca de obicei.

— Perfect! a zis Rachel zâmbind şi ea, şi poate că Bel începea să nu se mai priceapă la asta, pentru că zâmbetul acela nu i se părea deloc fals.

După ce s-a spălat pe dinţi, Bel s-a aventurat pe hol, trecând în grabă ca să nu o prindă Rachel, cu ochii aceia care străluceau în întuneric.

— Noapte bună, fetelor! a strigat Rachel din camera alăturată, cu uşa întredeschisă; nu încuiată, nici măcar închisă.

Bel a tresărit şi s-a înfiorat, deşi era cald în casă.

— Noapte bună! a strigat Carter din camera lui Bel.

A strigat şi Bel după o fracţiune de secundă; un ecou mai profund, mai întunecat.

A ajuns la dormitor şi a închis uşa, apoi s-a sprijinit de ea.

Carter era deja în pat, întinsă pe partea ei obişnuită.

— Deci?

Bel a stins lumina şi s-a băgat sub pilotă.

— Deci, ce? a răspuns Carter.

Bel şi-a lipit tălpile reci de pielea lui Carter. Aceasta a lovit-o cu picioarele.

— Deci, *Rachel?* a întrebat Bel în şoaptă.

Nu avea încredere în Rachel, nici în uşa ei întredeschisă; poate că încă se furişa pe afară şi trăgea cu urechea.

— *Deci,* ce-i cu ea? a spus Carter fără să intre în joc şi fără să vorbească încet. A spus că nu are nimic de făcut şi ce-ar fi să jie uităm la un film cât te aşteptăm să te întorci. Nu voiam să stau acasă. Nu-i mare lucru. Ne-am distrat, nu-i aşa?

Bel nu putea să confirme.

— De ce eşti aşa de defensivă?

— Nu sunt! s-a răstit Carter şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— Ba da!

— Pentru că ştiu că o să găseşti un motiv să te superi.

— Nu fac asta! a spus Bel.

— Ba da! i-a întors-o Carter.

— Nu mă supăr, nu! Trebuie doar să avem grijă în preajma ei, OK? a şuierat Bel.

— De ce trebuie să avem grijă? Rachel e de treabă. Se poartă frumos cu amândouă şi a trecut printr-un calvar. De ce trebuie să faci mereu chestia asta?

— Nu *fac* nimic, i-a răspuns Bel. Rachel e aceea. Ea le face pe toate. Se întoarce de o săptămână cu o poveste inventată despre unde a fost timp de şaisprezece ani şi pe urmă tata dispare? Normal că vrea să crezi că e *de treabă.*

— Bel!

O avertizare.

— Carter!

Altă avertizare.

— Ţi-a spus ceva?

— Despre ce?

Carter şi-a încrucişat braţele invers, cu ochii în tavan.

— Despre orice? Despre tata? Sau părinţii tăi? De ce a ales să dispară şi să mintă? A făcut vreo greşeală?

Carter îşi ronţăia buza de jos.

— Poate. Mi-a spus că e un geniu diabolic care

plănuieşte să stăpânească întreaga lume.

— Carter!

Bel s-a întors spre ea cu un ultim avertisment şi o expresie aspră.

— Nu, nimic! a zis Carter şi a oftat. M-a întrebat de şcoală, de dans, pe urmă am vorbit despre film. Nimic suspect, îmi pare rău, Bel!

A spus-o de parcă nu-i părea rău deloc. Apoi Carter şi-a ridicat un braţ şi l-a lăsat să cadă peste pilotă, o linie dreaptă între ea şi Bel, propria barieră.

Bel a stins veioza şi au rămas pe întuneric. Era rândul ei să se uite în tavan. Pe cine putea să convingă dacă nu pe Carter? Oare Rachel câştigase deja?

Nu, pentru că Bel încă avea un plan; avea manevra următoare. Jeff ştia ceva despre Rachel sau credea că bunicul ştie. Cu ajutorul unchiului Jeff, avea să obţină ce voia: tatăl ei avea să se întoarcă, iar Rachel să plece, aşa cum trebuia să fie.

Bel nu mai fusese atentă la unchiul ei de când se întorsese Rachel, dar poate că era indicat să fie.

— Tatăl tău ţi-a spus ceva? a întrebat Bel, cu grijă, fiindcă era o întrebare care nu putea fi pusă decât pe întuneric.

— Despre Rachel?

Carter s-a mişcat şi a tras de pilotă.

— Nu! Mă rog, adică a vorbit despre ea, normal: despre întoarcerea ei, despre cât de stresant a fost şi că de asta crede el că unchiul Charlie a plecat, să fie puţin singur. Dar e bucuros că Rachel s-a întors acasă.

Bel s-a gândit la vorbele ei. Putea să-i pună

înregistrarea cu discuţia dintre Jeff şi bunicul. Dar dacă îi spunea lui Rachel şi o facea astfel să-şi piardă avantajul?

— S-a purtat ciudat? De când s-a întors Rachel?

O pauză şi foşnetul părului lui Carter pe pernă.

— Nu, a spus ea. De ce?

— Nimic, doar mă întrebam.

Albul ochilor lui Carter strălucea lângă ea. Apoi s-a estompat când a clipit.

— Păi, puţin, a răspuns Carter. Dar toţi se poartă ciudat de când s-a întors Rachel.

A clipit din nou.

— Mai ales tu.

Carter s-a întors cu spatele la Rachel.

— Mă culc, a spus apoi.

TREIZECI SI UNU

CLOPOŢELUL DE DEASUPRA UŞII A SUNAT, STÂRNINDU-I EMOŢII lui Bel.

A trecut prin magazin, pe culoarul cu echipamente de camping, pe lângă cel de hochei, spre camera din spate, şi a deschis uşa, ignorând semnul pe care scria *Doar pentru angajaţi.*

înăuntru era unchiul Jeff, care-şi pregătea o cafea în timp ce cafetiera bolborosea.

— Bel! a spus el. Ce faci? N-ai voie să intri aici.

— Am venit să vorbesc cu tine.

Bel şi-a încleştat fălcile.

— Hopa, am dat de necaz? a întrebat el şi a pus lapte în cafea.

— Tu să-mi spui!

Jeff a luat o gură din ceaşcă.

— E vorba de Carter? A rămas la voi aseară, nu-i aşa? Ea şi Sherry au fost... mă rog, ştii cum sunt adolescentele.

— Păi, şi eu sunt adolescentă, a răspuns Bel. Dar nu e vorba de Carter,

— Tatăl tău? a zis Jeff şi şi-a ridicat el privirea, iar asta a făcut să îi apară riduri în Jurul ochilor. Pun

pariu că se întoarce mâine. Aşa ar fi logic. O săptămână întreagă să-şi limpezească puţin gândurile. Poliţiştii nu par îngrijoraţi.

— Nu e vorba nici de tata, a spus Bel. Ci de Rachel.

Jeff a luat încă o gură de parcă o făcea intenţionat, să câştige timp.

— Ce-i cu ea? a venit întrebarea lui.

Bel nu era sigură cum era mai bine să-l abordeze: cu toate armele la vedere sau doar pe jumătate, păstrând o parte pentru mai târziu.

— Cred că ştii ceva despre ea, dar nu vrei să spui.

Jeff a deschis şi a închis gura.

— Ştiu tot atât cât ştii şi tu, a replicat el şi a încheiat cu o tuse pe care şi-a ascuns-o în pumn, la fel ca pe minciuna pe care o spusese, pentru că Bel ştia că unchiul ei o minte şi putea s-o dovedească.

— Lasă-mă să-ţi arăt ceva!

Bel a făcut semn spre masă, unde telefonul lui Jeff era cu faţa în sus. S-a aşezat pe scaun şi a scos telefonul, apoi a aşteptat să se aşeze şi unchiul ei.

— Săptămâna trecută, când am avut cina în familie, l-ai ajutat pe bunicul să urce în maşină.

— Da! a spus Jeff cu ochii sus şi cafeaua jos. Şi ce...

— Aveai microfonul pornit. A înregistrat tot ce spuneai.

Bel l-a văzut înghiţind în sec şi încleştându-şi pumnul, un lanţ muntos format din oasele care-i străpungeau pielea şi-l dădeau de gol.

— Vrei să auzi?

N-a mai aşteptat răspunsul. în schimb, a derulat până la fişierul audio şi a apăsat pe redare, apoi a dat volumul la maximum.

— *Ai urcat, tată?* s-a auzit vocea lui Jeff de săptămâna trecută, metalică şi aspră în difuzorul telefonului.

Bel se uita la unchiul care stătea în faţa ei în timp ce vorbea unchiul de săptămâna trecută.

— *Stai să-ţi pun centural*

— *E-eu,* s-a bâlbâit bunicul în înregistrare.

— *Nu-ţi face griji, oprind eu!*

Foşnet. Un clic.

— *Tată!* O pauză. *Vreau să te întreb ceva şi trebuie să-ţi aminteşti.*

Jeff cel din prezent şi-a lăsat capul în mâini, cu coatele pe masă.

Fâşâitul materialului care se atingea de microfon.

— *Nu ştiu cine e,* a răspuns bunicul.

— *Ba da, tată,* a insistat Jeff, în timp ce Jeff din prezent îşi ascundea faţa. *Ştii. Unde era? Unde au găsit-o?*

— *Nu ştiu.*

— *Tată, trebuie să încerci! E important!*

Bel a oprit înregistrarea, iar camera a devenit prea tăcută. Bel a folosit tăcerea prelungită împotriva lui şi l-a fixat cu privirea când şi-a ridicat capul din mâini.

— Bel, pot să-ţi explic, a spus el cu ochii mari, prinşi în farurile ochilor ei.

— Poţi? şi-a dres ea glasul. De ce crezi că bunicul ştie unde a fost Rachel? Că ştie cine şi când a găsit-o?

Jeff a ezitat, apoi a clipit de câteva ori, iar muşchii i-au zvâcnit în jurul gurii.

— Hm..., a spus el. Da, l-am întrebat despre

Rachel. Nu ştiu nimic, jur! Dar tata a spus ceva ciudat despre ea, aşa că încercam să aflu detalii. Acum cred că era doar derutat.

Bel a mijit ochii.

— Dar n-am auzit ca bunicul să fi spus ceva despre Rachel înainte să deschizi tu subiectul. Discuţia e înregistrată.

— Nu! a spus Jeff şi a clătinat din cap prea mult şi prea repede, ferindu-şi ochii. Nu atunci, Cu câteva zile mai înainte, când am fost la el acasă.

— Ce-a spus? a insistat Bel,

— Nu-mi amintesc exact, a zis Jeff şi a tuşit. Ceva despre Rachel. Despre găsirea ei. Poate îşi amintea ceva de demult şi a sunat ca şi cum vorbea despre reapariţia ei. E cu minţile duse. Nu putem avea încredere în amintirile lui. Dar voiam să verific când eram doar noi doi, după ce a dat cu ochii de ea, să văd dacă i-a amintit de ceva. Evident, nu ţinea minte. N-ar fi trebuit să fac asta, a fost nedrept!

Părea că încă o minte, pentru că a tuşit iar şi a rămas cu ochii la imaginea lui în ecranul telefonului, dar nu şi la Bel.

— Deci ştie ceva despre Rachel sau nu? şi-a înăsprit fata vocea, încercând să-i capteze privirea.

— Nu ştiu! Nu cred.

>

Bel a lăsat o mână pe masă cu o bufnitură cu care a reuşit să-i atragă atenţia unchiului ei.

— Şi nu ştii nimic altceva despre cum a dispărut sau cum a reapărut?

— Nu, nu ştiu nimic, a răspuns el, şi poate minţea, poate nu.

Lui Jeff nu-i plăceau confruntările, dar Bel pentru asta trăia; nici că ar fi putut fi mai diferiţi. Dar nu-i plăcea felul în care apăsa el pe cuvântul „ştiu”, de parcă bănuia ceva sau credea pe jumătate altceva, iar ea alesese cuvântul potrivit.

Bel i-a mai acordat o şansă.

— Eşti sigur?

— Sigur.

— Rachel a avut vreodată motive să se teamă de tine?

Jeff s-a schimbat la faţă, iar sprâncenele i-au eclipsat albul ochilor.

— De mine? Nu! a spus încet. De ce mă întrebi? Mereu mi-a plăcut de Rachel. Şi cred că şi ei i-a plăcut de mine.

— Şi acum?

Jeff a ridicat din umeri.

— Face parte din familie, normal.

— Familia pe primul loc, a spus Bel, repetând cuvintele lui Sherry.

Dar Rachel nu făcea parte din familie la fel ca alţii, cel puţin nu ca tata, de pildă. Iar dacă Jeff ştia ceva care să-l poată aduce acasă...

— Ştii unde e tata? Ţi-a spus că vrea să plece după ce s-a întors Rachel?

Jeff a clătinat din cap.

— Nu ştiu unde e, dar ştiu că o să se întoarcă. El e sufletul familiei. Nu mi-a spus nimic, dar se vedea cât de copleşit era...

Jeff s-a oprit când telefonul a început să vibreze şi să se învârtă pe masă de parcă avea o gânganie furioasă pe spate.

S-au uitat amândoi la ecran.

Un apel de la *Bob.*

Prietenul lui Jeff, cel despre care pomenea mereu când simţea că nu se integrează undeva. *Bob din Vermont.*

Lui Bel i-a sărit inima în gât.

Stai naibii puţin!

Jeff a încercat să respingă apelul, dar Bel i-a dat peste mână.

— Bob din Vermont, a spus ea repede, cu o usturime în gât. Nu cumva îl cheamă Robert Meyer?

Jeff a mijit ochii.

Bel a bătut din palme ca să-l trezească din şoc.

- Da!

— Futu-i!

Bel a luat telefonul înainte unchiului ei.

— Hei, dă-1...

Bel a pornit apelul şi a dus telefonul la ureche.

Jeff s-a ridicat în picioare, dar Bel s-a ferit de el.

— Alo? a întrebat o voce aspră.

Bob din Vermont nu mai era doar un nume, ci şi o voce.

— Jeff, trebuie să-ţi spun ceva.

— Bună, Bob! a spus Bel şi s-a îndepărtat de Jeff ca într-un dans din doi paşi, cu mâna răsfirată să-l ţină la distanţă.

— Nu eşti Jeff.

Bob din Vermont era perspicace, trebuia să recunoască.

— Nu, nu sunt, a răspuns fata. Sunt Bel, nepoata lui.

— Fata lui Charlie?

— Fata lui Charlie, a repetat ea. Acum, că ai adus vorba de el, trebuie să te întreb ceva.

— Ştiu deja ce-o să spui.

în difuzor s-a auzit un oftat.

— Eşti ultima persoană pe care tata a sunat-o când a dispărut, a continuat Bel cu insistenţă. La trei, sâmbăta trecută, în noaptea în care a dispărut. Ce ţi-a spus, Bob? Trebuie neapărat să ştiu, a adăugat ea cu vocea sugrumată, disperată, agăţată de gât.

încă un oftat. Perspicace şi respiră pe gură acest Bob din Vermont. Dar era posibil să fie singura persoană care ştia unde se află tata.

— Am discutat deja despre asta cu Poliţia Statală. Tocmai am venit de la interogatoriu, credeam că ştie Jeff.

Lui Bel nu-i păsa de toate astea.

— Ce ţi-a spus tata la telefon? E important.

Jeff s-a dat înapoi şi a ascultat, mişcându-şi doar ochii.

— N-a spus nimic, a zis Bob, apăsând pe consoane. Apelul a durat doar câteva secunde. Am răspuns, am spus „Alo, cine e”, dar nu a răspuns nimeni. Nu se auzea decât vântul, de parcă era cineva acolo, dar nu vorbea. Asta-i tot. Nu ştiu nimic altceva, aşa cum am spus şi la poliţie.

Bel şi-a ţinut respiraţia, blocând-o în obraji, dusă pe gânduri. Dacă tata nu vorbise, poate că nu dăduse el telefon, poate că Rachel îi folosea telefonul. Sau opţiunea numărul trei: Bob din Vermont o minţea.

— Ce spune? a întrebat Jeff în şoaptă.

Bel l-a ignorat.

— Tata a sunat din Danville, Vermont. Probabil venea să te vadă?

Nu era o întrebare, dar Bel a facut-o să pară aşa.

— Păi, n-a mai apărut şi nici n-am primit vreo veste de la el. Şi nu ştiu de ce m-aţi băgat în problemele voastre de familie. Acum vin poliţiştii să mă întrebe tot felul de rahaturi!

— Ce fel de rahaturi?

Bel s-a uitat la Jeff şi a încercat să-şi amintească ce menţionase despre Bob de-a lungul anilor. Nu spusese ceva despre „Dark Web”?

— Doar pentru că aleg să trăiesc incognito, a continuat Bob.

— Dar ce zici despre *activităţile tale online?* a întrebat Bel, folosind cea mai drăguţă formulare de care era în stare.

— Acum vorbeşti şi tu ca un poliţist, a pufnit Bob. Şi nu, înainte să mă întrebi şi tu, nu i-am vândut tatălui tău o identitate falsă. Nu l-am văzut, ai cuvântul meu!

Bel s-a oprit. Poate avea cuvântul lui Bob, dar mai avea şi altceva, mult mai valoros.

— Vinzi identităţi false? a întrebat ea şi s-a agăţat de firul lăsat în urmă de el.

O pauză.

— Nu... nu vând.

— OK, dar dacă ai şti despre aşa ceva, cât ar costa să-ţi cumperi o nouă identitate? Paşaport? Permis de conducere?

— îţi repet, nu ştiu nimic despre *aşa ceva,* a

răspuns Bob, negând puţin prea vehement.

— Dacă ai avea trei mii de dolari? a riscat Bel. Ar fi de ajuns?

Bob a răsuflat, făcând difuzorul să pârâie.

— Cred că ar fi mai mult decât suficient, a spus el cu precauţie.

Lui Bel i s-a întors stomacul, iar nodul acela a aterizat odată cu el.

Tata nu se dusese la Bob din Vermont, Bel avea cuvântul lui. Dar poate se dusese altcineva.

A riscat din nou, pentru că nu avea nimic de pierdut, chiar dacă unchiul Jeff era chiar acolo.

— Acum şaisprezece ani, a venit Rachel Price la tine să-şi cumpere o identitate nouă? Ar fi avut bani să te plătească.

O umbră a apărut în ochii lui Jeff, care aştepta să vadă răspunsul pe faţa lui Bel.

Bob a tuşit, iar Bel nu s-a putut abţine să nu creadă că urma să o mintă, dacă semăna vreun pic cu Jeff.

A aşteptat.

— Nu, nu a venit, a spus Bob încet şi clar. N-am întâlnit-o niciodată pe Rachel Price. Nu crezi că i-aş fi spus lui Jeff dacă era aşa? N-aş fi scutit familia de atâta suferinţă, în atâţia ani? Nu a venit niciodată, ai cuvântul meu şi în privinţa asta. Niciunul din părinţii tăi. Aşa că nu ştiu de ce m-a sunat tatăl tău şi m-a băgat în tărăşenia asta. Dar vreau să nu mai fiu implicat, m-ai auzit?

Bel s-a dezumflat. Oare minţea despre unul, dar nu şi despre celălalt? Ori avea încredere în răspunsurile

lui, ori nu.

— Clar şi răspicat, Bob din Vermont, a spus ea.

Linia a scos un bip şi s-a închis.

— Ce prietenos e!

Bel i-a aruncat telefonul unchiului ei.

El a dat din mâini şi a reuşit să-l prindă pe piept.

— Ce-a spus?

— O mulţime de nimicuri, a răspuns Bel. Tata l-a sunat în noaptea aceea, dar se pare că nu a spus nimic. Bob nu l-a văzut.

Jeff a dat din cap.

— Eu cred tot ce spune Bob. Nu m-ar minţi.

— Sigur că nu. Infractorii de pe Dark Web sunt cât se poate de cinstiţi, unchiu Jeff.

El a ezitat şi a clipit o dată, lung.

— De ce crezi că mama ta minte în privinţa dispariţiei?

Bel a ridicat din umeri şi s-a prefăcut mirată.

— Nu cred. Tu crezi? a pasat-o înapoi la el.

— Nu...

Vocea lui Jeff s-a frânt.

— Bine, mă bucur că suntem de acord!

Jeff a tuşit în pumnul încleştat.

— Să nu-i spui lui Rachel despre telefon! a zis Bel şi a pus mâna pe telefonul ei abandonat. Altfel, îi povestesc că tu crezi că ştii unde a dispărut cu adevărat.

Jeff s-a foit stânjenit, iar umerii i s-au ridicat până în dreptul urechilor.

— S-a făcut! a spus el cu ochii în podea.

— Bine!

Bel a deschis uşa cu călcâiele şi l-a eliberat pe Jeff. Apoi i-a făcut semn cu degetele mari ridicate.

— Familia pe primul lor!

Cu toţii dezvăluiau încă ceva despre Rachel, puţin câte puţin. Dar dezvăluiau şi mult despre ei înşişi.

Familia pe primul loc, iar bunicul era următorul pe listă.

TREIZECI SI DOI

— BUNĂ, YORDAN!

Bel a zâmbit larg şi cam prea aprig, judecând după expresia alarmată a lui Yordan.

— Bună, Annabel! a spus el şi a deschis uşa. Nu aşteptam musafiri. Tocmai pregăteam prânzul pentru bunicul tău.

— Grozav, te ajut şi eu!

Bel nu i-a dat de ales, ci a călcat peste prag şi l-a făcut pe Yordan să păşească în lături. A intrat şi a simţit cum o cuprinde un val de căldură uscată care-i înţepa ochii.

Yordan a dat înţelegător din cap când a văzut că se strâmbă.

— Bunicul tău simte frigul.

Bel l-a urmat pe hol şi pe scările care urcau în partea dreaptă. Bunicul nu mai putea să urce scările, iar casa se înjumătăţise pentru el. Biroul era acum dormitorul lui, iar Yordan dormea la etaj, în camera în care crescuse tata. Era multă istorie aici, fundamentul familiei Price. Bunica pe care Bel nu o cunoscuse murise chiar acolo, după ce căzuse pe scări şi se lovise grav la cap. Bel şi Carter obişnuiau să-i invoce fantoma înainte ca ideea de fantome să li se pară

înfricoşătoare. „Hei, buni Price, uită-te cum stau în mâini!” „Hei, buni Price, diavolul există?”

Bunicul era în living, în fotoliu, cel în care stăteau cândva împreună şi citeau.

— Pat, a venit cineva să te vadă, l-a anunţat Yordan, pronunţând clar fiecare cuvânt. Nepoata ta, Annabel. Nu e frumos din partea ei?

Bel a intrat în câmpul vizual al bunicului şi s-a aşezat pe canapea.

— Bună, tataie, mă bucur să te văd!

L-a imitat pe Yordan, apăsând pe consoane.

— Mă duc la bucătărie, i-a spus Yordan. Doreşti ceva? O cafea?

— Sunt OK, mersi!

Yordan a ieşit cu paşi uşori pe covorul gros şi i-a lăsat singuri.

Bel nu mai fusese singură cu bunicul de când avusese primul atac vara trecută. Tata era mereu aici să preia conducerea, să intervină când bunicul devenea confuz, să fie o figură cunoscută printre toate amintirile acelea învălmăşite.

— E cald aici, nu-i aşa? a întrebat Bel, care începea să transpire.

Bunicul a scos un sunet din gât.

— Te-ai simţit bine la cina în familie de săptămâna trecută, bunicule? a întrebat ea tare. Paella?

Bunicul a ridicat un deget care tremura şi s-a uitat în sfârşit la ea.

— Charlie?

— Tata nu-i aici.

O durea şi să pronunţe cuvintele.

— A plecat o vreme, mai ştii? Se întoarce în curând, promit!

Bunicul a dat din cap în sus, nu în jos, şi pielea care-i atârna pe gât s-a întins.

— Aştepţi cu nerăbdare cina festivă de săptămâna viitoare, când e ziua ta?

Bunicul a privit-o inexpresiv. Poate vorbise prea repede. Sau poate că era aşa cum spunea tata: bunicul nu-şi mai amintea de Bel, care făcea parte din perioada aceea pierdută. Poate şi Ra- chel era la fel. Bel ştia mai bine ca oricine cum era. Memoria e
o scârbă, nu-i aşa? Când o pierzi, rămâne pierdută, indiferent cum pui întrebările. Dar Bel tot avea să întrebe; trebuia.

— Cine eşti tu? a întrebat-o bunicul, ca la un semn.

— Sunt Bel. Annabel. Fiica lui Charlie.

— Rachel? a întrebat bunicul şi ea a simţit cum i se ridică părul pe ceafa.

— Nu! Sunt fiica lui Rachel.

Ce ciudat era s-o spună aşa de simplu, când situaţia numai simplă nu era!

Ochii bunicului au coborât pe chipul ei.

— Rachel?

Bel a încercat altfel, iar cuvântul acela interzis i s-a părut nepotrivit.

— Rachel e mama mea. O mai ţii minte pe Rachel?

El a dat din cap; nu chiar aprobator, dar poate ceva asemănător. Bel accepta orice semn primea de la el. Era o prostie să-şi pună nădejdea într-un bătrân care nu-şi putea aminti, dar asta era situaţia. Aceeaşi nădejde fusese cândva pusă pe umerii lui Bel, un copil care de-abia vorbea.

— Rachel a dispărut, mai ştii? a întrebat Bel şi a vorbit mai lent, punându-şi mâinile între genunchi.

O sclipire în ochii bunicului. O mână lăsată în poală.

— Charlie?

— Da, soţia lui Charlie, Rachel.

Bunicul s-a uitat peste umăr, în hol. îl căuta pe

Yordan?

— Tataie?

— ...a fost un accident? a murmurat el. Nu a vrut nimeni s-o omoare.

— Nu a omorât-o nimeni, bunicule, a spus Bel, cuprinsă de un val de frustrare, deşi ştia că e nedrept. Rachel s-a întors, mai ştii? Ai văzut-o.

Gura bunicului a zvâcnit.

— Ştii unde a fost înainte să se întoarcă, bunicule? A găsit-o cineva? îţi mai aminteşti?

Bel avea mare nevoie ca el să-şi amintească.

Bunicul a închis ochii.

— Mi-e foame!

— Bunicule, te rog!

Bel s-a aşezat pe marginea canapelei.

— Spune-mi ce ştii despre Rachel! Nu pot să-l ajut pe tata dacă nu mă ajuţi şi tu.

Bunicul se uita la ea fără să se concentreze, fără să vadă, în timp ce gura i se mişca fără să scoată vreun sunet.

— Rachel? a mai încercat ea o dată.

Nicio reacţie.

Nu avea niciun rost şi o ştia prea bine, la fel ca nodul din stomacul ei care trăgea de fire. Bunicul nu ştia nimic şi, chiar dacă ştia, uitase tot, odată cu restul memoriei lui afectate, odată cu nepoatele lui de care nu îşi mai amintea. Probabil Jeff punea prea multă bază pe mormăielile neclare ale bunicului. Nenorocitul de Jeff o pusese aiurea pe drumuri.

— Nu contează, bunicule!

Bel a renunţat şi şi-a şters căutătura încruntată de pe frunte cu dosul palmei.

Yordan şi-a băgat capul pe uşă.

— Mai sunt câteva minute până la masă, Pat! a strigat el şi s-a uitat la Bel cu o privire grijulie şi un rictus şovăitor pe buzele ţuguiate.

— Ce e? s-a răstit Bel, facându-l să tresară.

— S-scuze!

Yordan s-a împiedicat şi s-a împleticit în spate, apoi în faţă.

— N-am putut să nu aud discuţia.

— N-ai putut? a întrebat ea pe un ton dezamăgit, grav şi furios.

Yordan şi-a ridicat braţele în semn de capitulare.

— Casa e mică, tu vorbeai tare, nu încercam să trag cu urechea.

Yordan a făcut câţiva paşi în cameră.

— îmi pare rău că bunicul tău nu poate să-ţi răspundă la întrebări; sunt sigur că ai încercat, Pat, nu-i aşa?

Bunicul a mormăit.

— Putem vorbi în altă parte? a întrebat-o Yordan şi a arătat peste umăr.

Bel s-a ridicat şi a intrat în bucătăria mică, unde cuptorul cu microunde vibra, iar prânzul bunicului se învârtea sub lumina galbenă.

— Scuze! a ridicat el din sprâncenele groase, iar fruntea i s-a umplut de cute. Nu-mi place să vorbesc în faţa lui ca şi cum n-ar fi acolo. Aş zice să nu pui la suflet; de cele mai multe ori nici de mine nu-şi aminteşte, dar el nu face parte din familia mea. Probabil ţi-e greu!

— E în ordine! a spus Bel.

Nu era ca şi cum bunicul alesese să o uite. Era mai
rău când J
alegeai să pleci: era de ajuns s-o întrebi pe Rachel.

— Devine derutat şi îi este greu cu amintirile pe termen lung. Dar ai vrut să-l întrebi de Rachel, nu? M-am gândit că aş putea să te ajut eu.

Bel şi-a înclinat capul şi l-a rugat tacit să continue.

— îşi aminteşte de Rachel, a spus Yordan şi s-a uitat la cro- nometrul cuptorului. Poate de o versiune mai tânără a ei, înainte să dispară. Uneori aduce vorba de ea. De cele mai multe ori, e „iubita lui Charlie, Rachel" şi spune că-i plac cărţile, că e profesoară de engleză. De fapt, a venit ieri, la cafea. Tot fără să anunţe.

Yordan a strâns din buze într-un zâmbet reţinut. Bel şi-ar fi dorit să nu facă asta; să le bage în aceeaşi oală pe ea şi Rachel.

— Pat părea apropiat de ea, de parcă ştia cine e.
Deci ăsta ar fi răspunsul la una din întrebările tale.

Nodul s-a trezit la viaţă în stomacul lui Bel.

— Rachel a fost aici?

Yordan a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— A vrut să-l viziteze pe Pat, să vadă cum o duce fără Char- lie. A cerut să intre şi să bea o cafea.

— Despre ce au vorbit?

— Nimic deosebit! Că locul ăsta arată la fel ca atunci când l-a văzut ea ultima dată. Le-am făcut o cafea şi m-am dus să îm- păturesc rufele, ca să aibă parte de intimitate.

— Şi n-ai auzit despre ce au vorbit? a întrebat ea. Credeam că e o casă mică.

— Eram la etaj, i-a răspuns Yordan. I-am lăsat singuri doar cinci minute. Dar...

S-a oprit şi a strâns din nou din buze, de parcă încerca să se abţină.

— Yordan?

Buzele lui s-au relaxat.

— Nu spun că a fost ceva rău, doar puţin ciudat. Am coborât, dar Rachel nu mai era unde o lăsasem.

A arătat la masa mică din sufragerie.

— Bunicul tău era aici cu două cafele, dar Rachel plecase. Am strigat-o, dar nu mi-a răspuns.

— Unde era?

Un ţiuit insistent a umplut încăperea şi a sunat de trei ori. Yordan a întors capul spre cuptorul cu microunde. Bel şi-a dres glasul să-i atragă atenţia.

— Am găsit-o în living, a spus el. Am întrebat-o ce face, poate caută vreun lucru, dar a spus că se uita doar să vadă dacă se schimbase ceva. Pe urmă, mi-a mulţumit pentru cafea – pe care nu o terminase – şi a plecat.

Bel a auzit un clic în ureche când i s-a descleştat maxilarul, iar dinţii din spate s-au frecat unii de alţii, muşcând în gol, muşcând ceva.

— Unde era în living?

Yordan s-a întors spre cuptor.

— Aproape de şemineu, dar a plecat de îndată ce m-am întors.

— A luat ceva de aici?

— Nu, sigur că nu, a şuierat Yordan şi a scos farfuria fierbinte cu mâncare din cuptor.

Morcovi şi o felie de friptură de pui.

Bel a încercat să recreeze scena: şemineul din spatele camerei, dincolo de canapea şi de rafturi. Nu-şi amintea de vreun lucru din jurul şemineului care să o fi interesat pe Rachel. Era doar un living normal în

care trăise cândva o familie, iar acum doar un bătrân care îi uitase pe jumătate din ei.

Ce încercase Rachel să facă? Pentru că nu era vorba doar de faptul că venise ieri în vizită pe ascuns, nu-i aşa? Nu, le şi întrebase pe ea şi pe Carter de câteva ori despre programul bunicului şi dacă Yordan îl scotea vreodată din casă. Ambele duceau la aceeaşi concluzie inevitabilă: era ceva în casa asta care îi trebuia lui Rachel sau de care avea nevoie, un lucru pe care voia să-l păstreze secret. Şi, dacă era important pentru ea, era important şi pentru Bel.

— Yordan, a spus Bel şi a încercat să pară drăguţă, dar a eşuat imediat.

— Da? a răspuns el, pentru că nu o cunoştea destul de bine.

— Cred că tata nu a apucat să-ţi spună, dat fiind tot ce s-a întâmplat, a reluat ea după ce s-a gândit repede la ceva. Dar, de ziua bunicului, obişnuia să-l ducă la Moose Brook State Park. în drumeţie, la pescuit.

Era o minciună; nu făcuseră asta decât o dată în viaţa lor.

— Tata avea de gând să-l ducă din nou anul acesta. Ştiu că situaţia e diferită de când a făcut atacul şi nu poţi să mergi cu el pe trasee, dar sunt drumuri în jurul locului de campare în care poţi ajunge cu scaunul. Mâine se anunţă vreme frumoasă. Mă gândeam că ai putea să-l duci pentru o oră, două. Faceţi o plimbare, luaţi prânzul. Cred că bunicului i-ar plăcea foarte mult. Sper să-i distragă atenţia, acum, că tata nu-i aici.

Era singura parte în care nu se prefăcea, fiindcă ochii i s-au căscat şi s-au umplut de lacrimi la gândul

că tata nu mai era acolo.

Yordan a strâns din buze într-un mod indescifrabil pentru Bel: nici ea nu îl cunoştea prea bine.

— Dacă asta şi-ar dori tatăl tău, a spus el sau a întrebat, oscilând între cele două.

— Da! a sărit Bel. Este!

Tata ţinea totul sub control, chiar şi când nu era aici.

— Ar putea merge şi Jeff. Ar fi bine ca bunicul să-l aibă măcar pe unul din băieţi alături.

— Bine, a spus Yordan fără tragere de inimă şi a împărţit cuvântul în două, ca şi cum ştia că e minţit, dar accepta bucuros pentru că îi era mai greu să refuze, iar Bel l-ar fi împiedicat s-o facă. La ce oră?

— Aţi putea pleca la unsprezece? a propus Bel în timp ce număra şi se gândea la un program. Da, mâine la unsprezece! Am să-i spun lui Jeff să vină încoace.

Dracu' să-l ia pe unchiul Jeff: se înşelase, aşa că acum avea planuri pentru mâine.

La fel aveau şi ea, şi Ash.

Şi Rachel.

Mâine avea să fie o zi plină pentru toţi.

— OK, sună bine!

— Bine! a repetat Bel.

Chiar mai bine de-atât.

x-

— Rachel!

Bel a împins în urma ei uşa, care s-a închis cu un dublu clic, de parcă era o numărătoare inversă.

— Am venit!

Bel a aşteptat şi a aşteptat să audă scârţâielile şi foşnetele unei persoane. Rachel se mişca încet, cu paşi delicaţi şi letali. Bel învăţa tot mai mult despre ea

în fiecare zi. Cum mergea, cum clipea când era obosită, cum dădea din degete, apăsându-şi-le pe degetele mari când nu era atentă.

Rachel a apărut de după colţ fără să scoată un sunet, cu un zâmbet pe buze.

— Ai avut o zi bună? a întrebat ea şi a făcut un pas în spate, ca să-i facă loc să intre în living.

Bel şi-a lăsat haina pe canapea. Avea o zi minunată.

— E OK! a răspuns.

Rachel a dat din cap.

— Carter se simţea bine de dimineaţă? Mi s-a părut puţin tăcută la micul-dejun.

— E în regulă!

Bel ştia ce încerca Rachel – s-o folosească pe Carter împotriva ei –, dar Bel refuza să-i facă jocul.

— Cred că toţi sunt îngrijoraţi din cauza tatei. Mi-e dor de el! a adăugat ea, facându-şi propriul joc.

Rachel şi-a plecat ochii şi a început să tragă de materialul blugilor, să facă văi în locul munţilor, să apese şi să dea drumul.

— Ştiu, scumpo! a zis ea. îmi pare rău!

„Pentru ce îţi pare rău?” ar fi vrut Bel să întrebe, dar ştia că ar fi făcut o greşeală. Rachel nu putea să ştie că Bel avea îndoieli în privinţa ei, nu înainte de a fi prea târziu.

— Şi bunicului îi e dor de el, a spus Bel şi a privit-o cu atenţie. I-am făcut o vizită azi şi spune întruna Charlie, nu înţelege.

Rachel a înghiţit în sec.

— Cred că-i e greu!

Ar fi putut la fel de bine să tacă.

Bel şi-a dres glasul.

— Mai ales că se apropie ziua lui. De obicei, tata îl duce la Moose Brook în drumeţie. Yordan spune că o să meargă totuşi cu el, ca un cadou de ziua lui.

Un zvâcnet în ochii lui Rachel, care s-au dat peste cap pe sub pielea subţire a pleoapelor.

— Mâine se anunţă vreme bună şi sunt drumuri pe care poate merge cu căruciorul. Eu nu mă duc, pentru că bunicul nu-şi aminteşte de mine şi devine derutat, dar o să meargă Jeff. Evident, nu-l poate înlocui pe tata, dar... tot e ceva.

Acum era rândul lui Bel să-şi lase ochii în jos; nu voia ca Rachel să se simtă urmărită.

Hai, muşcă momeala, cazi în capcană!

Exact asta voia Rachel: bunicul şi Yordan afară din casă preţ de câteva ore, ca să poată intra şi să facă ce avea de făcut. Bel avea să îşi da seama că o crezuse dacă întreba la ce oră mergeau. Hai, Rachel!

— Ce idee bună! a spus Rachel şi şi-a dus degetul mare la buza de jos, unde a făcut încă o vale. Poate ar trebui să mă duc şi eu. La ce oră?

O prinsese!

Bel s-a abtinut să zâmbească.

>

— Yordan spunea că pleacă la unsprezece şi jumătate.

Rachel a dat din cap din nou, cu mişcări mici, de parcă nu era atentă, dar Bel ştia mai bine la ce se gândea.

— Cred că am programare la doctor la doisprezece, a spus ea ca să-şi găsească deja o scuză. O să mă uit în agendă.

Rachel a ieşit încet pe hol şi a luat-o spre scări.

Bel a aşteptat câteva secunde, pe urmă şi-a scos

telefonul şi i-a scris un mesaj lui Ash:

Ai o cameră mai mică? Una care ar trece neobservată?

Mesajul a fost trimis şi citit în câteva secunde, iar Bel a simţit cum i se strânge stomacul când au apărut cele trei puncte pe ecran.

A primit şi răspunsul.

Fir-ar al naibii, ce mai facem de data asta?

— De ce zâmbeşti aşa? a întrebat Rachel, care se întorsese în cameră şi zâmbea la rândul ei.

Bel nu o auzise venind.

— Nimic, a spus ea, dând telefonul deoparte. E doar Ash.

Nu-i venise în minte o minciună mai bună.

— Din echipa de filmare? a întrebat Rachel, iar zâmbetul i s-a transformat în rânjet. O, e chipeş! a adăugat şi i-a făcut cu ochiul.

Bel a simţit căldura în obrajii îmbujoraţi.

— Ba nu e!

Rachel a izbucnit în râs.

— Mai taci, Rachel! a spus Bel şi a început să râdă pentru că râdea şi Rachel.

Aceasta din urmă s-a oprit, încheind cu un oftat, dar râsul încă îi rămăsese în ridurile din jurul ochilor.

— Ştii, Bel, a început ea şovăielnic. îmi dau seama că m-am întors doar de două săptămâni şi probabil totul e ciudat pentru tine. Dar nu e nevoie să-mi spui Rachel. Poţi să-mi spui mamă.

Rachel era neliniştită şi îşi frământa degetele.

— Numai dacă te simţi confortabil.

O tăcere stânjenitoare s-a aşternut în spaţiul gol dintre ele. Depăşise o limită, iar Bel nu ştia acum ce să facă. Se juca la rândul ei cu vârfurile firelor de păr.

Nu era cea mai rea idee: Bel voia ca Rachel să aibă încredere în ea, avea nevoie de asta, ca să nu se prindă ce o aştepta. Şi o aştepta ceva. Mâine, Bel avea s-o prindă.

Bel şi-a dres glasul, a făcut un pas spre Rachel şi a păşit peste graniţă.

— Pregătim cina împreună în seara asta, Ra-m-mamă? Rachel i-a zâmbit.

TREIZECI SI TREI

O FRUNZĂ I-A CĂZUT ÎN OCHI LUI BEL. A DAT-O LA O PARTE ŞI l-a lovit cu cotul pe Ash.

— Ai grijă la cameră! a şuierat el şi s-a ferit de o creangă.

Erau ascunşi în copacii care străjuiau Madison Avenue, faţă în faţă cu căsuţa albă a bunicului.

— Cât e ceasul?

Bel s-a uitat la telefon.

— Unsprezece şi un minut. I-am spus lui Rachel unsprezece şi jumătate. Nu avem mult timp să ne instalăm.

— Nici nu avem nevoie!

Ash a întors camera şi i-a surprins expresia neliniştită.

— Grăbeşte-te, Yordan! a şoptit ea în timp ce acesta îl urca în sfârşit pe bunicul pe locul pasagerului din maşina galbenă.

A strâns scaunul cu rotile, l-a pus în portbagaj şi s-a urcat în maşină. Apoi a pornit motorul.

— Plimbare plăcută, bunicule! a spus Bel când maşina a ieşit cu spatele şi a trecut pe lângă ei. Să mergem!

Au traversat strada pustie: Bel, camera, Ash. O dâră neagră în faţa curţii; umbra făcută de cablul telefonic de deasupra capului. Au traversat-o şi pe aceea. Nu mai era loc de întors.

Lângă treptele din faţa uşii era un butoiaş de lemn

cu flori de plastic şi o broască de ceramică, care ţinea o undiţă.

Bel a apucat broasca de cap; o cheie mică, argintie, aştepta acolo, în conturul acela murdar.

— Toată lumea ştie că bunicul ţine o cheie de rezervă sub broască, dintotdeauna.

Se baza pe faptul că şi Rachel ştia acelaşi lucru.

— Dă-te! i-a spus lui Ash, dându-l la o parte de pe trepte.

A băgat cheia în uşă şi a deschis-o.

— Trebuie să-mi amintesc să pun cheia la loc când plecăm.

— Roger![III]

— De fapt, pe broscoi îl cheamă Barry.

A intrat în căldura înăbuşitoare din casa bunicului.

— Carter i-a pus numele.

— Nu, voiam să spun..., a început Ash, muşcând momeala. Ştii ce-am vrut să spun!

Nu mai muşca.

— Futu-i, ce cald e aici!

Ash a închis uşa după el şi a umblat la cameră.

— Pe aici!

Bel i-a făcut semn să treacă prin hol către living, unde părea şi mai cald.

— Yordan a prins-o pe Rachel furişându-se pe aici, în living, a spus ea pentru cameră. Lângă şemineu.

Bel a mers pe urmele paşilor ei şi a privit în jur, de la coşul cu lemne de lângă şemineu la suportul de televizor şi bufetul de sub fereastră, aflate pe peretele opus.

— Trebuie să aflăm ce căuta. E important, ştiu că aşa e!

III „Am primit mesajul” – termen folosit în aviaţie şi armată; totodată, şi nume propriu (în 1b. eng„ în orig.) (n.tr.).

A aşteptat ca Ash să vină după ea. îi spusese să se îmbrace în ceva neutru, cu care să nu iasă în evidenţă, ceea ce, pentru el, însemna un pulover subţire şi galben, cu guler pe gât, şi salopetă de blugi. Ca un minion.

— Cel mai bun loc pentru cameră e pe rafturile cu cărţi.

Bel i-a arătat biblioteca mare, cu rame duble şi sute de cărţi aşezate pieziş, într-o ordine pe care doar bunicul o înţelegea. Pe multe le recunoştea de pe vremea când bunicul îi citea.

— Sunt mai puţine şanse să o vadă acolo, nu-i aşa? Ai camera mică?

— Bineînţeles!

Ash a pus rucsacul jos şi i-a tras fermoarul cu o singură mână.

— Dar nu ţi-a spus nimeni că e nepoliticos să întrebi pe cineva cât de mare e camera lui?

Bel a pufnit pe nas, dar pe urmă i-a părut rău, pentru că şi Ash zâmbea, mulţumit de gluma lui.

— Grăbeşte-te! s-a răstit la el. Rachel era încă acasă când am plecat, dar nu ştim când o să apară.

— Mă grăbesc!

Băiatul a scos un pătrăţel negru cu un obiectiv minuscul şi un cablu negru. Toate ar fi încăput în palmă.

— E destul de mică pentru ce-ţi trebuie?

— Merge! a zis Bel şi şi-a păstrat expresia impasibilă ca să-i răpească bucuria.

— Pentru filmări „discrete”, după cum a spus Ramsey. Să o instalăm, a zis Ash şi a pus camera de mână, care încă filma, pe măsuţă, îndreptată spre ei, ca să-şi elibereze mâinile. Ne trebuie o priză.

— Cred că e una în spatele bibliotecii.

Ash a îngenunchiat şi a scos câteva cărţi de pe raftul de jos.

— Uite-o! Perfect, putem întinde cablul pe după cărţi. Unde să punem camera?

I-a luat-o din palmă fără să întrebe şi i-a atins degetele în treacăt.

— Sunt asistent cameraman, a explicat Ash când a văzut expresia ei acră.

— Iar eu sunt creierul operaţiunii.

— Mai vedem noi!

Ash a pus camera pe al doilea raft de sus, deasupra capului, ascunsă între două stive de cărţi aşezate pe orizontală. Cotoarele erau închise la culoare, majoritatea negre, iar camera se integra perfect, pierdută în înghesuială. Se vedea doar dacă te uitai la ea. Iar Rachel nu avea să se uite, pentru că era ocupată să caute altceva.

— E bine? a întrebat Ash ca să se asigure.

Bel a dat aprobator din cap.

— Pun cablul ăsta aici, în spate.

Îşi ţinea limba între dinţi când se concentra.

— Ca atunci când m-ai pipăit pe sub bluză când ne-am întâlnit a doua oară, a spus Bel, încercând să-l facă să se relaxeze, pentru că era distractiv şi avea nevoie de ceva care să-i distragă atenţia de la nodul din stomac.

— N-am făcut asta, a spus el cu răceală. Sunt mult prea stângaci pentru aşa ceva.

— Te-ai jucat şi cu fundul meu.

— Bel, încerc să mă concentrez! a zis el şi a întins cablul în jos. Am nevoie de parola Wi-Fi s-o instalez.

Du-te şi caut-o!

O alunga pentru că nu putea să se alunge pe el însuşi.

— Am găsit-o, a spus ea, fiindcă ştia deja unde să caute.

Pe suportul pentru televizor era o bucăţică de hârtie cu scrisul tatei, cu litere de două ori mai mari ca de obicei:

Parola Wi-Fi: PatPricel23

Bel a întins degetul peste cuvintele pe care le atinsese el cândva,

Ash a pus la loc cărţile în faţa prizei şi s-a dat înapoi să-şi admire opera.

— Suntem spioni destul de buni. Mă numesc Maddox, Ash Maddox.

— Te numeşti *Grăbeşte-te naibii odată şi dă-i drumul*

— Bine, morocănoase! a zis el cu vocea ascuţită. N-ar trebui să vorbeşti aşa cu soţul-spionul tău.

— Tu scoţi latura asta a mea la suprafaţă, dragule!

I-a zâmbit mieros, încercând să-l respingă, deşi o mică parte din ea nu-şi mai dorea s-o facă.

— Ah, pentru că tu eşti aşa de *durai* a spus Ash cu o privire sugestivă şi a scos un iPad. Fata dură care se hrăneşte cu sentimentele altora la micul-dejun.

— Şi la prânz, a adăugat ea.

— Copii la cină, a spus el cu vocea gravă şi melodioasă.

Bel a zâmbit, dar nu i-a plăcut că Ash avea impresia că o cunoaşte. O cunoştea destul de bine să ştie ce făcea ea de obicei.

— Parola? a întrebat el şi a deschis setările pe ecran.

— PatPricel23.

Ash a tastat pe ecran.

— Aşteaptă puţin!

Ash a apăsat pe butonul camerei mici. Aceasta a scos un ţiuit, doar o dată, dar nu avea niciun LED care să o dea de gol.

— Ne-am conectat! a spus el cu ochii la iPadul pe care l-a ridicat ca să-l vadă Bel.

Stăteau unul lângă altul şi se uitau la doi oameni care stăteau unul lângă altul şi se uitau la un iPad. Unul era îmbrăcat în mi- nion. Celălalt avea un zâmbet tainic pe faţă.

Bel a făcut din mână, iar versiunea ei în miniatură a imitat-o după o întârziere de o secundă.

— Noi suntem! a spus ea.

Se vedea aproape tot livingul, de la şemineul din capătul opus până la fotoliul bunicului şi televizor, iar imaginea era mai bună decât sperase.

S-a uitat de la Ash de pe ecran la Ash aflat la câţiva centimetri distanţă şi l-a privit în ochi.

— O prindem, nu-i aşa? O să avem dovada filmată. Şi o să-i stricăm documentarul.

Ash s-a scărpinat la nas.

— Păi, nu e documentarul *ei.*

— *Reapariţia lui Rachel Price?* a spus Bel cu voce aspră, pentru că nu tolera prostia, iar Ash era, cu certitudine, un prost.

— O, mersi, ştiu cum se cheamă! i-a răspuns băiatul, zâmbind. Dar documentarul nu e despre Rachel. Ci despre tine.

Bel a clipit, privindu-l lung.

— Ramsey a spus că şi-a dat seama chiar după primul tău interviu că ai ceva special. Că, de fapt,

chiar şi după ce s-a întors Rachel şi totul s-a schimbat, tot tu eşti subiectul principal.

— Ce vrei să spui?

Lui Bel i s-a strâns stomacul, uitând cu totul de nod.

— Ramsey spune că tu eşti inima documentarului, iar el e expert în chestii d-astea.

Ash s-a oprit, şi-a muşcat buza şi s-a uitat la ea.

— Poate că nu e numele tău în titlu, dar subiectul e persoana a cărei viaţă s-a schimbat cel mai mult în toată povestea asta, iar Ramsey spune că tu eşti aceea.

Inima lui Bel îi bubuia undeva, la baza gâtului, iar pielea parcă prinsese viaţă şi se electrizase, scăpărând acolo unde o atingea braţul lui Ash.

— Bleah! a spus ea ca să strice momentul.

Dar nu a reuşit.

Bel s-a uitat la iPad şi a văzut cum o privea Ash, i-a văzut curbura gurii deschise şi scânteia domoală din ochi. Ridicol, nu-i aşa? Pe ecran, Ash a întins mâna spre ea. Bel s-a văzut ridicând mâna spre salopeta lui, ca să-l tragă mai aproape.

Şi-a ridicat ochii.

Privirile li s-au întâlnit.

Apoi, buzele.

Mâna caldă a lui Ash i-a cuprins ceafa şi i-a stârnit un altfel de fior, unul care a coborât în loc să urce. Buza de jos a lui Bel a alunecat între buzele băiatului, despărţindu-le, de parcă era cel mai uşor lucru din lume. Nu părea nepotrivit; părea că totul dusese la acest moment, la strălucirea care o făcea să uite de prezenţa nodului. Nasul lui Ash l-a atins pe al ei, iar colţurile dure ale iPadului li s-au înfipt în burţi.

Bel s-a retras prima, cu ochii greoi şi buzele furnicând-o.

— Hopa! a şoptit Ash, iar răsuflarea lui i-a atins obrazul.

Vocea lui a făcut-o să revină pe pământ, în camera aceea supraîncălzită, iar Bel şi-a amintit că lăsase garda jos şi că nu avea nicio apărare. Ce prostie! îşi dorea să se întoarcă nodul în stomac, şi asta s-a şi întâmplat, golind-o pe dinăuntru.

— Ai dreptate!

Bel a făcut un pas în spate fără să se mai uite la el. De ce să se uite la el? Avea să plece în curând şi să o lase în urmă. Cea mai mare prostie pe care o putea face era să-i pese. Şi nu-i păsa, cu siguranţă!

— N-ar fi trebuit să facem asta.

Lui Ash i s-a întunecat privirea.

— Nu asta am vrut să spun.

Bel s-a şters la gură cu mâneca.

— Râdeam de tine, a spus ea. Ştii cum facem noi. Neplăceri reciproce.

— Pentru mine nu a fost neplăcut.

Ea l-a privit lung.

- OK, Bel!

Un zâmbet vag, pieziş, cu ochii plecaţi.

— Ai dreptate! Mi se pare că eşti foarte neplăcută, dar trebuie să te suport pentru că asta e slujba mea şi îl ajut pe cumnatul meu.

— Bine!

Aşa era mai bine, mult mai bine.

— Ar trebui să ieşim; Rachel ar putea să apară dintr-o clipă în alta.

Ash a băgat iPadul sub braţ, apoi şi-a luat rucsacul

şi a ridicat camera. Bel s-ar fi putut oferi să-l ajute, dar încerca să fie neplăcută şi să strice ce făcuseră mai devreme. în plus, *el* era asistent cameraman. Iar Bel era inima operaţiunii, ceea ce era o prostie, acum, că se gândea la asta cu mintea limpede. Ram- sey se înşela; nu ea avea să se schimbe. De fapt, dacă era după ea, totul avea să revină la cum fusese înainte să apară camerele. Rachel avea să dispară, iar Bel rămânea cu tata, aşa cum era normal. Avea să vadă el!

Bel a închis uşa de la intrare şi a coborât treptele după Ash, apoi a ocolit să pună cheia la loc sub broasca de ceramică. Totul era pregătit pentru Rachel.

Au traversat iar şi s-au ascuns printre tufele şi copacii de pe partea opusă, în zgomotul constant de pe Main Street.

Ash a pus rucsacul jos după ce au intrat destul de departe între tufe.

— Poţi să ţii iPadul? a întrebat-o băiatul şi i l-a întins fără să se uite la ea. Ca să te pot filma în timp ce priveşti?

— Sigur, eu sunt *inima,* a spus Bel, tot fără să-l privească.

Pe ecran se vedea livingul gol, aşteptând. Probabil că erau şi ei acolo, undeva, mici şi ascunşi, prin peretele verde, pixelat, care se întrezărea prin fereastră.

— Cât e ceasul? a întrebat Ash.

Bel s-a uitat la partea de sus a ecranului.

— Şi 29. Noroc că n-am mai pierdut vremea, a spus ea cu încă o înţepătură, iar Ash a făcut un pas înapoi.

Bel se tot uita de la imagine la ceasul din colţul de sus, numărând secundele.

— O să apară, ştiu eu!

11.30.

Nodul se învârtea şi o rodea pe dinăuntru. Oare se înşelase? Imposibil! Haide, Rachel!

11.31, iar scrâşnetul de cauciucuri s-a apropiat de ei dinspre Main Street. Ash a tras aer în piept în timp ce Bel îl scotea afară.

Te rog, să nu fie bunicul şi Yordan! s-a gândit ea, sperând să nu vadă galbenul-aprins printre frunze.

Nu l-a văzut.

A văzut argintiu. Un Ford Escape argintiu, cu ochi răi în loc de faruri.

Silueta neclară a lui Rachel la volan.

Da!

Bel şi Ash au schimbat o privire, iar pe buzele ei a apărut un zâmbet malefic pe care nu i l-a arătat şi lui.

— Cred că o cunoşti destul de bine, a spus Ash, dar Bel nu şi-a dat seama dacă încerca să fie răutăcios la rândul lui.

Rachel a parcat cu două roţi pe iarba din faţa casei.

Ash a întors camera ca s-o filmeze pe Rachel cum coboară din maşină şi închide portiera.

Bel a mijit ochii şi a simţit cum parcă îi bătea inima între ei.

Rachel s-a apropiat de casă fără să se uite în urmă, pur- tându-se de parcă era de-a casei. S-a strecurat pe sub balustradă către broasca de ceramică. S-a aplecat într-un unghi din care nu o mai vedeau, pentru că o bloca maşina, dar când s-a ridicat avea mâna strânsă în jurul unui obiect mic.

— Are cheia, a şoptit Ash. Bravo, Barry!

Rachel a urcat câte două trepte, a băgat cheia în uşă şi a deschis-o. S-a întors şi a închis uşa cu un

zgomot care nu a ajuns peste stradă.

— A intrat.

Bel şi-a coborât ochii la iPad şi l-a înclinat ca să vadă şi Ash, şi camera lui.

Livingul gol.

Bel a numărat secundele până când Rachel a apărut în cadru şi a trecut pe lângă fotoliul de piele al bunicului.

S-a oprit acolo, şi-a prins părul în coadă şi s-a descheiat la guler.

A început din nou să se mişte, dincolo de canapea.

— Ce cauţi acolo, Rachel? a întrebat-o Bel prin ecran.

Imediat, undeva, înăuntrul ei, şi-a făcut apariţia senzaţia că orice ar fi fost trebuia să fie începutul sfârşitului pentru Rachel. Pentru ei toţi.

Rachel s-a făcut tot mai mare pe ecran când a mers direct spre cameră.

Direct spre cameră.

Faţa şi ochii ei s-au întors şi s-au fixat asupra ei.

— Futu-i, doar nu a găsit-o..., a început Ash.

Rachel s-a oprit cu mâna în aer. A mai făcut un pas şi şi-a înclinat capul spre ei, prin camera ascunsă. îi privea în ochi.

— Futu-i, a găsit-o! a răspuns Bel şi a simţit cum tremură când ea şi Rachel s-au privit prin ecran.

Nu, nu, nu! Cum era posibil s-o fi văzut aşa de repede? Era bine ascunsă.

Rachel s-a încruntat, iar faţa i-a dispărut în spatele mâinii care a crescut monstruos când s-a întins spre camera mică. A acoperit lentila cu luciul roz al pielii, învăluind ecranul.

Imaginea s-a răsturnat în întuneric, pe partea

întunecată a raftului de deasupra.

O găsise.

Se terminase deja.

TREIZECI SI PATRU

— Nu, NU, NU!

Bel s-a uitat la ecranul negru şi gol.

— Sst! a şuierat Ash. S-ar putea să te audă!

— Nu e drept, acum trebuia s-o prindem!

—- îmi pare rău! a spus Ash, dar nu era nici pe departe suficient.

— Nu!

Bel i-a întins iPadul, devenit inutil acum.

— Nu o să câştige!

— Unde te duci?

Ash a prins-o de mână.

— Trebuie să ştiu de ce a venit aici.

— Bel! a strigat el, dar fata fugea deja peste stradă.

Curând, a sărit peste şirul de umbre din stânga casei şi s-a ghemuit sub ferestrele din faţă.

A ocolit colţul casei şi s-a agăţat cu mâna de scândurile de lemn ca să se echilibreze în timp ce inima încerca s-o tragă înapoi. Bel însă nu voia s-o asculte. Mintea câştiga lupta acum şi-i spunea că asta era şansa ei s-o doboare pe Rachel.

Bel a mai făcut trei paşi, pe urmă s-a aşezat în genunchi sub fereastra de pe peretele opus din living, lângă şemineu, deasupra bufetului

Dacă Rachel nu era atentă şi căuta obiectul acela după care venise, nu avea s-o vadă. S-a proptit bine pe picioare şi s-a ridicat încet-încet, îndreptându-se.

S-a oprit când ochii ei au trecut de margine şi s-a uitat prin colţul de jos al geamului.

Propria ei reflexie îi bloca vederea şi ascundea imaginea din interior.

Bel s-a apropiat şi şi-a lipit nasul de geam, apoi şi-a pus mâinile streaşină la ochi.

A văzut încăperea.

Dar a văzut-o şi pe Rachel, care stătea nemişcată şi se uita la ea.

Asta i-a spus inima lui Bel, gata să-i sară din piept.

Rachel şi-a înclinat capul.

— Annabel? a strigat ea, cu vocea înăbuşită de sticlă.

Futu-i!

Bel s-a ridicat de tot, cu ochii încă lipiţi de fereastră.

— Bună! a spus calm, alungând orice urmă de teamă. Am crezut că e cineva înăuntru.

Rachel a zâmbit, dar zâmbetul nu-i ajungea până la ochi.

— Vino încoace!

Rachel i-a făcut semn spre hol şi uşa din faţă.

De două ori futu-i!

— OK!

Bel a păşit în spate până s-a văzut din nou reflectată în geam, cu un zâmbet care nici măcar pe ea nu o convingea.

în timp ce ocolea casa, îşi pregătea scuzele, renunţând la cele care nu erau bune şi pe care Rachel nu le-ar fi crezut.

Probabil o văzuse şi Ash. Bel i-a făcut semn cu mâna să plece de-acolo. Şi-a trecut mâna peste gât de două ori ca să-i arate că se terminase, că era moartă de-a binelea. Rachel muşcase momeala, dar se alesese praful de planul ei.

A urcat scările, iar uşa din faţă s-a deschis. Rachel stătea în căldura din interior cu o expresie indescifrabilă.

— Bună!

S-a dat înapoi ca să-i facă loc lui Bel.

— Bună! a spus Bel mai veselă, ca s-o dezarmeze. Ce amuzant! a continuat, neştiind ce să spună sau de ce era amuzant.

— Ce cauţi aici? a întrebat-o Rachel.

Bel era încolţită, aşa că a răspuns cu o minciună.

— Nu-mi găseam sticla cu apă. M-am gândit că poate am lăsat-o aici ieri. Ai văzut-o înăuntru?

Bel a intrat în living.

— Stai! a zis şi a mijit ea ochii intenţionat. Tu ce cauţi aici? Nu aveai programare la doctor?

Poate că Rachel o prinsese pe Bel, dar şi Bel o prinsese pe ea aici. Era remiză; amândouă erau la judecată. Bel simţea că trecuse cu brio. Acum era rândul lui Rachel.

— O, am greşit ziua! a răspuns Rachel şi s-a sprijinit cu mâinile de spătarul fotoliului.

— Chiar?

— Da! Aşa că am venit pentru plimbarea cu bunicul. Cred că tocmai au plecat.

Bel a dat din cap de parcă era logic ce spunea. Pe urmă s-a oprit cu bărbia în sus, ca şi cum îi venise altă idee.

— Şi cum se face că erai înăuntru?

Rachel s-a foit, atingând pielea cu mâinile umede.

— Când mi-am dat seama că nu sunt aici, am intrat cu cheia de rezervă.

S-a oprit.

— Săptămâna viitoare e ziua lui Pat şi nu sunt sigură ce cadou să-i fac. M-am gândit să arunc o privire; poate îmi dau seama ce i-ar plăcea.

Bel a dat din cap. O minciună nu la fel de bună ca a ei.

Rachel a arătat cu mâna spre raft.

— Deşi cred c-am fost prinsă. Am observat că e o cameră pe raft.

Bel şi-a întors privirea în direcţia arătată de degetul lui Rachel, căutând cu ochii de parcă nu ştia exact unde e.

— A, camera! a spus ea şi a fluturat din mână. Tata a instalat-o acum câteva luni ca să vadă ce face bunicul în timpul zilei, înainte să aibă al doilea atac. Cred că e deconectată; n-a mai fost pornită de când a venit Yordan.

Rachel şi-a înclinat bărbia.

— Da, e logic!

Da, aşa era! Bel era mulţumită.

— De ce erai la fereastră? a întrebat Rachel, pasând înapoi la ea.

— Mi s-a părut că aud pe cineva înăuntru. Şi cheia de rezervă nu era sub broască.

Rachel nu avea cum să-i pună beţe în roate.

— Am văzut o maşină, dar nu mi-am dat seama că e a ta – încă nu ştiu numărul de înmatriculare pe de rost. Noroc că erai tu! a şpus ea cu un râset uşor, de parcă era în siguranţă cu Rachel, de parcă Rachel nu

era cea mai periculoasă persoană pentru ea.

— Da, noroc!

Rachel a privit în urma ei, prin uşa deschisă spre hol. Se uita fix la scări şi urca fiecare treaptă în timp ce tăcerea dintre ele se prelungea şi parcă îi creşteau dinţi.

Bel s-a uitat la faţa lui Rachel, căutând semnele pe care le învăţa, zvâcnetele, ridurile. Oare Rachel ştia? Cine pe cine prinsese aici?

— Probabil ar trebui să mergem acasă, nu? a întrebat Rachel, punând capăt confruntării cu o cale de scăpare. Vrei să te duc cu maşina?

Bel nu putea să refuze.

TREIZECI SI CINCI

— Mulţumesc că ai venit, Annabel!

Dave Winter stătea faţă în faţă cu ea, iar lumina oribilă din camera de interogatoriu i se reflecta în insignă.

— Ce s-a întâmplat? Ceva rău?

Era rău, Bel îşi dădea seama! Nodul i se rostogolea în stomacul gol şi nu găsea nimic de care să se agaţe.

Tata lipsea deja de zece zile. Era ceva temporar, era un test, o problemă pe care Bel se pricepea s-o rezolve. Nu puteau să-i răpească acest lucru, pentru că nu ştia cum să trăiască fără el.

— O să-ţi vină foarte greu să afli, Annabel.

Mai greu, dacă nu se grăbea naibii odată!

Bel şi-a încleştat fălcile, pregătită.

Dacă tata era mort, şi Rachel era moartă.

— I-am urmărit cârdul de credit, a spus Dave cu capul între umeri. A fost folosit din nou la un bancomat, iar Poliţia Statală din Vermont a reuşit să ajungă la faţa locului. Dar nu tatăl tău l-a folosit, ci un student de 22 de ani pe nume Matthew Abbey. Poliţiştii l-au interogat în privinţa legăturii lui cu Charlie Price. Nu există nicio legătură.

Dave a respirat adânc.

— Spune că a găsit cadrul sub o masă la un bistrou la care a fost lunea trecută.

— Ce bistrou? a întrebat Bel şi şi-a împletit mâinile ca să reziste.

Dave s-a uitat la notiţe şi a întors o pagină.

— în Vermont. Cafeneaua How Cow, în apropiere de Barton.

Bel a recunoscut oraşul.

— Acolo locuieşte Robert Meyer.

Dave a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Meyer susţine că nu l-a văzut pe tatăl tău în noaptea aceea şi că nu i-a spus nimic în convorbirea aceea. Dar cârdul de credit găsit arată că tatăl tău a fost în zonă.

Ceea ce lăsa lucrurile în aer: o minţise Bob din Vermont sau nu?

— Matthew Abbey e acuzat de fraudă cu cârduri de credit, dar asta nu ne dă niciun indiciu în privinţa locului unde s-ar afla Charlie, în afară de faptul că a fost la bistroul acela lunea trecută. Fără camere de supraveghere, înainte să mă întrebi.

— OK, a spus Bel.

Erau informaţii noi şi nu chiar aşa de grave. Chiar bune; se părea că tata nu se plimba prin Vermont, cheltuind bani pe bur- geri şi bere, de parcă ar fi ales să plece.

— Ce mai e?

Dave a oftat şi a aşteptat o clipă cât şi-a trecut degetele peste gură. Era clar că ce era mai rău de-abia acum urma. Mai întâi veştile proaste, apoi veştile

foarte proaste.

— Ce e? a cedat Bel, care a simţea cum i se usucă gâtul şi percepea tremurul care apare înainte să plângi sau să vomiţi.

— N-am găsit doar cârdul de credit, a spus Dave cu grijă.

Gândurile lui Bel au luat-o la goană. Futu-i! Nu, ce altceva găsiseră? Nu cadavrul lui. Nu, nu, nu!

— I-am găsit telefonul şi paşaportul. Telefonul era închis, aşa cum ştiam. Au fost găsite împreună de un îngrijitor, într-un coş de gunoi de pe un aerodrom privat din Vermont.

Dave a făcut o pauză.

— Chiar lângă graniţa cu Canada.

S-a oprit apoi, de parcă spusese destul, povestea întreagă: introducerea, cuprinsul şi încheierea.

— Ce încerci să-mi spui?

Bel s-a aplecat în faţă, urmărind umbrele pe care părul ei le proiecta pe masă în timp ce-şi simţea stomacul în cădere de pe o stâncă la capătul lumii.

— Annabel! a spus el mai blând. Nu cred că tatăl tău mai e în ţară. Se pare că a vrut să plece, că a plecat de bunăvoie. Accesările cârdului de credit ne-au indus în eroare o perioadă, dar probabil că a trecut graniţa săptămâna trecută.

Dave şi-a dres glasul.

— S-a urcat într-o aeronavă mică, privată, şi noi n-am ştiut pentru că, ei bine, teoria pe care mergem este că a renunţat la paşaportul vechi şi şi-a luat altul nou, cu altă identitate.

Bel a clătinat din cap.

Dave a continuat.

— Credem că de-asta s-a dus la Robert Meyer. Un individ care are legături cu infracţiunile comise pe internet şi care ar putea fi implicat în astfel de lucruri.

— Nu!

— îmi pare rău, Annabel! a spus Dave, şi chiar părea că-i pare rău, căci avea ochii abătuţi şi plecaţi şi o cută în bărbie. Chiar am vrut să te ajut să-l găseşti, după... tot ce s-a întâmplat. Dar toate indiciile arată că Charlie a plecat de bunăvoie, că a plecat din ţară, probabil cu alt nume. Nu-i o crimă să-ţi laşi viaţa dinainte în urmă, oricât de dureros ar fl.

— Nu! a spus Bel, iar vocea i s-a blocat în cele din urmă, le- pădându-se de piele şi ieşind ca o şoaptă.

— Acum nu mai e în jurisdicţia noastră. A depăşit-o cu mult, îmi pare rău, dar nu mai putem să-l căutăm!

Ochii lui negri s-au întunecat şi mai tare.

— Vreau să fiu sincer cu tine, Annabel, pentru că noi doi am trecut prin toate. Dispariţia mamei tale, iar tu ai fost o mare parte din motivul pentru care nu mi-a ieşit deloc din cap, fetiţa aceea mică, rămasă singură pe bancheta maşinii. Pe urmă a fost întâmplarea cu Phillip Alves şi tot ce-a fost după ce s-a întors Rachel. Vreau să mă crezi când îţi spun. Nu mai putem să-l că- utăm pe Charlie şi, dacă e să fiu sincer, se pare că nici nu vrea să fie găsit.

Bel a trântit uşa din faţă cu o explozie sonoră care a răsunat pe holurile de la numărul 33. A trântit şi uşa de la dormitor şi a căzut cu faţa în jos pe pat, îngropându-şi capul în perne.

Nu a urmat nicio reacţie la explozia dublă, nici paşi

facuţi pe furiş, nici ciocănituri uşoare în uşă. Probabil Rachel nu era acasă. Bine, pentru că Bel nu voia s-o vadă! Dacă o vedea, ştia că avea să înceapă războiul, iar ea urma să atace prima.

Tata nu alesese să dispară în Canada şi să-şi lase viaţa în urmă şi pe Bel odată cu ea. Dave Winter se înşela. Incredibil, îi ceruse să aibă încredere în ea! Bel nu avea încredere în el; nu avea încredere în nimeni.

A lovit perna cu pumnul încleştat, apoi cu celălalt. Era Rachel, era Rachel, totul era din vina ei, şi doar Bel îşi dădea seama de asta. Alternativa era să-i ia partea lui Dave Winter, să creadă că tata alesese să plece, să o părăsească, iar Bel nu avea să creadă asta niciodată. Era mult, mult mai dureros.

Bel s-a întors pe spate şi s-a uitat în tavan.

Cârdul de credit lăsat într-un bistrou ca să-l găsească cineva, să distragă atenţia poliţiei: trebuie să fi fost mâna lui Ra- chel, nu? Ea trebuie să fi înscenat şi telefonul dat la Bob din Vermont. Probabil plantase telefonul şi paşaportul ca să pară că tata trecuse graniţa. Rachel era expertă în dispariţii, la urma urmei; poate pur şi simplu o recrease pe a ei. Dar cum putea Bel să dovedească, acum, că poliţia îl abandonase pe tata, iar ea era pe cont propriu?

Nu ştiau când fuseseră lăsate telefonul şi paşaportul, dar cârdul fusese lăsat lunea trecută sau duminică şi găsit de un student luni după-amiază.

Unde fusese Rachel în primele două zile după dispariţia tatei? Duminică fusese aici, acasă. Dar luni...

Şi-a amintit ceva. în bucătărie, în seara aceea. Bel

aruncase cutia cu suc de mere, pe care îl băuse doar ca să o enerveze pe Rachel. Văzuse un pahar de cafea în coşul de gunoi, nu-i aşa? De-asta se agăţa acum; asta încerca mintea să-i spună, să-şi amintească logoul. Stai, cum se numea bistroul, unde fusese găsit cârdul tatei?

Cafeneaua How Cow; a auzit numele rostit de vocea lui Dave Winter şi asta i-a atras atenţia.

A scris „Cafeneaua How Cow Vermont" în Google şi a dat clic, iar laptopul a coborât şi s-a ridicat sub atingerea ei.

O pagină de rezultate.

Website-ul bistroului şi o imagine cu logoul.

Un fundal roşu. O vacă albă, desenată, cu buzele ţuguiate ca să sufle peste cana de cafea aburindă. Asta era, nu-i aşa? Acelaşi lucru pe care îl văzuse în coşul de gunoi de la parter săptămâna trecută. Amintirea nu era clară. Nu se străduise s-o păstreze pentru că nu îşi dăduse seama atunci că avea să fie importantă. Dar îşi amintea destul, şi nu putea fi vorba de o coincidenţă.

Lunea trecută, Rachel plantase cârdul în bistroul acela din Barton, Vermont, când se dusese să scape de telefon şi de paşaport mai în nord, la aerodrom. Se gândise să-şi ia o cafea ca să reziste. O avusese în maşină când se întorsese în Gorham. O luase în casă s-o arunce. Plănuise totul, dar nu ştiuse că Bel avea s-o vadă.

Era o dovadă! O dovadă reală că Rachel facea să pară că tata dispăruse. Dacă Bel o găsea, atunci Dave Winter era nevoit să aibă încredere în ea, nu-i aşa?

Bel n-a mai aşteptat nicio clipă.

A ieşit din cameră şi a coborât treptele cu paşi ca de tunet, în bucătărie, a tras de mânerul dulapului, iar cele două coşuri de gunoi s-au rostogolit, lovindu-se de capătul balamalei.

Ambele erau aproape goale. Conţinutul îngropat pe fund, ascuns de faldurile sacului de gunoi.

Bel a împins mâna înăuntru. Apuca lucruri şi le ridica să le vadă.

Coji de ouă şi de banane.

Ambalaje de plastic.

Pahare de plastic folosite care i se vărsau pe degete. Paharul nu era în primul coş.

Celălalt era mai promiţător; suluri goale de hârtie igienică şi bucăţi de hârtie. Dar Bel şi-a băgat ambele mâini şi tot nu a găsit paharul.

Probabil Rachel dusese gunoiul. însemna că era în tomberoanele de afară.

S-a ridicat din nou şi a trecut în zbor prin casă.

S-a lovit de uşa de la intrare şi a lăsat-o deschisă în timp ce cobora treptele spre tomberoane. Ambele erau afară, lângă trotuar, pentru că tata era cel care le băga înăuntru.

Bel s-a oprit brusc în faţa lor.

Mai întâi, tomberonul de metal. Bel a desfăcut cordonul de elastic de la capac. Era sezonul urşilor negri, nu ştia?

A deschis capacul, care a căzut cu zgomot pe alee şi s-a învârtit pe margine de parcă era un joc cu sunet de tobe.

Bel s-a uitat; era un singur sac de gunoi negru

acolo, mototolit pe fund. A băgat mâna înăuntru. Metalul rece i-a intrat la subraţ când s-a întins. A apucat capătul sacului şi l-a scos.

Cu degete stângace, a desfăcut nodul.

Sacul s-a deschis şi a lăsat mirosul să iasă – un iz acru în aerul de primăvară.

Bel l-a desfăcut mai larg şi a scotocit cu mâna, tresărind de fiecare dată când dădea peste ceva ud.

Era prea întuneric înăuntrul sacului să vadă ceva, aşa că mai mult căuta cu ochii decât cu mâinile, care o minţeau, transformând tot în păianjeni şi melci.

Bel s-a ridicat şi a răsturnat sacul. Gunoiul s-a împrăştiat în jur, iar un ambalaj i s-a agăţat de cizme.

S-a aplecat în mijlocul mizeriei şi a dat cu mâna printre gunoaie. Cotoare de mere şi cozi de broccoli – cina de aseară –, bucăţi lipicioase de plastic, prosoape de hârtie mototolite cu pete portocalii şi unsuroase, coaja mai groasă a unei cepe, o bucată de brânză acoperită cu mucegai. Bel a verificat tot, dar paharul nu era acolo.

Totuşi, nu voia să renunţe. Poate că Rachel îl pusese la reci- clabile. Sigur asta făcuse!

Bel a scos capacul tomberonului pentru reciclare şi a văzut bucăţi împăturite de carton, hârtie şi cutii.

Inima îi bătea de două ori mai repede, şi îşi simţea capul înfierbântat. A înclinat tomberonul şi l-a răsturnat pentru ca tot conţinutul să se reverse pe iarbă. L-a scuturat până s-au desprins şi cele câteva bucăţi de pe fund.

S-a lăsat în genunchi şi a verificat pe sub cutii şi înăuntrul lor. A întors pe dos cartoane şi ambalaje, cu

ochi care se mişcau mai repede ca mâinile. Aceştia au aflat înaintea ei. Paharul nu era nici acolo.

Bel a căutat încă o dată în gunoiul menajer şi în cel recicla- bil, în timp ce mizeria îi pătrundea în genunchii de la blugi şi i se strecura sub unghii, sperând că putea să schimbe rezultatul dacă îşi dorea destul de mult. Trebuia să fie acolo! *Te rog, te rog!*

S-a aşezat pe jos, în mijlocul mormanului disperat de gunoi care se revărsa şi se mişca în jurul ei, cu mâinile murdare, pătate şi goale.

Nu era acolo. Nu era acolo, iar Rachel câştigase din nou.

Bel a luat gunoiul la şuturi, iar un strigăt i-a scăpat din gât, stârnindu-i din nou furia din suflet.

— Ce faci acolo? a întrebat o voce slabă din spatele ei.

Fragilă şi familiară.

Doamna Băgăreaţă de la numărul 32 care îşi băga nasul, după cum îi spunea şi numele. Stătea pe trotuar cu mâinile la spate şi o urmărea pe Bel în mormanul de gunoi cu o expresie severă.

— Scot gunoiul! a spus Bel aproape isterică, cuprinzând cu braţele desfăcute tronul ei de gunoaie.

— N-ar trebui să le ţineţi afară! a spus doamna Nelson, plescăind ultimul cuvânt. Azi e marţi. Gunoiul se adună lunea dimineaţa.

O senzaţie de deznădejde i s-a insinuat în stomac, lângă fântâna de furie. Şi iată! Paharul ar fi fost chiar acolo. Dar Bel ajunsese prea târziu. Cu o zi şi jumătate prea târziu, iar dovada ei dispăruse pentru totdeauna.

— Futu-i! a izbucnit ea şi a început din nou să dea

cu piciorul. Doamna Nelson s-a zbârlit.

— E în regulă, dragă! O să se întoarcă săptămâna viitoare.

Bel nu putea să plângă, aşa că a râs şi s-a uitat la mâinile ei murdare.

A râs şi doamna Nelson, neliniştită, în timp ce se legăna pe călcâie.

— Ar trebui să cureţi, să închizi tomberoanele. Nu vrem să atragem urşii. E sezonul urşilor neg...

— Ştiu că e sezonul urşilor negri! s-a răstit Bel şi şi-a şters mâinile pe blugi.

— Da, bine.

Doamna Nelson şi-a inspectat mâinile curate.

— Voiam să te întreb: săptămâna asta e ziua bunicului tău, nu-i aşa?

— Vineri, a mormăit Bel fără să-şi ridice ochii.

Pentru că în mintea ei era ca un termen-limită. O mică voce din capul ei îi spunea că, dacă tata nu se întorcea până atunci, nu se mai întorcea niciodată.

— Ştii, era unul dintre cei mai buni clienţi ai mei, a spus ea, de parcă era cumva vina lui Bel. Pat venea din două în două săptămâni la librărie. Acum nu-l mai văd.

— Nu, a spus Bel, pentru că nu voia să aibă discuţia asta sau oricare alta în timp ce stătea în mormanul acela împuţit de gunoi şi nu avea cum să-l aducă pe tata înapoi acasă.

— Mă întrebam dacă să-i aduc nişte cărţi noi de ziua lui. E o idee bună? a întrebat doamna Nelson şi s-a uitat la ea de sus.

— E o idee foarte bună, doamnă Nelson, numai că

ştiţi că el nu mai poate citi. Nici nu-şi mai aminteşte cine sunt.

Uitarea era un altfel de abandon şi toţi te abandonau până la urmă. Spera să facă şi doamna Nelson acelaşi lucru, pentru că era greu să te prăbuşeşti când stătea cineva lângă tine.

— O! a spus ea şi a inspirat brusc, şuierând printre dinţi.

Cu toate astea, nu a plecat. Ci a păşit mai aproape.

— Am încercat să-l sun pe domnul Winter azi, a zis ea. A mai făcut poliţia ceva în privinţa acelui bărbat?

— Care bărbat? a întrebat Bel şi a strâns din dinţi până a început s-o doară.

— Bărbatul care vă urmăreşte casa.

— Nu e niciun bărbat! a explodat Bel, cu furia în priviri acum. Nu e niciun nenorocit de bărbat! Rachel l-a inventat, OK? Ea l-a făcut pe tata să dispară şi e vina mea, pentru că n-ar fi trebuit s-o scap din ochi!

Doamna Nelson a făcut un pas înapoi, clipind încet la ea.

Bel a răsuflat adânc şi a încercat să se dea înapoi de pe buza prăpastiei.

— Era doar cineva de la presă, doamnă Nelson. Ştiţi dubele acelea de la ştiri? Au fost mulţi bărbaţi care urmăreau casa. Toţi au plecat acum.

Bel s-a ridicat în genunchi şi a întins mâna după sacul de gunoi aruncat care s-a umflat în bătaia vântului.

— Mi-a făcut plăcere, doamnă Nelson! a spus şi a sperat că de data asta femeia înţelegea aluzia şi o lăsa în pace.

Dar Bel nu putea s-o lase să plece fără o ultimă

înţepătură, fără să împărtăşească o parte din furia care clocotea la suprafaţă.

— Şi poate că ar fi bine să nu ne mai urmăriţi nici dumneavoastră. Toţi ştiu că asta faceţi. De fapt, i-am auzit pe unii vecini când vă spuneau doamna Băgăreaţă.

Doamna Nelson s-a schimbat la faţă şi a strâns din buze, dar Bel nu s-a simţit deloc mai bine.

Vecina a plecat, întorcându-se cu spatele şi fără să-şi ia la revedere, în timp ce Bel începea să adune gunoiul cu mâna şi să-l bage la loc în sac.

Trebuia să strângă tot înainte să ajungă Rachel acasă. Pentru că, dacă Rachel nu ştia că ceva nu e în regulă, mai exista o şansă. Tata nu era în Canada, Bel şi instinctul ei ştiau asta.

Trebuia să fie undeva, exact cum Rachel fusese undeva timp de şaisprezece ani.

Era adevărat ce-i spusese doamnei Nelson: n-ar fi trebuit s-o scape pe Rachel din ochi. Bel greşise că o evitase aşa de mult pe Rachel la început, că plecase de acasă şi se ferise de ea. Nu făcuse decât să-i dea timp să facă un plan, să-l pună în aplicare, şi acum tata dispăruse.

Dar nu mai era cazul.

Bel o lăsase deja pe Rachel să se apropie, îşi petrecuseră timpul împreună, se prefăcuse că formează o legătură mamă-fiică. Ajunsese astfel mai aproape de adevăr, dar acum trebuia să meargă mai departe.

Să o urmărească în fiecare clipă, să-i stea în preajmă şi să devină umbra ei.

Pentru că Rachel avea s-o conducă direct la tata.

— Nu te mai scap din ochi!

TREIZECI ȘI ȘASE

Bel era deja trează când a deschis ochii, forţată să abandoneze somnul cu un icnet din gât.

S-a ridicat în capul oaselor. S-a uitat la telefon, pe noptieră: 2.04 dimineaţa. Probabil o trezise ceva, dar fusese împinsă sau trasă? Un coşmar sau...

A auzit un zgomot la parter.

Un foşnet, o apăsare uşoară de paşi.

Rachel era trează şi se mişca prin casă.

Probabil încerca să plece undeva, crezând că Bel avea să doarmă neîntoarsă.

Ei bine, Bel nu dormea, pentru că băuse prea multă cafea azi şi la fel şi în ultimele două seri, ca să se asigure că doarme iepureşte, aţipind şi trezindu-se. Ca să se asigure că Rachel nu pleca nicăieri în toiul nopţii. Iar acum exact asta facea.

Bel s-a dat jos din pat, mişcându-se cât de încet putea.

Se gândise că Rachel avea să încerce să facă aşa ceva. Bel nu-i dăduse de ales; îi fusese mereu alături în ultimele două zile. Se prefăcuse că tuşeşte ca să nu se ducă la şcoală şi nu o lăsase pe Rachel să iasă

singură din casă.

„Trebuie să mă duc la bancă.”

„Merg şi eu.”

Dacă Rachel se prinsese, nu se dădea de gol, pentru că nu ezita niciodată.

„E OK, B-Bel. Nici mie nu-mi place să fiu singură."

Bel a auzit încă un foşnet de încălţări la parter. O bufnitură surdă; ceva luat de jos şi pus la loc.

S-a îmbrăcat cu un hanorac şi şi-a înhăţat telefonul, apoi a deschis mesageria cu Ash; nu-şi mai trimiseseră mesaje de marţi. I-a scris:

Sper să te trezeşti. Rachel pleacă undeva pe furiş, am s-o urmăresc. Vino cu camera. Cred că acum e acum!

Şi-a băgat telefonul în buzunarul din faţă al hanoracului şi a mers în vârful picioarelor la uşă, cu paşi la fel de uşori ca ai lui Rachel.

Deşi Rachel nu mai era aşa de tăcută acum; Bel încă o auzea cum se foia pe acolo, furişându-se şi făcând bezna să prindă contur cu sunetul picioarelor. Probabil crezuse că nu e nevoie să facă linişte, pentru că Bel dormea, iar tata nu era acasă.

Bel a deschis uşa încet şi a tras o înjurătură când marginea de jos s-a frecat de mochetă. A ieşit pe hol. în curând, Rachel avea să iasă pe uşă, Bel era convinsă. Apoi, probabil avea să se urce în maşină, ceea ce era prima problemă a lui Bel. Dar putea s-o urmărească pe bicicletă; era în garaj, iar ea putea să pedaleze repede, altfel risca să piardă totul. Sau dacă Ash pleca exact acum, poate ajungea la timp cu o maşină, o lua cu el şi, împreună, porneau pe urmele lui Rachel.

Vezi, şi ea putea să-şi facă planuri!

Bel era o umbră printre umbre, o siluetă întunecată printre siluete întunecate, în capul scărilor. Le-a coborât lăsându-şi greutatea în degetele de la picioare

înainte de a pune călcâiul jos, un sunet vag printre sunete vagi.

A sărit peste treapta care scârţâia şi s-a oprit la ultimele trei. S-a uitat spre living.

Rachel era încă acolo, iar Bel auzea scârţâitul pantofilor pe covor, foşnetul materialului şi bătăile propriei inimi în urechi.

Dacă se ducea la bucătărie, putea să ocolească şi să încerce să vadă ce făcea Rachel prin uşa deschisă dintre încăperi. Putea să se pregătească de plecare de îndată ce ieşea Rachel din casă.

Bel a coborât încet ultimele trepte, apoi a traversat holul până în bucătărie şi a simţit gresia rece prin şosete. Şi aici era beznă, nicio lumină nefiind aprinsă la parter, aşa că se vedea doar strălucirea argintie a lunii. Dacă Rachel credea că Bel doarme, de ce nu aprinsese lumina?

S-a prelins pe lângă blat, ascunsă de Rachel de peretele dintre ele, apoi a trecut pe lângă masa din sufragerie şi a păşit peste picioarele scaunelor. S-a lipit de perete şi şi-a înfăşurat trei degete pe marginea arcadei deschise. S-a aplecat în faţă şi a înaintat încă puţin, tăcută, iţindu-şi doar capul după colţ, cu ochii mari şi scrutători.

Rachel stătea cu spatele la ea, lângă dulapul pentru televizor. Ţinea un obiect cu ambele mâini şi se uita la el. Bel a recunoscut rama aurie de fotografii. Ştia exact ce poză e în ramă: ea şi tata când luau masa în familie la Rosa's Pizza, iar el o ţinea cu braţul pe după umăr. Carter se vedea în ceaţă, pentru că tocmai trecea prin spatele lor.

De ce o interesa pe Rachel poza asta aşa de tare acum? Avusese la dispoziţie câteva săptămâni să o studieze dacă voia.

Rachel s-a aplecat să o pună la loc, iar rama a scos un sunet înfundat când s-a atins de poliţă.

Apoi Rachel s-a îndreptat prin întuneric, înaltă, prea înaltă, cu vreo cincisprezece centimetri prea înaltă, mişcând din umerii care se lăţeau mai mult decât ar fi trebuit.

Inima lui Bel s-a eliberat, iar ea a simţit căldura instinctului „luptă sau fugi” pe sub piele. A clipit ca să împrăştie întunericul, să vadă ceea ce-i era frică să vadă. A înaintat încă puţin ca să se asigure.

Nu era Rachel, era un bărbat!

Nu s-a putut abţine să nu scoată un sunet din gât în timp ce şoseta îi aluneca pe podea.

Bărbatul s-a învârtit pe loc şi şi-a întors capul spre ea. Arăta la fel, căci întunericul le răpea orice simţ de orientare. S-au uitat unul la altul, două siluete întunecate, ea aici, el acolo, încremeniţi şi nemişcaţi.

Până când Bel s-a mişcat, mânată de instinct. Cu ochii încă la silueta lui, a întins mâna pe perete până a atins cu degetele plasticul rece al întrerupătorului.

O frântură scurtă de speranţă înainte ca lumina să se aprindă – speranţa ca umbra din faţa ei să fie tata, în sfârşit acasă.

A aprins lumina, iar ochii i s-au umezit din pricina strălucirii galbene, bruşte.

Bel a clipit.

Nu era tata!

Dar nici nu era un străin; faţa şi privirea îi erau cunoscute.

Un bărbat trecut de cincizeci de ani, cu zece ani mai bătrân decât ultima oară când îl văzuse. Cu părul brunet, tuns scurt, încărunţind în jurul urechilor lungi, acoperite de o şapcă de baseball. Ochii depărtaţi, cu albul ochilor prea mare, ceea ce-l făcea să pară mereu şocat.

— N-ar trebui să fii aici.

Bel a încercat să-şi alunge frica din glas.

— Avem ordin de restricţie împotriva ta, Phillip.

Phillip Alves a zâmbit, de parcă prinsese viaţă în lumină, apoi şi-a desfăcut braţele şi şi le-a legănat pe lângă corp.

— Ups! a spus el şi a scos un hohot de râs şuierător şi enervant, care suna ca un câine suferind. în apărarea mea, nici tu nu trebuia să fii aici. Credeam că e goală casa.

Goală? Cuvântul s-a răsturnat în mintea lui Bel. Casa nu era goală, iar Bel nu era singură, pentru că, dacă Rachel nu se furişa prin living, însemna că era sus, în pat.

— Rachel! a strigat Bel dincolo de bucătărie, spre hol. Rachel! a repetat mai tare de data asta. Mamă?!

— Nu e aici, a spus Phillip.

Bărbatul s-a apropiat în timp ce Bel se uita în altă parte şi nu-l putea opri din priviri.

— Mamă?!

— Ţi-am zis că Rachel nu-i aici! a ridicat el vocea să-i acopere strigătele. Aş vrea să mă asculţi. Am văzut-o plecând cu maşina acum douăzeci de minute.

Bel s-a oprit, cu buzele rotunjite, cât pe ce să pronunţe următorul „mamă”, însă şi-a înghiţit cuvântul, pe care l-a simţit gros şi gelatinos. Rachel nu era acolo. Plecase pe furiş, iar Bel nu remarcase şi îşi ratase şansa. Rachel nu mai era aici, iar acum Bel şi-ar fi dorit să fi rămas din alt motiv.

— Iar ai pândit casa, Phillip?

Bel şi-a coborât vocea, vorbind mai blând, aproape prietenos, şi încercând să repare răul făcut când strigase. Aerul pulsa în prezenţa acestui bărbat şi-i apăsa pe urechi. Nu ştia de ce e capabil şi nici dacă limba ei ascuţită nu avea să-l stârnească.

El a dat din cap.

— De când s-a întors Rachel.

A dat şi ea din cap, blestemând-o pe doamna Nelson că avusese dreptate şi pe ea însăşi că nu o crezuse.

— OK, păi, aşa cum spuneai, Rachel nu-i aici, aşa că poate te întorci altă dată.

Iar s-a auzit râsul acela şuierat, sincopat, cu ochii mari ca un coşmar.

— Cum se simte mama ta? a întrebat el şi s-a şters la gură cu mâneca. De când s-a întors?

— Hm...

Bel nu ştia ce să facă şi cum să-l determine să plece. Poate că era bine să-l ţină de vorbă, să fie prietenoasă. îi scrisese lui Ash şi poate că băiatul era deja pe drum. Numai dacă nu cumva dormea, cu telefonul dat pe silenţios. Sau poate buna doamnă Nel- son îl văzuse pe Phillip intrând în casă şi sunase la poliţie. Nu, futu-i! Bel tocmai îi spusese să nu mai pândească şi să nu-şi mai bage nasul. Nu-şi dăduse

seama că urma să aibă nevoie de nasul ei aşa de curând. Răbufnise şi mai mult îşi făcuse rău singură.

— Hei! i-a făcut Phillip semn cu mâna.

— Scuze!

Bel a înghiţit în sec. Nu-l putea lăsa să aştepte. Putea să vorbească despre Rachel cât se gândea ce să facă; putea vorbi pe limba lut O obsesie veche de şaisprezece ani, de care el nu reuşea să scape, pentru că iată-l din nou aici, acolo unde începuse totul!

— Se simte bine, a spus Bel.

— Bine?

Lui Phillip nu i-a plăcut răspunsul.

— A fost nevoie de adaptare, a spus Bel, folosind cuvântul preferat al tuturor. Dar e OK.

— OK?

Cuvântul a sunat spart în gura lui Phillip. Nici răspunsul acesta nu-i plăcuse.

— Ei bine, a zis ea, încercând, nu a fost totul bine. E ciudat când cineva se întoarce după atâta vreme. Au fost neînţelegeri, lucruri de demult care ies din nou la suprafaţă, ştii tu.

Pilllip a scos un sunet din gât.

— V-a spus ceva? Despre locul unde a fost?

— A fost ţinută într-o pivniţă, a răspuns Bel şi a înghiţit în sec. Nu îl cunoştea pe bărbatul care a răpit-o.

Phillip a râs din nou.

— OK, OK! a zis el cu mâinile ridicate şi degetele zvâcnind. Dar unde a fost *cu adevărat?*

Bel s-a scărpinat la ceafă ca să aibă timp să se gândească. Ce-ar fi vrut să audă? Ce l-ar fi făcut să plece?

— A fost într-o pivniţă.

— OK! a spus din nou bărbatul, ca o caricatură răutăcioasă care îşi bătea joc de ea, mişcând din cap. Şi atunci de ce a fugit tatăl tău de-acasă, hm?

A făcut un pas spre ea.

— Rachel Price se întoarce şi, după o săptămână, pleacă Charlie Price. Pare suspect, nu-i aşa? Să nu-mi spui că ţi se pare doar o coincidenţă. Te credeam fată isteaţă!

Bel îşi simţea furia clocotind în stomac, dar şi-a spus că nu e momentul potrivit. Trebuia să-şi păstreze calmul.

— Tata nu a fugit de-acasă, a spus cu răceală.

— Ba-a-fugit! i-a întors-o Phillip amuzat, pronunţând cuvintele repede şi nedesluşit.

Bel a respirat adânc, încercând să-şi potolească bătăile inimii. *Haide, Ash, te rog să fii treaz, te rog să fii aproape!*

— Nu, n-a fugit. N-ar face aşa ceva.

Phillip a strâns din buze, ca şi cum încerca să nu râdă din nou. Slavă Domnului că nu râdea!

— Ba da! a spus el. L-am văzut.

Bel a renunţat la ce urma să spună.

— Ce-ai spus?

Ochii lui ciudaţi au scăpărat.

— Acum eşti atentă.

— Cum adică l-ai văzut?

Bel a făcut un pas în faţă, dar i-a părut rău.

— Pândeam casa, a spus el simplu. Era târziu, pe la două noaptea, când l-am văzut cum a ieşit pe uşă. îşi făcuse bagajul. A închis uşa foarte încet, de parcă nu voia să trezească pe nimeni.

Bel a clătinat din cap.

— Când a fost asta?

— Ştii când. în noaptea în care a plecat, acum două sâmbete. A urcat în maşină şi a plecat. Eram peste stradă. Am crezut că poate mă văzuse, că o să se întoarcă, aşa că am plecat.

Bel încă mai clătina din cap, incapabilă să se oprească.

— Nu a fost aşa. Maşina lui era încă aici dimineaţă; cum ar fi putut să plece cu ea?

Phillip a ridicat din umeri şi a rămas cu mâinile în aer, în dreptul urechilor.

— Nu te cred, a spus Bel.

— îţi povestesc doar ce-am văzut.

— Era singur?

— Era singur.

Bărbatul şi-a umezit buzele cu limba.

Bel tot nu-l credea. Phillip era un mincinos! Normal că asta era: un hărţuitor dezaxat, care pierduse tot pentru că nu fusese în stare să uite de misterul lui Rachel Price. Nici acum nu era. încă mai avea de pierdut.

— Ia spune, de ce crezi că a fugit tatăl tău?

Phillip s-a aşezat pe marginea canapelei, instalându-se comod.

— Nu a fugit.

— Probabil Rachel ţi-a spus câte ceva.

Bel şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— Mi-a spus că un bărbat a răpit-o şi a ţinut-o închisă într-o pivniţă timp de şaisprezece ani, iar pe urmă a lăsat-o să plece.

— Prostii! s-a răstit Phillip în şoapta aceea care

semăna cu un strigăt şi pe care Bel şi-o amintea bine. Sigur ştii tu ceva!

— Nu ştiu! a insistat Bel.

Dar ştia, ştia mai mult decât ceva. Dar de ce merita Phillip Alves nişte răspunsuri când el nu-i oferise niciunul? Ducă-se dracului!

— Spune-mi!

Bărbatul a sărit din nou în picioare şi s-a scărpinat la gât, lăsând în urmă patru dâre roşii, furioase.

— Nu ştiu nimic!

>

Era din nou fetiţa aceea de opt ani care stătea pe bancheta din spate, în timp ce un străin îmbrăcat în poliţist urla la ea.

— Haide! a strigat Phillip în felul acela şoptit, care era mult mai rău decât un ţipăt adevărat. Ai fost în casa asta cu ei doi. Trebuie să ştii ceva. N-ai văzut, n-ai auzit nimic?

— Nu!

Bel vedea schimbarea din el, dar şi furia, roşeaţa care se ridica dinspre zgârieturi spre faţă.

Hai, Ash! Hai, doamnă Nelson! Nu venea nimeni, nu-i aşa? Bel era pe cont propriu.

Nu chiar pe cont propriu: telefonul ei era chiar acolo, în buzunarul din faţă al hanoracului. Oare putea să sune la 911 tară ca Phillip s-o vadă? Nu prea, fiindcă avea ecran tactil şi nu putea încerca fără să vadă ecranul. Totuşi, şi-a strecurat o mână în buzunar şi a atins telefonul ca să ştie că e acolo.

— Trebuie să ştii ceva. Trebuie să ştii ce s-a întâmplat. Am aşteptat atâta vreme!

Nu aşteptase la fel de mult ca ea, nu era vorba de părinţii lui şi nu era viaţa lui cea care se destrăma. Bel simţea cum o străfulgerare de mânie îi creşte în nodul din stomac, dar nu putea s-o lase să iasă la suprafaţă, ascultând mai degrabă de propria teamă.

— De ce nu crezi ce spune Rachel că s-a întâmplat? a întrebat ca să-l calmeze.

— Am nevoie de un răspuns mai bun. De adevăr. Dacă povestea ei era adevărată, tatăl tău n-ar fi plecat.

— Dar dacă i-a făcut Rachel ceva? a spus Bel, fiindcă oricum nu ştia adevărul.

— De ce să-i facă ceva, dacă nu i-a făcut el ceva mai întâi? i-a întors-o Phillip zâmbind, convins că o blocase de data asta. Nu uita că l-am văzut plecând. Şi ea nu era cu el.

Bel a răsuflat adânc.

— Tata nu a avut nicio legătură cu dispariţia lui Rachel, chiar a spus asta. Şi avea alibi.

— Sigur că da!

Phillip râdea de ea din nou.

— A fost găsit nevinovat, a spus Bel, abţinându-se, deşi voia să explodeze în faţa lui, în faţa acestui bărbat care îşi însuşise povestea ei şi care nu merita nicio parte din ea. Nu i-ai văzut faţa când s-a întors Rachel. Nu ştia că trăieşte, poţi să fii sigur! îl cunosc mai bine ca oricine. A fost la spital în ziua aceea, pe urmă a venit acasă. Nu a fost implicat.

Phillip s-a chircit de râs, râsul acela cumplit, şuierător, care pătrundea în corpul lui Bel.

Ea a strâns telefonul şi mai tare în palmă.

— De ce râzi? l-a întrebat, neştiind dacă voia cu

adevărat să ştie şi speriată că Phillip Alves era punctul final al căii pe care o alesese pentru ea însăşi.

Aşa suna şi ea când vorbea despre Rachel?

— Ştii, a zis Phillip în timp ce râdea, nu e prima dată când intru în casa asta. Şi atunci a fost cât pe ce să fiu prins.

— Despre ce vorbeşti?

Bel şi-a mutat din nou greutatea de pe un picior tremurând pe altul.

— Am fost aici acum şaisprezece ani. Am intrat în acelaşi fel. Apropo, zăvorul de la fereastra aceea e stricat, a zis, arătând peste umăr. Ar trebui să-l reparaţi! în fine, a continuat cu ochii mai mari parcă, fără să clipească. Credeam că voi găsi nişte indicii pe care nu le observase nimeni. Poliţia începea să-l aibă în vedere pe tatăl tău – cred că era prin aprilie, înainte să-l aresteze. Ştiam că trebuia să fiu eu cel care îl descoperea pe ucigaşul lui Rachel. Eram în bucătărie când am auzit o maşină oprind în dreptul casei. Nu aveam timp să ies, aşa că am urcat la etaj. Am intrat pe prima uşă pe care am găsit-o. Era dormitorul tău, cu un pătuţ în colţ.

Refugiul ei! Poate că nu fusese niciodată un loc chiar atât de sigur.

— M-am ascuns în camera ta şi am ascultat. Charlie a intrat în casă. Era cu cineva, un alt bărbat. Nu i-am recunoscut vocea. N-am auzit tot, dar se certau. „Sst, n-o trezi pe Annabel!” a spus el, aşa că probabil erai şi tu acolo.

Phillip nu se uita la ea, ci într-un punct peste umărul ei, pierdut în amintire. Poate că acum era şansa ei, cât nu era atent. Aşadar, a făcut un pas în

spate şi şi-a ascuns braţul după arcada bucătăriei, apoi a schimbat o mână cu alta în buzunarul de la hanorac.

— N-am auzit prea multe, pentru că vorbeau încet să nu te trezească, a spus Phillip, de parcă era vina ei.

Bel a strâns degetele pe telefon şi a început să-l scoată încet pe partea cealaltă.

— Dar Charlie era furios, pentru că ştia că poliţiştii îl considerau suspectul principal. A strigat un singur lucru şi l-am auzit. Nu l-am uitat niciodată.

Phillip nu se uita la ea, ci îşi dregea glasul pentru următoarea parte.

— Tatăl tău a spus: „Nu-mi pasă că-ţi pare rău. Am stabilit ora două. N-ai respectat ora şi acum uite ce s-a întâmplat!"

Tastatura era deschisă. Bel a apăsat 9, apoi a întins degetul mare spre 1 şi a ridicat ochii să verifice dacă este în siguranţă.

Nu era.

Şi-a înăbuşit un icnet şi l-a transformat în tuse. Phillip se holba la ea, aşteptând un răspuns. Dar el nu vedea ce făcea mâna ei stângă după perete.

— Ar fi putut fi vorba despre orice.

Bel l-a privit în ochi, dar nu găsea cifra *1* fără să se uite.

— Probabil vorbea de ceva ce se întâmplase în ziua aceea, poate cineva întârziase la prânz sau ceva.

Lui Phillip i-a trosnit gâtul, iar un muşchi i-a zvâcnit pieziş pe obraz.

— Vorbeau despre Rachel. Despre ancheta poliţiei, a spus el, crezând că o blocase din nou.

— Rachel a dispărut pe la ora şase, a ripostat ea în timp ce ochii umezi o mâncau să se uite în jos.

I-a coborât, a găsit cifra *1* şi a apăsat-o de două ori înainte de a se uita din nou la el.

— Dar alibiul tatălui tău a început la ora două, nu-i aşa? a zâmbit Phillip. Atunci s-a tăiat la mână.

Bel s-a prefăcut că se gândeşte şi şi-a lăsat ochii în jos. A găsit butonul de apel şi a întins degetul mare spre el.

— Hei! Ce faci acolo?

Un foşnet de paşi grei, şi Phillip era deja lângă ea! A lovit-o cu palma peste mână, iar telefonul s-a prăbuşit pe gresie.

— Ce făceai acolo, încercai să suni la poliţie?

în ochii lui scăpărau scântei când a apucat-o de încheietură şi a strâns-o cu putere.

— Nu!

Bel s-a zbătut să scape din strânsoarea ca de fier în timp ce adrenalina o împiedica să simtă durerea.

— încercam să-ţi arăt ceva. Dovezile pe care le-am găsit. Despre Rachel.

— O!

Phillip s-a dat înapoi şi a eliberat-o, cu gura rotunjită în jurul sunetului. S-a întors spre telefonul care alunecase şi s-a întins după el.

— Du-te-n mă-ta! a urlat Bel, apoi s-a încordat şi a sărit la Phillip.

N-ar fi trebuit să-i întoarcă spatele, căci ea nu mai avea opt ani şi nici nu mai era fetiţa abandonată pe bancheta maşinii. L-a împins, iar Phillip a căzut, rostogolindu-se din pricina inerţiei.

Bel n-a mai aşteptat să vadă şocul din privirea lui. A

zburat spre uşa din spate şi a apăsat pe clanţă.

El s-a ridicat prea repede; Bel a simţit mişcarea aerului din spate.

A tras de uşă exact când Phillip a apucat-o de părul prins în coadă şi i-a tras capul pe spate, lăsându-i gâtul expus.

Bel a ridicat braţul cu cotul înainte. L-a izbit în faţă, chiar între ochi. A auzit un trosnet.

Phillip a ţipat şi şi-a dus mâinile la faţa însângerată.

Bel a ieşit pe uşa deschisă în întunericul nopţii. A traversat curtea din trei paşi, pe iarba udă care-i umezea şosetele.

— Ajutor! a urlat. Aju...

S-a simţit trasă din nou de păr, atacatorul fiind cât pe ce să i-l smulgă.

Forţa mişcării a făcut-o să alunece şi să cadă pe iarbă. A rămas fără aer, icnind cu disperare.

Phillip s-a lăsat în genunchi şi i-a lipit încheieturile de pământ.

— Ce dovezi ai? a întrebat el, gâfâind, în timp ce sângele îi picura de pe nas pe faţa ei şi-i aluneca în păr. Ce ştii?

— Ajutor! a strigat Bel. Doamnă Nelson...

Phillip i-a dat drumul la o mână şi i-a apăsat palma pe gură ca s-o amuţească. Bel simţea gustul de sare al sângelui şi mâinile lui lipicioase. Totuşi, nu putea să o ţină de gură şi de mâini în acelaşi timp. Bel a ridicat mâna cu degetele răsfirate, încercând să-i zgârie ochii aceia stranii. A simţit sub unghii ceva umed şi moale.

Phillip a urlat cu ochii mijiţi şi i-a dat drumul la gură ca să o prindă din nou de încheieturi.

— Spune-mi ce ştii! a strigat el.

— Nu ştiu nimic!

Bel se împingea în iarbă ca să scape de sub el.

Hai, doamnă Nelson! Hai, Ash! Ajută-mă! Te rog!

— Trebuie să ştiu!

Strigătul lui i-a umflat tendoanele vânjoase şi roşii de la gât.

— Du-te-n mă-ta! i-a scuipat Bel în faţă şi l-a împins cu genunchiul în piept. Nu trebuie să ştii. Doar eu! De ce dracu' meriţi tu răspunsuri?

— Spune-mi!

-Nu!

Un ţipăt! Dar nu era Bel, nici Phillip.

Două mâini albe au răsărit din întuneric.

Bel a ridicat ochii, răsuflând repede şi întretăiat.

Era Rachel, pe fundalul cerului fără stele.

Ochii îi scăpărau răutăcioşi, avea gură căscată şi-şi arăta colţii. S-a încruntat la Phillip şi a strigat din nou. Un sunet disperat, cumplit, dar Bel nu se mai temea, fiindcă nu mai era singură,

— Te omor! a strigat Rachel.

Zicând acestea, s-a întors şi a luat în mână grebla din curte.

— Te omor dacă mai pui mâna pe fiica mea!

A ridicat apoi grebla deasupra capului şi a alergat spre Phillip. Şi chiar avea de gând s-p facă.

Rachel a încercat să-l lovească, dar Phillip s-a dat înapoi, iar grebla i s-a agăţat de o gleznă. El a scos un ţipăt. Rachel a tras-o înapoi ca să lovească iar.

Phillip nu i-a mai dat ocazia. S-a ridicat în picioare şi a luat-o la fugă peste iarba întunecată, printre copacii din spate, apoi a dispărut în noapte.

Rachel a scăpat grebla din mână.

Bel s-a ridicat în capul oaselor.

Rachel s-a uitat la ea, iar ochii ei nu mai erau răi,

deşi încă mai scăpărau. A alergat spre Bel şi a căzut în genunchi lângă ea.

— Eşti OK? a întrebat-o, ţinând-o încet de cap. Eşti rănită!

Bel s-a uitat la hanoracul gri, mânjit de pete roşii.

— Nu e sângele meu. Cred că i-am spart nasul.

— Eşti OK? a întrebat Rachel din nou, şi poate totuşi nu vorbea despre sânge.

— Da! a spus Bel cu vocea frântă. Unde ai fost?

— îmi pare rău!

Rachel a tras-o aproape, apoi a luat-o în braţe şi i-a cuprins ceafa cu o mână, de parcă acolo era locul ei.

— îmi pare rău!

Bel voia s-o dea la o parte, dar voia şi să mai rămână o clipă aşa, epuizată şi tremurând în îmbrăţişarea caldă a lui Rachel. Corpul o trăda, uitând că Rachel era cea de care trebuia să se teamă.

— Era Phillip Alves, a spus ea, ca un motiv să se retragă. Ţi-au zis la poliţie despre el, nu? Cel care era obsedat de tine, de caz. Cel care m-a răpit când aveam opt ani.

Rachel a privit-o cu atenţie. Stelele nu se vedeau pe cer, ci doar în ochii ei.

— Promit că nu-l mai las să se apropie de tine! a spus Rachel. E treaba mea să te protejez.

— Dar nu erai aici, a spus Bel încet.

— Trebuie să sun la poliţie! a zis Rachel şi s-a şters la ochi.

S-a îndreptat în timp ce o mângâia pe spate.

— Pe urmă intrăm în casă, OK?

Rachel a apăsat pe ecran şi a dus telefonul la ureche.

Bel a auzit soneria care spinteca noaptea liniştită aşa cum făcuseră şi strigătele lor.

Un clic.

— Domnule Winter?

Rachel s-a întors cu faţa spre casă.

— Sunt Rachel Price. E o urgenţă. Phillip Alves tocmai a fost la noi acasă. A atacat-o pe Bel.

— Simt bine! a strigat Bel de pe jos, apoi s-a ridicat şi şi-a şters iarba udă de pe picioare.

— Da, a răspuns Rachel la o întrebare neauzită. Da! a repetat la încă una. A fugit prin curtea din spate. Trimiteţi poliţiştii acum! Trebuie să-l prindeţi!

Rachel s-a întors şi a găsit-o pe Bel prin întuneric. Strălucirea galbenă a becurilor din casă îi lumina faţa pe jumătate, iar raza argintie a lunii lumina cealaltă jumătate. A tras aer adânc în piept.

— El e, Dave! Phillip Alves. Cel pe care îl căutaţi. Bărbatul care m-a răpit!

TREIZECI SI ŞAPTE

RACHEL A OPRIT MOTORUL, A SCOS CHEIA ŞI A RIDICAT-O DE parcă mai putea să descuie şi altceva.

— Putem anula cina aniversară pentru bunicul, B-Bel. După seara trecută...

Bel a ridicat din umeri.

— Nu, sunt în regulă! a răspuns ea, pentru că nu ştia prea bine cum se simte.

Se gândea la ochii disperaţi ai lui Phillip, la râsul lui sacadat. Phillip era bărbatul care o ţinuse pe Rachel în pivniţă timp de şaisprezece ani şi apoi o lăsase să plece.

— S-a terminat! a spus Rachel şi a întins braţul s-o ia de mână.

Bel nu a tresărit, fiindcă era prea obosită şi nu mai ştia ce să creadă. Dacă îl găsiseră pe vinovat, asta însemna că Rachel nu minţise? Oare Bel se înşelase?

— Haide!

Rachel a coborât din maşină, iar Bel a făcut la fel pe cealaltă parte.

Doamna Nelson stătea în dreptul uşii deschise şi le privea, aşa cum făcuse şi seara trecută, când venise poliţia. Bel a dat din cap spre ea. Ca o scuză, ca un

armistiţiu.

— Bel? s-a auzit o voce pe stradă.

Era Ash, care alerga spre ele, îmbrăcat într-un pulover bleumarin cu păsări albe.

Bel s-a uitat la Rachel.

— Eu intru în casă, a spus Rachel. Să fac ordine.

Bel a aşteptat să se închidă uşa după ea.

Ash a vorbit primul:

— Te aşteptam! Am primit mesajul tău. îmi pare rău, aveam telefonul pe silenţios!

Se încrunta, îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat? Ai urmărit-o pe Rachel? Unde s-a dus, ce făcea? Cineva a spus că a venit poliţia aici. Ce-ai aflat?

Bel a inspirat, ştiind că trebuia să explice tot, deşi nu ştia cum. I-a făcut semn s-o urmeze departe de casă, spre cimitir.

— Poliţia nu a venit pentru Rachel. Ci pentru Phillip Alves.

— Phillip Alves? a şuierat Ash. Nebunul acela obsedat de caz? Cel care te-a răpit?

— A intrat în casă când a văzut-o pe Rachel plecând. Căuta indicii. Dar eu eram înăuntru. Credea că ştiu ceva despre Rachel. S-a înfuriat.

Ash şi-a potrivit ritmul paşilor după ai ei. Aproape s-o prindă de mână.

— Ţi-a făcut vreun rău?

— Ar fi putut, a spus Bel. Dacă nu venea Rachel la timp. L-a ameninţat, iar el a fugit.

— Rachel te-a salvat? a întrebat Ash.

Bel nu voia să răspundă. Rachel n-ar fi trebuit să fie plecată. Şi, dacă nu minţea, atunci de ce ieşea pe furiş din casă aşa de târziu? Lucrurile erau acum mult prea neclare. Unde era trasată linia frontului? Cine şi de partea cui era?

— Asta nu e tot! a spus Bel. Tocmai ne-am întors de la secţia de poliţie, unde am dat declaraţii. Rachel spune că el e. Că Phillip Alves e bărbatul care a răpit-o.

Ash s-a oprit şi s-a uitat la ea.

— E Phillip?

— Aşa spune Rachel.

Ash s-a încruntat până i s-au împreunat sprâncenele deasupra nasului.

— Dar..., a început el. Phillip nu a stat la închisoare trei ani după ce te-a răpit?

Bel îşi târşâia picioarele alene pe trotuar.

— Rachel spune că a fost o perioadă lungă în care el nu s-a apropiat destul cât să-l vadă, că ţinea lumina stinsă şi că îşi acoperea faţa când îi aducea mâncare. Ar fi putut să fie altcineva şi nu şi-a dat seama la timp; un frate, un prieten.

— Phillip Alves, a încercat Ash numele, ezitând de parcă nu prea se potrivea.

— După ce s-a întors Rachel, poliţiştii i-au arătat fotografia lui de la arestare şi au întrebat-o dacă el a răpit-o, a spus Bel Atunci a negat. Nu l-a recunoscut până când nu l-a văzut în carne şi oase, până nu a văzut cum se mişcă şi cum respiră.

— Incredibil! a exclamat Ash. Dar ce voia să spună de fapt?

Au intrat pe aleea din cimitir, unde iarba era presărată cu frunze roşii.

— Şi acum trebuie să-l găsească?

— L-au găsit deja. Poliţia Statală l-a săltat după câteva ore, mergea pe jos pe autostradă, pe Route Two. A fost arestat şi acum e interogat de agenţii federali. Apropo, i-am spart nasul, a spus Bel,

înştiinţându-l astfel pe Ash că nu avusese nevoie de Rachel şi că s-ar fi descurcat şi singură.

— Phillip Alves, a spus Ash din nou şi a lăsat numele să le plutească parcă înaintea ochilor.

— De ce-i tot spui numele aşa? s-a răstit Bel.

Ash s-a oprit.

— Cred că, pur şi simplu… Tu o crezi?

Nodul s-a răsucit în stomacul lui Bel. S-a întors la răspunsul sigur şi s-a ascuns după el.

— Nu ştiu.

— Dar cum rămâne cu tot ce am descoperit? Dacă răspunsul e că Phillip Alves – un străin – a răpit-o, de ce a împrumutat bani de la Julian Tripp chiar înainte să dispară?

— Nu ştiu.

Bel s-a ascuns şi mai bine.

— Poate că cei trei mii de dolari erau pentru altceva? Poate nu ca să fugă.

— Şi apariţia din ianuarie? Bluza roşie, blugii negri?

— Poate nu era Rachel.

— Ce căuta cu atâta disperare în casa bunicului tău?

— Nu ştiu. Poate nici nu contează.

Şi poate că paharul pe care îl văzuse în gunoi era doar un pahar de cafea cu o vacă desenată pe el. Nu putea fi ceva foarte rar.

Ash se uita lung la ea, de parcă nu reuşea să,înţeleagă, şi poate că nici Bel nu înţelegea. De ce îi lua acum apărarea lui Rachel, de ce era de partea ei, când până şi cuvintele i se păreau nepotrivite? Pentru că cealaltă opţiune, dacă nu era Phillip Alves vinovatul, era să creadă ce spusese el şi cine credea el că o răpise pe Rachel după ce se gândise obsesiv la asta

timp de şaisprezece ani. Tata plecase cu bagajul făcut în toiul nopţii, tata vorbise cu un necunoscut despre alibiul lui în lunile de după dispariţia lui Rachel. Bel putea alege s-o creadă pe Rachel sau să-l creadă pe Phillip Alves, iar Rachel era alegerea mai uşoară, mai puţin dureroasă.

— Phillip Alves, a spus Ash încă o dată.

— Nu-i mai spune numele întruna!

— Scuze!

S-a uitat la ea, la umbra copacului roşiatic.

— Credeam doar că răspunsul e mai aproape de casă,

Bel şi-a înclinat bărbia.

— Mai aproape de casă? Ce vrei să spui?

— N-nimic, a dat el înapoi. Părea doar că...

— Te referi la tata, nu-i aşa?

— N-am spus asta, a zis Ash şi şi-a ridicat mâinile, mergând în vârful picioarelor pe terenul minat pe care singur şi-l pregătise.

— Dar asta ai vrut să spui, nu? a întrebat Bel cu gura încleştată şi ochii aspri. De ce se întâmplă mereu aşa? Avea alibi, la naiba!

Mintea ei se pregătea de furtună, blocând aiurelile demente ale lui Phillip.

— Trebuie să fie Phillip. Tata nu a făcut nimic. Ştiu asta, Ash!

O ştia şi trebuia s-o creadă. Era singură pe lume fără el.

— Şi poate mă înşel, poate m-a părăsit şi a fugit în Canada. Poate s-a gândit că, dacă s-a întors Rachel, oamenii vor începe să creadă că e implicat în dispariţia ei, exact cum faci tu acum. Poate ştia că lumea se va întoarce din nou împotriva lui şi s-a speriat. Şi acum,

când o să se afle că Phillip a fost arestat, când se va afla în sfârşit adevărul despre misterul nenorocit al lui Rachel Price, o să vină acasă. O să scape, în sfârşit, de oameni ca tine.

Charlie Price, un nume mânjit pe vecie după ce Dave Win- ter îl arestase pentru ceva ce nu făcuse. Era logic ca tata să fi plecat din cauza asta. Bel putea să-şi ordoneze gândurile în aşa fel încât să creadă asta.

— Nu asta am vrut să spun, Bel, te r...

— Ştiai că mi-a spus să stau departe de tine, chiar înainte să dispară? l-a întrebat Bel, atacându-i punctul slab.

Acum îl cunoştea pe Ash, iar el o cunoştea pe ea. Iar asta însemna că ştia exact cum să-l jignească, cum să-l atace şi să-l rănească pe termen lung.

— M-a avertizat. A spus că mă foloseşti pentru documentar. Că mă manipulezi în ce o priveşte pe Rachel. Mă mir că nu ai şi acum camera la tine, pentru că ar fi nişte imagini grozave pentru film, nu? Numele meu nu e în titlu, dar eu sunt inima lui, mai ştii, sau poate că mi-ai spus asta doar ca să mă manipulezi. Ca să-l impresionezi pe Ramsey, să creadă că nu eşti complet inutil.

O usturau ochii. Nu funcţiona, nu aşa cum ar fi trebuit, pentru că era prea târziu; îl lăsase să se apropie prea mult, iar acum o durea şi pe ea.

— Unde ţi-e camera, Ash?

L-a împins în umăr cu două degete.

— Asta e tot ce-ar trebui să fie, nu-i aşa, între noi doi? Nu are rost; nu mai contează! Tu pleci, plecai oricum! Nu-ţi pasă decât să faci un documentar grozav pentru Ramsey. Cu intrigă, cu răsturnări de situaţie, pentru care un post influent o să vă plătească o

mulţime de bani. Haide, unde ţi-e camera?

— Bel, opreşte-te!

Lui Ash i se frângea vocea, iar ochii îi străluceau de lacrimi pe care nu le vărsa.

— E nedrept. Ştiu ce faci...

— Atunci totul e clar, nu? a spus ea cu respiraţia tăiată şi mâinile tremurând. S-a terminat!

L-a lăsat acolo, printre şirurile de morminte, sub copacul care sângera.

A aşteptat până când Ash nu mai putea să o vadă ca să se şteargă la ochi.

— Am cumpărat un tort de ziua lui, crezi că s-ar supăra? a în- trebat-o Rachel în timp ce amesteca macaroanele cu brânză pe aragaz. M-am gândit că nu avem timp să-l facem în casă.

— E în regulă. N-o să ţină minte.

Bel se uita la uşa din spate în timp ce se însera, văzându-şi propria imagine în geam când Phillip îi trăsese capul pe spate şi îi lăsase gâtul expus.

— Te simţi bine, Bel? a întrebat-o Rachel în timp ce punea sare în tigaie.

— Da! a pufnit. Tu... tu te simţi bine?

Rachel s-a întors. Părea surprinsă de întrebare. Şi Bel se mira, dacă era să fie sinceră. Pe faţa lui Rachel a apărut un zâmbet, nesigur la început, până s-a uitat în ochii lui Bel. Se aflau în părţi opuse ale încăperii, deşi distanţa nu mai părea la fel de mare ca înainte.

— Da! a răspuns. Mă simt bine.

Bel a făcut un mic semn de încuviinţare din cap.

— Poate că ar trebui să mă pregătesc. Le-am spus tuturor la şapte şi jumătate, nu?

Rachel s-a uitat la ceasul de la cuptor.

— Mai sunt douăzeci de minute. Sincronizare perfectă!

Bel a urcat la etaj, s-a îmbrăcat cu blugi şi un cardigan şi şi-a pieptănat părul. îl spălase de două ori de când pusese Phillip mâna pe el şi-şi lăsase sângele să i-l mânjească. Dar tot nu se simţea curată.

A pus peria la loc pe pervaz, lângă fotografia înrămată. Ea şi tata zâmbeau la cameră. Era aceeaşi fotografie pe care el o ţinea la breloc, ziua în care Bel împlinise doisprezece ani, la Story Land.

Bel a apăsat cu degetul mare pe fotografie şi şi-a văzut faţa reflectată în sticlă, Bel cea mică în dreptul unui ochi, tata în dreptul celuilalt. Lipsea de treisprezece zile. Dar acum, datorită lui Phillip Alves, totul avea să fie bine, iar tata se putea întoarce acasă. Bel era pregătită. Pregătită pentru pace, pentru armistiţiu, să fie din nou totul în ordine în casă, iar ea să-şi lase armura la uşă.

Bel şi Rachel puteau fi de aceeaşi parte, dacă erau de aceeaşi parte cu tata. O familie.

Familia pe primul loc!

Ochii i s-au întors spre noptieră. A pornit într-acolo şi a deschis sertarul cu colecţia ei de obiecte furate. în timp ce se uita la pixuri şi balsamuri de buze, la AirPodul inutil şi la regina din jocul de şah, şi-a dat seama de ceva. Nu mai furase nimic de vreo două săptămâni. Nodul îi rămăsese în stomac, dar nu ceruse să fie hrănit, nu mai avusese nevoie de asta. Probabil fusese distrasă, mistuită de Rachel.

A întins mâna şi şi-a pus degetele pe ceva mic şi moale. A scos şoseta de copii mică şi roz şi a strâns-o în palmă. Bel putea să i-o dea înapoi lui Rachel, să o

pună la loc unde o găsise. în mod clar, însemna ceva pentru ea. Era o ramură de măslin. Un prim pas.

Bel a făcut acel prim pas, apoi a mai făcut unul şi a ieşit din cameră pe coridor.

S-a oprit în faţa uşii închise de la camera lui Rachel. A încercat clanţa. Nu era încuiată. De fapt, Bel nu o mai auzise pe Rachel încuind-o în ultimele două săptămâni.

A intrat şi a păşit uşor, ca să nu o audă Rachel de jos. Nu-şi făcuse patul, nu avusese timp. Bel s-a dus la noptieră şi a deschis sertarul de sus.

Cutia de iPhone era tot acolo. Un balsam de buze s-a rostogolit spre ea. Un pachet de şerveţele.

Bel a luat şoseta şi a împins-o în colţul din spate, unde o găsise.

Dar acum era altceva acolo, ascuns în umbră. O atingere rece de metal pe degetele ei. Bel nu s-a putut abţine. A dat drumul şosetei, a pus mâna pe bucăţica de metal şi a scos-o afară.

Era un inel. Un inel simplu, de aur. O verighetă. Prea mare să fie a lui Rachel, trebuia să fie verigheta unui bărbat.

Bel a adus-o mai aproape de ochi şi a studiat-o, mişcând-o în aşa fel, încât să capteze lumina.

Era gravată pe interior.

23 *iulie 2005.*

Data nunţii părinţilor ei.

Era verigheta tatălui ei.

Cea pe care încă o purta. Cea pe care nu putea s-o scoată.

Şi era aici, în sertarul lui Rachel.

Bel şi-a simţit inima în stomac, iar nodul a muşcat din ea. Nu, nu, nu! Nu putea s-o scoată. Ceea ce

însemna...

Nu avea să fie totul bine. Tata nu fugise; Rachel îi făcuse ceva, ceva definitiv. Răspunsurile s-au destrămat din nou, înghiţind şi ultima fărâmă de speranţă, şi un sentiment nou, că tata nu se mai întorcea acasă, a cuprins-o.

Bel s-a prăbuşit, după inima ei, din ce în ce mai jos. îşi găsea propriile mine de teren şi le detona pe toate la rând.

— Rachel! a urlat ea, arzând casa din temelii.

Bel a ieşit în fugă din cameră în timp ce inelul îi ardea în palmă, facând-o şi pe ea să ardă.

— Rachel!

A coborât scările în timp ce bubuitul ca de tunet al tălpilor ei pe trepte răsuna tot mai tare.

— Mamă!

— înfoiam pernele! a strigat Rachel.

Bel s-a luat după vocea ei până la uşă, gata de război.

— Nu ştiu de ce, dar nu-i pasă nimănui dacă pernele sunt înfoiate.

A zâmbit ca pentru sine.

— Nu pot să mai fac asta! a strigat Bel de s-a zdruncinat camera.

Rachel a scăpat perna din mână.

— Bel, ce e...

— Nu mai pot! Mă minţi! Ai minţit de când te-ai întors!

Rachel clipea, cu gura căscată.

— Bel, eu...

Bel a mers spre ea şi i-a tăiat vorba. A trântit verigheta pe măsuţa de cafea.

— Asta e verigheta tatei, a spus şi a arătat-o cu degetul. Nu putea s-o scoată!

Bel s-a agăţat de ochii lui Rachel, s-a proptit bine pe picioare şi şi-a aţintit ochii în ai ei.

— Ce i-ai făcut, Rachel?

TREIZECI SI OPT

RACHEL S-A CLĂTINAT ÎN SPATE ŞI S-A UITAT LUNG LA INELUL dintre ele.

— Bel! a spus ea calm, deşi ochii o trădau. Pot să-ţi explic.

— Nu! a strigat Bel. Nu mai vreau minciuni!

— Nu vreau să te mint, a zis Rachel dezarmată, cu mâinile ridicate.

— Atunci, nu minţi! Ce i-ai făcut tatei? Unde e?!

— Nu ştiu, a spus Rachel, dar Bel cunoştea mult prea bine trucul acela, aşa că a dărâmat zidul lui Rachel ca să nu mai aibă după ce să se ascundă.

— Ai inelul lui. L-ai ucis, Rachel? Mamă, l-ai ucis?

Rachel nu a spus nimic; nu găsea o minciună destul de repede.

— Era singurul care nu m-ar fi părăsit niciodată.

Vocea îi suna aspră, răguşită, în timp ce lacrimile ieşeau în sfârşit la suprafaţă. Inima i se prăbuşise atât de mult prin pieptul golit, încât nu credea că o mai poate aduce înapoi.

— Toată lumea pleacă. Doar pe el îl aveam, iar tu mi Lai luat.

Lui Rachel i s-au umezit ochii văzând felul în care se deschidea Bel.

— Te rog, Bel ascultă...

— Nu, nu te ascult, eşti o mincinoasă!

— Bel!

— Nu te-a răpit Phillip Alves, nu-i aşa?!

Şi-a şters lacrimile şi a ridicat din nou baricadele, strângând din dinţi.

— Nu l-ai văzut niciodată până seara trecută, nu?

Rachel a înghiţit în sec.

— Spune-o! a urlat Bel.

— Nu!

Rachel şi-a încrucişat braţele la piept, ca şi cum aşa ar fi reuşit cumva să se protejeze. Dar erau doar nişte braţe, iar Bel putea să treacă peste ele.

— Dar a încercat să-ţi facă rău. Am intrat în panică. Nu făcea parte din plan, am vrut doar să te protejez, să-l ţin departe de tine. Nimeni nu se atinge de fiica mea.

— Deci există un plan? a spus Bel, agăţându-se de vorbele ei cu ambele mâini. întotdeauna a existat un plan, nu-i aşa? Phillip Aves nu te-a răpit, pentru că nimeni nu te-a răpit. Unde ai fost atâta timp?

— Bel, nu pot...

— Spune-mi unde ai fost!

încă o mină de teren.

— N-ai fost închisă într-o pivniţă, aşadar unde ai fost?!

— Nu pot să-ţi spun! a strigat Rachel cu ochii mari, pentru că explozia lui Bel o detonase pe a ei. Nu ţi-aş face aşa ceva!

— Ai făcut lucruri mult mai rele! i-a răspuns Bel, strigând mai tare, M-ai abandonat pe bancheta maşinii! Eram doar un copil!

Rachel a clătinat din cap să-şi alunge lacrimile.

— Nu, Bel! Nu te-aş abandona...

— Nu minţi!

Bel a întins degetul spre ea, înjunghiind aerul.

— Ai împrumutat trei mii de dolari de la Julian Tripp cu câteva zile înainte să dispari. Ai ales să pleci!

Rachel a făcut un pas în spate, lovită direct în piept, şi şi-a acoperit rana cu mâinile.

— Nu, nu, nu asta...

— Ba da, asta ai făcut! i-a strigat Bel în timp ce se apropia. Ştiai că nu poţi să-i scoţi tu din bancă, pentru că toţi şi-ar fi dat seama că plănuiai să pleci, aşa că ai luat banii de la domnul Tripp. M-ai părăsit! Unde ai plecat? Te-ai dus la prietenul lui Jeff, Bob din Vermont, să-ţi iei o identitate nouă? Aşa te-ai ascuns, aşa ai ştiut cum să faci ca să pară că tata a făcut la fel? De ce ai plecat? Spune-mi adevărul!

Rachel tresărea la fiecare înţepătură, se facea tot mai mică şi-şi întorcea ochii de jur împrejur, disperată.

— Nu, nu, Bel! Te rog!

— Nu mai spune „nu”! Spune-mi unde ai fost!

— Nu pot! a strigat Rachel, ripostând mai dur şi scurtând distanţa dintre ele. Nu pot să-ţi spun adevărul! Nu ţi-aş face aşa ceva. E datoria mea să te protejez. Pot să mă descurc singură. Am fost singură mult timp, ştiu cum se face!

Era prea precaută, iar Bel nu putea s-o înduioşeze nici măcar când facea o criză în faţa ei.

— Te rog, mamă! Spune-mi unde-i tata! Ce i-ai făcut?

Rachel nu a răspuns, doar a clătinat din cap. Nu-i păsa, pentru că asta nu facea parte din plan.

— E vina mea, a spus Bel, plângând. Am ştiut de la început că minţi. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult s-o dovedesc, înainte să-l distrugi pe tata. Acum a dispărut şi e numai vina mea!

Ochii lui Rachel străluceau, umeziţi de un nou val de lacrimi.

— Nimic din toate astea nu e din vina ta, Bel! Mă auzi? Nimic! Ascultă-mă! Am avut cincisprezece ani la dispoziţie să-mi imaginez cum creşti şi eşti mai desăvârşită decât orice versiune pe care mi-am închipuit-o.

Lacrimile i se adunau în colţul gurii.

— Nimic nu e din vina ta! E vina celorlalţi şi o să te protejez de ei.

Dar Bel vedea dincolo de lacrimi. Şi-a ridicat bărbia, fa- când-o să pară mai ascuţită.

— Ai fost închisă şaisprezece ani, Rachel. Nu cincisprezece. Ai pierdut şirul minciunilor.

Rachel a oftat din rărunchi.

— îmi pare rău! a spus ea.

Iar asta a declanşat încă una.

— Ba nu îţi pare! a strigat Bel, care încă mai era în stare să lupte.

A tras un şut în fotoliu şi l-a împins în spate cu un scrâşnet pe podea.

— Dacă ţi-ar părea rău, mi-ai spune adevărul.
Spune-mi!

— Nu!

Vocea lui Rachel s-a frânt, iar Bel a renunţat. Dar dacă ea se ducea la fund, atunci o lua şi pe Rachel după ea. Furia se aduna înăuntrul ei, tăindu-i respiraţia.

— Ce bine era să rămâi dispărută! a ţipat la Rachel, iar cuvintele i-au zgâriat gâtul. Ce bine era să nu te fi întors!

Atunci s-a auzit soneria care răsuna în toată casa.

Rachel şi-a şters lacrimile de pe faţă, cu ochii amorţiţi, ca şi cum ceva s-ar fi frânt în ei.

— Bel, scumpo! a spus ea uşor, cu vocea subţiată. Să le spun tuturor să vină în altă zi? Nu e musai să facem asta acum.

— Nu!

Bel şi-a şters lacrimile cu mâneca, în timp ce faţa o ustura.

— Nu! Nu vreau să mai fiu niciodată singură cu tine în casa asta. A lăsat-o pe Rachel acolo şi a deschis uşa de la intrare.

Sherry stătea în prag, cu o farfurie pe care se afla un tort făcut în casă. Cuvintele erau scrise inegal cu glazură albastră: *La tnulţi ani, 85!* Carter era pe trepte, în spatele ei, iar Jeff stătea pe alee.

— E totul OK aici? a întrebat Sherry cu ochii mari, curioşi.

Probabil auziseră strigătele, iar acum totul se citea pe faţa lui Bel. Carter vedea cu siguranţă, pentru că s-a încruntat şi a dat uşor din cap, întrebând-o în limbajul lor secret dacă e în regulă.

— Da, e bine, a spus Bel, dar s-a mai auzit o voce care a spus acelaşi lucru.

Era Rachel, care stătea chiar în spatele ei. Vorbiseră în acelaşi timp, iar acum amândouă erau mincinoase.

Dar Rachel nu s-a arătat tulburată.

— Intraţi! a spus ea.

Veniseră toţi, iar bunicul era aşezat în capul mesei, lângă Yordan. Stăteau în bucătărie, la masa extinsă ca să încapă opt persoane. Dar nu erau opt, pentru că tata lipsea. Nimeni nu pomenise de el.

Rachel a servit macaroanele care clipoceau pe farfurie şi lăsau în urmă fire întinse de brânză, agăţate de lingură.

— Poftim, Bel, scumpo!

I-a dat farfuria înapoi, atingându-i umărul înainte să treacă mai departe.

Bel nu-i înţelegea blândeţea din voce. N-ar fi trebuit să fie furioasă? Tocmai îi spusese cel mai urât lucru din lume şi amândouă ajunseseră în cel mai josnic punct, la capete opuse, şi totuşi Rachel era bună şi blândă.

însemna că Rachel era o mincinoasă mai bună decât crezuse. Recunoscuse că minţise în privinţa lui Phillip Alves, ceea ce însemna că tot ce spusese vreodată putea fi pus la îndoială, tot ce avea legătură cu dispariţia şi apoi reapariţia ei. Bel îi ceruse să spună adevărul, îi oferise o ultimă şansă, iar Rachel refuzase. Nu mai puteau da înapoi, nu se mai puteau preface, nu se mai puteau juca de-a mama şi fiica. Aşadar, indiferent ce se întâmpla în seara asta, era cina cea de taină, un altfel de sfârşit.

— Deci a fost Phillip Alves, de fapt? a întrebat Sherry cu furculiţa ridicată. Ştiam că e nebun de când a intrat în casa noastră deghizat în poliţist. A pus tot felul de întrebări ciudate. Şi în tot acest timp ştia exact ce se întâmplase cu tine, pentru că erai în pivniţa lui. Ce dement! Am ştiut dintotdeauna, jur că am avut un presentiment!

Jeff a tuşit şi s-a uitat de la Sherry la Rachel.

— Cred că te simţi uşurată că s-a terminat, în sfârşit, a spus Sherry. Şi tu la fel, Bel. Cred că te-ai speriat aseară.

— Da! au răspuns Bel şi Rachel la unison, din nou, or asta trebuia să înceteze.

— Mă bucur că ştim, în sfârşit, tot adevărul.

Bel s-a încruntat la Rachel, care se asezase fată în fată cu ea. Rachel a privit-o în ochi.

— Aşa e! a încuviinţat Sherry.

Jeff a tuşit iar şi s-a bătut cu pumnul în piept.

— Poate ar trebui să vorbim despre altceva. Ar trebui să fie o sărbătoare. La mulţi ani, tată!

Jeff a ridicat berea, a luat o gură mare şi a înghiţit de patru ori.

Bunicul nu a observat, doar îşi mânca macaroanele, câte un tub odată.

Carter mânca la fel de încet: învârtea furculiţa în farfurie, străpungea câte o bucată de paste, apoi îi dădea drumul. Poate fusese o ceartă şi în cealaltă ramură a familiei Price; Carter era prea tăcută, iar unchiul Jeff, prea agitat, terminându-şi deja berea.

Sherry părea absentă sau doar se pricepea să se ascundă mai bine.

— E plăcut să ştii că lucrurile se pot întoarce la normal.

Sherry s-a uitat lung la soţul ei, apoi la sticla goală de bere.

— Apropo, îmi pare rău că am întârziat câteva minute! Ea e vinovată.

A arătat cu furculiţa spre Carter.

— îşi făcea temele la ştiinţe. Era la calculator şi se uita la nişte diagrame în loc să se pregătească. S-a

enervat că am luat-o cu forţa. Am spus doar: „N-ai nevoie de biologie ca să fii dansatoare, dar trebuie să înveţi să fii gata la timp."

— Nu-i nicio problemă, a răspuns Rachel cu ochii la Carter, nu la Sherry. Nici eu nu sunt punctuală.

Poate că era primul lucru adevărat pe care îl spusese Rachel. Chiar nu le avea cu timpul; de două ori spusese din greşeală cincisprezece în loc de şaisprezece ani.

— Da! a intervenit Sherry din nou. N-ai întârziat la propria nuntă?

Rachel s-a uitat în farfurie. Lumea nu prea avea poftă de mâncare la masa asta.

— Doar zece minute.

Prezenţa lui Sherry era binevenită, ca să dirijeze conversaţia şi familia. De obicei, asta făcea tata, când era aici. Dar nimeni nu aducea vorba de el, de al optulea scaun gol sau de verigheta lui în buzunarul lui Bel.

— Ai terminat, Bel? a întrebat Rachel, iar ochii i-au scăpărat în felul acela care nu era uşor de ascuns.

— S-sigur! a răspuns fata, deşi abia se atinsese de mâncare.

Nu înţelegea de ce se purta Rachel frumos cu ea. Era doar de faţadă, de dragul celor din jur? Bel îi spusese cel mai crud lucru cu putinţă, încercând s-o lovească adânc, cât de adânc putea, să-i dea lovitura fatală. Dar Rachel nu plecase, chiar dacă ştia că fusese prinsă cu minciuna, chiar dacă Bel aproape că-i dorise moartea. Era tot aici.

Bel s-a frecat la ochii uscaţi. Nu se certase niciodată aşa cu tata, nici măcar o dată în viaţa ei. El ameninţa că pleacă de acasă de cum ridicau tonul – spunea că

iese la o plimbare cu maşina. Bel nu voia să plece, aşa că lăsa de la ea, cedând de fiecare dată. Funcţionase mereu. Niciodată nu strigaseră unul la altul în felul acela; niciodată nu fusese nevoie să rezolve o asemenea problemă. Dar acum Bel nu mai era sigură; fusese un lucru bun sau nu? Oare se simţise bine când strigase cât putea de tare şi îşi dezvăluise cele mai profunde şi mai sumbre sentimente în faţa cuiva?

— De fapt, avem două torturi aniversare. Mersi, Sherry!

Rachel a dat din cap spre ea.

— Al meu e sărac în calorii, a anunţat Sherry, cu ochii la Carter.

Carter se trăgea de colanţi şi întindea materialul, apoi îl lăsa să se lipească din nou de genunchi.

— înainte de tort, mă gândeam că am putea să aducem cadourile, a spus Rachel, preluând controlul cu forţa de la Sherry.

Aceasta a tras aer în piept.

— în regulă! De obicei le aducem după tort, dar tu n-ai de unde să ştii; ai ratat câteva aniversări.

Un oftat amuzat.

Rachel a ignorat-o şi a dispărut în living câteva clipe. S-a întors cu un cadou ambalat în hârtie cu dungi albe şi albastre, în forma unei cărţi cu coperte cartonate şi o fundă roşie deasupra.

— Asta e de la mine şi Bel, Pat! a spus ea şi s-a aplecat spre bunicul să-i dea cadoul.

O făcuse pentru că Bel nu avusese timp să-i cumpere un cadou? Era amabilă sau căuta motiv de ceartă?

— La mulţi ani!

— R-Rachel? a întrebat bunicul şi s-a uitat la ea.

— Da! a răspuns ea cu un zâmbet pieziş.

— Iubita lui Charlie.

— Aşa e, Pat! a intervenit Sherry. Bravo!

— Stai să te ajut! a spus Yordan şi a scos funda.

— Mă descurc, Charlie! a spus bunicul şi i-a smuls cartea.

A tras de colţuri cu degetele osoase, pătate, până a rupt ambalajul.

— O carte!

A învârtit-o în mâini, iar Bel a recunoscut coperta verde înainte să vadă titlul. *Hoţul de amintiri.* Una dintre cărţile ei preferate, cea pe care i-o citea bunicul când era mică.

Sherry s-a aplecat spre Jeff.

— E cam insensibilă, a şoptit ea, destul de tare cât să o audă Bel şi Carter. Să-i dai unui bătrân senil o carte care se numeşte *Hoţul de amintiri.*

— M-am gândit că o să-ţi placă, a spus Rachel tare şi s-a aşezat la loc. Doamna Nelson, de la librărie, mi-a recomandat-o.

Dar Bel şi-a amintit altceva, un lucru care a ieşit la suprafaţă pe neaşteptate. Rachel, care cotrobăia în dormitorul lui Bel şi răsfoia aceeaşi carte. Bel o prinsese. Rachel spusese atunci că era una dintre preferatele ei, iar Bel nu voise să recunoască acelaşi lucru. Rachel o întrebase dacă îi oferise cineva cartea aceea, ceea ce – acum, că se gândea mai bine – fusese o întrebare ciudată. Dar totul la Rachel era ciudat atunci, în primele zile. Bel îi spusese că bunicul îi citea din ea când era mică şi că apoi îşi

cumpărase şi ea cartea, în urmă cu câţiva ani. Deci Rachel ştia că bunicul avea deja cartea aceea, în biblioteca lui de acasă, pentru că Bel îi spusese. Oare uitase?

— Foarte amabil din partea lui Rachel, nu-i aşa, Pat? a întrebat Yordan. Pot să-ţi citesc din ea acasă.

Bunicul a lăsat cartea să-i alunece din mâini, de parcă îi dispăruse deja din minte. S-a uitat la Yordan, apoi la Jeff.

— Charlie? a spus el cu vocea aspră, aproape acuzatoare.

— Charlie nu-i aici, tată, a răspuns Jeff şi s-a foit pe scaun. Mai ştii? Charlie a plecat într-o scurtă călătorie. O să se întoarcă în curând.

Verigheta tatei făcea găuri în buzunarul lui Bel şi-i ardea pielea. Un secret pe care nu-l împărtăşise, dar care acum era şi povara ei. Şi anume că era posibil ca tatăl ei să nu se mai întoarcă niciodată. Avea o gaură neagră în locul ocupat cândva de inima ei.

— Crezi că se întoarce? l-a întrebat pe Jeff şi s-a uitat la Rachel ca să-i surprindă reacţia.

Ochii ei erau inexpresivi.

— Normal că se întoarce.

Jeff a căscat ochii, cu pupilele mărite: de la bere sau de la atenţia lor?

— El e miezul acestei familii, asa a fost mereu. El ne tine la un loc.

Inima, s-ar putea spune. Ramsey se înşelase. Nu era Bel, ci tata. Nu-i aşa?

— Dar să ştiţi, a continuat Jeff, acum, că s-a întors Rachel – scuze, Rachel! –, a fost mult stres şi atenţie

din partea presei şi cred că a vrut doar să evadeze.

— Tocmai în Canada? Fără paşaport? l-a întrerupt Bel în timp ce se uita când la el, când la Rachel.

— Păi, dacă poliţiştii cred că a plecat în Canada, nu pot să spun că n-ar fi în firea lui.

Jeff a terminat a doua bere.

— Uneori, Charlie poate fi spontan. Mă scotea din minţi. Ştii că, atunci când avea douăzeci de ani, a plecat în Costa Rica fără să spună nimănui şi nu a luat legătura cu nimeni timp de şase săptămâni? Şi-a abandonat slujba la şantier când lucrurile deja mergeau prost. Tata s-a înfuriat, a zis Jeff şi a dat din cap spre bunicul. Pe urmă, te-a cerut în căsătorie după cât timp, Rachel, trei luni?

Rachel a dat din cap, dar nimic nu s-a schimbat pe faţa ei.

— Aşa că asta vreau să spun, că uneori Charlie face lucruri din astea, mai ales când e vorba de sentimente. Aşa face el faţă situaţiei. A fost femeia aceea de la Taco Beli, la câteva săptămâni după ce l-a părăsit Ellen. La fel şi acum, când s-a întors Rachel. Multe emoţii puternice, tulburătoare. Cred că o să se întoarcă în weekend; două săptămâni par o perioadă potrivită. O să avem alt motiv de sărbătorit.

A ridicat sticla de bere.

Dar Bel nu putea să spună „Noroc” la aşa ceva, căci cuvintele lui Jeff îi răsunau în minte.

— Care femeie de la Taco Beli?

Jeff s-a îmbujorat şi a pus sticla jos cu o bufnitură surdă.

— Probabil nu vrei să afli chestia asta, Bel.

— Ba vreau să aflu!

Trebuia să audă, căci nodul se răsucea şi se hrănea cu stomacul ei aproape gol.

— Care femeie de la Taco Beli?

— Nu vreau...

— Unchiu' Jeff! a spus Bel dezvelindu-şi dinţii.

Stânjenit; Jeff şi-a trecut mâna prin păr.

— Charlie stătea la rând la Taco Beli. Parcă a spus că era în North Conway. S-a întâmplat la vreo două săptămâni după ce La părăsit Ellen. A intrat în vorbă cu o femeie la Taco Beli şi – scuze, Rachel! – s-au dus la un motel de pe stradă şi, ştii tu.

Bel nu ştia; putea doar să ghicească. Dar mai era ceva, ceva mai important care îi făcea inima să bubuie, aşteptând ca ea să-şi dea seama. Taco Beli, North Conway, la două săptămâni după ce Ellen, iubita tatei, îi părăsise pentru că Bel o alungase, o forţase. Stai! Asta era! Excursia la Story Land când împlinise doisprezece ani. Fotografia aceea cu ea şi tata. Se oprise la Taco Beli pe drum spre casă şi...

Nodul s-a răsucit şi a lăsat o gaură în formă de cuţit, facând-o pe Bel să sângereze.

Tata o minţise!

în tot acest timp.

Bel spusese că fuseseră trei ore, destul cât să facă pe ea de două ori şi să plângă pe bancheta din spate de parcă era sfârşitul lumii, pentru că o parte din ea se sfârşise. Dar tata îi spusese că plecase doar cincisprezece minute – cel mult – şi că ea se comporta ridicol. Bel îl crezuse, îşi modificase amintirea şi o transformase într-o poveste amuzantă din copilărie.

Bel simţea că i se face rău în timp ce inima stătea să-i iasă pe gât.

Pentru că nu era amuzant. Era singurul lucru,

tocmai acel lucru de care tata ştiuse că se temea. După Rachel, după Phillip Alves. Bancheta din spate era un loc rău, unde se întâmplau lucruri rele.

Jeff habar nu avea ce făcuse, ce declanşase.

Tata o minţise pe Bel, o trădase! O abandonase ore întregi pe bancheta maşinii ca să plece cu femeia aceea de la Taco Beli şi zgândărise o cicatrice care nu avea să se vindece niciodată.

Şi dacă o minţise în privinţa asta, ce alte minciuni îi mai spusese?

TREIZECI SI NOUĂ

>

BEL ŞI-A ÎMPINS SCAUNUL ÎN SPATE ŞI L-A FĂCUT SĂ SCÂRŢIE pe gresie, sfâşiind încăperea. Bunicul şi-a dus mâinile la urechi.

— Te simţi bine, Bel? a întrebat-o Rachel.

Oare vedea ceva, citea ceva în ochii lui Bel?

— Am nevoie de puţină apă.

Dar nu s-a dus la pahare. A deschis sertarul de jos, unde ţineau surplusul de căni, nu cele pe care le foloseau zilnic. Mergea pe instinct, pe o senzaţie în interior condusă de nodul din stomac. Sherry vorbea despre ea însăşi, atrăgându-le atenţia celorlalţi, în timp ce Bel se ascundea după uşa dulapului.

A scotocit cu mâna şi a mutat şirurile de căni cu modele şi flori în căutarea unei căni anume. Preferata tatei. Cea pe care ea sau Rachel o spărsese, iar el o aruncase. Bel nu-şi amintea s-o fi spart, dar îşi ceruse scuze, pentru orice eventualitate.

Era acolo, ascunsă în umbrele din spate. Faţa zâmbitoare a moşului şi pielea crăpată. Nu era spartă. Nu se spărsese deloc. Bel a clipit să se asigure.

îl crezuse, pentru că aşa spusese el. La fel ca povestea de la Taco Beli, La fel ca tot restul: că uita să lege tomberoanele, deşi era sezonul urşilor negri, şi ea ţinea minte că le legase. Că lăsa

ferestrele deschise, deşi nu-şi amintea s-o fi făcut. Că lăsa robinetele curgând.

Bel simţea că se prăbuşeşte în timp ce-şi cerceta amintirile, cele pe care tata le ascunsese şi încercase să i le schimbe. Le-a luat pe fiecare la rând, întorcându-se cu ani în urmă şi sepa- rându-se de el, ca să facă diferenţa dintre ce era adevărat şi „ce era adevărat doar pentru că aşa spusese tata”.

Când a terminat, complet eliberată, s-a construit la loc, într-o formă nouă. S-a îndreptat de tot, cu cana atârnată de degete.

Tata îi spusese că şi Rachel făcea la fel: lăsa uşa de la intrare deschisă sau uita de cuptor şi ardea mâncarea. Bel era îngrozită că avea acest lucru în comun cu fantoma mamei ei, că semănau în această privinţă. Dar acum îşi dădea seama că nimic din toate astea nu se întâmplase în casă, nici măcar o dată, de când dispăruse tata. Pentru că legătura nu era între ea şi Rachel; mereu fusese mâna lui la mijloc. Le minţise şi le făcuse să se îndoiască de propriile amintiri, ca să aibă şi mai multă nevoie de el. Iar Bel avusese nevoie de el, poate prea mult, până devenise a doua voce din mintea ei şi nu mai era acelaşi om fără el.

Futu-i!

Unul dintre ultimele lucruri pe care i le spusese tata fusese un avertisment, că se lăsa manipulată. Dar adevărul era mult mai crunt de atât.

Bel a scos coşul de gunoi şi a aruncat cana cu Moş Crăciun acolo unde-i era locul.

Nu s-a mai deranjat să se scuze, ci a ieşit din bucătărie cu privirea înainte, pentru că ştia în sfârşit încotro s-o ia.

Sus, la etaj, în camera ei.

Părinţii ei erau mincinoşi. Rachel nu era cine credea ea. Dar nici tata nu mai era.

Şi-a amintit ceva, cu vocea febrilă a lui Phillip Alves. „De ce să-i facă ceva dacă nu i-a făcut el ceva mai întâi?”

Bel ştia unde se duce, mânată de instinct.

La rafturile de cărţi montate pe perete.

La cotorul cărţii cu coperte verzi pe care o ştia aşa de bine.

Bel a scos *Hoţul de amintiri* de pe raft şi a început să răsfoiască. Ştia că răspunsul e acolo, doar că nu-l găsea. Ştia că e ceva important, un semn pe care i-l lăsase Rachel şi pe care abia acum îl vedea.

S-a întors la început, la pagina cu informaţiile despre editură şi drepturile de autor, cercetând cuvintele.

A găsit ce căuta pe la jumătatea paginii.

Publicată în ediţie cartonată şi ebook în martie 2008.

A trecut cu degetele peste dată. ,

Martie 2008. După dispariţia lui Rachel. La o lună după aceea.

Rachel îi spusese lui Bel că e una dintre preferatele ei, dar n-ar fi putut s-o citească înainte să dispară. Bărbatul acela nu-i dăduse cărţi în pivniţă, dar Bel ştia că nu existase niciun bărbat şi nicio pivniţă. Aşadar, dacă Rachel nu minţea că citise cartea – un răspuns care nu părea credibil –, asta însemna că o citise în cei şaisprezece ani de când dispăruse.

Şi mai erau şi alte detalii care îi arătau drumul de urmat. Dar nu erau în volumul acesta, din mâinile lui Bel. Nici în cel nou de la parter, pe care îl împachetase

Rachel. Era în cel din casa bunicului. „Ţi-a dat cineva cartea asta?”

Bel ştia că aceea era calea care avea să desluşească în sfârşit misterul privind dispariţia lui Rachel Price. Dar, ca să afle adevărul, trebuia să accepte direcţia în care avea s-o ducă. Că răspunsurile despre dispariţia şi apariţia lui Rachel duceau cumva înapoi la tata, o ştia din instinct, un lucru la fel de tangibil ca nodul din stomac. Toate indiciile pe care le respinsese şi le dăduse la o parte ca să găsească altă pistă, de care se ascunsese ca să se agaţe de alibiul acela, un alibi care să le alunge îndoielile tuturor, chiar şi pe ale ei. Ce spusese bunica Susan. Ce spusese domnul Tripp. Ce spusese Phillip Alves. Zăvorul de la uşa lui Rachel, uşa pe care nu o mai încuiase de când plecase tata.

Bel a pus cartea la loc şi s-a uitat la fotografia înrămată de pe pervaz. Ziua în care împlinise doisprezece ani. Story Land. Tata zâmbea şi o ţinea în braţe. A luat rama şi s-a uitat cu atenţie la ochii lui.

Cine era, de fapt, acest om? Un om care îşi lăsase fiica singură pe bancheta maşinii timp de trei ore, udă de lacrimi şi urină, pentru că îşi imaginase că iar rămăsese singură pe lume. Bel nu mai putea fi de partea lui, pentru că nici el nu fusese niciodată de partea ei.

A pus rama la loc cu faţa în jos şi La făcut pe tata să dispară odată cu fetiţa aceea singură şi tristă.

Bel a acceptat şi acum se simţea pregătită. Pentru că ştia ce are de făcut.

A ieşit din cameră şi a luat-o spre scări.

Dar nu era singură.

Carter era acolo şi urca treptele în timp ce Bel le cobora.

— Bună! a spus Carter încet şi i-a tăiat calea.

— Bună şi ţie!

A mai coborât trei trepte până la ea.

— Eşti OK?

Carter se uita în sus la ea, iar ochii îi străluceau de la becul de pe tavan.

— Da! Tu?

Carter a deschis gura, aşteptând o clipă înainte să spună ceva:

— Pot să discut ceva cu tine? E important, a adăugat când a văzut expresia verişoarei sale.

Bel a auzit durerea din vocea lui Carter, deşi încercase să şi-o ascundă. O cunoştea mai bine decât pe ea însăşi, pentru că Bel nu se pricepuse prea bine să se cunoască pe sine.

— Poţi oricând să vorbeşti cu mine, a răspuns ea. Dar nu pot acum, îmi pare rău! Trebuie să fac ceva. Mă acoperi? E important.

Carter a scos un oftat. Ceva mai profund de un oftat.

— Bine! a spus cu vocea stinsă şi şi-a luat mâna ca să-i facă loc să treacă. Te acopăr.

— Mersi, te iubesc!

Bel a coborât în grabă spre living. S-a dus la canapea, unde Yordan pusese geanta pentru bunicul, cu tot ce avea nevoie când plecau de acasă.

A băgat mâna înăuntru. Tampoane pentru incontinenţă şi şerveţele umede. Haine de schimb. Mai multe sticluţe cu pastile. A scos una şi a studiat-o cu atenţie. Analgezice. Nu, nu erau astea. Le-a pus la loc şi a încercat iar. A găsit altă sticluţă portocalie şi a mijit ochii ca să citească eticheta. „Câte una după fiecare masă”, scria pe sticluţă. Asta căuta!

Bel a băgat-o sub mânecă, cu mişcări exersate ale degetelor. Nu pentru că aşa îi spusese nodul din stomac. Ci pentru că avea nevoie de un motiv să plece de aici şi să se ducă la bunicul acasă fără ca Rachel să se prindă.

A găsit ocazia când bunicul a terminat porţia de tort şi a împins farfuria.

Bel a aşteptat şi s-a rugat ca Yordan să se mişte mai repede. Fără să-şi dea seama, acesta juca un rol în planul lui Bel. Acum nu avea să mai dea greş,

— Sunteţi foarte tăcuţi în seara asta, a comentat Sherry, ceea ce nu a alungat liniştea, căci nu era decât o soluţie temporară.

Yordan s-a ridicat şi s-a scuzat, deşi nu terminase feliile de tort – câte una din fiecare, ca să fie amabil –, şi s-a dus în living.

A plecat un minut întreg, apoi a reapărut în dreptul arcadei.

— îmi pare rău, dar nu găsesc pastilele de digestie ale lui Pat! Probabil le-am uitat acasă. Dau o fugă să le aduc.

Bel era pregătită. S-a ridicat de la masă.

— Nu-ţi face griji, Yordan! Le aduc eu, tu nu ţi-ai terminat tortul.

— Nu! i-a răspuns zâmbind Yordan, cu mâna ridicată, gata să refuze. E slujba mea. Eu le-am uitat acasă.

— Serios, nu mă deranjează! a insistat Bel şi şi-a lăsat ochii în pământ. Tu stai aici, cu bunicul! Oricum am nevoie de puţin aer. E înăbuşitor aici!

Yordan a strâns din buze. Oare îşi dăduse seama?

— Păi, dacă vrei tu?

Bel a dat din cap.

— Nicio problemă!

Rachel şi-a împins scaunul.

— Bel, nu ştii să conduci. Poate ar trebui...

— Iau bicicleta, a întrerupt-o Bel.

Dacă Rachel ieşea din casă înaintea lui Bel, risca să nu mai afle adevărul niciodată. Rachel nu voia ca ea să-l afle.

— Durează maximum douăzeci de minute. Unde sunt pastilele, Yordan?

— Ar trebui să fie în dulapul de deasupra cafetierei, a spus el şi s-a aşezat la loc.

De fapt, erau ascunse în buzunarul lui Bel. Scuze, Yordan!

— Mă întorc repede! a spus Bel, înainte ca Rachel să se opună din nou.

Rachel a urmărit-o plecând cu ceva aparte în privire. La fel şi Carter.

Bel le-a făcut cu mâna şi i-a lăsat din nou în tăcere în timp ce mergea spre uşa de la intrare.

A închis uşa după ea, iar briza rece a serii i se juca în păr, suflându-i-l în faţă şi înţepându-i ochii obosiţi.

S-a dus în grabă la garaj şi a intrat pe uşa laterală. Ash nu o mai aştepta acolo, dar o aştepta bicicleta veche, prea mică, dar destul de bună. A ieşit cu ea în noapte, pe trotuar, şi a încălecat-o.

Şi-a scos telefonul şi l-a ridicat ca să-i recunoască faţa. Nu i-a recunoscut-o, poate pentru că era întuneric sau pentru că se schimbase. L-a deblocat cu parola de acces şi a deschis mesageria cu Ash.

Am greşit, îmi pare râu, a scris ea şi a trimis mesajul. Bel nu spunea niciodată că-i pare rău, pentru că nu voia să se întoarcă nimeni după ce-l alunga de lângă ea. *Ştiu cum să aflu adevărul. Am nevoie de tine! Ne întâlnim în faţa casei bunicului. Adu camera! Acu-i acu!*

Bel a pus picioarele pe pedale şi a pornit, înaintând pe stradă în lumina lunii, în sfârşit pe drumul cel bun.

Vântul îi şuiera în urechi, de parcă ştia şi el.

Totul avea să se termine în seara asta.

PATRUZECI

STRADA BUNICULUI. DRUMUL DENIVELAT SUB ROŢI ŞI NIŞTE scrâşnete ca nişte şoapte care o îndemnau să meargă mai departe.

Nu existau lumini pe stradă, doar luna argintie care se înălţa deasupra munţilor întunecaţi. Dar era suficient. Bel a văzut o siluetă în faţa casei. A recunoscut curbura umerilor lui Ash şi felul stângaci în care îi facea cu mâna.

Venise cu maşina închiriată a lui Ramsey – aşa ajunsese înaintea ei, cu iuţeala vântului.

Bel a apăsat frânele. S-a oprit brusc şi a sărit de pe bicicleta pe care a lăsat-o să cadă în iarbă.

— Bună! a spus Ash şi i-a făcut din nou cu mâna, stânjenit, de parcă prima oară nu contase.

Bel s-a apropiat până când el a devenit mai mult decât un contur care ţinea camera în îndoitura braţului.

— îmi pare rău! a spus ea, cu pieptul încordat în jurul inimii.

Deci nu-şi pierduse inima pentru totdeauna.

— N-am vorbit serios. încercam doar... Am greşit.

Ash s-a uitat în ochii ei. Un zâmbet i-a apărut pe buze.

— Uau! Bel Price îşi cere scuze! Ar fi trebuit să am camera pornită. Nimeni n-o să mă creadă!

Bel a respirat adânc, cu un hohot de râs în aşteptare pe undeva. A scurtat distanţa dintre ei şi i-a tras un pumn uşor în braţ.

— Aşa mă gândeam şi eu!

I-a simţit respiraţia caldă pe faţă şi a păstrat-o acolo.

— Şi mie îmi pare rău! N-ar fi trebuit să spun chestia aia cu „mai aproape de casă”. Nu mă refeream la tatăl tău, dar...

— Nu! l-a oprit Bel. Aveai dreptate. Răspunsul e mai aproape de casă. Nu e vorba de Phillip Alves. Mama tocmai a recunoscut. A zis că nu-mi poate spune adevărul, că nu vrea să-mi facă aşa ceva. Dar ştiu cum să-l aflu. Şi cred că răspunsul...

S-a oprit, încercând să găsească nişte cuvinte potrivite, dar şi puterea de a le spune cu glas tare.

— Bel? a întrebat Ash cu o voce blândă, ca s-o ajute să treacă peste bariera aceea.

— Cred că răspunsul duce cumva înapoi la tata.

A făcut o pauză.

— Nu cred că e aşa cum credeam eu. Cred că mi-a luat mai mult decât altora să înţeleg acest lucru.

Ash îşi mesteca buza, cu ochii la casă.

— Atunci, de ce suntem aici?

— Aici e răspunsul. Aici e ceea ce căuta Rachel. Ceva care să ne ducă la adevăr. De-asta voia să pună mâna pe el. Nu vrea să afle nimeni adevărul.

— Dar nu ştim ce...

— Eu ştiu ce căuta, a vorbit Bel peste el şi s-a uitat la casa întunecată.

Una dintre cele trei pe care le numea acasă, care

făcea parte din trecutul ei şi din familia Price. Dar şi casele păstraseră secrete faţă de ea.

— Rachel nu a remarcat camera din întâmplare când a trecut pe lângă ea. Era prea bine ascunsă. A găsit-o pentru că era ascunsă exact unde căuta ea. Se ducea direct la bibliotecă, Ash.

Băiatul a mijit ochii de parcă era perfect logic şi, în acelaşi timp, complet ilogic.

— E o carte.

Bel încerca să explice toate piesele pe care le pusese cap la cap şi pe care instinctul ei le ţinea la un loc.

— *Hoţul de amintiri.* Bunicul îmi citea din cartea aceea. îmi spunea mereu că e o „carte specială”. Aşa spunea: „specială”. Am prins-o pe Rachel în camera mea, la câteva zile după ce se întorsese, în timp ce se uita în exemplarul meu. A spus că e una dintre preferatele ei, dar cartea a fost publicată după dispariţia ei. Şi m-a întrebat ceva, dar atunci nu mi-am dat seama despre ce vorbea. M-a întrebat dacă îmi dăduse cineva exemplarul acela. Sunt convinsă că se referea la bunicul. Şi azi, de ziua lui, Rachel i-a dăruit un exemplar nou, ca şi cum era un mesaj pentru el, chiar dacă el nu-şi aminteşte. De-asta voia ca bunicul şi Yordan să fie plecaţi, de-asta s-a dus direct la bibliotecă. Voia să găsească acea carte, acel exemplar.

Ash dădea din cap odată cu ea, punând şi el piesele cap la cap.

— Dar de ce?

— Hai să aflăm!

Bel a alergat spre trepte, apoi a apucat broasca de ceramică de cap ca s-o ridice.

— Ar trebui să porneşti camera. Cred că suntem pe cale să dezvăluim misterul.

Bel aşteptase destul. Aşteptase o viaţă întreagă.

— Yordan şi bunicul tău nu sunt acasă?

Ash s-a oprit în spatele ei şi a apăsat pe buton cu un ţiuit.

— Sunt la mine acasă. Cu Rachel.

Bel a căutat cheia.

A urcat treptele cu un sunet hotărât, care îi răsuna în piept. A descuiat uşa şi a deschis-o.

Zidul de căldură a încercat s-o respingă, uscându-i ochii şi gâtul răguşit. Dar Bel s-a împotrivit şi şi-a croit drum înăuntru, unde căldura o învăluia, trăgându-l şi pe Ash după ea.

El a închis uşa, iar Bel a aprins lumina, apoi s-a uitat în spate, la cameră. Nu mai filmau ca s-o prindă pe Rachel asupra faptului. Filmau ca să păstreze adevărul, pentru ca adevărul să fie un lucru fizic pe care nimeni să nu i-l poată răpi aşa cum îi răpiseră amintirea din ziua dispariţiei lui Rachel. Un răspuns pe care Bel îl văzuse, dar pe care nu-l păstrase. O cale de întoarcere la fetiţa aceea care era prea mică să înţeleagă sau să vorbească.

Bel a intrat în living, unde aerul era mai uscat şi mai închis. O cameră în care se trăise mult, de-a lungul deceniilor şi al generaţiilor din familia Price. Din spatele ei, Ash a aprins lumina.

— Eşti gata? a întrebat el şi amândoi s-au uitat la biblioteca de lemn din cameră.

în sfârşit, Bel era gata!

A luat-o din loc. S-a oprit în faţa rafturilor dezordonate, unde cărţile stăteau în picioare sau în teancuri piezişe. Atâtea cărţi şi nicio ordine clară!

Bel s-a uitat înainte şi înapoi, în sus şi-n jos, căutând cotorul verde pe care îl ştia aşa de bine.

Inima a început să-i bată mai tare şi a tras aer în piept.

lat-o! *Hoţul de amintiri,* de Audrey Hart. Al doilea raft de sus, în dreptul ochilor ei. La câţiva centimetri de locul unde as- cunseseră camera.

Bel a întins mâna spre carte.

A prins coperta cu un deget şi a simţit cum un fior rece se furişează în ea de pe cotor. A tras, iar cartea s-a înclinat, desprinsă din rând. A scos romanul, iar celelalte volume au alunecat şi au căzut în spaţiul rămas liber.

Bel s-a uitat la cartea din mâinile ei şi a deschis coperta.

A văzut pagina de titlu. Apoi capitolul unu, unde primul rând de pe prima pagină vorbea despre un bărbat care trăia într-o lume inventată şi era blestemat să nu-şi păstreze niciodată propriile amintiri, aşa că le fura pe alte altora, despicându-le ţeasta.

— Ce chestii sinistre! a spus Ash, citind peste umărul ei.

Bel a frunzărit primul capitol, apoi pe al doilea, trecând în revistă textul de pe paginile aşa de uscate, încât aproape le auzea cum îi scârţâie în minte.

A ajuns la pagina o sută şi a început să răsfoiască

mai repede paginile, care îi suflau o briză în faţă. A aruncat o privire la fiecare până a ajuns la secţiunea de mulţumiri.

— Nimic, a spus Bel, iar deruta a făcut loc disperării, golind-o pe dinăuntru. Credeam...

— Ce anume?

— Credeam că o să fie un mesaj aici sau ceva... Nu ştiu.

Era prea cald acolo; disperarea lui Bel parcă a luat foc şi s-a transformat în furie. Fata a închis cartea cu un pocnet.

— Aici trebuia să găsim ceva.

Bel a rămas cu gura căscată, pierzând cu un oftat şi ultima speranţă.

Ash a ridicat mâna liberă şi i-a dat părul după ureche.

— Să ne mai uităm o dată! a spus el încet. Fără grabă. Poate ţi-a scăpat ceva.

Bel a inspirat şi a tras speranţa înapoi spre ea.

A deschis cartea din nou, la capitolul unu, şi s-a oprit vreme îndelungată. Ash s-a apropiat şi s-a uitat întâi cu propriii ochi, apoi cu cei ai camerei. Bel nu se uita doar, citea, iar vocea din mintea ei a citit prima propoziţie cu cadenţele şi pauzele pe care şi le amintea că le făcea odinioară bunicul.

— Stai! a spus Ash, pentru că zărise ceva prin obiectiv când micşorase cadrul.

Dar Bel nu mai putea aştepta, pentru că remarcase acelaşi lucru când începuse să citească a doua propoziţie.

„Nu avea trecut, doar prezentul şi ce avea să

vină.”

— A-ul acela.

A dat cu degetul peste literă.

— E mai gros decât celelalte litere. Ca şi cum cineva ar fi scris pe deasupra.

Bel a întors cartea spre lumină şi a observat un luciu vag, cenuşiu, de parcă cineva scrisese cu creionul, îngroşând marginile şi facându-le să iasă în evidenţă, dar foarte puţin, fără să atragă atenţia.

— Foarte vag, a spus Ash. Foarte subtil. Dar da, parcă cineva a scris pe deasupra. Dacă nu cumva e o eroare de tipar.

— Nu, uite!

Bel i-a arătat ultimul rând de pe pagină.

„Nu-mi amintesc de tine, jur!”

— *J* din „jur”, a spus Bel, iar vocea i s-a blocat în timp ce mintea i-o lua înainte, trecând la cealaltă pagină.

A mijit ochii. Mai erau şi acolo litere îngroşate, acum, că ştia să le caute, ascunse printre cuvinte. Erau aşa de vagi, încât ai fi putut să nu le observi dacă nu ştiai că e o *carte specială.*

— *Există* un mesaj aici!

Bel s-a pus în mişcare, cu cartea la piept, şi s-a dus la măsuţa de cafea. A pus cartea jos, deschisă la următoarea pagină dublă.

— Am nevoie de un pix şi o hârtie.

A pocnit din degete şi a aruncat o privire prin cameră. Ceva i-a atras atenţia. Foaia de hârtie de pe suportul de televizor, cea pe care era notată parola de la Wi-Fi cu scrisul prea mare al tatei. Era de

ajuns. Bel a luat-o şi a întors-o pe cealaltă parte.

— Pix, pix, pix! a spus ea, învârtindu-se. Yordan, unde ai pus nenorocitul de pix?

A găsit unul în bucătărie, în dreptul oalei de lângă cuptorul cu microunde. S-a întors în fugă şi s-a lăsat în genunchi în faţa cărţii deschise, în timp ce Ash ţinea camera deasupra, cu o mână pe umărul ei ca să o calmeze şi să-i spună astfel că e lângă ea. Avea să plece, Ash avea să plece oricum, dar acum era aici, şi asta însemna ceva.

Ai

Bel a scris cele două litere în partea de sus a foii, apoi s-a uitat din nou la carte.

„S-ar putea să fie iadul.”

A adăugat *u.*

„A sorbit.”

Şi acel *t.*

Şi tot asa.

Ajutor

Ajutor

Bel s-a uitat la Ash cu ochii mari şi scrutători, în timp ce inima îi bătea atât de tare, încât credea că avea să audă şi el, că avea să observe şi el.

— Dă-i înainte! a spus el, după ce şi-a regăsit vocea.

Asta a făcut. A găsit *n um epe* cealaltă parte.

A dat la următoarea pagină dublă, trecând cu degetul în sus şi în jos în căutarea literelor îngroşate.

lemeuer ac

A deschis la următoarea şi pixul încerca să ţină pasul cu ochii ei.

helpri ce

— „Ajutor! Numele meu e Rachel Price”, a citit Ash cu voce tare, punând literele amestecate în cuvinte.

în ciuda oricărei raţiuni, Bel şi-a simţit pielea rece, gâtul uscat şi inima ieşindu-i din piept.

Un mesaj de la Rachel.

Şi încă nu se terminase.

Bel a deschis capitolul doi.

„Nu putea să vadă dincolo de deal.”

p a

întorcea paginile cu mintea golită şi se concentra doar asupra literelor. Un mesaj din trecut, de la mama ei, unul pe care nu voia ca Bel să-l găsească. încă o pagină şi încă una, şiruri de litere adunate, iară sens, mişcându-se sub privirea ei de parcă alunecau de pe pagină. Alte litere îngroşate şi altele. Ochii ei le descopereau mai uşor acum.

Până la pagina 42. Nu mai era nimic după aceea, căci Bel verificase; cartea era curată, nu mai erau semne cu creionul. A scris şi e-ul ascuns în „plânse”, pe urmă a inspirat din nou şi a clipit în timp ce gândurile i se aşezau la loc. Ash mijise ochii şi cerceta şirurile de litere împrăştiate, dar Bel trebuia să citească prima.

A luat din nou pixul, a pus vârful pe pagină, sub şirul de jos, şi a început să aranjeze literele, să le împartă şi să le grupeze până au format cuvintele care alcătuiau mesajul întreg mai jos.

Ajutor
:
Hufaele W\eu e Rachel Price.

Patrick Price faă l^ine închisă

într-un cataion roşu la ¿opozitul c|e cherestea Price.

Sunaşi la politiei

PATRUZECI ŞI UNU

BEL A SCĂPAT PIXUL DIN MÂNĂ, LĂSÂND FĂRĂ VOIA EI O DÂRĂ fantomatică pe pagină.

— O, Doamne! a şoptit Ash de undeva deasupra ei.

De undeva, deasupra ei, pentru că ea cădea, luându-se după inima care sărise de pe buza prăpastiei.

Era bunicul!

Cineva o răpise pe Rachel, nu minţise în privinţa asta, dar nu fusese un străin. Bunicul era vinovatul. El o luase pe Rachel din maşină în seara aceea geroasă de februarie, acum şaisprezece ani, şi o lăsase pe Bel în urmă. Cu portierele închise, cu radiatorul pornit, pentru ca singura lui nepoată să nu îngheţe pe bancheta din spate în timp ce el dispărea cu mama ei, cu nora lui.

Un nod ascuţit şi amar i s-a pus în gât.

— A fost bunicul!

S-a uitat la numele lui, scris de mâna lui Rachel, iar literele au început să se ascută şi să semene cu nişte ţepi care creşteau şi-i străpungeau ochii. Patrick Price. Pat. Bunicul. Tataie.

A icnit, dar icnetul n-a trecut de nodul din gât.

Domnul Tripp spusese la poliţie că Bel părea în regulă când o găsise, că bălmăjea cuvinte inventate şi repeta întruna acelaşi sunet neinteligibil. Acum Bel se întreba; oare încercase să-i spună? Sunetele pe care le scotea erau cumva „Ta-ta-ie”, „Ta-ta-ie”?

— îmi pare rău, Bel!

Ash a mângâiat-o pe spate, alungând fiorii.

O lacrimă a scăpat din ochii ei uscaţi şi a căzut pe foaie, pe mesajul lui Rachel, ascuns atâţia ani.

— „Depozitul de cherestea Price”, a citit Ash cu o întrebare în cadenţa calmă a vocii.

— Depozitul bunicului. A dat faliment cu mult înainte să mă nasc eu.

— Unde e?

— Aici, în Gorham. Futu-i!

Bel şi-a trecut unghiile peste faţă prin păr.

— Era în oraş. Rachel a fost închisă chiar aici. Ştiu maşina > > > aceea roşie. E un morman imens de vechituri, de echipamente de tăiat lemne, maşini şi camioane la depozit. Uneori mergeam acolo când ningea. E un deal acolo, bun de săniuş. Bunicul ţipa la mine şi la Carter dacă ne apropiam prea tare de camioanele acelea vechi. Spunea că nu suntem în siguranţă şi că trebuie să stăm departe de ele.

Respira sacadat.

— Nu pentru că nu eram în siguranţă, ci pentru că acolo o ţinea pe Rachel. Era chiar acolo, extrem de aproape de noi, iar eu n-am ştiut niciodată.

Ash a închis ochii de parcă nu ştia ce să spună, de parcă nu găsea cuvinte care ar fi putut să umple spaţiul acela oribil, în jurul căruia se rescriau amintirile lui Bel.

— N-am ştiut niciodată, a repetat ea ca un ecou surd, care reverbera în golul din cap.

S-a uitat la *Hoţul de amintiri,* care zăcea acolo, deschis.

— Am citit din cartea asta, chiar din exemplarul

ăsta. Semăna cu o spovedanie.

— Probabil bunicul îi ducea mâncare lui Rachel şi îi dădea cărţi ca să treacă timpul mai uşor. Cartea asta!

Bel a trecut cu degetul peste marginea paginilor.

— A avut-o în maşina aceea roşie şi a ascuns mesajul înăuntru. Am citit cartea asta şi nu l-am descoperit, n-am văzut niciodată semnele!

Atinsese aceeaşi carte, poate la câteva săptămâni sau luni după ce o atinsese Rachel, iar degetele ei mici trecuseră peste amprentele invizibile ale mamei.

— Cât de disperată trebuie să fi fost! Spera că cineva va descoperi mesajul. Că bunicul îi va da altcuiva cartea, că o va citi altcineva şi o va salva. A aşteptat atâţia ani! Aş fi putut fi eu. Ar fi trebuit să fiu eu. Dar n-am văzut. N-am ştiut.

Ash nu-şi mai găsea cuvintele.

Hoţul de amintiri. O carte de care Rachel îşi agăţase toate speranţele. „O carte specială."

Bel şi-a luat ochii de la carte şi s-a dus din nou la bibliotecă.

— Rachel a stat acolo multă vreme. Probabil bunicul i-a dat mai multe cărţi să citească.

Poate mai erau şi alte „cărţi speciale".

Ash a urmărit-o cu camera în timp ce Bel alegea un volum la întâmplare şi îl scotea de pe raft.

Jocurile foamei. Bel a deschis la primul capitol şi a studiat cuvintele. Erau şi aici urmele vagi de creion care scoteau literele în evidenţă. *Ajutor* pe prima pagină, r-ul din numele lui Prim. Bel s-a uitat la Ash cu ochii mari.

— Mesajul lui Rachel. E şi aici!

— Futu-i!

Ash a pus camera pe măsuţa de cafea, cu obiectivul

spre ei ca să surprindă tot ce se întâmpla. S-a dus apoi lângă ea şi, umăr la umăr, au cercetat cărţile, cotoarele şi titlurile înclinate.

A luat un volum de pe ultimul raft, *Circul nopţii,* şi l-a deschis cu ochii sticlind în timp ce analiza paginile.

— „Aju-tor! Nu-melemeue Rach...”

S-a oprit şi a dat următoarele pagini.

— E şi aici! Tot mesajul.

Bel a dat drumul exemplarului din *Jocurile foamei* şi a luat alte două cărţi. Le-a verificat pe rând: *O regină pe eşafod* şi *în spatele uşilor închise.* Mesajul era în amândouă, până la „sunaţi la poliţie”, care se termina pe pagina 46 în prima carte şi pe 49 în a doua.

Le-a lăsat să cadă pe jos cu o bufnitură şi foşnet de pagini, apoi a ales altele două.

Ash avea acum un morman în braţe şi verifica volumul de deasupra.

— Aici! a spus el şi i-a dat drumul pe jos. Şi aici!

La fel s-a întâmplat cu următoarea carte şi cu următoarea. Mormanele creşteau la picioarele lor şi-i împiedicau când se întindeau după alte volume.

Fata dispărută, Simfonia itinerantă, Jumătatea dispărută şi *Lista de invitaţi.* Toate conţineau mesajul. „Ajutor! Numele e Rachel Price.”

Ash s-a oprit la cartea din mâinile lui şi s-a întors cu degetul pe pagină.

— Aici e diferit. „Ajutor, numele meu e Rachel Price. Ne ţine închise” în loc de „mă ţine închisă”.

— Ce e?

Bel a păşit peste grămada tot mai mare de cărţi, şi

i s-a agăţat călcâiul într-un cotor pe care l-a îndoit.

Ash a ridicat volumul.

— O carte veche. *Culoarul morţii,* de Stephen King.

Bel s-a uitat la carte şi a găsit cele două litere.

— „Ne"? Crezi că bunicul mai ţinea şi pe altcineva acolo?

— Nu ştiu, a spus Ash, E singura pe care am găsit-o. în rest, vorbeşte la singular.

Bel a luat şi alte cărţi, căutând literele îngroşate şi eventualele diferenţe. *Biblioteca de la miezul nopţii, O viaţă măruntă, Banda celor şase ciori* şi *Urzeala tronurilor.*

— Unele cărţi sunt mai recente.

>

Bel a lăsat *Scandalul din Malibu* să cadă peste grămada de cărţi cu piscuri şi văi, în timp ce rafturile se goleau sub ochii lor.

Ash a dat din cap, cu o carte în mână, în timp ce se uita atent la prima pagină.

— Asta a fost publicată anul trecut. Scrie ianuarie 2023.

Bel s-a întins după altă carte, dar s-a oprit şi a luat mâna, ascunzându-şi degetele în mânecă. Ce mai aveau de aflat?

— A fost acolo tot timpul, nu-i aşa? a întrebat ea cu jumătate de glas şi s-a uitat la dezordinea pe care o făcuseră.

Un şir de cărţi trântite unele peste altele, căzând în gol peste celelalte. Bufnitura a trezit-o pe Bel. A întins mâna să-l ferească şi pe Ash, lăsând-o pe pieptul lui.

S-a uitat la cărţi, la rezolvarea acestui mister care fusese acolo în tot acest timp.

— Am citit multe din ele. Exact aceste exemplare.

Nu a găsit nimeni mesajul ei. Eu ar fi trebuit să-l găsesc.

Poate Rachel sperase că avea să fie tocmai fiica ei – Anna din imaginaţia ei – care să descopere în sfârşit literele şi să o salveze. îşi scrisese mesajul în zeci de cărţi. Poate sute. O sută de speranţe. O sută de şanse. O bibliotecă întreagă. Bunicul le adunase pe toate şi-i spusese lui Bel că sunt speciale, dar nu-i spusese de ce. Pentru că mama ei le citise prima.

— îmi pare rău! a şoptit Bel pentru cărţi, pentru mama ei.

— De ce e preferata ei?

Ash s-a întors la *Hoţul de amintiri* şi şi-a luat camera de pe masă.

— Poate a fost prima.

Bel a venit lângă el.

— A fost aici cel mai mult timp. Cea mai mare speranţă a ei.

— Băga-mi-aş! a zis Ash, îndulcind cumva cuvântul acela aspru. E îngrozitor! Săraca Rachel!

Adevărul era îngrozitor, dar asta nu era tot. Răspunsul era bunicul, era scris acolo în cuvintele lui Rachel, în scrisul lui Bel, dar ce rol juca tata în toate astea?

Exista o singură cale de a continua, cea care era mai dureroasă.

Bel a luat o decizie pentru că ştia în adâncul sufletului că decizia fusese deja luată în clipa în care citise mesajul mamei.

— Trebuie să mă duc acolo. La depozit. La camionul roşu. Trebuie s-o văd cu ochii mei. Trebuie să văd unde au ascuns-o.

Ash a mijit ochii.

— Au?

— Tata.

Era dureros chiar şi să pronunţe cuvântul.

— „De ce să-i facă ea ceva dacă nu i-ar fi făcut şi el ceva înainte?” Erau cuvintele lui Phillip, iar acum ale ei.

S-a întors cu mâinile goale şi a ieşit din living. Nu s-a uitat în urmă: nici la rafturile pe jumătate goale, nici la haosul de pe jos, la urmări. Bel nu mai simţea nevoia să mai vadă nimic.

Ash a urmat-o cu camera şi a ieşit pe uşă.

Afară era altă lume. O strălucire argintie îi învăluia degetele lui Bel, iar o briză răcoroasă îi stârnea fiori pe şira spinării.

Bel a aruncat cheia spre broasca de ceramică, pentru că nu avea timp să se mai întoarcă şi să o ascundă. Inima şi mintea ei erau de aceeaşi parte şi îi spuneau că trebuie să plece, că acum e foarte aproape.

S-a uitat la bicicleta lăsată în iarbă.

— Conduc eu, s-a oferit Ash, care îi citise expresia prin întuneric.

*

A pornit motorul, iar farurile au luminat casa bunicului, reflec- tându-se în geamuri ca o acuzaţie.

— Sunt două variante, a spus Bel. Depozitul e pe cealaltă parte a râului. Cel mai rapid mod de a ajunge acolo este podul de unde pleacă traseele pe munte. Va trebui să lăsăm maşina şi să parcurgem restul drumului pe jos.

Podul peste care se putea trece cu maşina era în celălalt capăt al oraşului. Oricare dintre cele două drumuri ar fi fost la fel de dureros, dar unul era mai

rapid, şi inima lui Bel nu avea timp pentru celălalt, cuprinsă de o durere violentă.

— Fă la dreapta!

Ash a intrat pe Main Street.

Bel ţinea camera şi se uita la drum prin vizor în timp ce Ash conducea cu viteză. Au trecut pe sub un stâlp de iluminat care pâlpâia, în zona unde locuinţele începeau să se rărească şi copacii se îndeseau. Un val de sânge i-a năvălit în urechi sau poate era râul Androscoggin, care îi dirija spre dreapta.

— Ne apropiem!

Era vechiul pod feroviar care trecea peste drum şi peste râu, folosit acum doar pentru snowmobile.

— încetineşte!

Au trecut pe sub podul masiv din metal verde, susţinut de doi piloni dubli de beton, care a făcut ca întunericul să pară şi mai profund pentru o fracţiune de secundă.

— Opreşte aici!

Ash a ascultat-o şi a tras pe dreapta pe o porţiune mică de pietriş de la baza podului. Maşina s-a oprit, iar Ash a parcat în faţa indicatorului pentru traseul pe munte.

Bel i-a pasat camera şi a sărit din maşină în timp ce vuietul din urechea ei devenea un răget, iar ea nu ştia dacă îşi imagina sunetul acela sau era de la râul de lângă ei.

Ash a stins farurile, iar Bel l-a aşteptat în beznă, căci lumina lunii era prea slabă să ajungă până la ea. Şi-a aprins lanterna de la telefon, şi o strălucire fantomatică i-a luminat picioarele. Aici nu erau stâlpi de iluminat şi nici nu avea să fie vreunul până la Depozitul de cherestea Price & Fiii.

Ash a coborât din maşină şi a umblat la ecranul camerei.

— Are un modul de filmare pe timpul nopţii. Stai puţin! Gata! Acum se vede, a spus băiatul şi s-a folosit de vizor ca să vadă pe întuneric.

Cu paşi care sunau metalic şi găunos în lumina lanternei, Bel a pornit pe drumul de la baza rampei, unde fusese adăugată o alee pentru pietoni, ca un nivel mai coborât al podului şi mai aproape de apa învolburată de jos.

— OK? l-a întrebat pe Ash şi a păşit pe pod.

Paşii le tropăiau metalic şi desincronizat în graba lor, recreând bătăile inimii lui Bel. Fata a ridicat lumina din dreptul picioarelor, iar scheletul podului i-a prins ca într-o cuşcă sau ca într-o capcană.

— Futu-i! a izbucnit Ash când s-a împiedicat în urma ei.

Bel s-a întors spre el exact când băiatul s-a împiedicat din nou şi a scos încă o înjurătură.

— Ce e? i-a şuierat.

— Eşti înfricoşătoare cu vedere nocturnă. Ochii tăi au o strălucire verde.

Au ajuns la celălalt capăt, iar Bel a grăbit pasul în timp ce rampa de metal o conducea pe pământ. Râul a rămas în spate, pe partea cealaltă, pe partea mai sălbatică, în timp ce copacii se înălţau în jurul lor. Bel a ridicat telefonul şi a văzut crengile şi frunzele cum dansau în bătaia vântului şi proiectau umbre de coşmar pe potecă.

— Cât mai avem de aici? a întrebat Ash, ţinându-se aproape de ea.

— Zece minute, dacă mergem repede. Depozitul e

la poalele muntelui Deer. Deocamdată, mergem pe malul râului.

Bel ţinea lumina îndreptată spre picioare, atentă la fiecare pas, singurul lucru care nu îngăduia întunericului să-i înghită cu totul.

— Drumul ăsta duce la o veche centrală electrică, dincolo de lacul de acumulare.

— Sunt şi urşi? a întrebat băiatul şi a întors camera spre coroanele bogate ale copacilor.

— Ash! Suntem în New Hampshire.

— Fantastic!

Au traversat un pod mic de beton pe deasupra lacului, peste un şuvoi de apă întunecată pe care nici nu o vedeau.

— Acum o luăm pe aici.

Drumul se întorcea spre stânga şi-i purta departe de râu, în jurul siluetei masive a muntelui. Poteca era accidentată – era doar un drum vechi de exploatare forestieră, măcinat de roţile grele.

Ash s-a împiedicat, iar Bel i-a întins mâna, ferindu-şi ochii strălucitori.

— Am ajuns! a spus ea în cele din urmă şi a luminat un gard înalt de metal care înconjura depozitul, aflat într-un luminiş imens scobit parcă în mijlocul pădurii.

Indicatorul ruginit spunea *Nu încălcaţi proprietatea!* Oare indicatorul fusese aici mereu sau îl pusese bunicul doar când avusese ceva de ascuns înăuntru?

Au mers pe lângă gard până la porţile mari din faţă, unde era o firmă mai mare, cu litere vopsite, scorojite de timp: *Depozitul de cherestea Price & Fiii.*

Uitându-se prin vizor, Ash s-a apropiat de poartă şi a întins mâna spre lacătul mare şi lanţul gros din jurul

barelor din mijloc, care-i împiedicau să intre. A lăsat lacătul să se lovească de gard cu un dangăt care a răsunat printre copaci.

— Cum intrăm?

— E o gaură în gard pe aici, a spus Bel şi l-a dirijat cu lanterna.

Au trecut de poartă până în locul unde gardul de sârmă era rupt, iar colţul de jos se ridica de pe stâlp.

Bel l-a dat în lături şi şi-a băgat capul pe dedesubt, apoi a ţinut capătul ca să treacă şi Ash.

— Pe aici intram cu săniile, a spus fata după ce s-a asigurat că şi Ash era înăuntru.

Mai depăşiseră o barieră, intrând într-o lume care dincolo de gard era diferită de cea din afara lui. Aici se întâmplase totul, aici era locul unde dispăruse mama ei atâta vreme!

Ash a urmat-o pe Bel prin curtea acoperită acum de smocuri de iarbă înaltă, sălbatică. Terenul era plat până într-un punct, după care se înălţa spre liziera pădurii. Târând sania în urma lor, ea şi Carter urcau mica ridicătură, se suiau împreună şi goneau la vale prin zăpada proaspăt aşternută către gard şi râu. Oare Rachel le auzise strigătele? Fiindcă ele nu le auziseră pe ale ei.

— Haide! a spus Bel fără să-şi mai lumineze picioarele, ci doar drumul din faţă spre mormanul de vechituri din capătul opus.

Era pe aici, chiar aici, linia invizibilă care îl facea pe bunicul să strige „Prea departe, e periculos acolo! Vă puteţi tăia în ferăstraie. Camioanele ar putea să cadă peste voi. Vino înapoi pe aici, Bel!”

Bel de acum nu s-a întors pe acolo. A mers înainte,

aşteptând să vadă de la distanţă, din spatele acelei linii invizibile, siluetele întunecate ale maşinilor ruginite şi căutând cadrul pentru cărat buşteni, înalt ca o girafă, pe care ea şi Carter îl numiseră Larry.

Bel s-a împiedicat de ceva. A întors lumina şi ochii în jos. Era o lamă veche şi ruginită de fierăstrău, cu o gaură în mijloc năpădită de iarbă şi dinţii dispuşi într-un cerc perfect.

— Trebuie să ne croim drum! i-a spus lui Ash. Camionul roşu e în mijloc.

Bel a mers mai departe şi s-a oprit când a dat de o barieră. Două maşini rămase fără geamuri şi cauciucuri, doar cu scheletul, stăteau lipite una de alta. S-a urcat pe capote, iar lumina a dispărut după metal. S-a ridicat în picioare şi l-a ajutat şi pe Ash să urce.

Alte obstacole, lucruri nevăzute care se agăţau de hainele lor în întuneric şi-i trăgeau înapoi. O maşinărie pe care Bel nu o recunoştea, cu roţi şi mecanisme încâlcite. Prea mare ca să o escaladeze, aşa că au ocolit-o.

O bucată de joagăr; o lamă rotundă, uriaşă, care ieşea din pământ.

— Ai grijă! a avertizat-o Ash.

Bel se rătăcise în labirintul acela întunecat de lucruri stricate, ruginite. Lame şi ferăstraie, topoare şi schelete de metal care alcătuiseră cândva nişte maşinării.

— Se vede? l-a întrebat ea, uitându-se înapoi.

Ash s-a uitat prin vizor şi a întors camera în jur.

— Nu sunt sigur, a răspuns cu vocea răguşită şi obosită. Văd un camion în partea aia, dar nu ştiu dacă

e roşu. Vederea nocturnă nu distinge culorile.

Bel a ridicat lanterna în direcţia arătată de cameră. A mijit ochii în urma razei.

Camionul roşu era acolo, la zece metri distanţă – nu-i mai despărţea decât un morman de cauciucuri.

O semiremorcă cu un container vechi de transport încă ataşat de platforma camionului abandonat. Capul camionului şi containerul erau roşii, şterse şi ruginite. Dar ieşea în evidenţă pe fundalul nuanţelor reci de gri şi maro ale obiectelor luminate de Bel în jur, inima din jurul fiarei de metal.

Ash a icnit – îl văzuse şi el.

Capătul drumului lor.

Bel a pornit spre camion, călcând prin şi pe lângă cauciucuri.

Ash rămânea în urmă. Ea s-a întors, cu ochii verzi, întrebători.

— N-nu ştiu dacă ar trebui să filmăm asta, s-a bâlbâit Ash. E locul unei infracţiuni. Nu mi se pare în regulă să arătăm locul unde Rachel...

S-a oprit.

— Ce-ar vrea Ramsey să faci? Pentru film?

Ash a clătinat din cap şi a mijit ochii când Bel i-a băgat lumina în faţă. A oprit filmarea cu un bip care a răsunat prin labirintul de metal. A băgat camera sub braţ, a scos telefonul şi a aprins lanterna. Două lumini erau mai bune decât una.

— Unele lucruri sunt mai importante decât filmul.

A strâns-o de mână.

— Ramsey ar spune acelaşi lucru.

— Ash..., a început Bel, dar cuvintele i-au murit pe buze înainte să le dea suflu, fiindcă un sunet nou,

purtat de vânt, a facut-o să ciulească urechile.

Un strigăt înăbuşit şi vag.

Şi încă unul.

Bel a urmat sunetul cu ochii până la camionul roşu.

— E cineva înăuntru.

Ash a rămas cu gura căscată.

încă un strigăt estompat, din containerul de metal, aproape ca nişte cuvinte.

— E cineva acolo?!

Bel a simţit că-i bate inima mai tare şi că-i ajunge în gât.

— Futu-i! a exclamat ea şi l-a luat din nou pe Ash

de mână, încă un strigăt surd, unul care semăna cu

„Ajutor!”

— Ce facem? a întrebat Ash încet, speriat.

Bel ştia, nu era nevoie s-o spună. Trebuiau să meargă mai departe. Camionul roşu conţinea răspunsurile pe care le aşteptase toată viaţa.

l-a dat drumul lui Ash şi a înaintat printre cauciucuri cu ochii la container şi la cele patru bare şi manete de metal care ţineau uşile închise.

Un cauciuc lăsat pe o parte şi două ridicate în spatele lui alcătuiau nişte trepte spre partea din spate a containerului.

Bel a păşit pe primul, apoi pe următorul, şi-a proptit picioarele pe cauciucul gros şi a ridicat degetele pe metalul rece.

încă un strigăt, mai tare acum, că era chiar afară şi atingea containerul.

Bel şi-a întors capul spre Ash.

Acesta era doar un punct luminos, plutind undeva, mai jos.

— Să mă ajute cineva! s-a auzit din interior.

Bel a respirat adânc, absorbind întunericul şi lăsându-l s-o umple.

A întins mâna spre primul zăvor şi a strâns de maneta de metal care-i înţepa pielea. A tras-o în stânga cu un scrâşnet care a estompat strigătele din interior în timp ce se desprindea de uşă.

A pus mâna pe cealaltă manetă şi a răsucit-o, eliberând bara şi deschizând uşa din stânga. Uşa a scârţâit şi a lăsat să se vadă un altfel de întuneric înăuntru.

Bel s-a agăţat de manetă şi a tras uşa spre ea ca s-o deschidă.

A ştiut înainte să deschidă uşa, înainte să întoarcă lanterna spre interior, înainte să-l vadă sprijinit de peretele opus al containerului.

El a ridicat mâinile ca să blocheze lumina şi să-şi acopere faţa.

— Cine-i acolo? a strigat o voce aspră şi răguşită.

— Eu sunt, a răspuns Bel, ascunsă de cercul luminos.

— Rachel?

— Sunt eu, tată.

El şi-a lăsat mâinile în jos cu ochii mari şi speriaţi, hol- bându-se la silueta ei întunecată.

— Bel!

PATRUZECI SI DOI

LUMINA DANSA ÎN INTERIORUL CONTAINERULUI, TREZINDU-L la viaţă cu umbre şi scăpărări, mişcându-se odată cu Bel când a păşit înăuntru.

Pereţii şi tavanul erau căptuşiţi cu un fel de izolaţie, nişte panouri de spumă ondulată, iar podeaua era acoperită de covoare şi pături.

în colţul opus se aflau o saltea, perne şi alte pături. Pe partea cealaltă, o toaletă pentru camping, cu rezervor detaşabil. Un ventilator electric, cu cablul înfăşurat pe bază. Şi o veioză scoasă din priză. Mormane de haine zdrenţuite şi prosoape vechi. Bidoane imense cu apă îmbuteliată, unele goale. Mâncare împrăştiată haotic; pachete, conserve şi cutii. O furculiţă uitată peste o conservă desfăcută de porumb îndulcit. Articole de toaletă, şerveţele umede şi o cutie de baterii.

Iar tata stătea sprijinit de peretele îndepărtat, între pat şi toaletă. Avea o cătuşă de metal în jurul unei glezne şi un lanţ se încolăcea în jurul lui, dispărând printr-o gaură mică în peretele containerului, ataşat de ceva din afară.

— Bel!

S-a ridicat, iar lanţul s-a desfăşurat cu un şuierat, întin- zându-se după el. A ajuns doar la două treimi din drum când lanţul La oprit în loc.

Un obiect întunecat în mâna lui. L-a aprins. Era o lanternă, mult mai luminoasă ca a ei. A aşezat-o pe o cutie de biscuiţi, îndreptată spre tavan ca să lumineze tot spaţiul.

— Chiar *eşti* tu, a spus tata cu vocea mai calmă şi o umbră de barbă pe faţă la care lumina nu putea ajunge. Slavă Domnului că eşti tu, Bel! Nu ea.

Altă umbră i-a întunecat ochii.

— Mi s-a părut că aud voci. Vorbe. E cineva cu tine?

— E Ash.

Bel şi-a întors capul după el. Ash se uita înăuntru şi clipea încet, de parcă totul ar fi dispărut dacă nu era atent.

— Cine?

— Ash, din echipa de filmare, a spus Bel mai tare după ce şi-a găsit vocea.

Tata s-a schimbat la faţă şi a căpătat o expresie ciudată, nefamiliară, luminată de jos.

— Trimite-l de aici, Bel! Trebuie să plece acum!

Bel s-a uitat la ei, prinsă la mijloc.

— Trebuie să pleci! s-a răstit tata la Ash. Pleacă, ai auzit? Şi nu suna la poliţie! Fără poliţie! Asta e o problemă de familie.

Ash s-a uitat la Bel.

— Nu cred că ar trebui să te las singură.

— Pleacă!

Tata a întins degetul murdar cu mâna de pe care lipsea verigheta.

— Stai! a spus Bel, ridicând şi ea un deget. Ash, vino cu mine!

A ieşit din container şi a coborât treptele formate din cauciucuri vechi, cu Ash lângă ea.

— Bel, a şoptit el. Ce dracu'? Nu te las...

— Pot să mă descurc singură.

L-a luat de mână.

— E tata. Sunt părinţii mei. Familia mea. Trebuie să aflu adevărul, tot adevărul.

Bel nu se putea ascunde la nesfârşit după echipa de filmare.

— Nu pot să te las singură cu el, ce....

— Am fost singură cu el toată viaţa. Eu şi tata, doar noi doi. M-a minţit, Ash. Trebuie să ştiu ce a făcut; ce rol a jucat. Mie îmi datorează adevărul, nu altora. Nu va vorbi dacă eşti aici, dar poate e pregătit, în sfârşit, să vorbească cu mine.

Ash s-a uitat la containerul care strălucea în mijlocul labirintului de metal.

— Eşti sigură?

— Familia pe primul loc, hm! a zis ea.

Problema era să ştii cine merita să facă parte din familie în cele din urmă.

— O să fie bine! Trebuie să fac chestia asta. Te descurci să te întorci singur la maşină?

El şi-a împletit degetele cu ale ei.

— Nu pentru mine îmi fac griji.

— Nu suna la poliţie, Ash! a spus Bel, nu pentru că aşa le ceruse tata.

Dar avea nevoie să afle prima adevărul, înainte să decidă ce era de făcut cu acel adevăr. Cu familia ei. Cu părinţii. Era decizia ei.

— întoarce-te la hotel! Te sun când terminăm. OK?

Ash nu a răspuns. A tras-o spre el cu braţele încordate şi camera prinsă între ei. Ea şi-a sprijinit capul de pieptul lui şi i-a ascultat bătăile inimii.

— Ai grijă! i-a şoptit băiatul şi i-a atins urechea cu buzele.

— Aşa o să fac!

Tata era legat; nu avea ce să-i facă. Pe urmă i-a venit o idee care a alungat-o pe prima: tata nu avea să-i facă nimic rău oricum, nu-i aşa?

Ash şi-a coborât degetele pe braţul ei şi s-a întors cu spatele, apoi şi-a ridicat telefonul să lumineze formele masive ale ferăstraielor şi ale maşinilor ruginite ca să-şi găsească drumul.

Bel l-a privit cum dispare, înghiţit de labirint.

A tras aer în piept prin întuneric. Era pregătită şi număra în gând în timp ce urca treptele.

în container, faţă în faţă cu tata.

— A plecat.

— Fără poliţie? a spus tata, iar întrebarea era atât de disperată, încât i se citea şi în ochi.

— Nu o să sune la poliţie.

— Bine!

El s-a mişcat, iar lanţul a zăngănit.

— Doamne, puştoaice, ce mă bucur să te văd! Nu ştiu cum m-ai găsit, dar trebuie să mă scoţi de aici.

— Tată..., a început Bel, dar el a întrerupt-o.

— E nebună! Rachel, a spus el, pronunţându-i numele cu dispreţ, cu ochii mari şi panicaţi. M-a încuiat aici fără niciun motiv. Mi-a spus în toiul nopţii că vrea să-mi arate ceva. M-a adus aici, în camion. Până să-mi dau seama ce se întâmplă, mi-a prins cătuşa de gleznă. Cât timp a trecut, puştoaico? Mi-a adus mâncare şi apă de câteva ori, dar nu vrea să spună de ce a făcut asta, ci doar că ar fi o *favoare* să-mi dea răspunsuri. Trebuie să mă ajuţi! Rachel are cheia de la asta.

I-a arătat glezna jupuită acolo unde metalul se înfăşură pe piele.

— Poate găseşti un ferăstrău între gunoaiele astea. Ajută-mă, puştoaico!

Bel nu s-a mişcat.

— Rachel a făcut asta? a întrebat ea, folosindu-se de ignoranţă ca de o mască.

Ştia mult mai multe lucruri decât se aştepta el.

— Da! a zis tata rugător. Rachel e nebună. Probabil i s-a întâmplat ceva cât a fost plecată, ceva care a făcut-o să-şi piardă minţile. M-a încuiat aici fără motiv.

— De ce ţi-ar fi făcut aşa ceva, de ce te-ar fi încuiat aici, dacă nu i-ai făcut tu ceva înainte?

Tata a căscat ochii.

— Ce tot spui, puştoaico? Nu i-am făcut niciodată nimic. Nu e logic!

Bel îşi mesteca buza.

— Hm, ştii ce altceva nu e logic?

Tata se holba la ea.

— Dacă Rachel e nebună, dacă te-a încuiat aici fără motiv, de ce nu vrei să sun la poliţie?

Tata a făcut un pas în spate, privind în jur.

— Pentru că, s-a agăţat el de cuvânt ca să câştige timp. Pentru că ştii cum e poliţia din Gorham. Probabil că Dave Winter ar găsi un mod de-a da vina pe mine. De-a mă aresta din nou.

— Poate că aşa ar trebui să facă.

— Ce vorbeşti, puştoaico? a întrebat el şi a pronunţat ultimul cuvânt destul de tăios, cât s-o înjunghie. Haide, trebuie să cauţi o cale să mă scapi de cătuşa asta! Să o deschidem forţat, să tăiem lanţul.

Du-te şi caută ceva! Acum!

— Nu! a răspuns Bel şi a tresărit când i-a văzut expresia.

Niciodată nu-i spusese „nu” în felul acela, întotdeauna Bel bătea în retragere, facea orice ca să fie el fericit şi să-l împiedice să plece, pentru că toţi ceilalţi plecau în cele din urmă. Numai că era posibil să nu fi fost acesta adevărul.

— Nu, tată! îmi pare rău, dar trebuie să ştiu de ce te-a băgat Rachel aici.

Tata a căscat gura, apoi a deschis-o şi a închis-o, făcând umbrele de pe tavan să se mişte.

— Nu ştiu, puştoaico. Ăsta e adevărul curat! Probabil şi-a pierdut minţile cât a fost plecată, pentru că...

— Nu a fost plecată, tată. Rachel nu a fost plecată niciodată. A fost chiar aici, în camionul ăsta roşu. Legată de gleznă. Aici a fost în toţi anii aceia. Chiar aici!

Tata s-a uitat în jur de parcă vedea totul pentru prima dată, dar Bel nu mai avea încredere în ochii lui.

— Şi ştiu şi cine a băgat-o aici.

Privirea lui Bel s-a înăsprit.

Tata a clătinat din cap şi a făcut lanţul să zăngănească.

— De ce te uiţi aşa la mine? N-am fost eu. N-am avut nicio legătură cu asta.

Minţea prea uşor, minciunile i se rostogoleau pur şi simplu de pe limbă. Poate pentru că le repetase toată viaţa.

— A fost bunicul.

Bel îl privea cu atenţie şi aştepta să vadă o urmă a

adevărului pe faţa lui.

— Bunicul a răpit-o pe Rachel. El a ţinut-o aici, în curtea asta, în containerul ăsta. I-a adus apă şi mâncare. I-a adus cărţi să citească de-a lungul anilor. în tot acest timp, ea a fost aici.

Bel a răsuflat şi a scos afară o parte din întuneric.

— Iar tu ştiai.

— Nu!

Vocea lui s-a frânt, ochii i-au devenit sălbatici şi cute noi i-au apărut pe piele.

— Nu ştiam. Jur, puştoaico! Trebuie să mă crezi!

— întotdeauna te-am crezut, a spus Bel în timp ce i se frângea vocea, însă a construit un zid nou în jurul ei. Erai nevinovat. Erai singurul om care ţinea la mine cu adevărat, care nu avea să plece niciodată. Şi te-am crezut. Te-am apărat, le-am spus tuturor că se înşală în privinţa ta. Pentru că aveai alibi şi nu puteai să ai vreo legătură cu dispariţia lui Rachel, nu-i aşa?

— Da, aşa e! Te rog! Trebuie să mă scoţi de aici.

— Şi aproape că a fost un alibi bun, nu? a continuat Bel, fără să ia în seamă rugămintea din ochii lui. Aproape a funcţionat. Te-ai tăiat la mână exact la ora două. Pentru că atunci te-ai înţeles cu bunicul, când putea s-o răpească pe Rachel. O tăietură urâtă, care avea nevoie de suturi. Asta însemna că trebuia să fii la spital, să apari pe camerele de supraveghere, cu un alibi puternic pentru următoarele ore ca să nu te bănuiască nimeni.

Tata clătina din cap şi clipea.

— Numai că bunicul nu a răpit-o la ora două, nu-i aşa? A întârziat, pentru că Rachel s-a dus la mallul din Berlin. Bunicul n-a putut s-o intercepteze decât după ce Rachel a ajuns pe drumul unde a fost găsită maşina cu mine înăuntru. A răpit-o abia la ora şase, chiar la

capătul alibiului tău credibil. Aşa că nu mai era credibil, nu? Lăsa timp suficient, câteva minute în plus, ca să existe nişte îndoieli şi poliţia să treacă la atac.

Bel şi-a lăsat mâna pe lângă corp, gata să apese pe trăgaci.

— Nu te aşteptai să fii arestat, dar ai fost pentru că bunicul a întârziat.

— Bel, ascultă-mă!

— Nu, tu să asculţi! Cineva te-a auzit, tată. Când vorbeai cu bunicul.

Un zvâcnet al gurii pe care nu a mai apucat să-l mascheze. Voia să întrebe cine, dar nu putea s-o facă, şi o ştiau amândoi.

— Ai pus totul la cale cu bunicul. Dispariţia lui Rachel. Ştiai că era aici!

— Nu! a strigat el şi şi-a ridicat mâinile tremurând. Nu ştiam! Nu ştiam că e aici!

El a făcut ochii mari şi s-a uitat în altă parte, cu gura căscată. Nici măcar nu se putea uita la ea în timp ce minţea.

— Ba da, tu...

— Nu ştia, a spus o voce din spatele lui Bel, o voce atât de familiară, încât suna aproape la fel ca a ei.

'V-— ■ H-¦r; A L

PATRUZECI SI TREI

BEL A CLIPIT CÂND RACHEL A APĂRUT DIN SPATE PRIN ÎNTUNERIC şi a urcat în container. Nu se uita la Charlie, doar la Bel. Mâna îi zvâcnea pe lângă corp de parcă voia s-o întindă spre ea.

— Nu ştia, a repetat ea. Măcar de data asta spune adevărul.

Bel şi-a întors umerii ca să nu mai fie cu faţa spre ei, prinsă la mijloc.

— Cum ţi-ai dat seama că sunt aici? a întrebat-o.

— Am aşteptat douăzeci de minute şi n-ai mai venit, a răspuns Rachel. M-am dus la bunicul tău să te caut şi am văzut cărţile pe jos. Am văzut că mi-ai găsit mesajul. Am ştiut că o să vii aici, la camionul roşu. îmi pare rău!

Şi-a lăsat ochii în jos doar pentru o secundă.

— Nu voiam să afli aşa. Nu voiam să afli deloc. Asta e familia ta, sunt oamenii care te-au crescut. Am văzut cât de mult îi iubeşti şi nu voiam să-ţi fac rău, oricât de tare m-ar fi durut. N-am vrut să afli.

Dar era prea târziu pentru asta.

— Cum adică el spune adevărul? a întrebat Bel şi s-a uitat iar la Charlie. Nu ştia că eşti aici?

Rachel nu s-a uitat la el, ci a vorbit despre el ca şi cum n-ar fi fost de faţă.

— E adevărat. Nu ştia că am fost aici tot timpul, în camionul ăsta. Nu ştia. Pentru că mă credea moartă.

Acum s-a uitat la el cu flăcări în priviri. Lanţul a zornăit când Charlie a păşit în spate, dar Rachel nu terminase.

— Credea că sunt moartă, pentru că asta i-a spus lui Pat să facă. Ăsta era planul. în rest, ai ghicit, Bel. Dar bunicul tău nu trebuia să mă răpească în ziua aceea la ora două. Trebuia să mă omoare.

Tata a scos un sunet gros şi gutural din gât.

— Te miri, Charlie? i-a aruncat Rachel cuvintele în faţă, letale, la fel ca ochii ei. Cred că te-ai mirat foarte tare când m-ai găsit în bucătărie acum trei săptămâni, după ce ai fost convins timp de şaisprezece ani că sunt moartă, nu? Toţi presupuneau că sunt moartă, dar numai tu erai sigur.

Rachel a tras aer în piept cu un râset îngropat undeva, adânc.

— Ce faţă ai făcut atunci! Credeam că o să faci atac de cord. Ba chiar am sperat că o să faci!

— Nu ştiu despre ce vorbeşti! a răspuns Charlie răguşit.

— O, e OK! a spus Rachel şi a plescăit din limbă. Pentru că eu *ştiu* totul, ba chiar mai multe decât tine. Pat mi-a spus tot. Mi-a explicat tot, ca să înţeleg că nu a fost vina lui. Că, de fapt, mă ţinea aici ca să mă *salveze.* Tatăl tău îşi dorea cu disperare să creadă acest lucru. îşi dorea cu disperare să cred şi eu. Că mă salvase pentru că nu mă omorâse, ci mă ţinuse aici.

Bel s-a întors spre tatăl ei, aproape fără să-l recunoască.

— I-ai spus bunicului s-o omoare? De ce?

Erau prea multe întrebări care începeau cu „de ce”.

— De ce a fost bunicul de acord?

Rachel se uita la ei doi, iar privirea îi scăpăra către unul şi se înăsprea către celălalt.

— îi spui tu, Charlie?

Tata a mers în faţă şi s-a prăbuşit când a ajuns la capătul lanţului. S-a strâmbat de durere şi s-a apucat de piept.

— Nu-i nimic adevărat, Bel. Te manipulează!

— Bine, atunci îi spun eu.

— Taci, Rachel! a urlat el roşu la faţă, în timp ce o umbră monstruoasă se zvârcolea pe tavan deasupra lui. N-o asculta, Bel!

Bel îşi întorcea capul spre părinţii ei, în stânga şi-n dreapta, spre mama şi tata.

— Vrea să ştie adevărul, Charlie. Şi îl merită. Iar tu nu o să i-l spui niciodată.

Rachel s-a întors spre Bel cu ochii blânzi şi colţii acoperiţi.

— Bunicul tău a fost de acord cu planul – cel puţin, din câte ştia tatăl tău – pentru că Charlie l-a şantajat.

— Cu ce? a întrebat Bel.

— Cu alt secret al familiei Price. Ce familie, nu? a zis Rachel, cu buzele strânse într-o linie dură. într-o noapte, când tatăl tău era adolescent, a auzit că părinţii lui se certau. A fost noaptea în care mama lui a murit. S-a dat jos din pat exact când Pat a împins-o pe mama lui. Maria a căzut pe scări, şi-a rupt gâtul şi a suferit leziuni fatale la cap. Legistul l-a declarat un accident, că se împiedicase şi căzuse pentru că era

întuneric. Asta e povestea pe care le-a spus-o Pat. Dar Charlie ştia că nu fusese un accident, că tatăl lui a împinsese, că o ucisese, fie că voise, fie că nu. Nu a spus nimănui, nici lui Pat, nici lui Jeff. A păstrat secretul ani de-a rândul, decenii chiar, până a găsit ocazia să-l folosească. Probabil că uciderea soţiei e moştenire de familie, nu, Charlie? s-a răstit ea, apoi s-a întors spre Bel. Charlie i-a spus lui Pat că, dacă nu e de acord să mă omoare, se duce la poliţie şi spune ce a văzut în noaptea aceea. Că va merge până la capăt şi va depune mărturie împotriva lui. Că îl putea face şi pe Jeff să creadă că văzuse accidentul, şi cum putea bunicul să spună că minţeau amândoi? De-asta a acceptat Pat. Nişte laşi, toţi!

Tata a mijit ochii şi s-a uitat în ceafa ei de parcă îşi lua ţinta.

— Pat mi-a spus, a continuat Rachel, fără să-l bage în seamă, că, dacă nu era de acord cu acest plan, dacă nu mă răpea, se temea că Charlie o să mă omoare până la urmă cu mâna lui, aşa că el mă *salvase* de chestia asta. Dar Charlie trebuia să creadă că murisem. Şi a crezut.

Lanţul a zornăit în ritmul paşilor tatei.

— Charlie i-a mulţumit după aceea, îţi vine să crezi? A spus că nu vrea să ştie detalii, cum făcuse, unde era cadavrul meu, doar că se terminase. Voia să poată nega în mod plauzibil. Pat a spus mereu că, dacă Charlie va da vreodată dovadă de remuşcări, de păreri de rău, avea să spună adevărul despre ce făcuse, despre faptul că sunt în viaţă. Că va găsi o cale de-a mă aduce acasă. Charlie nu i-a spus niciodată aşa ceva. Credea că pusese să fiu omorâtă,

şi nu s-a îndoit niciodată de ce făcuseră; nu a regretat niciodată.

Tata a izbucnit în râs, un râs găunos şi gâtuit.

— Ce faci, Rachel? Bel nu o să te creadă niciodată. Nici măcar nu te cunoaşte! Bel! Uită-te la mine, puştoaico!

S-a uitat, dar numai pentru o secundă, la ochii lui roşii şi turbaţi, în timp ce stalactite de salivă îi atârnau de dinţi. S-a întors din nou spre Rachel, rănită, dar tăcută.

— De ce a vrut să te omoare? a întrebat Bel şi s-a uitat la părinţii ei, întorcându-şi capul întruna, pentru că nu-i vedea pe amândoi în acelaşi timp.

Rachel a oftat.

— Ştiam de ceva vreme că Charlie o să mă omoare. Nu doar când m-a răpit Pat, Ştiam de săptămâni, de luni întregi.

— De ce?

— îl cunoşti pe tatăl tău, poate mai bine decât mine, a spus Rachel fără răutate. Ştii cum stă treaba. Că totul se învârte în jurul lui, că are întotdeauna dreptate. îi controlează pe toţi din familie, chiar dacă ei nu-şi dau seama. Ai remarcat că toată lumea cere scuze de la el, dar el nu cere scuze niciodată, pentru că nu greşeşte niciodată? Credea că o să mă controleze şi pe mine. Eram prea tânără când m-am măritat cu el, eram naivă, iar el era mult mai în vârstă, aşa că avea dreptate în orice privinţă, cu siguranţă. Dar... m-am schimbat când am devenit mama ta şi am început să văd cum era el în realitate. Cred că a observat că mă îndepărtasem de el, aşa că a încercat să mă aducă înapoi. Luni întregi a încercat să

mă facă să cred că-mi pierdusem minţile, ca să am nevoie de el, ca să nu plec vreodată.

Rachel a închis ochii strâns.

— „O, Rachel, iar ai lăsat uşa deschisă! Rachel, scumpo, ai lăsat cuptorul pornit, ai fi putut să dai foc la casă.” Nimic nu era adevărat. Ştiam, dar el era atât de priceput, încât am început să mă îndoiesc de mine însămi.

Rachel i-a aruncat lui Charlie o privire rece şi plină de amărăciune.

— Dar ai făcut o greşeală, Charlie, una mare. Atunci, de ultimul Crăciun. „Rachel, ai lăsat-o singură pe Annabel în cadă, ar fi putut să se înece.” Te ţinea în braţe şi tu urlai. Atunci mi-am dat seama. N-aş fi uitat niciodată de tine, pentru că erai lumea mea întreagă. Ştiam că e periculos, că trebuie să-l părăsesc. Cred că Charlie şi-a dat seama că pierduse, că urma să plec, şi nu putea să suporte aşa ceva, o nu! De-asta voia să mă omoare. Era ultimul mod în care putea să mă controleze.

— Ei, haide!

Tata a tras de lanţ şi a bătut din piciorul liber, făcând containerul să se zguduie.

— Tu auzi ce spui, Rachel? Sincer, ai nevoie de ajutor. Ai numai fantezii în cap. Bel nu crede nimic din toate astea! Am crescut-o să fie mai deşteaptă de atât!

El o crescuse şi era deşteaptă, numai că el se înşela. O credea pe Rachel, pentru că Bel nu lăsa niciodată uşa de la intrare deschisă, nici tomberonul dezlegat, nu spărsese nenorocita aia de cană, iar tata o lăsase în parcare la Taco Beli ore întregi, nu câteva minute. Dar era destul de deşteaptă să mai vadă şi alt-

ceva, tot ce Rachel lăsase pe dinafară.

— Dar *urma* să pleci, nu-i aşa? a întrebat Bel. Ai împrumutat trei mii de dolari de la Julian Tripp cu două zile înainte să dispari. Voiai oricum să-i foloseşti ca să ne părăseşti.

Rachel a dat din cap, iar zâmbetul ei trist i-a tras în jos colţurile gurii.

— Ai dreptate, Bel! Şi eşti deşteaptă, dar nu datorită *lui.* Tatăl tău îmi luase deja cârdurile. Pentru binele meu, aşa spunea, pentru că golisem un cârd şi uitasem că o făcusem. Era o minciună. Dar nu aveam acces la banii mei şi aveam nevoie de bani ca să plec. Ştiam că o să mă omoare. Nu era vorba de *dacă,* ci de cât timp mai aveam la dispoziţie. Credeam că nu mai am timp să rezolv problema cu cârdul, mai ales că pe urmă a pretins că mi se stricase maşina, ca să mă izoleze şi mai tare. Nu mai puteam să aştept. Julian era singurul meu prieten; doar la serviciu eram în siguranţă. Ştiam că, dacă îl rugam pe Julian, după ore, avea să-mi dea banii. Şi a facut-o, la doar câteva zile după aceea. Trei mii de dolari. Erau destui. Pe urmă, Charlie mi-a *reparat* maşina şi am ştiut că trebuie să plec atunci, înainte să fie prea târziu. Chiar în ziua aceea. Miercuri, pe 13 februarie. Ai dreptate, Bel. Urma să fug. Şi să te iau cu mine.

Bel a răsuflat şi a scos afară şi ultima rămăşiţă de întuneric, cu un tremur pe şira spinării, dar nu era un fior, fiindcă părea cald, lată-le! Cuvintele pe care aşteptase toată viaţa să le audă şi pe care nu le ştiuse până în acest moment. Mama ei nu voia s-o lase în urmă şi nu alesese s-o abandoneze. Bel făcuse mereu parte din plan; trebuiau să plece împreună.

O lacrimă s-a desprins, agăţată de gene.

Rachel a întins mâna şi i-a mângâiat încheietura cu degetul mare, alt loc în care se simţea acel fior cald.

— Plănuisem totul timp de câteva săptămâni, Bel. Absolut tot. Şi aveam banii, aşa că era momentul să pun planul în aplicare. Asta s-a întâmplat la mall, de asta am dispărut de două ori în ziua aceea. Prima dată a făcut parte din plan. E adevărat ce ţi-am spus despre felul în care am dispărut la mall. Cu tomberonul pentru reciclabile din spatele uşii pentru angajaţi. Dar nu a fost o coincidenţă şi nu pentru că ne urmărea cineva. Veneam la mall de câteva săptămâni şi studiam totul – am urmărit camerele de supraveghere până am depistat unghiul mort de lângă uşa aceea. La ce oră scoteau tomberoanele pe uşă în fiecare zi, cine le lua, cât timp trecea până colectau materialele reciclabile, dacă erau camere şi acolo. Ştiam că, dacă reuşeam să trec de uşa aceea şi să intru într-un tomberon pe care îl trăgeau afară pe roţi, dacă lăsam maşina parcată la câteva străzi distanţă, nimeni nu avea să-şi dea seama. Uşa numai pentru angajaţi nu rămânea descuiată; furasem o cheie de la cineva cu două săptămâni înainte. Eram pregătită, Bel. Şi a mers. Am dispărut în mallul acela, am plecat fără o urmă. Ai fost foarte cuminte în tomberon, de parcă ştiai cât de important e să nu fim prinse. Voiam ca oamenii să creadă că dispăruserăm aproape de casă, un mister imposibil care să-i ţină ocupaţi, ca să nu ne caute în altă parte, pentru ca Charlie să nu ştie unde plecaserăm.

Rachel s-a oprit să respire, iar ochii i s-au întunecat odată cu povestea.

— Nu ştiam... că e aceeaşi zi în care Charlie şi Pat se înţeleseseră să-şi ducă planul până la capăt. Charlie trebuia să se taie la mână pe la ora două, ca să aibă alibi. Pat trebuia să vină după mine, acasă. Pat a ajuns exact când am plecat spre mall, aşa că ne-a urmărit până la Berlin. A parcat aproape de maşina noastră şi a aşteptat să ne întoarcem. Am stat ore întregi, Bel, ascunse în tomberonul acela, aşteptând să ne scoată afară. Dar Pat nu putea să-l sune pe Charlie ca să-i spună că ceva nu mersese conform planului stabilit. Alibiul lui Charlie trebuia să fie perfect; nicio legătură între ei, niciun telefon. Aşa că Pat a aşteptat. Ne-a urmărit când ne-am întors la maşină. Credea că ne ducem acasă, dar noi urma să dispărem pentru totdeauna şi să găsim o casă nouă. De-asta am condus pe străzi lăturalnice, ca să nu se vadă numerele de înmatriculare. Nu ştiam că Pat e în spatele nostru. Eram pe drumul acela pustiu şi a profitat de ocazie, a accelerat ca să ne depăşească şi a frânat în faţă. A trebuit să ies de pe drum ca să nu-l lovesc. Tu erai OK, Bel. Mereu ai fost foarte curajoasă. Am coborât din maşină să strig la celălalt şofer. Atunci mi-am dat seama că era Pat. L-am întrebat ce naiba facea, pentru că ar fi putut să ne omoare. A spus că trebuie să-mi arate ceva, că e urgent. Ştiam că ne stricase planul deja, pentru că ne văzuse *după* ce dispăruserăm. Eram neatentă, mă gândeam ce naiba să fac, aşa că n-am văzut cătuşele din mâinile lui. A deschis portbagajul. M-a prins de încheieturi, m-a împins înăuntru şi a închis portbagajul. Am strigat la el să-mi dea drumul, am tras şuturi în încuietoare, dar pe urmă a fost un

moment îngrozitor când mi-am dat seama că te lăsase în maşină cu portiera deschisă. Afară era ger. Am încetat să mai strig pentru mine şi am început să strig pentru tine, să-i spun lui Pat că nu-mi păsa ce facea cu mine, dar să se întoarcă şi să închidă portiera ca să fiu sigură că eşti bine. Aşa a făcut, a verificat dacă e pornit radiatorul şi a închis portiera. A spus că l-ai văzut, Bel, că ai strigat după el. Ţi-a dat o cutie de suc şi te-a lăsat pe banchetă. Voia să ştiu că nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău nepoatei lui. Mi-a promis că va avea grijă de tine când eu nu puteam. Pe urmă m-a adus aici.

Şi-a desfăcut braţele şi a arătat celula improvizată.

Bel s-a uitat din nou în jur, la spuma aceea ondulată de pe tavan şi la lanţul prins de glezna tatei care dispărea undeva, afară. La spaţiul acela mic şi întunecos, casa mamei timp de atâţia ani. A încercat să-şi imagineze cum o văzuse Rachel în prima zi şi marginile au devenit mai ascuţite, umbrele, mai adânci, pereţii, mai apropiaţi. Cum supravieţuise după toate astea?

Rachel părea să-i citească gândurile, fiindcă-i recunoştea privirea, aşa cum şi Bel o recunoştea pe a lui Rachel.

— Pat a avut în jur de o săptămână să pregătească locul, după ce Charlie îi ceruse să mă omoare. L-a izolat, a spus ea şi a arătat la spumă. Pentru temperatură, dar eu am crezut mereu că o pusese ca să nu mă audă nimeni cum strigam. Nu m-a auzit nimeni, niciodată, s-a smiorcăit Rachel. Eram legată de gleznă. Erau găuri pentru ventilaţie în pereţi şi în tavan. A pus un generator în spate şi a trecut cablul

prin gaura aceea din perete. Aşa că aveam un calorifer iarna şi un ventilator vara. Doamne, vara era îngrozitoare aici! Era atât de cald, încât abia mă puteam mişca. Aveam o veioză pe care o foloseam în lunile în care era generatorul pornit, aşa că nu stăteam pe întuneric. Alteori aveam lanterne şi destule baterii cât să păstrez una aprinsă mereu. Venea de două ori pe săptămână cu apă şi mâncare, şi toate proviziile pe care i le ceream. Stătea puţin cu mine, cu uşa deschisă. Mereu mă gândeam că era şansa mea să-l conving să-mi dea drumul. Cred că am fost cât pe ce, de vreo două ori. Dar a spus că nu se poate decât dacă Charlie vine la el să-i spună că regretă ce făcuseră. Altfel, a spus că a-mi da drumul şi a mă lăsa să mor e acelaşi lucru, că Charlie m-ar fi ucis cu mâna lui. Din două în două săptămâni, îmi aducea o carte nouă.

Rachel s-a uitat din nou în ochii lui Bel, ca să se ancoreze în prezent, când nu mai era ea cea legată.

— Dar ştii asta deja, pentru că le-ai găsit pe toate. Credeam că Pat o să le ducă la un anticariat sau că o să ţi le dea ţie. Nu credeam că o să le păstreze în tot acest timp. El nu prea citea.

— îmi citea mie, a vorbit Bel cu un nod în gât. Aceleaşi cărţi, după ce le citeai tu.

Ochii lui Rachel s-au umezit din nou.

— Eu l-am rugat să facă asta. M-am gândit că, după ce mai creşti, o să vezi semnele şi o să găseşti mesajul.

— îmi pare rău!

Bel şi-a lăsat ochii în pământ, apăsaţi de povara care-i trăgea în jos.

— Nu e vina ta, Bel.

Bel i-a mângâiat braţul, apoi pe celălalt, până şi-a ridicat ochii din nou.

— N-ai ştiut. Trebuia să fac semne vagi, abia vizibile. Sincer, nu mă mir că nu le-a găsit nimeni. Nu exista altă cale. Pat îmi dăduse un creion şi un caiet ca să notez lucrurile de care aveam nevoie. Pe urmă, când mi-a adus prima carte, am scris mesajul cu litere mari chiar deasupra capitolului unu. Dar Pat a răsfoit cartea şi a găsit mesajul imediat. Mi-a spus că îi dăduse foc şi că nu putea să-mi aducă altele dacă mai încercam aşa ceva. Aşa că a trebuit să fiu mai deşteaptă, să ascund mesajul în aşa fel încât Pat să nu-l găsească, pentru că ştiam că o să verifice de fiecare dată când îi dădeam cartea înapoi. *Hoţul de amintiri,* aceea a fost a doua carte pe care mi-a adus-o şi prima în care am ascuns mesajul. De-asta e preferata mea. îi spuneam că e o carte specială, dar nu şi de ce. Chiar dacă nu funcţiona, mi-a dat un motiv să trăiesc, mi-a dat speranţă.

Bel a simţit că i se umezesc ochii şi ei, la fel ca ai lui Rachel, de lacrimi neplânse pentru toate acele ocazii ratate şi toţi anii în care fuseseră aşa de aproape, iar ea nu ştiuse nimic.

— Deci noi două fugeam de acasă. De-asta ai luat trei mii de dolari, de-asta am dispărut la mall. Dar ne-a interceptat bunicul şi te-a răpit. De-asta ai dispărut de două ori; una din dispariţii a fost plănuită, cealaltă, nu.

Rachel a dat din cap.

— Dar care era restul planului? a întrebat Bel.

Lanţul a zăngănit, facând-o să tresară fiindcă aproape uitase că tata era acolo şi le privea.

— Unde urma să mergem după mall?

Bel trebuia să ştie ce fel de viaţă plănuise Rachel pentru ele şi cum ar fi putut fi în partea cealaltă. Trăise deja una din versiuni, a fetiţei abandonate pe bancheta maşinii. Viaţa ei fusese misterul la care căscase gura toată lumea, şi fusese îngrozită de ideea că urma să fie din nou abandonată, ştiind că era inevitabil. Bel trebuia să ştie care era cealaltă versiune, ce altă viaţă ar fi putut să aibă, ce îi răpiseră tata şi bunicul.

— Cu câteva săptămâni înainte de ziua aceea, a spus Rachel, înainte ca Charlie să-mi blocheze accesul la bani, cumpărasem altă maşină. Una ieftină, neînmatriculată, de la un cuplu care voia plata în numerar. O parcasem în Randolph, pe o stradă doar cu case de vacanţă, unde nu era nimeni care s-o reclame la poliţie. Urma să schimbăm maşina şi să o scufundăm pe cea veche în lacul Durând. De acolo, trebuia să mergem în Ver- mont, în oraşul Barton.

— Unde locuieşte Robert Meyer, a spus Bel ca să umple golul, ştiind încotro mergea povestea, pentru că trăise o versiune proprie în ultimele două săptămâni.

— Prietenul lui Jeff, Bob, a dat Rachel din cap. Pomenea de el ori de câte ori avea ocazia. Mi-a spus odată că Bob vindea identităţi false luate de pe Dark Web şi că nici măcar nu era aşa de scump. Jeff nu ştia că mi se întipărise în memorie şi că voi avea cândva atâta nevoie de informaţia asta. Am luat numărul şi adresa lui Bob din telefonul lui Jeff în ultima săptămână. Le-am scris pe o bucată de hârtie, de fapt, pentru că voiam să las telefonul în maşina de pe fundul lacului. Hârtia aceea a fost unul dintre singurele lucruri pe care le aveam în buzunar când m-

a răpit Pat, Hârtia aceea şi cei trei mii de dolari de la Julian. Pat nu a găsit banii, pentru că îi ascunsesem. Mă uitam deseori la bucata aceea de hârtie şi mă gândeam cât de aproape fusesem de o viaţă nouă. Memorasem totul, numărul de telefon, adresa. Le recitam uneori, ca să mă verific. Urma să ajungem în noaptea aceea la Bob acasă şi să cumpărăm o identitate nouă pentru noi două, Bel. Aveam banii şi ne mai rămâneau destui cât să o luăm de la capăt. De acolo, trebuia să ajungem la un aerodrom privat, de lângă graniţă. Să convingem pe cineva cu o aeronavă mică să ne ducă în Canada. Am fi avut paşapoartele noi pentru planul de zbor, pentru autorităţi, şi nimeni n-ar fi ştiut că nu suntem aceleaşi persoane. De acolo, cu numele noi, trebuia să ne îndreptăm spre Dalhousie, un orăşel din New Brunswick. Cu doar câteva mii de locuitori, fără prea mulţi turişti. îl căutasem pe calculatoarele de la şcoală, ca să nu las urme. Charlie nu ne-ar fi găsit niciodată, nimeni nu ne-ar fi găsit. Aceea avea să fie noua noastră casă. Am fi dispărut acolo. Am fi fost fericite. Ca o familie.

Bel a clipit. Ar fi fost fericite acolo şi ar fi dus o viaţă mai puţin dureroasă decât cea pe care o trăise. Rachel uitase un singur lucru: nu avea doar hârtia cu numărul lui Bob şi cei trei mii de dolari când o răpise bunicul; trebuia să aibă şi şoseta lui Bel. Cea mică şi roz, cu volănaşe, pe care o adusese cu ea când se întorsese din morţi.

— Aşa ai ştiut cum să înscenezi tot, a spus Bel. Să faci să pară că tata a plecat din ţară, că a fugit cu o identitate nouă. Pentru că acesta trebuia să fie planul nostru.

— Trebuia să fie planul nostru, a repetat Rachel.

— Stai! a bolborosit Charlie şi a tras de lanţ, apoi a dat din mână să-i atragă atenţia lui Bel. Cum adică să pară că am fugit?

Bel şi-a încleştat fălcile.

— Ai fugit, ai cumpărat o identitate nouă de la Robert Meyer, ai aruncat paşaportul vechi şi telefonul pe un aerodrom privat din Vermont şi ai urcat la bordul unei mici aeronave până în Canada cu un nume nou. Acolo crede poliţia că eşti; nu te mai caută.

Bel a văzut schimbarea de pe faţa lui, din ochii lui, panica pe care nu putea s-o ascundă de ea sau de Rachel.

— Nu mă caută nimeni?! a întrebat el cu vocea disperată şi răguşită, aproape de un strigăt.

— Eu te-am căutat, a spus Bel, dar probabil nu a auzit-o.

— Nu mă caută nimeni?! a strigat acum, iar o roşeaţă i s-a întins pe gât până la ochi. Lumea crede că am fugit?!

— Păi, ai fugit.

Rachel a păşit în faţa lui Bel şi s-a oprit ca o barieră între ei.

— Mincinoase! a urlat el şi s-a aplecat în faţă cu braţele întinse.

Nu putea să ajungă la ea din cauza lanţului întins în spate.

— Bel ştie că niciodată n-aş...

— Ai plecat în toiul nopţii, Charlie. Ţi-ai făcut bagajul şi ţi-ai luat paşaportul; nici măcar nu a fost nevoie să fac lucrurile astea în locul tău.

— Târfa mincinoasă!

Rachel şi-a dezvelit dinţii cu un zâmbet crud.

— M-am gândit că o să te perpeleşti dacă vezi că m-am întors din morţi. Am sperat că aşa o să faci. Eu, în viaţă, spunând lumii că m-a răpit un străin. Nici măcar nu puteai să-l întrebi pe tatăl tău, singurul care ştia adevărul, pentru că el nu-şi mai aminteşte nimic. Pun pariu că ai încercat, nu-i aşa? Te-ai întrebat cât de multe ştiu şi ce am de gând să fac în privinţa asta. Dar hai, n-ai rezistat decât o săptămână! Pe urmă ai şters-o în toiul nopţii, ai fugit înainte să fii tras la răspundere. Ştiam că e posibil, i-a spus Rachel lui Bel. Nu dormeam noaptea, în caz că facea vreo încercare. Am plecat la câteva minute după el şi l-am prins din urmă înainte să ajungă pe Main Street. I-am spus că e timpul să-i spun adevărul despre ce se întâmplase cu mine, dar nu puteam doar să-i spun, trebuia să-i arăt. Am venit aici cu maşina şi l-am condus la camion. M-am prefăcut că ştiu doar că mă răpise Pat, că lucrase singur, că Charlie nu ştiuse de ce e în stare tatăl lui. Am văzut sclipirea din ochii lui, ştiam cum gândeşte; căuta un mod de-a scăpa basma curată şi de a da vina pe tatăl lui fără să stea pe gânduri. I-am arătat unde se băga generatorul în priză şi, când s-a uitat, i-am pus cătuşa pe gleznă şi am închis-o. Ce faţă a făcut când şi-a dat seama că ştiu adevărul!

— Mincinoaso! a strigat Charlie, iar o dâră de salivă i s-a scurs pe bărbie. Bel ştie că n-aş pleca. Eşti nebună, Rachel! Bel nu crede nimic din toate astea!

Nu voia să creadă, instinctul ei se împotrivea, dar trebuia să creadă. Tata o părăsise şi nu era vorba doar de cuvântul lui împotriva lui Rachel, de un părinte împotriva celuilalt, pentru că şi Phillip Alves îl văzuse.

— Bel! a spus tata şi s-a uitat la ea dincolo de Rachel. Uită-te la mine, puştoaice! Nu o asculta, e nebună! Trebuie să ai încredere în mine. Ce dovadă ai că ceea ce spune e adevărat?

Inima lui Bel a trădat-o, reacţionând la vocea lui şi forţându-se să-i bată în coaste ca să scape de el. S-a uitat la el, apoi la Rachel.

— Banii, tată! Ştiam de cei trei mii de dolari de la domnul Tripp. Am găsit cărţile acasă la bunicul, mesajul pe care l-a lăsat ea. Asta m-a condus aici. Şi Phillip Alves; el te-a văzut când ai plecat în noaptea aceea.

— Nu crezi că ea ar fi putut să însceneze totul? a spus el cu o privire blândă. Te manipulează, puştoaico. Nu e sănătoasă. Trebuie să o ajutăm, noi doi, OK? Dar trebuie să mă scoţi de aici, acum.

— Charlie..., a început Rachel.

— Nu vorbesc cu tine, doar cu fiica mea!

— Fiica noastră, a spus Rachel cu o nouă scânteie în ochi, dură şi imuabilă, privindu-l în faţă.

— Rachel are cheia de la cătuşă, Bel. Trebuie să mă scoţi de-aici. Stau în infernul ăsta de două săptămâni, Bel. Te rog, ajută-mă!

— Două săptămâni! s-a forţat Rachel să râdă. Ai stat două săptămâni, Charlie. Habar n-ai prin ce am trecut eu aici. Ia stai cincisprezece ani!

Tata a deschis gura să răspundă, dar Bel a vorbit peste el:

— Cincisprezece ani.

Apoi atins-o pe umăr ca să se întoarcă.

— Nu e prima oară când spui asta. Chiar dacă au trecut mai bine de şaisprezece ani de atunci. Deci n-ai

ieşit de aici acum trei săptămâni, când ai reapărut?

— Nu!

— Când ai ieşit?

— Vara trecută, a răspuns Rachel. în august. Când bunicul tău a făcut primul atac.

Bel s-a uitat lung la ea în timp ce povestea se rescria. Nu se gândise la asta, la ce se întâmplase cu Rachel după ce bunicul intrase în spital, când îşi pierduse memoria şi pe Rachel odată cu ea.

— De obicei, venea de două ori pe săptămână cu provizii, a spus ea. Nu m-am îngrijorat când nu a venit prima oară, m-am gândit că a fost ocupat. Pe urmă, iar n-a venit. Am început să raţionalizez mâncarea şi apa, pentru orice eventualitate. Nu ştiam că era în spital, că se recupera după atac. După două săptămâni, am crezut că mă lăsase acolo să mor, că nu mai putea să continue, dar nu avea tăria să mă omoare cu mâna lui. Aproape rămăsesem fără mâncare şi fără apă. Generatorul s-a oprit, pentru că nimeni nu-l alimentase. Nu aveam ventilator, nici lumină. Era extrem de cald, transpiram foarte mult şi nu aveam apă să mă salvez! Credeam că o să mor acolo, singură pe întuneric, îmi simţeam oasele. Eram atât de deshidratată, de slabă, încât n-am mai avut nevoie de cheie, căci cătuşa mi-a alunecat de pe picior. Eram liberă pentru prima dată, dar nu puteam să deschid uşa, nu din interior.

Ochii ei s-au umbrit în timp ce retrăia totul: moartea aceea lentă, chiar aici.

— Am încercat orice. Am încercat să fac unelte din conserve goale, din ventilator, ceva cu care să forţez uşa. Nimic n-a mers. Şi pe urmă am auzit pe cineva

umblând pe afară. Eram foarte slăbită, dar am reuşit să lovesc cu lanterna în uşă, iar şi iar, în timp ce strigam după ajutor.

Rachel s-a uitat la uşa care acum stătea deschisă spre întunericul nesfârşit al nopţii.

— S-a deschis. Mă obişnuisem atât de tare cu întunericul, încât n-am văzut nimic câteva secunde. Pe urmă i-am auzit vocea lui Pat, care întreba cine sunt, a spus Rachel şi a clătinat din cap. Nu înţelegeam, credeam că e o glumă nesărată. Şi atunci mi-am dat seama; el chiar nu ştia cine sunt. Nu-şi amintea de mine sau că mă ţinea aici. Am înţeles că probabil suferise un atac şi că îi fuseseră afectate creierul şi memoria. Era singura mea şansă şi nu aveam de gând s-o ratez. Nu mai eram legată, iar uşa era deschisă, l-am spus bunicului tău că sunt agent imobiliar şi caut un client interesat să cumpere depozitul, că mă blocasem din greşeală în camion şi că fusesem acolo toată ziua. Mi-a spus că-i pare rău de ce se întâmplase. Chiar şi-a cerut iertare. Am luat câteva lucruri, cei trei mii de dolari şi m-am eliberat. Pat mi-a ţinut uşa deschisă când am coborât. M-a rugat să-l sun dacă primeam vreo ofertă pentru depozit. Nu şi-a amintit de mine. Nici măcar nu am fost nevoită să fug. N-aş fi putut nici dacă aş fi vrut. Pur şi simplu, am plecat. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să beau apă din râu până mi s-a făcut rău. Am găsit o maşină parcată unde începeau traseele, dincolo de pod. Erau apă şi mâncare în maşină, plus nişte haine şi echipamente de camping. Le-am luat pe toate. Am stat printre copaci câteva zile, să-mi recapăt puterile.

Bel a dat din cap în timp ce ultimele piese se aşezau la locul lor. Toate semnele şi jumătăţile de adevăr ieşeau la lumină şi-i arătau calea.

— Ai evadat acum opt, nouă luni, a zis ea. De ce n-ai venit acasă atunci?

Rachel şi-a muşcat buza, pe care a lăsat o urmă albă a dinţilor din fată când i-a dat drumul.

— A fost cât pe ce. Am fost aproape să mă duc la poliţia din Gorham, atât de disperată eram să te văd din nou! Dar m-am oprit Era ca mesajul din carte. Greşisem la primul şi ştiam că trebuie să fiu mai deşteaptă. Aveam o singură şansă să mă întorc şi voiam să fiu pregătită, voiam s-o fac cum trebuie. Aşa că am plecat din oraş şi din New Hampshire. Mi-am vopsit părul în baia unei benzinării, am luat un autobuz, apoi încă unul. Am ajuns într-un orăşel din Mâine, Millinocket. Credeam că sunt destul de departe şi că oamenii n-o să mă recunoască dacă aveam părul vopsit şi slăbisem aşa de mult. Aveam cei trei mii de dolari pentru început. Am închiriat o cameră. M-am angajat ca ospătăriţă, cu plata în numerar. Şi am făcut planuri. Am făcut cercetări şi le-am făcut cu cap. La calculatoare publice, nu aproape de locul unde mă aflam. Am găsit contul tău vechi de Instagram, Bel. Cred că m-am uitat de o mie de ori la fotografia ta cu brăţara. Mai mult de atât! Asta mă facea să merg mai departe. Şi aveam nevoie de asta: bunicul tău nu îmi spusese că Charlie fusese arestat şi că un juriu îl găsise nevinovat de moartea mea. Asta mă înspăimânta; faptul că înţeleseră totul pe dos, că-l găsiseră nevinovat tocmai de ceea ce făcuse sau încercase să facă. Ştiam că nu mă pot duce la poliţie

să spun adevărul. Nu puteam avea încredere în justiţie să-l pedepsească pe Charlie pentru ce făcuse. Cum ar fi putut să meargă? Nu existau probe ADN care să-l lege pe Charlie de locurile faptelor, pentru că el nu fusese acolo. Şi singurul martor pe care îl aveam nu-şi amintea nimic; nu ştia ce-i spusese Charlie să-mi facă. Nu! Nu prin adevăr aveam să ajung la Charlie şi să-l îndepărtez de tine. Aşa că am făcut alt plan, o poveste diferită despre unde fusesem şi ce urma să le fac celor care îmi făcuseră mie aşa ceva. Mai era ceva... ceva de care aveam nevoie înainte să mă întorc. Mi-a luat ceva vreme. S-a dovedit că ceea ce căutam era mai aproape de casă decât credeam.

— Te referi la haine? a întrebat Bel. Bluza roşie şi blugii negri de la buticul din New Conway? Tu erai, nu-i aşa, în ianuarie?

O schimbare în ochii lui Rachel, care păreau mai limpezi. Nu părea supărată, ci mai degrabă mândră. Făcuse un plan aşa de bun, iar Bel îl scosese la lumină! Amândouă trăiseră în minciună sub acelaşi acoperiş. Aşa mamă, aşa fiică!

— Da! Eu eram. Mă mutasem mai aproape, stăteam într-o rulotă din apropiere de Lancaster. *împrumutam* maşina unui vecin când nu era acasă. De acolo am cumpărat bluza roşie şi blugii. M-am gândit să găsesc ceva asemănător, să scot etichetele ca să nu afle poliţia cât de vechi erau şi să le transform în zdrenţe. Pat le aruncase pe primele, le arsese, de fapt. îmi aducea haine noi în fiecare an. De Crăciun.

Rachel s-a apropiat de mormanul de haine, aflat la limita până la care ajungea Charlie cu lanţul. El nu s-a

mişcat, doar a urmărit-o cu atenţie cum lovea cu piciorul în bluzele şi puloverele vechi şi destrăma micul munte de materiale.

— Când am fost pregătită, când a venit timpul, m-am tuns şi m-am îmbrăcat cu hainele acela distruse. Mi-am făcut o rană proaspătă pe gleznă, de parcă abia scăpasem de cătuşe. Am distrus orice urmă pe care o lăsasem în rulota aceea. Am lăsat pe drum punga pe care mi-o pusesem pe cap. Pe urmă, am mers pe jos până acasă. Ştiu că am încurcat povestea de câteva ori, Bel. Mi-a fost foarte greu să te mint în faţă, de parcă erai şi tu pedepsită. Dar nu credeam că aveai să accepţi adevărul dacă ţi-l spuneam; nu erai pregătită. Oamenii ăştia te-au crescut şi îi iubeşti. Credeam că trebuie să fac totul singură, că doar eu voi şti adevărul. Mă rog, eu şi tatăl tău, pentru că el trebuia să dispară, normal. Dar mă bucur că eşti aici, cu mine, acum. Că nu mai sunt singură.

Rachel a răsuflat adânc; la fel şi Bel. Iată-1; tot adevărul. Bel avusese dreptate în toate privinţele şi se înşelase în mai multe cazuri. Rachel minţise şi îşi pusese la cale dispariţia şi reapariţia. Dar nu aşa cum ar fi crezut Bel.

— Şi acum care e planul, Rachel? s-a răstit Charlie la ea.

— Ăsta!

Şi-a desfăcut braţele şi şi-a împins bărbia ascuţită în faţă.

— Să treci exact prin ce mi-ai făcut tu mie, Charlie. Cincisprezece ani, cinci luni şi 25 de zile. Tu ai stat treisprezece zile. Mai ai cale lungă.

— Eşti nebună de legat!

— Gândeşte-te că te *salvez,* Charlie! Singura

alternativă era să te omor.

— Tu asculţi ce spune, Bel? a zis Charlie şi a uitat să renunţe la asprimea din glas, la focul din priviri. E nebună de legat. Spune că vrea să mă omoare.

— Tu m-ai omorât primul, *iubitule!* a şuierat Rachel.

— Bel!

— încetaţi!

Bel şi-a ridicat mâinile şi s-a pus în mijloc, între părinţii ei.

— încetaţi odată!

Rachel şi-a ridicat ochii, înspăimântată.

— Ai grijă, Bel! Nu te apropia prea tare de el.

Se vedea teama şi în privirea lui Charlie, dar nu semăna cu cea a mamei.

— Rachel are cheia, a spus el. Putem lămuri totul, puştoaico, OK? O să le ofer tuturor ajutorul de care au nevoie. Dar trebuie să iei cheia de la ea. Trebuie să mă eliberezi.

Bel s-a uitat la Rachel, agăţându-se de ochii ce semănau aşa de mult cu ochii ei! Mereu îi displăcuse treaba asta, mereu îşi dorise să se fi născut cu ochii familiei Price.

— Bel, ia cheia!

Vocea tatei într-o ureche, vocea mamei în cealaltă.

— E OK, Bel! a spus Rachel încet şi şi-a dus o mână la spate, în buzunar.

A scos mâna şi a deschis palma. O cheie mică, argintie, în palma întinsă.

— E chiar aici.

Charlie a forţat lanţul şi a întins mâna spre Rachel, iar părul ei a fluturat în curent.

— Nu ajung! a strigat el. Ia cheia, Bel! ACUM!

Bel s-a uitat la cheia din palma albă a lui Rachel. Degetele îi zvâcneau şi respira la fel de sacadat ca tata.

— Mi-ai spus tot, da? a întrebat ea, cu ochii la cheie. Gata cu minciunile?

Un spasm în buzele lui Rachel, adevărul în ochii ei.

— Nu! a răspuns ea. Mai e ceva. Mai sunt lucruri pe care trebuie să ţi le spun, dar nu aici, nu aşa. îţi promit că-ţi povestesc tot! N-am să te mai mint niciodată.

— Bel, ia cheia! a urlat tata.

Acesta i-a pus mâna grea pe umăr şi a apăsat cu degetul mare pe gâtul ei gol. A împins-o uşor cu un pas mai aproape de Rachel, să iasă dintre ei,

— Ia cheia, puştoaice! a şoptit el şi i-a dat drumul.

— Cum adică mai e ceva? a întrebat Bel şi s-a uitat la Rachel. Ce anume nu mi-ai spus?

— încearcă să te manipuleze. N-o mai asculta! Doar ia cheia!

— O să-ţi spun tot. Dar nu aici. *El* nu poate să afle.

— Taci dracului, Rachel! Bel, ia cheia!

Degetele lui au împins-o în spate din nou, dincolo de mijloc, către Rachel.

— Poţi s-o iei dacă vrei, a spus Rachel şi i-a scăpat o lacrimă care i s-a oprit între buze. N-am să încerc s-o iau. E alegerea ta. Nu ai avut prea multe alegeri de făcut în viaţă, Bel. Dar acum ai.

Bel s-a uitat peste umăr la tata, apoi la mama.

— Ia-o, Bel! Hai!

— E OK, scumpo! a zis Rachel. înţeleg!

Dar tata nu avea să înţeleagă.

Bel a făcut un pas în faţă.

— Da, aşa, puştoaico!

Vocea lui o îndemna din spate, iar inima i se lovea de gratiile cutiei toracice, trăgând în ambele sensuri şi în niciunul.

— EOK!

Rachel a văzut-o făcând încă un pas spre ea.

— Ştie că e OK, nu mai vorbi cu ea, Rachel!

Vocea tatei părea mai îndepărtată acum.

Bel lăcrima uitându-se la cheia din palma lui Rachel.

Să ia cheia sau nu.

Să-l aleagă pe Charlie sau pe Rachel. Pe mama sau tata.

Minciunile ei sau ale lui.

Cu ochii la cheie.

Ori una, ori alta, pentru că nu le putea avea pe amândouă. Una nu putea să existe câtă vreme exista cealaltă. Făcuse deja alegerea, cu mintea, cu inima şi cu instinctul. Era omul care o crescuse, pentru că formau o echipă; aşa făcuseră mereu. Amândoi o minţiseră, mama şi tata, iar ea stătea aici în ţara nimănui, pierdută între ei doi, cu ţiuitul acela în urechi şi un final pe care trebuia să-l aleagă singură.

Aşadar, alege!

Bel a făcut un pas nesigur.

Şi, în fond, despre ce anume era vorba? De cel pe care îl ştia mai bine, pe care îl iubise mai mult timp, mai tare, sau de cea care se întorsese din morţi pentru ea? Pe unul îl avusese toată viaţa, pe celălalt, doar trei săptămâni. îndoielile se băteau cap în cap şi nu-i dădeau pace.

Dar poate nu conta decât un singur adevăr, când

dădeai totul deoparte, când aruncai amintirile acelea sau spaţiul în care ar fi trebuit să fie. Cine alesese să o abandoneze şi cine nu. Bel şi-a luat ochii de la cheie şi s-a uitat la ochii lui Rachel, de aceeaşi culoare şi formă cu ai ei. Apoi iar la cheie.

Rachel a dat din cap.

— Trebuie să mă scoţi de-aici, puştoaice. Te rog!

Marginile se înceţoşau, iar ochii i se încrucişaseră şi despicau cheia în două. A clipit până şi-a limpezit privirea, pentru că nu era decât o cheie. Nu-l putea alege decât pe unul dintre ei.

Mama.

Sau.

Tata.

Partea.

Lui.

Sau.

A ei.

Unul.

Sau.

Celălalt.

Bel a ales. Şi de data asta a făcut alegerea corectă. Cu mintea, cu inima şi cu instinctul.

A scurtat distanţa dintre ea şi Rachel cu ochii la cheie, umezi pentru că nu putea clipi, de teamă să nu dispară. A întins mâna, iar degetele i-au alunecat prin aer. Când a atins palma lui Rachel, a străbătut-o un fior. Cald, nu rece.

A închis palma lui Rachel în jurul cheii, formând un pumn. Piele pe piele, os pe os. A strâns-o cu putere.

Şi-a privit mama în ochi.

A ales-o pe ea.

— Bel! a strigat tata, pentru că nu vedea.

Bel i-a dat drumul, deşi ceva din ea a rămas în urmă, închis în palma lui Rachel. S-a oprit lângă mama ei.

— Nu, tată! a zis ea sumbru şi l-a privit în ochi.

— Ce tot spui?

Charlie clipea, pentru că nu reuşea să înţeleagă. Bel ştia că nu avea să înţeleagă.

— Nu fi proastă! Ia cheia!

— Am zis nu.

Şi nu şi-a cerut iertare.

— Ce dracu' faci?! a urlat el şi s-a dat înapoi în zăngănitul lanţului. Doar nu vorbeşti serios! Trebuie să-mi dai drumul! Ţi-a spălat creierul.

— Am ales, Charlie.

Inima lui Bel nu a şovăit auzind tonul lui rugător. Nu-l cunoştea pe acest bărbat, nu cu adevărat, şi nici inima ei nu-l cunoştea. Familia pe primul loc, iar el nu mai era familia ei. Nu fusese niciodată.

— Bel, opreşte-te, eşti nebună, la naiba!

— Da, probabil că sunt, a spus ea şi l-a ignorat, făcând ceea ce facea de obicei, acel lucru la care devenise incredibil de pricepută pentru că fusese nevoită ca să supravieţuiască: l-a respins.

Charlie a tras aerul stătut în piept.

— Nu, nu, nu! a murmurat în sinea lui, într-un crescendo. Nu! a strigat. Nu! a urlat, iar dâra de salivă îi ţinea dinţii la un loc, în timp ce în ochi avea o expresie turbată. Nu poţi să mă laşi aici! NU POŢI!

— De ce nu? l-a întrebat Bel.

El o părăsise. El hotărâse să o omoare pe Rachel. El alesese în locul lui Bel, în locul acelei fetiţe care gângurea, el alesese calea care duruse mai puţin, dar o nimicise pe ea. Nodul din stomacul ei, pe care nu-l

mai simţise la fel de când plecase el.

— Te implor! a urlat el cu mâinile în dreptul pieptului. Nu poţi să mă laşi aici!

Bel s-a uitat la mama ei.

A clipit cu un mesaj ascuns. Da, puteau să-l lase aici. Un nou secret al familiei, unul întunecat doar din cauza secretelor mai vechi, unul care le lega pe amândouă. Mamă şi fiică. Mama şi Bel. O echipă.

— Nu!

Cu un urlet, Charlie a sărit spre ele, iar lanţul s-a întins la maximum cu un zgomot metalic. Bărbatul a întins mâna în aer şi a agăţat mâneca lui Bel cu degetele, apoi a tras-o spre el şi spre ochii lui înfometaţi, disperaţi.

Bel şi-a înfipt unghiile în carnea lui şi l-a zgâriat adânc. Ra- chel s-a proptit pe picioare şi a smuls-o pe Bel din strânsoarea IUL Şi-a dezvelit dinţii, iar ochii îi scăpărau la fel ca atunci când alt bărbat încercase să-i atace fiica.

— Nu pune mâna pe ea! s-a răstit mama ei şi s-a pus în faţa lui. Pot să-ţi îngreunez situaţia şi mai tare!

— Nu mă lăsa aici! a urlat el, dând din mâini prin aer, alunecând şi căzând în genunchi. Te omor, Rachel! Ar fi trebuit să te omor dracului!

Mama şi-a dus mâna la spate şi a prins-o de mână pe Bel. A strâns-o uşor.

Era timpul să plece.

— O să te omor dracului!

Bel s-a întors spre uşa deschisă, un cadru negru, dincolo de care le aştepta noaptea pustie.

Numai că nu era pustie.

O minge de lumină albă urca pe cauciucuri. O

siluetă neagră s-a înălţat din spate.

O voce nouă şi doi ochi care străluceau în noapte.

— Ce dracu' se întâmplă aici?

PATRUZECI ŞI PATRU

UNCHIUL JEFF A APĂRUT LA LUMINĂ, IAR PODEAUA CONtainerului s-a înclinat sub greutatea lui, îndepărtându-l de Bel şi de Rachel.

A rămas cu gura căscată când l-a văzut pe Charlie în genunchi.

— Charlie?

A alergat spre fratele lui mai mic.

— Ce cauţi aici? Nu trebuia să fii în Canada? Ce dracu se întâmplă aici? a întrebat din nou şi a zărit lanţul prins de glezna lui Charlie, apoi a ridicat ochii la camera improvizată.

— O, Doamne, ce mă bucur că te văd! a strigat Charlie, după care l-a prins cu mâna tremurând de umăr şi l-a privit în ochi. Trebuie să mă ajuţi, Jeff! Rachel m-a încuiat aici de două săptămâni. E nebună! I-a umplut capul lui Bel cu minciuni. Vor să mă lase aici. Trebuie să mă ajuţi!

— De ce te-ar închide Rachel..., a început Jeff şi s-a uitat la Bel şi la Rachel, care stăteau deoparte, unde Charlie nu le putea ajunge.

— Rachel are cheia de la cătuşă, a spus Charlie cu un mârâit în gât şi a clipit să-şi alunge o lacrimă. Trebuie să iei cheia, Jeff! Ia cheia şi dezleagă-mă!

Jeff s-a îndreptat de spate deasupra fratelui său.

— Nu înţeleg!

— Nu trebuie să înţelegi, doar ia cheia!

Lanţul a zornăit când Charlie s-a ridicat în picioare. Stătea umăr la umăr cu fratele lui şi îl strângea din nou cu degetele.

— Rachel, a spus Jeff şi s-a uitat la ea, către tabăra opusă. E adevărat? De ce l-ai...

— Nu mai pune întrebări! a strigat Charlie şi l-a împins pe fratele lui în faţă, ţinându-şi capul peste umărul lui ca să-i şoptească în ureche. Doar ia cheia! E în mâna ei.

Jeff a făcut un pas în faţă, în mijlocul camerei.

— Ascultaţi, nu ştiu ce s-a întâmplat aici, dar sunt sigur că putem rezolva. Suntem o familie, nu-i aşa?

— Jeff, nu! a spus Rachel ca un avertisment.

— îmi pare rău, Rachel! a clipit Jeff la ea. Dar am nevoie de cheie.

Rachel a făcut un pas în spate odată cu Bel şi a împins cu piciorul în cascada de haine.

— Cum ne-ai găsit aici? l-a întrebat Bel ca să tragă de timp.

Jeff s-a uitat la ea, iar ridurile i s-au mai descreţit, de parcă i se părea că sunt în siguranţă.

— Tu şi Rachel nu v-aţi mai întors la cină, aşa că Sherry a rămas să facă ordine, iar eu şi Carter l-am urmat cu maşina pe Yordan până acasă la bunicul, să vedem unde plecaserăţi. Am văzut dezordinea aceea. Cărţi împrăştiate pe podea. Ne-am gândit că intraseră hoţii. Bunicul era supărat, aşa că Yordan s-a dus să-l culce, iar eu şi Carter am început să strângem. Am văzut biletul pe măsuţă. „Ajutor! Numele meu e Rachel Price”, a recitat el şi i-a aruncat o privire. Era vorba de camionul roşu de aici. Aşa că am venit

imediat. Am lăsat-o pe Carter să facă ordine. Ce dracu' se întâmplă?

Bel s-a dat înapoi şi a simţit ceva sub călcâi. A ridicat piciorul. A zărit o culoare printre hainele gri şi negre pe care le purtase Rachel cât fusese închisă acolo. Roz. O şosetă mică şi roz, cu volane pe margine. Cealaltă şosetă a ei. Cea din noptiera mamei şi cea de aici, o pereche. Probabil Rachel le avusese pe amândouă când o răpise bunicul şi reuşise să ia una cu ea când o lăsase să plece. Bel a luat şoseta, la fel de moale, la fel de mică. Cum era posibil să fi fost cândva aşa de mică?

— Ce scria în restul mesajului? a întrebat Rachel cu ochii fixaţi asupra lui Jeff. Ce scria, Jeff? „Ajutor! Numele meu e Rachel Price..."

Jeff a tuşit în pumn.

— Vorbeşte, a zis ea cu o voce blândă, contrazisă de privirea ei „Patrick Price mă ţine..."

— „...închisă", a continuat Jeff, şovăind, pierzând şirul, şi târşâindu-şi picioarele până s-a oprit. „într-un camion roşu la Depozitul de cherestea Price."

Rachel a zâmbit. Un zâmbet strâmb la colţuri, cu o notă de cruzime.

— Dar ai ştiut dintotdeauna, nu-i aşa?

Jeff s-a făcut alb la faţă şi şi-a muşcat buza.

— Poftim? a întrebat Bel şi şi-a ridicat ochii.

Jeff a clătinat din cap.

— Nu, n-am ştiut. Nu ştiu...

— Dar ştii, nu-i aşa? *Ştii,* a ripostat Rachel şi a făcut un pas spre el. Am văzut cum te uiţi la noi. Ştii! Ştie şi Sherry? De cât timp ştii, Jeff? Ai ştiut de la început? Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

Jeff dădea din mâini, cu vocea încordată şi agitată.

— Nu! N-am ştiut, Rachel, jur! Abia când te-ai întors, abia când am văzut asemănările...

— Dar n-ai spus nimic, a mârâit Rachel.

— Ce tot ziceţi acolo? i-a întrebat Bel.

— Nu contează! a strigat Charlie. Jeff, ia cheia!

— Nu-ţi dau cheia, Jeff! a spus Rachel grav şi ameninţător, cu bărbia ascuţită. Ai furat destul de la mine.

— Te rog! a implorat-o Jeff şi a clipit să-şi înăbuşe lacrimile.

— îmi eşti dator. Ştii că aşa e!

— Ce-ai de gând să faci? a întrebat Jeff, învins de lacrimile care îi curgeau acum pe faţă. Te rog să nu o iei de lângă noi!

— Aţi furat-o de lângă mine! a strigat Rachel.

— Despre cine vorbiţi?

Bel se uita la mama şi la unchiul ei, care vorbeau pe ocolite despre un secret, altă mină de teren. Şi exista un singur nume care se potrivea acolo, în spaţiul acela, gata să explodeze.

— Carter?

Rachel a închis ochii.

Jeff şi-a ascuns faţa în mâini.

Bel s-a uitat la şoseta roz care-i atârna între degete.

O şosetă de copil. Aici. Dar nu era a lui Bel, nu fusese niciodată a ei.

Bel s-a dezumflat cu o răsuflare care părea interminabilă şi un hârâit din fundul gâtului.

S-a clătinat şi s-a lovit de peretele containerului în timp ce strângea şoseta la pieptul pustiit.

Rachel a întins mâna spre ea.

— Bel, îmi pare rău! Am vrut să-i spun ei mai întâi.

Bel încerca să vorbească, dar nu putea pentru că nu reuşea să respire şi nu vedea prin perdeaua de fum.

— Ce tot zici acolo? s-a răstit Charlie. Jeff?

Mama ei a luat-o de mână, iar Bel a simţit că respiră din nou, că aerul îi pătrunde pe gât şi o umple, prinzând un contur diferit. O persoană diferită. O soră!

A strigat şi s-a lipit de perete, cu ochii la mama ei.

— Erai însărcinată când ai dispărut! Ai născut un copil aici! Bel i- a întins şoseta mică şi roz.

— Carter e fiica ta.

Rachel a închis ochii strâns, şi lacrimi gemene i s-au scurs pe obraji.

— Da! a spus ea încet.

Bel şi-a şters obrajii cu mâneca.

— Cum?

— Eram însărcinată în patru luni şi jumătate când Pat m-a încuiat aici. Nu spusesem nimănui. Mai ales *lui.*

Nu era nevoie să pronunţe numele lui Charlie.

— Era un alt motiv pentru care trebuia să fugim de el, să începem o viaţă nouă înainte să mă omoare. Nu prea mi se vedea burta, dar începusem să port haine largi, ca să fiu sigură. Julian chiar a crezut că slăbisem, a spus ea. Nu voiam să se nască acel copil în familia asta. Trebuia să ajungem la noua noastră casă. Să fim o familie, noi trei. Dar pe urmă am ajuns aici.

S-a uitat în spatele ei să vadă dacă Jeff se mişcase. El stătea cu mâinile pe faţă, trăgându-se de ochi până i s-au văzut părţile roşii ale orbitei.

— I-am spus bunicului tău că sunt gravidă chiar din prima zi. Nu cred că m-a crezut. Abia după câteva săptămâni, când a început să se vadă. Dar tot nu a vrut să-mi dea drumul. Mi-a spus să notez lucrurile de care am nevoie. A spus că o să fie lângă mine la naştere, că o vom face împreună. Aveam totul pregătit. Scutece. Haine.

A dat cu degetul peste şoseta mică şi roz.

— Nu era aici când am intrat în travaliu. Am născut singură. Am crezut că o să mor, dar s-a născut şi a început să ţipe. Era perfectă. Era a mea. Singura lume pe care o cunoştea era cea din containerul ăsta. Dar mă avea pe mine, eu o aveam pe ea şi nu mai eram singure. Ne descurcam. Nu l-am lăsat pe Pat s-o ţină în braţe, nici să se apropie de ea.

Rachel a respirat greoi.

— N-am avut-o decât două săptămâni. Nici măcar nu-i alesesem un nume. Pat a venit cu un cântar, spunând că trebuie s-o cântărim, să verificăm dacă e sănătoasă. L-am lăsat să se apropie doar o secundă, dar a luat-o şi s-a îndepărtat să nu o pot ajunge.

S-a uitat în jos la lanţ.

— Am strigat la el, dar n-a vrut să mi-o dea înapoi, a spus că nu-şi lasă nepoata să crească într-un asemenea loc, că e nedrept. Că va ajunge într-un cămin bun, că va fi îngrijită, aşa mi-a promis. A luat-o. A închis uşa. Şi nu mi-am mai văzut copilul de atunci.

Bel a luat-o de mâna fierbinte şi lipicioasă, cu şoseta între ele.

— îmi pare rău!

„Ajutor! Numele meu e Rachel Price. Patrick Price ne ţine închise într-un camion roşu la Depozitul de

cherestea Price.” Pentru că Rachel nu fusese mereu singură, nu fusese timp de două săptămâni, cât să scrie mesajul acela într-o singură carte. Ea şi fetiţa ei.

Carter era fiica lui Rachel, dar mai era ceva. Surioara lui Bel, nu verişoara ei. „Copilul meu.” Bel şi Carter, Carter şi Bel. Totuşi, nu părea cel mai şocant lucru acest ultim adevăr, ba chiar deloc, nici măcar puţin. Sora ei.

— întrebam de ea de fiecare dată când Pat îmi aducea mâncare. Şi de tine, s-a văicărit Rachel. Fetele mele. Pat nu voia să-mi spună unde ajunsese fetiţa mea. Doar că era la o familie bună. Am presupus că o dăduse la un centru de plasament sau că fusese adoptată. Asta am căutat când am ieşit vara trecută. Luni întregi am încercat să găsesc informaţii despre un copil care se născuse în New Hampshire la 1 iulie 2008. Trebuia să-mi găsesc cealaltă fiică înainte să mă întorc acasă la tine. Nici măcar nu m-am gândit.

S-a uitat la Jeff, care îşi acoperea acum doar gura.

— Şi atunci am văzut o fotografie cu Carter pe pagina de Face- book a lui Sherry. Dansa, zâmbea. Mi-am dat seama imediat că ea trebuie să fie fetiţa mea. Vârsta se potrivea, iar faţa... Am verificat, am căutat în albumele lui Sherry şi am găsit fotografii cu Carter când era bebeluş, la doar câteva săptămâni. Ea era! Fetiţa mea. încă purta hainele pe care le cumpărase Pat pentru mine. Atunci am început să-mi planific reapariţia. Cum să mă întorc acasă, la voi două. Şi ce să-i fac familiei Price, acestei/a- *milii,* care mi-a răpit absolut tot.

— N-am ştiut! a strigat Jeff, cu gura descoperită.

Trebuie să mă crezi, Rachel! Noi n-am ştiut că e a ta. Tata ne-a spus că ştia pe cineva care lucra la un adăpost pentru femei, că era o femeie însărcinată în şase luni care nu dorea copilul, dar nu se putea duce la o agenţie pentru adopţii pentru că nu avea actele în regulă şi ar fi fost deportată. Aşa că tata s-a gândit la noi. încercam să facem un copil de peste zece ani. Tata şi prietenul lui s-au gândit că aşa era cel mai bine pentru toată lumea. Ne-a spus că fetiţa o să se nască în iulie, că părinţii semănau destul de bine cu noi şi că nimeni nu avea să-şi dea seama pentru că aveam aceeaşi culoare a pielii şi a părului. Sherry trebuia să se prefacă a fi gravidă, ca să nu pună nimeni întrebări, pentru că nu era legal ce făceam. Eram disperaţi, Rachel! Sherry îşi dorea enorm un copil. Am fost de acord. Sherry a început să poarte haine de gravidă, am cumpărat burţi false de pe internet şi le schimbam mărimea din două în două săptămâni. Tata ne-a spus când s-a născut copilul că e fetiţă şi că e sănătoasă. A spus că mama avea nevoie de două săptămâni alături de ea ca să se aşeze lucrurile şi pe urmă avea să fie a noastră. Am stat retraşi, de-abia ieşeam din casă. Charlie era la închisoare, aştepta procesul. Bel locuia cu noi, dar era prea mică să înţeleagă. Pe urmă, tata ne-a adus fetiţa în toiul nopţii. Şi ne-am îndrăgostit pe loc. La fel şi Bel.

încă un secret sinistru de familie pe care ea îl trăise, dar fusese prea mică să-l reţină, să şi-l amintească. O naştere care nu avusese loc şi o fetiţă care apăruse de nicăieri.

— Le-am spus tuturor că s-a născut la 10 iulie. Că

s-a născut acasă, pentru că lui Sherry nu-i plăceau spitalele şi acele. Am declarat-o, i-am dat un nume şi am promis să-i oferim cea mai bună viaţă. Am avut grijă. Sherry nu a lăsat niciun doctor să se apropie de ea cu vreun ac, nu s-au făcut analize de sânge, nimic care să demonstreze că nu e a noastră. Dacă e să fiu sincer, aproape am început să uit că nu Sherry a fost cea care o născuse în noaptea aceea din iulie. Era clar că făcea parte din familie, mai şi semăna cu noi. M-am gândit că ne făceam iluzii.

A tuşit în palmă.

— Dar pe urmă te-ai întors, Rachel. Şi felul în care te uitai la ea, cum te purtai cu ea. Asemănarea voastră. Carter arată ca o Price, dar seamănă şi cu tine, nu în moduri evidente, dar asemănarea există. în zâmbetul ei. Felul în care vă frământaţi şi vă mişcaţi întruna. Am avut un presentiment când v-am văzut împreună. Am încercat să-i spun lui Sherry. Mi-a spus că sunt ridicol, că e imposibil. Dar cred că mi-am dat seama după cina aceea pentru documentar. Eram aproape sigur.

Bel s-a îndreptat, cu spatele sprijinit de peretele containerului şi spuma izolatoare înfiptă în spinarea ei ca nişte degete.

— Asta îl întrebai pe bunicul în seara aceea, a zis Bel şi a mijit ochii. Asta a surprins microfonul. Nu întrebai de Rachel. îl întrebai de Carter. „Unde era? Unde au găsit-o?” Pentru că bunicul ştia de unde venise Carter, cine era mama ei adevărată, dar nu-şi amintea. El nu-şi mai aminteşte nimic din toate astea. Te-am întrebat de discuţia aceea. Şi m-ai minţit în faţă.

Vocea ei îşi regăsise tăria şi o împingea de la spate.

— îmi pare rău, Bel! O protejam pe fiica mea.

— Numai că nu e fiica ta! E nepoata ta! Şi sora mea!

Charlie s-a mişcat, iar lanţul s-a întins în spatele lui.

— Ea mea, Rachel?

— Normal că e a ta! a scuipat Rachel. Numai că nu va fi niciodată a ta.

— îmi pare rău, Charlie! a zis Jeff şi s-a întors spre el. Nu ştiam că e fiica ta. Tata ne-a minţit pe toţi.

— Nu-i cere scuze! a şuierat Rachel, iar focul i s-a aprins din nou în priviri, acum, că dispăruseră fantomele. Dacă tu crezi că tatăl tău e un monstru, Jeff, uită-te bine la fratele tău! Totul se întâmplă din cauza lui. Pat m-a ţinut aici pentru că Charlie i-a cerut să mă omoare. Pat s-a convins că mă salvează de el. Charlie mă voia moartă, ceea ce înseamnă că şi Carter ar fi murit. Asta e familia ta, Jeff!

Jeff a făcut cum i-a zis Rachel, întorcându-se şi uitându-se atent la fratele lui. La fel şi Bel, căci Charlie Price avea acum altă formă şi nu mai era bărbatul pe care îl ştia ea. Nu era familia ei. Avea o mamă, o soră şi niciodată nu avusese nevoie de mai mult.

— Te rog! a şoptit Charlie, luminat de jos în sus de lanterna care proiecta umbre asupra lui în timp ce ochii îi căpătau o nuanţă argintie. Jeff, ajută-mă!

Jeff a tuşit în palmă. S-a întors cu faţa. A clipit.

— Trebuie să-i dau drumul, Rachel. Te rog, dă-mi cheia!

Jeff luase o decizie şi luase una greşită.

— Unchiule Jeff..., a început Bel.

— Nu, Jeff! a spus Rachel pe un ton sumbru, cu ochii aspri şi picioarele înfipte în pământ. Aleg să te cred. Că n-ai ştiut. Că ai crezut că aduci acasă un copil nedorit, că eşti un om bun. Dar nu trebuie să asculţi mereu de el. Poţi să alegi şi singur.

— Te rog, ajută-mă! s-a înecat Charlie.

— Trebuie să-i dau drumul! a strigat Jeff în timp ce se uita de la unul la altul, Trebuie! E fratele meu. Familia mea.

Iar alesese greşit.

— Nu! a spus Bel şi a întins braţul.

Jeff i l-a dat la o parte.

— Nu, Jeff!

Rachel s-a dat înapoi până când s-a lipit de perete.

— Poţi să alegi!

— Te rog să-mi dai cheia, Rachel!

Jeff a întins mâna spre ea, fiindcă pe el nu-l ţinea niciun lanţ.

— Nu! a şoptit Rachel şi ceva s-a schimbat în ochii ei, dar nu era frică.

Rachel a păşit spre el cu cotul întins.

Dar înainte ca Jeff s-o prindă de braţ, ea l-a tras înapoi şi a aruncat cheia dincolo de uşă, în beznă.

Cheia a dispărut, iar Bel şi-a ţinut respiraţia. A auzit un clinchet surd când a aterizat, undeva afară, în labirintul de metal.

— Nuuuu! a urlat Charlie şi a lovit cu piciorul în cutiile de mâncare.

Lanterna a căzut, iar raza argintie s-a întins pe podea, lă- sându-i pe toţi în penumbră.

— Nenorocito! Găseşte cheia, Jeff! Găseşte-o!

Jeff se uita în noapte, căscând şi închizând gura de parcă mesteca aerul.

— N-am s-o găsesc niciodată. E beznă afară şi sunt gunoaie peste tot.

— Jeff.

— Am încercat, Charlie! a scâncit el.

Tăcere, doar corul respiraţiei lor şi ţiuitul din urechile lui Bel.

— Lasă cheia!

Charlie s-a îndreptat de spate şi şi-a pus mâna pe umărul fratelui său ca să-l tragă înapoi.

— Du-te şi adu un ferăstrău! Cred că sunt sute pe aici. Găseşte ceva să mă scapi de lanţul ăsta, Jeff! Acum!

A strigat ultimul cuvânt, străpungând noaptea şi trezindu-l pe Jeff la viaţă. Şi pe Rachel, care şi-a încordat braţele pe lângă corp.

Jeff s-a uitat la Charlie, ochi în ochi, ca de la un frate la altul. A luat lanterna de jos, dar feţele li s-au distorsionat şi ochii le străluceau albicioşi. Jeff s-a răsucit şi a întors şi lumina spre usa deschisă.

— OK! a spus el şi a ieşit pe uşă.

Rachel i-a găsit ochii lui Bel prin întuneric.

Pe urmă a prins-o de mână şi a strâns-o cu putere.

— Bel, fugi!

PATRUZECI SI CINCI

SE ŢINEAU DE MÂNĂ PRIN LABIRINT.

Şi fugeau. Telefonul lui Bel se legăna şi lumina drumul în străfulgerări de coşmar.

Umbre de metal se înălţau, li se agăţau de haine şi le smulgeau părul.

O lamă de metal ruginit le-a apărut în cale, încercând să le despartă, dar Bel n-a vrut să-i dea drumul mamei ei.

Un zăngănit de metal de undeva, din spate, o rază argintie şi îndepărtată de la lanterna lui Jeff, o lumină mai pronunţată şi mai puternică decât a lor, un reflector care scotocea printre contururile întunecate.

— Am găsit unul, Charlie! l-au auzit strigând.

— Grăbeşte-te! a răspuns vocea mai stinsă a lui Charlie.

— Mai departe! a strigat mama şi s-a mişcat mai repede, strângând mâna lui Bel tare, piele pe piele, os pe os.

Au ocolit o maşină arsă, întoarsă pe spate.

Un icnet puternic lângă ea.

Rachel a dispărut.

Bel a scăpat-o din mână.

A luminat cu lanterna în jur.

Rachel era în patru labe, cu pantoful agăţat de o bară metalică.

— Eşti OK?

Bel a ajutat-o să se ridice şi a prins-o de mână din nou.

— Da! a răspuns Rachel şi a început să calce diferit, şchiopătând într-o parte şi sprijinindu-se de mâna fiicei sale.

Totuşi, nu a încetinit.

— Trebuie doar să ajungem la maşină.

Drumul se elibera în faţă, nu mai erau umbre, nu mai era metal, doar iarbă pe panta care le împingea mai departe. Rachel şuiera de fiecare dată când punea piciorul drept în pământ.

Au ajuns la gard.

Bel a apucat o bucată desprinsă din gardul de sârmă şi a ridicat-o ca să treacă Rachel pe dedesubt. A urmat ea, după care s-a uitat înapoi la Depozitul de cherestea Price & Fiii. Un gard în jurul unui nimic, doar şi mai multă beznă, cu excepţia unei luminiţe albe, vagi, care strălucea în camionul roşu din mijloc.

— Hai! Am parcat în faţa porţilor.

Iar alergau. Dar nu împreună, pentru că nu mai aveau timp, iar paşii lui Rachel erau tot mai neregulaţi.

A scos cheile de la maşină şi a apăsat pe buton.

Maşina s-a descuiat cu un bip şi o străfulgerare de alb şi roşu care le călăuzea ca o hartă prin întuneric. Bel a simţit fiorul uşurării în inima obosită.

S-au apropiat, iar Bel a găsit-o cu lanterna: maşina argintie a lui Rachel, care aştepta cu botul întors spre porţi.

Dar nu era singură.

Mai era o maşină în faţa lor. A lui Jeff. Parcase în

spatele lui Rachel, pe o parte, ca s-o blocheze.

Rachel a răsuflat adânc.

— Nu, Jeff!

A alergat în faţă şi s-a uitat la distanţa dintre maşini. Erau doar câţiva centimetri, cât palma ei.

— Nenorocitul!

Rachel a tras un şut în roata din faţă a maşinii lui Jeff. Dar asta a costat-o şi, şuierând, şi-a întins mâna spre glezna dreaptă.

— Mamă?

- Urcă, Bel!

A deschis portiera, şi lumina s-a aprins în interior, o strălucire galbenă prin geamuri.

— Poate reuşesc s-o întorc. Trebuie să încerc!

Bel a urcat pe scaunul pasagerului şi s-a închis în maşină.

Rachel a pornit motorul, un mârâit metalic în locul acela rece şi metalic, plin de maşinării moarte. Farurile s-au aprins, printre gratiile porţii, luminând pancarta veche şi întunericul din spatele ei.

Rachel a atins-o pe Bel cu cotul când a băgat în marşarier.

Farurile din spate colorau noaptea în roşu. Rachel a tras de volan spre dreapta, cât de departe a mers, iar cauciucurile s-au împotrivit şi au scrâşnit pe drumul de pământ. A apăsat cu piciorul rănit pe acceleraţie şi a tresărit.

Maşina a dat în spate şi, după o fracţiune de secundă, s-a lovit de lateralul maşinii lui Jeff.

Rachel a tras aer în piept. A băgat în viteză. A întors volanul până la capăt în stânga.

Maşina a mers în faţă şi s-a lovit de porţi cu o

bufnitură surdă. Porţile s-au îndoit atât cât le-a permis lanţul greu întins pe mijloc.

Bel s-a uitat pe geam. Nu era mai nimic; unghiul maşinii nu se schimbase aproape deloc. Erau blocate aici, prinse în capcană.

—- Mamă!

Rachel a scos un icnet şi s-a aplecat să vadă prin parbriz.

S-a uitat şi Bel.

Două siluete mici au apărut în raza unui far, apoi în raza celuilalt, mişcându-se cu repeziciune în timp ce ieşeau din labirint pe iarbă. Veneau direct spre ele.

— A scăpat!

Rachel şi-a luat mâinile de pe volan.

— Nu mai avem timp.

Groaza i s-a întipărit pe faţă.

— Fugi, Bel!

Bel n-a mai şovăit de data asta, căci inima îi bătea să îi sară din piept, iar instinctul „luptă sau fugi” îi bubuia în coaste.

A ocolit maşina lui Jeff şi a prins-o din urmă pe Rachel.

— Nu te uita înapoi, doar fugi!

Bel nu s-a putut abţine; s-a uitat înapoi.

Ambele portiere deschise lăsau noaptea să pătrundă în maşina cu motorul pornit şi farurile aprinse.

Dar mai căuta o lumină. Una care se mişca repede şi ajungea acum în deschizătura din gard. Mingea de lumină a devenit o rază lungă şi argintie care spinteca întunericul. Sunet de paşi în urma ei.

Şi o voce.

— Charlie, ce vrei să faci?

Raza de lumină s-a întors şi le-a urmărit pe drum.

— Grăbeşte-te!

Rachel s-a străduit mai tare, scrâşnind din dinţi şi respirând printre ei.

Bel a prins-o de braţ ca să-i uşureze greutatea de pe gleznă.

— Cunosc drumul, a spus ea cu vocea tremurând în acelaşi ritm cu sunetul paşilor. Lacul de acumulare, apoi traversăm podul feroviar până la drumul principal. Acolo găsim ajutor.

— Charlie! a strigat Jeff fără vlagă, undeva în spatele lor. Ce faci?!

Oare Jeff îşi dăduse seama deja că făcuse o alegere greşită? Că n-ar fi trebuit să-i dea drumul?

Bel voia să se uite în urmă, să vadă cât de aproape erau. Dar nu era nevoie, trebuia să se uite doar la Rachel; la argintiul care îi lumina firele răzleţe de păr. Raza nu le mai urmărea, pentru că le găsise deja. Charlie şi lanterna veniseră pe urmele lor.

— Mamă, ne prinde din urmă!

Rachel s-a uitat la ea cu jumătate de chip luminat, un singur ochi, în timp ce restul feţei se pierdea în noapte. Jumătate aici, jumătate dispărută.

— Să ieşim de pe drum! Scăpăm de el printre copaci.

Rachel a tras-o spre linia arborilor, apoi Bel a tras-o pe ea când terenul a devenit mai dur şi denivelat.

Bel lumina drumul, fiindcă era mult mai întuneric, iar copacii se înălţau deasupra lor şi acopereau cerul în timp ce rădăcinile li se agăţau de picioare. Se

mişcau cât de repede puteau, ocolind şi ţâşnind de colo-colo.

Pământul se învârtea cu ea.

Bel respira cu dificultate în timp ce o trăgea pe Rachel pe lângă ea.

— Charlie! au auzit un strigăt chinuit în spate. Stai!

Charlie era acum printre copaci şi le urmărea. Bel nu vedea raza argintie; copacii blocau lumina şi le ascundeau.

— Pe aici! a şoptit Rachel şi a arătat spre o porţiune unde copacii se răreau şi se zărea o potecă şerpuită. Traseu pentru excursionişti.

Au urcat împreună, grăbind pasul.

Bel vedea luna prin coronamentul umbros, pe deasupra munţilor. Le arăta drumul, care era în urcare.

Mâna lui Bel a devenit lipicioasă în a lui Rachel, dar nu i-a dat drumul.

— Cum ţi-e glezna?

Rachel i-a strâns degetele.

— Trebuie să merg mai departe.

Dintr-odată, copacii s-au împrăştiat brusc, într-o linie clară, şi le-au lăsat sub cerul liber. O zonă imensă unde pădurea fusese tăiată pentru liniile electrice care făceau legătura cu oraşul.

Au ieşit în luminiş, expuse la lumina lunii.

— Mai repede! a spus Rachel, dar ea era cea care nu putea merge mai repede.

Bel s-a uitat la coroanele copacilor din faţă şi a luat-o la fugă, traversând umbrele liniilor electrice, prea

drepte şi ordonate ca să-şi găsească locul în sălbăticia copacilor şi a luminii lunii.

Erau foarte aproape! Bel s-a uitat în urmă ca să vadă cât de departe ajunseseră.

O lumină argintie a ieşit dintre copaci, iar în spatele ei s-a ivit silueta întunecată a lui Charlie, care alerga prin luminiş. Raza s-a mişcat, s-a întors şi s-a oprit direct la ele, drept în inima lui Bel.

— Futu-i, ne-a văzut! Fugi!

A tras-o pe Rachel între copaci, înapoi pe traseu.

Tot mai sus, mergând mai departe.

Bel făcuse o alegere şi o alesese pe mama, iar acum o alegea din nou, în fiecare secundă, cu degetele în jurul mâinii ei în timp ce o trăgea după ea cât de repede putea, departe de bărbatul care voia s-o omoare.

Un urlet din spate, dar nu urla nimeni la lună.

— Charlie, stai! Ce vrei să faci?!

Bel ştia. Ştia şi Rachel. Sigur ştia şi Jeff.

Acum Bel încerca să nu se uite la mama ei şi să nu-i vadă durerea din obraz şi teama din ochii întunecaţi.

— Unde mergem?

— Mai sus! a spus Rachel şi s-a uitat în faţă, fiindcă nu voia să-şi împărtăşească teama şi s-o influenţeze pe Bel. La Mina Mascot. Putem să ne ascundem, să scăpăm de ei. Nu mai e mult. Putem să ajungem.

Tot mai sus, tot mai abrupt. Genunchii lui Bel scânceau, iar muşchii parcă îi luaseră foc.

— Trebuie să ieşim de pe potecă, a spus Rachel gâfâind. Pe aici!

Copacii se îndeseau şi deveneau mai sălbatici,

înclinaţi spre munte, în timp ce fugarele îşi croiau drum printre ei.

Rachel a dat drumul mâinii lui Bel ca să urce în patru labe peste un povârniş, apoi s-a întors spre ea, şi lumina i-a scos în evidenţă sudoarea de pe faţă şi o zgârietură însângerată pe obraz.

Bel a luat-o iar de braţ, repetând întruna alegerea făcută.

Nu mai era nimic în afară de adrenalina şi teama care îşi uneau forţele pentru a-i ţine picioarele lui Bel în mişcare, deşi respiraţia i se tăia şi-i sfâşia plămânii.

— Pe aici! a zis Rachel, întorcându-se. Mina e pe aici, pe undeva. Trebuie să fie...

Copacii s-au rărit şi i-au lăsat loc lunii pe drumul pietros de sub tălpile lor. Bel a ridicat lanterna. Erau pe o coastă, iar pământul dispărea într-o vale scufundată în beznă.

— Nu, nu, nu!

Rachel s-a apropiat şchiopătând şi s-a uitat în jos.

— Am urcat prea sus!

A dat cu piciorul într-o piatră care s-a rostogolit peste margine, pe versantul stâncos. Bel n-a mai auzit când a atins fundul.

— Mina e acolo, jos.

Bel a venit lângă ea şi s-a uitat în golul acela, pe care lanterna abia reuşea să-l lumineze, simţind că stomacul i se lipeşte de şira spinării. S-a uitat în faţă şi a văzut stelele pe pământ, lumini roşii, albe şi galbene, farurile ca nişte înţepături minuscule şi ferestrele care străluceau asemenea unor punctişoare. Era Gor- ham, care încă nu dormea, iar Bel ştia unde erau acum, ascunse în noapte. Point Lookout, de unde

se vedeau tot oraşul şi munţii din depărtare în timpul zilei. Ceea ce însemna că intrarea în mină era acolo, jos, la zeci de metri sub ele, dincolo de coastă.

— EOK!

Bel a luat-o de mână şi a tras-o de pe margine.

— Mergem pe potecă până pe cealaltă parte de Hogan Road.

— Nu! a spus Rachel încet şi a lăsat mâna lui Bel, i-a prins-o pe cealaltă, apoi i-a luat telefonul şi a închis lanterna.

— Ce faci? a întrebat-o Bel, clipind ca să se obişnuiască.

— Charlie se ia după lumină.

Rachel i-a dat telefonul înapoi şi i-a închis palma în jurul lui, cum făcuse Bel cu cheia.

— Bel! a spus ea cu voce schimbată şi o pauză la mijloc, de parcă tocmai luase şi ea o decizie.

Rachel i-a pus mâinile pe umăr.

— Nu!

Bel a înţeles înainte să-i spună şi a clătinat din cap.

— Te încetinesc, Bel!

— Nu, mamă!

— Fugi pe acolo! a îndemnat-o Rachel. Fără lumină. Ai grijă! Găseşte poteca din nou! Mergi mai departe! Eu o să-l atrag aici cu lanterna.

A spus-o repede şi apăsat.

— Nu, mamă, nu te las aici!

— Pe mine mă vrea.

A scuturat-o de umeri ca s-o facă să asculte. Dar Bel nu asculta.

— Nu!

— Nu o să se oprească. Fugi mai departe, fetiţa

mea dulce!

I s-a frânt vocea şi i-a tras faţa spre a ei, cu mâinile după urechi.

— Nu te uita înapoi!

— Nu!

Lacrimile au început să curgă toate deodată, înceţoşându-i faţa lui Rachel, pierdută în beznă.

— Te rog, Bel! Trebuie să ştiu că eşti în siguranţă. Charlie se apropie.

Rachel şi-a lipit fruntea de a lui Bel, ochi lângă ochi, inimă lângă inimă.

— Sună la poliţie! Nu-l lăsa să scape şi de data asta, nu-l lăsa să mă omoare de două ori!

— Mamă! a strigat Bel şi gâtul i s-a contractat în jurul cuvântului.

Nu mai era un cuvânt dificil, era cel mai uşor din lume.

— Mamă!

— Du-te, Bel!

Rachel clipea, cu lacrimi în ochi.

— Te iubesc! Foarte, foarte mult. Ai grijă de sora ta pentru mine! Ştiu că mereu ai avut grijă de ea.

— Mamă!

— Du-te!

Rachel a împins-o.

— Du-te!

Aşa că Bel s-a dus.

Rachel o rugase să nu se uite în urmă, dar s-a uitat dintre copaci. A văzut-o pe mama ei stând pe coasta aceea, fluturând lumina deasupra capului, o stea care n-ar fi trebuit să fie acolo.

Bel a mers mai departe, dar suspinele tăcute o sfâşiau în două, despicându-i stomacul. Nodul s-a rostogolit afară şi l-a pierdut pentru totdeauna în sălbăticia aceea. Fugea de Rachel, ca în ziua în care reapăruse. Se temuse atunci şi se temea şi acum.

— Charlie! Opreşte-te!

Vocea unchiului Jeff, undeva în întuneric.

Bel s-a oprit, iar respiraţia i s-a oprit ca o vijelie în gât.

Sunet de paşi care tropăiau printre copaci în apropiere. Raza argintie, întoarsă spre capăt.

Iar Bel mergea în direcţia greşită. în direcţia care durea prea mult şi căreia nu avea să-i supravieţuiască dacă o lăsa pe Ra- chel în urmă.

Rachel nu o lăsase niciodată în urmă.

Mama ei luase o decizie, dar aşa făcuse şi Bel. O alesese pe mania.

Şi o alegea din nou, chiar dacă Rachel nu asta îşi dorea.

S-a întors.

Un strigăt i-a crescut în gât spre raza aceea de lumină, alergând după ea.

— Aici erai!

Vocea lui Charlie a umplut noaptea, sălbatică şi aspră.

— Charlie, nu! a strigat Jeff. Nu vrei să faci asta!

Bel a alergat şi a ieşit dintre copaci pe coasta luminată de lună. Lanterna era pe jos, iar raza argintie şi aspră era întoarsă spre Bel, cu două siluete împleticite în urma ei.

— Mamă! a strigat Bel.

Charlie o apucase pe Rachel cu mâna de gât şi o ţinea la pământ cu forţa.

Rachel se împotrivea, cu glezna sucită, şi încerca să-i zgârie faţa.

Bel a sărit în faţă, dar a prins-o un braţ care a tras-o înapoi.

— E periculos, Bel!

Jeff o ţinea de braţe.

— Charlie e periculos.

— Dă-mi drumul! a ţipat Bel şi s-a zbătut în strânsoarea lui.

— E periculos!

O strângea tot mai tare.

Charlie a urlat şi s-a năpustit peste Rachel, lovind cu picioarele în stâncă, două siluete întunecate ce se apropiau de margine.

— Dă-mi drumul! a urlat Bel, zbătându-se.

Jeff era prea puternic.

Şi Charlie, care o copleşea pe Rachel. Picioarele i-au cedat şi s-a prăbuşit cu o bufnitură la câţiva centimetri de margine.

Charlie a apăsat cu piciorul pe gâtul ei şi s-a lăsat cu toată greutatea. îi sângera glezna acum, că nu mai avea cătuşa pe care o tăiase. Rachel se zbătea şi dădea din picioare, dar nu putea să-l clintească.

— Mamă!

Bel i-a zgâriat braţele lui Jeff.

Rachel a vorbit cu vocea sugrumată, zdrobită de piciorul lui Charlie.

— Protejeaz-o pe fiica mea, Jeff! îmi eşti dator!

Charlie nu şi-a întors capul; se uita numai la ea.

Braţul i s-a alungit mai mult decât era normal, prea lung, neomenesc, cu ceva negru în mână. Bel nu a văzut ce este până nu l-a ridicat spre stele.

Un topor.

Rachel a scos un sunet din gât când l-a văzut ridicat deasupra capului ei.

— Dacă vrei să te implor, ghinion, Charlie! a îngăimat ea. Am murit deja o dată.

Charlie a scos un strigăt, alt sunet care nu părea omenesc, ca o explozie de furie fără formă. Un monstru stătea la marginea lumii şi făcea lumea să se prăbuşească în jurul lui.

Asta a îmboldit-o pe Bel să se mişte, în ciuda fricii, către ceea ce urma.

— Ar fi trebuit s-o fac cu mâna mea! a icnit Charlie de parcă urletul l-ar fi zdrobit şi pe el şi ar fi lăsat în urmă doar jumătate. Acum, uite ce-ai făcut!

A ridicat toporul.

— Nu! a urlat Bel, încercând să scape de Jeff.

Rachel şi-a întors capul şi a văzut-o.

— Nu te uita! i-a şoptit cu ochii strălucitori, după care i-a închis şi a aşteptat sfârşitul.

— Mamă!

Un urlet.

Dar nu era al lui Bel.

Un nor de păr arămiu ţâşnise dintre copaci. Picioare lungi în fugă.

Jeff şi-a relaxat braţele.

— Carter? a întrebat el nedumerit şi i-a dat drumul lui Bel. Carter! a strigat el şi a fugit după ea.

Dar ea era în faţă şi mult prea rapidă.

— Carter!

Asta i-a distras atenţia lui Charlie. Şi-a întors capul exact când Carter a sărit la el, împingându-l cu ambele mâini şi dându-l la o parte de pe Rachel.

El s-a poticnit şi s-a împiedicat de braţul ei. A scăpat toporul şi s-a împiedicat şi de acela, clătinându-se în spate.

Jeff a ajuns la ei şi s-a oprit brusc, apoi a tras-o pe Carter de pe margine şi a împins-o în spatele lui.

Charlie încă se mişca din pricina inerţiei, iar pietrele i-au scrâşnit sub tălpi.

A căscat ochii.

A întins mâna spre Jeff, agăţându-se de cămaşa lui.

A trecut cu călcâiul peste margine şi i-a alunecat şi restul piciorului.

Charlie s-a înclinat.

Cădea pe spate, în hăul acela.

A alunecat şi celălalt picior.

Bel a clipit, dar nu a ratat momentul.

Charlie a dispărut dincolo de margine.

Dar nu i-a dat drumul lui Jeff şi l-a luat cu el.

Unul din ei a urlat până a aterizat jos.

PATRUZECI ȘI ȘASE

CARTER ERA ÎN GENUNCHI.

Rachel, întinsă pe spate.

Bel, în picioare.

Carter urla cu mâinile la gură, stăvilind sunetul care se revărsa din ea.

— Carter!

Bel a scurtat distanţa şi s-a lăsat în genunchi. A luat-o în braţe şi i-a ţinut capul până când a încetat să mai ţipe.

— Au dispărut! a strigat Carter, iar vocea i-a reverberat în coastele lui Bel.

Rachel s-a ridicat tremurând şi şi-a lăsat greutatea pe cealaltă gleznă. A luat lanterna lui Charlie de unde căzuse, iar raza argintie era acum în mâinile ei şi lumina drumul. A şchiopătat până pe marginea de pe care căzuse Charlie. Bel s-a apropiat de ea, cu picioarele proptite, iar Rachel a întors lanterna în jos, către vârfurile de piatră care se înălţau spre ele ca nişte colţi. Lumina nu ajungea până pe fund.

— Nu au cum să supravieţuiască, a spus Rachel, de parcă nici ea nu îndrăznea să creadă, tăcută, cu urechile ciulite să audă orice sunet care ar fi contrazis-o.

— I-am ucis? a întrebat Carter.

— Nu, Carter!

Rachel s-a întors spre ea, apoi s-a aplecat şi i-a înclinat bărbia.

— Mi-ai salvat viaţa.

— I-am ucis!

Carter şi-a încleştat pumnii şi şi i-a apăsat peste ochi.

— Eu i-am împins. Tata a murit! Dar nu e tatăl meu, nu-i asa? Charlie e tatăl meu. Era. Futu-i!

Bel s-a aşezat lângă Carter şi i-a dat un ghiont ca să ştie că e alături de ea.

Rachel a căscat ochii, care străluceau din nou.

— Carter, ştii? a întrebat ea. Că eu sunt...

— Da! a scâncit Carter, cu stele în privire din pricina lanternei.

Rachel a deschis gura, cu buzele răsfrânte.

— De unde ştii, scumpo?

— Cred că pur şi simplu mi-am dat seama. Am simţit. Toate asemănările dintre noi, chiar dacă nu eram rude de sânge şi erai doar mătuşa mea prin alianţă. Erai aşa de drăguţă cu mine, voiai să mă cunoşti mai bine. M-am gândit la asta prima dată când m-ai luat de la şcoală, când te-am ajutat cu telefonul. Sau, mai bine zis, m-am gândit aşa: „Ce norocoasă e Bel că are o mamă ca tine!” Şi că eu nu semăn deloc cu mama mea, că se poartă aşa de ciudat când e vorba de mine şi de ace, că nu mă lasă să fac o analiză de sânge, nici dacă i-o cere doctorul. îmi doream să fie cumva adevărat, deşi era imposibil. A doua zi am comandat două teste de la AncestryDNA şi i-am spus tatei că sunt chestii pentru dans. Băga-mi-aş! Nu e tatăl meu. U-unchi, cred.

Carter s-a uitat în zare, dincolo de Rachel, peste marginea goală, unde dispăruse şi el.

— Am făcut unul pentru mine şi unul pentru Bel.

Bel a clipit.

— Poftim? Când?

— N-am vrut să-ţi spun, în caz că mă înşelam. Şi erai aşa de preocupată de Rachel, vrând să dovedeşti că minte, că e un om rău! Nu m-ai fi crezut. Dormeai. Am luat o mostră de pe obrazul tău.

Bel şi-a amintit; dimineaţa când Carter o trezise cu o împunsătură în gură. Aceeaşi dimineaţă când Bel descoperise că tatăl ei dispăruse. Parcă trecuse o viaţă de atunci, din ziua aceea, de la versiunea aceea a ei.

— Rezultatele lui Bel au ajuns acum două zile, n-am aflat nimic nou, a spus Carter şi s-a uitat la Rachel. Dar ale mele au venit în seara asta, chiar înainte de cina pentru bunicul. Scria că eu şi Bel suntem surori, că avem aceiaşi părinţi.

Carter a clipit, iar o lacrimă i s-a scurs pe rădăcina nasului.

— Ceea ce înseamnă că tu eşti mama mea şi unchiul Char- lie e... era...

A lăsat cuvântul să atârne în aer, iar numele lui a dispărut înghiţit de răsuflarea ei.

Bel i-a şters lacrima înainte să îi cadă de pe nas. S-a uitat în ochii surorii ei mai mici. Carter aflase înaintea ei. Acel lucru despre care voise să-i spună pe scări. îi spusese că e important. Bel ar fi trebuit s-o asculte. „Ai grijă de sora ta pentru mine”, spusese mama când credea că o să moară. „Ştiu că întotdeauna ai avut grijă de ea.” Bel a luat-o pe Carter de mâna umedă şi

osoasă. „Fetiţa mea.” Mereu fuseseră surori, iar Carter avusese grijă de ea la fel de mult, chiar şi când ea nu voia să vadă.

Carter o salvase pe Rachel şi o salvase şi pe Bel.

— Cum ne-ai găsit?

Bel s-a uitat dincolo de coastă, la oraşul în miniatură din depărtare.

— Am văzut ce scria în biletul de la bunicul, mesajul lui Rachel, înainte ca tata... J-Jeff să-l ia. Mi-a spus să rămân acolo, să strâng cărţile. Dar am aşteptat să plece, după care am mai stat puţin şi ani plecat. Bicicleta ta era în faţă, Bel. Am ajuns la depozit, dar nu-mi aminteam unde era spărtura din gard şi m-am dus prea departe. însă v-am văzut pe amândouă când alergaţi spre maşină. Pe urmă i-am văzut pe tata şi pe Charlie care veneau după voi, alergând. Am văzut ce ţinea Charlie în mâini. Aşa că m-am luat după ei printre copaci. M-am gândit că vrea să te omoare. Şi a fost cât pe ce. îmi pare rău!

Şi-a lăsat capul în jos.

Rachel i l-a ridicat cu degetul sub bărbie.

— N-are de ce să-ţi pară rău. M-ai salvat de el, Carter. Nu contează că era tatăl tău; nu era familia ta. Bărbatul acela nu merita salvat.

— Dar ta... J-Jeff? a strigat ea, vărsând mai multe lacrimi decât putea Bel să şteargă.

— Nu l-ai împins pe Jeff.

Ochii lui Rachel erau duri şi blânzi deopotrivă.

— Charlie l-a tras după el. Nu l-ai ucis tu pe Jeff.

— Dar n-ar fi mort dacă eu...

— Jeff a ales, a spus Bel. L-a eliberat pe Charlie. El

a ales.

Şi era adevărat, dar mai făcuse şi altă alegere şi poate că aceea o anula pe prima. „Protejeaz-o pe fiica mea, Jeff”, îi spusese Rachel. „îmi eşti dator.” Se referea la Bel, dar, când fusese nevoie, o salvase pe cealaltă fiică a ei. Şi îşi dăduse viaţa pentru asta.

Rachel s-a uitat peste margine şi s-a întors apoi cu o sclipire nouă în priviri.

— Carter, ascultă-mă!

Avea vocea fermă a mamei, a supravieţuitoarei.

— Dacă poliţia ar căuta testele ADN, ar avea acces la rezultate? Ar putea să afle că tu şi Bel sunteţi surori?

— Nu cred. N-am bifat căsuţa aceea pentru ca autorităţile să aibă acces la informaţii, în cazul în care aveam dreptate.

— Bine! a răsuflat ea uşurată. Nimeni nu trebuie să afle adevărul.

— Cum adică? a zis Bel. Lumea ar trebui să ştie ce ţi-au făcut...

— Au murit.

Rachel a arătat cu degetul spre locul în care dispăruseră.

— Au fost pedepsiţi destul. Lumea nu poate să afle. Voi două sunteţi implicate acum şi aş face orice ca să vă protejez, să vă ştiu în siguranţă. Fetele mele. Ceea ce înseamnă că nimeni nu poate să afle adevărul despre ce au făcut Pat şi Charlie sau despre Carter. Că aţi fost aici când Jeff şi Charlie...

— Au murit doar pentru că el a încercat să te omoare, a spus Bel.

— Pentru că eu l-am răpit şi Lam pus în lanţuri.

— Dar el ţi-a făcut asta primul! L-a pus pe bunicul să te omoare.

— Nu există nicio dovadă că a fost implicat, Bel. Unul dintre ei a murit, iar celălalt nu-şi aminteşte ce a făcut. Nu crezi că m-aş fi dus la poliţie dacă exista varianta asta? Dar *există* dovezi aici. Uite! a zis Rachel şi a arătat cu mâna. Locul unei crime pe fundul acestei prăpăstii care duce direct la noi. Carter ne-a salvat, dar nu aşa pare a fi.

Bel a înţeles când s-a uitat la Carter, care stătea pe pământul denivelat, cu capul în mâini. Carter îl omorâse pe Charlie, îl împinsese spre moarte. Dreptate pentru unii, crimă pentru alţii. Bel trebuia să-şi protejeze sora mai mică şi să aibă grijă de ea. Familia pe primul loc. Bel a clipit, la fel şi Rachel, o limbă doar a lor.

— Ce facem? a întrebat Bel.

— Trebuie să scăpăm de tot. De orice ar scoate adevărul la lumină, de orice ne leagă de locul şi de momentul ăsta.

— Cum ar fi biletul? a întrebat Carter şi a ridicat capul. „Ajutor! Numele meu e Rachel Price.” Era în buzunarul tatei. în buzunarul lui Jeff.

îngrozită, Carter a căscat ochii înroşiţi.

Rachel s-a uitat în jos, la hăul acela.

A înghiţit în sec cu un clic, de parcă i se îngustase gâtul, zdrobit de greutatea lui Charlie.

— Trebuie să cobor. Să iau biletul. Şi cheile de la maşina lui Jeff. Telefonul: nu-l putem lăsa acolo, pentru că o să-l poată urmări. Trebuie să mut

cadavrele.

— Poftim? a icnit Carter.

— Nu pot să le las aşa. O să le descopere cineva. Nimeni nu o să creadă că doi fraţi au sărit împreună. Un legist o să-şi dea seama că Charlie a căzut cu faţa în sus, că a fost împins. Carter, n-ai spus că poarta minei e deschisă? Ei sunt chiar la intrare, acolo jos. îi trag în mină şi îi împing în puţul vechi.

încă o cădere, ca s-o ascundă pe prima.

Bel îşi muşca limba.

— Cât de adânc e?

— Adânc, a răspuns Rachel. Se presupune că mina e închisă, pentru că e periculoasă şi nu poţi coborî acolo, adică nu fără echipament special. Ar putea trece luni, ani, decenii, dar nu putem garanta că nu vor fi găsiţi niciodată. De-asta noi trei nu trebuie să devenim vreodată suspecte, aţi înţeles? Un străin m-a răpit. M-a ţinut în pivniţa lui timp de şaisprezece ani. Şi nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

Carter a dat aprobator din cap. La fel şi Bel. Şi-a băgat mâna în buzunar şi a scos verigheta lui Charlie. Nu mai era caldă, ci rece şi îi înţepa pielea, doar o bucăţică de metal care nu însemna nimic pentru ea.

— Probabil ar trebui să-i pui asta pe deget.

Bel i-a întins mamei inelul de metal.

— Fără dovezi, da?

Rachel a dat din cap şi a strecurat inelul în buzunar.

— Eşti sigură că te descurci să cobori acolo? a întrebat Bel. Cu glezna ta?

— Am supravieţuit unor lucruri mai rele, a răspuns Rachel cu un zâmbet reţinut care să arate că

supravieţuise şi că nimeni nu-i putea răpi acest lucru. Pot s-o fac, trebuie s-o fac, pentru familia mea! Dar... Nu pot s-o fac singură. Am crezut că pot să fac totul singură, planul, reapariţia. Acum ştiu că m-am înşelat şi îmi pare rău! Am nevoie de ajutorul vostru.

— Fac orice, a spus Bel.

Carter s-a ridicat lângă ea.

— Cu ce să te ajutăm?

Ochii lui Rachel străluceau în timp ce se uita la fiicele ei, iar lumina lunii scotea în evidenţă argintiul de pe pielea lor.

Şi-a dres vocea.

— Trebuie să facem totul în noaptea asta, înainte să afle cineva că Jeff a dispărut. O să cobor la intrarea în mină. Voi două întoarceţi-vă la depozit! Ia maşina mea, Bel. Cheile sunt înăuntru, motorul e pornit.

— Dar e blocată, iar maşina lui Jeff e...

— Ia asta!

Rachel a luat toporul, cel care cu siguranţă ar fi omorât-o dacă n-ar fi apărut Carter de nicăieri. I l-a întins lui Bel, iar degetele li s-au încrucişat pe mâner.

— Taie lanţul de la poartă! După ce se deschide, poţi să intri în curte şi să întorci maşina. După ce termini, şterge-ţi amprentele de pe lamă şi mâner! Aruncă-l în spate cu restul gunoaielor! Nu-ţi bate capul cu maşina roşie! Mă ocup eu de ea după ce termin aici şi scap de toate.

Avea să-şi distrugă propria celulă ca să nu afle nimeni vreodată despre cei cincisprezece ani, cinci luni şi 25 de zile pe care
le petrecuse încuiată înăuntru. Despre bărbatul care o băgase acolo. Şi copilul pe care îl născuse. Şi celălalt

bărbat pe care îl în- cuiase ea acolo ca să se răzbune, fiindcă el dăduse startul. Totul avea să dispară până a doua zi dimineaţă.

— Luaţi bicicleta lui Bel cu voi, a continuat Rachel. Pe urmă, mergeţi la bunicul acasă. Cheia e sub...

— ...broasca de ceramică, a zis Bel în timp ce Carter spunea „Barry”.

Rachel a zâmbit.

— Mesajul e în toate cărţile acelea, trebuie să scăpaţi de el. Asta încercam să fac înainte să le găseşti, Bel. E prea periculos să-l lăsăm acolo, pentru că acolo scrie ce s-a întâmplat, exact unde s-a întâmplat. Trebuie să scăpaţi de mesaj, să ştergeţi urmele de creion din toate cărţile. Mereu pe primele cincizeci de pagini, niciodată mai departe de atât. Puteţi s-o faceţi? Trebuie să fie vreo radieră prin casă.

— Găsim una, a spus Carter.

— Yordan doarme sus, aşa că trebuie să umblaţi în linişte. Dacă vă prinde...

— O să găsim o scuză. „Mi-a spus tata să le pun în ordine, o să am probleme cu el dacă nu le strâng”, a propus Carter.

Rachel a zâmbit şi mai larg.

— Cred că asta e tot. Nu mai rămâne nimic neacoperit care să conducă poliţiştii spre adevăr, spre ce s-a întâmplat aici.

Bel şi-a simţit inima în stomac, unde avea mai mult spaţiu după ce scăpase în sfârşit de nodul acela.

— Ash! a şuierat ea. Futu-i! a adăugat şi a tras un şut într-o piatră, care a zburat în prăpastie.

Rachel a mijit ochii.

— Din echipa de filmare? Ce-i cu el?

Bel şi-a trecut mâinile prin păr, apăsându-şi-le pe faţă.

— M-a ajutat. Eu... te investigam. Eram sigură că minţi despre cum ai dispărut şi cum te-ai întors. M-am gândit că, dacă pot s-o dovedesc, viaţa avea să se întoarcă la normal. Ash m-a ajutat. Are filmări cu...

Rachel s-a apropiat, şchiopătând.

— Ce filmări are?

— Multe! a zis Bel, clătinând din cap, şi a încercat să-şi amintească. Cu domnul Tripp când spune că ţi-a dat trei mii de dolari înainte să dispari. Cu apariţia ta din ianuarie, despre care am vorbit cu proprietara magazinului şi unde am văzut o imagine cu tine de pe camera de supraveghere. Te-am filmat când căutai ceva în casa bunicului, înainte să găseşti camera ascunsă. Futu-i!

S-a tras mai tare de păr.

— Avem filmările din seara asta. Mesajul din carte, din toate cărţile, cu mine când îl scriam pe hârtie. Ash are înregistrarea.

— Băga-mi-aş!

Rachel şi-a acoperit faţa cu mâinile.

— Mai e ceva!

Bel şi-a lăsat mâinile să i se legene inutil pe lângă corp.

— A venit cu mine la camionul roşu. A oprit filmarea înainte să ajungem acolo, dar...

— Bel?

— îmi pare rău! a şoptit Bel. Ash l-a văzut pe

Charlie, legat în camion, înainte să-l trimit de-acolo. îmi pare rău, mamă!

Rachel şi-a muşcat buza. S-a apropiat de ea până au ajuns faţă în faţă, iar Bel şi-a văzut ochii reflectaţi în ai ei.

— Nu spune că-ţi pare rău! Nimic din toate astea nu a fost din vina ta. Nu sunt supărată pe tine. Aveai dreptate; te-am minţit de la început şi nu pot să mă supăr că ai fost destul de deşteaptă să vezi dincolo de minciuni. De fapt, sunt mândră. *Mie îmi pare rău* că te-am minţit. Poate ar fi trebuit să vă spun amândurora adevărul. Doar că... nu eram sigură că sunteţi pregătite să îl aflaţi.

— Nu eram.

Bel nu fusese pregătită, nu înainte să nu mai aibă de ales. Dar acum era pregătită şi ştia cum să rezolve problema.

— Pot să iau filmările, mamă. Ştiu unde le păstrează Ash. L-a văzut pe Charlie în camionul roşu. Nu cred că o să spună nimănui, dar nu mai contează, nu-i aşa? Nu dacă nu are dovezi. Pot să distrug filmările în seara asta, mamă.

Să anuleze tot ce făcuse, toate momentele acelea cu Ash, mari şi mici, când se apropiase până fusese prea târziu să mai pretindă că nu-i păsa. încă îi păsa, o ştia acum, dar trebuia să distrugă toate urmele şi să-şi protejeze mama şi sora.

— Eşti sigură?

— Pot s-o fac, a confirmat Bel.

Rachel s-a uitat la Carter.

— Eu mă descurc singură cu cărţile de la bunicul, a spus ea. Pot să fac asta.

Rachel a tras-o spre ea şi le-a îmbrăţişat pe amândouă, cu capetele unite sub aceleaşi stele.

— Putem s-o facem, a zis Rachel şi s-a şters la ochi.

— Familia pe primul loc, a răspuns Bel.

Şi nu era o ameninţare, ci o promisiune.

Rachel s-a desprins de ele şi s-a dus unde-şi scăpase telefonul, blocat sub o piatră, înconjurat de un nimb galben proiectat de lanternă. L-a ridicat şi s-a uitat la ecran.

— Trebuie să ne închidem telefoanele, ca să nu fim găsite aici. închideţi telefoanele, fetelor! Acum! Nu le deschideţi iar până nu plecaţi de aici!

Bel şi-a închis telefonul.

Rachel apăsa pe ecran.

— Nu merge. Cum se închide?

— Lasă-mă pe mine! a spus Carter şi i-a luat telefonul din mână. Apeşi pe ăsta, vezi? i-a arătat ea. Şi pe urmă glisezi. Aşa!

— Ah!

Bel a zâmbit văzându-le împreună în acest moment mărunt mamă-fiică, pe întuneric, într-un loc sălbatic care distrusese o familie şi salvase alta. Iar luna le văzuse pe toate.

Bel i-a întins lanterna lui Rachel.

— Ia-o! Ai mai multă nevoie de ea. Noi ne ţinem de traseu. O să ne descurcăm!

S-a uitat la Carter şi a lovit-o uşor cu pumnul în braţ, pentru că aşa făceau surorile.

— Am eu grijă de ea!

Rachel a luat lanterna, iar raza argintie le-a luminat pe ambele fete.

— O să fie în regulă, fetelor. Vă iubesc! Ne vedem

mai târziu, când ajungem acasă!

Bel a ridicat toporul şi a luat-o Ia fugă, dar Carter ezita, cu un icnet aspru în gât.

— Care casă? a întrebat ea.

— A noastră, Carter, a răspuns mama lor. A noastră.

PATRUZECI SI ŞAPTE

> >

Ash, am nevoie de tine! Sunt la McDonalds. Nu aduce camera, las-o la hotel! Trebuie să-ţi spun ceva.

BEL AŞTEPTA PE ÎNTUNERIC, DE FAPT, SE CONTOPEA CU ÎNTU- nericul, lipită de peretele Magazinului General Scoggins, unde nu ajungea lumina felinarului. Se întorsese în oraşul miniatural, doar un punctuleţ pe care îl văzuse de la Point Lookout. Rachel era încă acolo şi ţâra două cadavre în Mina Mascot. Dar noaptea nu se terminase şi a supravieţui şi a trăi cu ceea ce facuseşi nu era acelaşi lucru. Ceea ce Bel avea să facă, pentru că cineva le furase deja o viaţă ei, surorii şi mamei, iar ea nu mai voia să lase pe nimeni să facă asta. Nici pe Charlie, nici pe poliţişti şi nici echipa de filmare.

Trebuia să protejeze adevărul, s-o protejeze pe Carter.

S-a uitat la intrarea de la Royalty Inn şi a aşteptat. Ştia că Ash avea să vină, pentru că ţinea la ea.

McDonalds era singura opţiune; nimic nu mai era deschis mai târziu de două noaptea. Oricum nu mai conta, căci Bel nu intra acolo. Avea nevoie doar de

cinci minute singură în camera lui.

Uşa de la hotel s-a deschis spre stradă, iar felinarele aflate de o parte şi de alta s-au reflectat în sticlă, mascând-o pe persoana care ieşea.

Ash a păşit afară.

Bel ştia că avea să vină.

Băiatul a mers grăbit spre parcare şi s-a îndepărtat de ea, îmbrăcat cu o geacă neagră, pufoasă, şi pantaloni cu personaje din desene animate. Probabil erau pijamale, dar cu el era greu să-ţi dai seama. Lui Bel avea să-i lipsească. Inima îi bătea cu putere, uitându-se cum vântul îi sufla părul creţ, nepieptănat, în timp ce trecea pe sub următorul felinar. Spera că avea să o ierte, că avea să o înţeleagă, chiar dacă nu avea să înţeleagă niciodată cu adevărat.

Bel s-a desprins din întuneric şi a traversat strada liniştită spre hotel.

Holul era pustiu, doar Kosa stătea la recepţie şi sorta nişte hârtii. Şi-a ridicat ochii, iar coada lungă, brunetă şi împletită i-a alunecat de pe umăr.

— Bună seara! a spus ea.

— Cam târziu, nu-i aşa? a răspuns Bel. Ştii cum sunt echipele de filmare. Program de noapte.

Kosa a dat din cap, pentru că nu ştia cum sunt echipele de filmare, după cum nici Bel nu ştia.

Vocea lui Bel era gravă, răguşită de plâns, de ţipete, de cât vorbise cu Carter la întoarcerea de la depozit despre cum mama lor dispăruse de două ori, cum se intersectaseră două planuri în ziua aceea din urmă cu şaisprezece ani şi despre un copil care apăruse de nicăieri. De ce Carter nu trebuia să se simtă prost pentru ce-i făcuse lui Charlie. Totul păruse de-a dreptul ireal, repetat în cuvintele ei.

— Ai noroi pe mânecă, a spus Kosa.

Bel a râcâit pata cu degetul.

— Filmăm reconstituirea aceea în pădure. Apropo, adineauri a plecat Ash, asistentul cameraman.

— Da?

— Mi-a trimis mesaj că şi-a uitat obiectivul în cameră. M-a rugat să-l iau. E OK? Dar îmi trebuie cheia, scuze! De la camera 39.

Kosa a clipit.

— Uite, pot să-ţi arăt mesajul.

Bel şi-a băgat mâna în buzunar. Era calea mai uşoară, dar dacă nu obţinea cheia trebuia să spargă uşa şi s-o facă oricum.

— E OK, a zis Kosa şi a oftat, de parcă voia să scape de Bel şi să se întoarcă la hârtiile ei. Ştiu că ai mai fost aici. Poftim!

A deschis un sertar şi a scotocit înăuntru cu limba între dinţi.

— 39.

I-a întins cheia de rezervă.

— Mersi!

Bel a salutat-o, cum ar fi făcut Ash.

A alergat pe scări, deşi încă o dureau muşchii. Probabil Ash ajunsese deja la McDonalds, dar Bel încă mai avea timp. Avea s-o aştepte, pentru că ţinea la ea.

Ajunsă pe coridor, a numărat uşile până la numărul 39.

A băgat cheia, a deschis uşa şi a aprins lumina.

Iar erau chiloţi pe pernă.

A intrat în cameră şi a simţit mirosul lui familiar, de care inima ei s-a agăţat imediat. A trecut pe lângă mormanul de pulovere hidoase, cu căpşune şi dinozauri, şi şi-a plimbat degetul peste ele. Aici erau

alte amintiri decât cele păstrate pe cârduri SD.

Dar după acelea venise.

Bel s-a mutat la masa din capătul opus, unde scaunul de birou şi fotoliul stăteau unul lângă altul. Al lui şi al ei. Un teanc de carcase de plastic transparent pe masă şi cârdurile de memorie în interior.

Le-a scos pe toate şi a deschis carcasele, pe cele marcate cu un X roşu şi pe cele nemarcate. Una câte una, a răsturnat cârdurile SD pe masă. Secretele lui Rachel, îngropate în bucăţelele acelea de metal. Bel făcuse legătura între ele şi găsise drumul până la adevăr, dar nimeni altcineva nu putea face acelaşi lucru.

Şi-a trecut mâna peste mormanul împrăştiat şi a ales una la întâmplare.

A rupt-o în două. Şi apoi în patru, ca să distrugă cipul de metal.

Şi pe următoarea.

A făcut un morman nou din bucăţelele rupte.

Le îndoia cu degetele mari şi le rupea cu putere.

Până la ultima.

Numai că nu era ultima. Lui Bel i-au căzut ochii pe camera portabilă, aşezată pe scaunul lui Ash. Făcea parte din el la fel de mult ca părul lui caraghios, hainele ridicole sau felul în care spunea „O” prea des, cum ţinea pasul cu ea ca nimeni altul şi făceau schimb de replici tăioase. Bel nu era nevoită să o distrugă, asta nu putea face, dar trebuia să scoată amintirile de acolo.

Şi-a trecut degetele peste capacul din spate al camerei până când acesta s-a deschis cu un clic. Iată-

l acolo, în fantă, cârdul SD cu margine roşie, la fel ca toate celelalte.

A apăsat pe el, iar cârdul a scos un bip, apoi s-a predat fără împotrivire.

Cârdul pe care Ash îl folosise în seara aceea: când găsiseră mesajul lui Rachel în cărţi şi când merseseră până la camionul roşu din Depozitul de cherestea Price & Fiii, deşi acum nu mai existau acei *Fii.* Cârdul acesta conţinea cel mai mare şi cel mai periculos adevăr. Ea îi ceruse să înregistreze tot, ca să aibă dovezi. Dar acum dovezile erau împotriva lor.

Bel l-a prins între degete, apoi l-a răsucit cu o mişcare rapidă. L-a rupt în bucăţi inegale, iar măruntaiele de metal s-au înşirat.

Nu era de ajuns să le rupă. Trebuia să ştie că dispăruseră de tot.

Bel a luat cârdurile rupte, moarte şi dezmembrate în căuşul palmelor.

Le-a dus la baie, a întins mâinile peste vasul de toaletă şi le-a dat drumul.

Bucăţile s-au împrăştiat, unele au rămas să plutească deasupra, iar altele s-au scufundat.

Apoi a tras apa.

Cârdurile cu roşu şi negru s-au învârtit în apă, ca într-un ultim dans, apoi au dispărut împreună în canalizare.

Dar nu terminase. Poate că unele cârduri erau goale. îi spusese chiar Ash că îşi salva filmările pe un hard extern, apoi ştergea cârdurile ca să le refolosească. Acum Bel trebuia să folosească informaţia asta împotriva lui.

A găsit cutia mică şi neagră băgată în laptop.

„Băiatul ăsta rău”, spusese Ash şi bătuse în el cu două degete.

A bătut şi Bel cu două degete, după care l-a deconectat.

L-a lăsat să cadă.

A aşteptat să aterizeze, să rămână nemişcat.

Pe urmă, l-a zdrobit cu călcâiul.

Carcasa de plastic s-a rupt.

A călcat din nou.

Cu piciorul drept, cu piciorul stâng. Cu ambele deodată, sărind peste hard.

Nu s-a oprit decât după ce carcasa s-a spart în mai multe bucăţi decât putea să numere, apoi le-a luat şi le-a pus în buzunar.

S-a ridicat.

Şi a icnit.

O urmăreau ochii cuiva, dar erau ochii ei, oglindiţi în ecranul negru al laptopului lui Ash. Bel s-a apropiat de imaginea ei.

Nu ştia dacă acolo era salvată vreo filmare şi nu ştia nici parola ca să verifice. Dar nu putea să rişte şi să-l lase acolo.

Laptopul era deja deschis, dar La deschis încă puţin, a apăsat ecranul pe spate şi La împins până s-a rupt de tot. A smuls cablurile rupte care încercau să rămână agăţate şi a desprins ecranul de bază.

Ştia că hard drive-ul era undeva în partea aceea, sub tastatură, de asta îl lua cu ea, ascuns sub braţ. Singurul mod în care se putea convinge că dispăruse tot era să vadă acest lucru cu ochii ei. Să-l arunce în râu, în drum spre casă.

Acum trebuia să plece. Probabil cineva auzise

zgomotul. Oaspeţii din camera de jos aveau să se plângă la Kosa: „E un fel de petrecere la etaj."

Dar nu putea să-l lase aşa.

A întors ecranul mort şi spart al laptopului cu faţa în jos, jumătatea pe care o lăsa în urmă. A luat markerul roşu al lui Ash şi a apăsat vârful pe mărul argintiu, din care cineva muşcase.

Iartă-mă! a scris ea cu litere mici şi roşii, care aminteau de culoarea sângelui.

Bel s-a întors prima.

S-a uitat la ceasul de pe perete. Era trecut de ora trei. Mama şi sora ei erau încă plecate, facându-şi treaba, aşa că Bel nu putea decât să le aştepte să se întoarcă acasă. Tresărea la fiecare sunet pe care îl scotea casa aceea goală; urletul vântului în ferestrele de la etaj, bârâitul frigiderului pe care nu-l observase niciodată până atunci, bătăile inimii ei.

A numărat minutele ameninţătoare şi a aşteptat.

Apoi s-a auzit un fel de bâjbâit la uşa din faţă, iar o siluetă a apărut în dreptul ferestrei. Bel a deschis uşa prima.

Carter!

— Eşti OK?

Bel a tras-o înăuntru.

— Da, a răspuns Carter cu răsuflarea tăiată. Am lăsat bicicleta lângă garaj.

Bel a condus-o în bucătărie şi i-a dat un pahar cu apă.

— Cum a mers?

— Bine.

Carter a luat o gură mare şi a înghiţit-o anevoie.

— A durat ceva, dar le-am făcut pe toate.

A scos ceva din bata blugilor. O carte. *Culoarul morţii,* de Stephen King.

— Pe asta am păstrat-o, a spus ea şi s-a uitat la carte. Scrie „ne ţine închise”. Era vorba de mine, nu-i aşa? De mine şi de Rachel.

Bel a întins mâna şi i-a dat părul de pe frunte.

— Da! Ar trebui s-o păstrezi. E o carte specială.

Carter a zâmbit şters.

— S-a trezit Yordan?

— Nu!

— Bine! Ai făcut o treabă bună.

Surorile mai mari trebuiau să spună astfel de lucruri.

— Rachel... M-mama..., s-a bâlbâit Carter şi s-a oprit.

— E OK, a zis Bel. Abia am început să-i spun şi eu aşa. Şi am avut mai mult timp să mă obişnuiesc decât tine.

Carter a dat din cap.

— S-a întors?

— încă nu. Dar ea a avut mai multe de făcut decât noi. O să se întoarcă. întotdeauna se întoarce.

— Şi acum ce facem? a întrebat ea.

— Aşteptăm.

— OK!

— Ai nevoie de ceva? a întrebat-o Bel. Ţi-e foame? Pot să-ţi fac un sandvici, ceva.

— Nu mai fi prietenoasă! a zis Carter. E ciudat.

Bel a râs, iar sunetul a luat-o şi pe ea prin surprindere.

— Scuze! încerc să mă port ca o soră.

— Mereu mi-ai fost ca o soră.

Un zgomot puternic a umplut casa – o bătaie cu pumnul în uşa de la intrare.

Carter a scăpat cartea.

— Ea e? a şoptit.

Nu putea fi.

— Rachel are cheie, a zis Bel.

S-a auzit din nou – trei bătăi puternice cu degetele în lemn.

— Poliţia?

Se citea groaza în ochii lui Carter.

— Stai aici! i-a spus Bel şi a trecut prin livingul întunecos până la ferestrele din faţă.

Şi-a lipit ochii de geam.

O siluetă neagră la uşă, cu pumnul ridicat. L-a recunoscut; părul cârlionţat, până la umeri, şi o geacă pufoasă care-i împărţea braţele în segmente.

Bel s-a întors; Carter venise după ea.

— E Ash! a şuierat ea. Mă ocup eu de el! Du-te în camera mea şi bagă-te în pat.

Carter a dat din cap, dar privirea îi erarîncă îngrozită când a urcat scările.

Bel a respirat adânc şi a deschis uşa.

— Bună! a spus Bel înainte să apuce el să vorbească. E cam târziu pentru o vizită, nu-i aşa? E ceva tipic englezesc?

Ochii lui erau mari şi înceţoşaţi, iar dinţii îi sclipeau pe întuneric.

— Aş fi şters totul dacă m-ai fi rugat, a spus băiatul, iar vocea îi tremura. Era de ajuns să-mi spui.

Bel a păşit afară, iar Ash a coborât o treaptă. Acum erau de aceeaşi înălţime şi se priveau în faţă, fără să clipească.

— Nu ştiu ce vrei să spui, a zis ea încet.

— Bel!

S-a agăţat de numele ei şi La păstrat pe limbă.

— Ce s-a întâmplat?

— Am organizat o cină de ziua bunicului, pe urmă au plecat toţi acasă.

El a încercat din nou.

— Ce s-a întâmplat în camionul acela roşu?

— Care camion roşu?

Lui Ash i s-a oprit respiraţia în gât.

— Cel în care a fost RacheL Unde l-am găsit pe tatăl tău legat cu lanţul.

Bel a clătinat din cap.

— Rachel a fost răpită de un străin. Şi închisă într-o pivniţă timp de şaisprezece ani.

— Bel!

Numele ei, împins afară cu forţa unei şoapte.

— Nu-mi pasă de filmări. Nu-mi pasă de documentar, că am dat-o în bară. îmi pasă de tine.

A fost cât pe ce să-i răspundă la fel, dar nu a spus decât „Mulţumesc”. Niciodată nu lăsase pe cineva să se apropie de ea destul cât să-i pese. Ash îi arătase că poate face asta, că nu trebuie să aleagă mereu calea mai puţin dureroasă. Unele suferinţe erau bune: prietenii se înstrăinau, oamenii se mutau în altă parte, plecau. Nu era nevoie să dureze toată viaţa ca să conteze. Lucrurile avea un sfârşit, *chestia asta* avea un sfârşit, dar asta nu însemna că nu contase.

— Bel! a spus el cu vocea mai stinsă. Eşti în

pericol?

I-a răspuns doar pe jumătate:

— Nu mai sunt.

— Unde-i tatăl tău acum?

— Poliţiştii spun că a fugit în Canada.

Ash a oftat, cu ochii plecaţi.

— Ce faci?

— îmi protejez familia.

El a dat din cap.

— Deci asta-i tot? a întrebat Ash trist, tărăgănând cuvintele.

Bel a dat din cap la rândul ei.

— Asta-i tot!

— OK!

Ash s-a întors cu spatele.

A coborât scările, iar paşii lui au lăsat un ecou surd în toiul nopţii, care i-a pătruns în piept şi a dansat în jurul inimii.

Ash a traversat aleea lor spre stradă. Se termina, şi el avea să plece, aşa cum trebuia să se întâmple.

Dar Bel a înţeles deodată că nu se terminase încă.

— Stai!

A alergat după el.

Ash s-a întors, iar Bel s-a izbit de el cu un icnet mirat.

Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui; buzele lui le-au găsit pe ale ei.

I-a strecurat mâna în părul ciufulit şi l-a tras spre ea, ca să conteze cu adevărat.

Degetele lui i-au atins gâtul şi au urcat, dar strălucirea a coborât.

Era un adio, dar mai era ceva.

Bel s-a îndepărtat de el, doar cu un centimetru.

— Nu a fost fără rost, a şoptit ea, atingându-i buzele uşor. Şi a contat.

— Ştiu.

El şi-a lipit nasul de fruntea ei.

Bel s-a desprins din braţele lui şi a făcut un pas în spate.

— Ai fi putut să-mi spui mai demult.

Ash a pufnit în râs, la fel ca Bel, şi au rămas acolo, sub lumina lunii.

— Ar trebui să plec? a zis el, aproape ca o întrebare.

— Da, a răspuns Bel şi l-a împins în umăr cu două degete.

El a salutat-o milităreşte, cu mâna înclinată, la fel ca zâmbetul lui, şi a plecat.

Bel s-a uitat după el cum merge pe stradă până când n-a mai rămas decât un contur deformat de întuneric.

El pleca şi era în regulă.

Oricum avea să plece.

Şi faptul că pleca nu însemna că o lăsa în urmă.

PATRUZECI SI OPT

CARTER TREMURA CÂND BEL S-A BĂGAT ÎN PAT.

Stătea cu ochii holbaţi, de parcă nu mai ţinea minte cum să clipească, de parcă n-o învăţase nimeni.

Bel i-a tras pătura peste umeri şi a spus:

— E OK, sunt aici!

— Dacă află cineva ce-am făcut?

Bel şi-a sprijinit picioarele de ale lui Carter.

— N-ai făcut nimic. Şi nu o să afle nimeni. N-am să permit aşa ceva.

Carter respira prea repede, prea întretăiat.

— închide ochii! a spus Bel.

— I-am închis.

— Nu, nu i-ai închis. Respiră adânc de câteva ori.

— încerc!

Carter s-a întors pe spate. Pleoapele îi tremurau, strădu- indu-se să rămână închise.

— S-a întors?

— Nu!

Bel s-a uitat spre fereastră, la golurile din jurul perdelelor, întunericul se estompa afară, luminându-se în primele culori ale dimineţii.

— Dar o să se întoarcă în curând.

Trebuia să se întoarcă, înainte ca lumea să se trezească şi să descopere că dispăruse şi Jeff Price. Familia Price avea, într-ade- văr, o înclinaţie spre dispariţii.

Carter a început să respire mai încet, un horcăit slab prin gura pe jumătate închisă.

— E OK, a spus Bel. Poţi să adormi. Eu o să aştept. N-am să las să ţi se întâmple nimic.

Carter a inspirat şi a expirat, aproape ca şi cum ar fi format un cuvânt.

A adormit, iar Bel s-a pus pe aşteptat.

Cu ochii închişi, pentru că o usturau prea tare şi nu voia să vadă cum se apropiau zorii şi cum acopereau umbrele din camera ei şi creau altele noi.

Aştepta. Bârâitul frigiderului era acum doar un zgomot în mintea ei, unul imaginat, amintit. Carter dormea prea aproape de urechea ei.

Bel asculta, dar nu auzea. Nu a auzit decât atunci când uşa dormitorului s-a deschis încet, foşnind pe covor, urmată de paşi uşori.

A deschis ochii şi a clipit alene înainte să-i închidă la loc.

Rachel stătea în picioare în întunericul din dreptul uşii şi le privea.

Nu a plecat. A rămas.

Bel o simţea acolo, o linişte care a ajuns până la ea în spaţiul acela de mijloc: somn şi trezie, astăzi şi mâine, soră şi fiică.

Putea, în sfârşit, să doarmă, acum, că mama era acasă. Acum, că era aici şi avea grijă de ele.

Bel a răsuflat şi s-a abandonat somnului.

Rachel nu le-a lăsat să doarmă prea mult.

A intrat în cameră la şapte şi jumătate cu cafeaua şi s-a aşezat la capătul patului peste picioarele lor.

— Scuze!

S-a mutat şi i-a întins o cafea lui Bel. în cana ei preferată. A aşteptat-o pe Carter să se frece la ochi, apoi i-a dat şi ei o cafea.

Bel a căscat.

— Puteţi dormi mai târziu.

Rachel i-a mângâiat piciorul prin pilotă.

— Cum a fost?

— Am terminat ce aveam de făcut, a spus Bel. Filmările nu mai există.

— Şi la mine la fel, a adăugat Carter. Toate cărţile.

— Bine!

Rachel le-a zâmbit, un zâmbet încordat la colţurile gurii.

Bel s-a ridicat în capul oaselor.

— Dar tu?

Rachel a dat aprobator din cap cu o expresie distantă, un hău căscat în ochii ei, adânc cât puţul minei.

— Am rezolvat, a spus ea încet.

Părea că nu dormise deloc. O vânătaie închisă la culoare i se forma pe gât, în nuanţele albăstrii şi roşii ale unui univers muribund.

— De fapt, nu am rezolvat tot, a oftat ea. Mai avem ceva de făcut împreună. Carter...

S-a uitat la fiica ei mai mică.

— Trebuie să ne hotărâm ce facem cu Sherry.

— Băga-mi-aş! a şoptit Bel în cana de cafea. Nu m-am gândit. .. Cum o să-i explicăm că a dispărut Jeff?

Şi cum rămâne cu Carter? Sherry n-o va lăsa să plece, pur şi simplu.

— Probabil o să apară în curând, să-i caute pe Jeff şi Carter, curioasă de ce n-au mai venit acasă, a spus Rachel. Am o idee! Dar, Carter, vreau să ştiu ce vrei să faci. E femeia pe care ai considerat-o mamă toată viaţa ta, Vreau să ştii că e OK să ţii la ea, e firesc. Tu eşti cea care decide.

Carter a luat o gură de cafea ca să câştige timp, deşi era prea fierbinte; Bel şi-a dat seama după cum a mijit ochii.

— OK! a spus ea şi a bătut cu degetele în cană, fiindcă degetele ei erau mereu în mişcare.

Rachel le-a spus ce idee avea, explicându-le tot, iar Carter a decis.

— Eşti sigură? a întrebat Rachel. Dacă o facem, nu mai putem da înapoi.

Carter şi-a dres glasul.

— Sunt sigură.

Soneria s-a auzit la opt şi douăzeci. Un sunet prelung.

Ştiau toate cine era şi erau pregătite.

Bel s-a ridicat să deschidă uşa.

— Mătuşă Sherry! a spus ea şi a clipit în lumina soarelui de dimineaţă, tânjind după întuneric. Ce faci?

— Nu fac bine, a spus Sherry şi a trecut pe lângă ea. Carter e aici? Nu mi-a spus că rămâne la voi.

S-a dus neinvitată în living.

— Aici erai! Hai să mergem! Nu ştiu exact unde e tatăl tău. A rămas la bunicul?

Bel a închis uşa şi a urmat-o pe Sherry.

Rachel şi Carter stăteau pe canapea, iar Sherry

stătea în picioare în faţa lor, cu poşeta agăţată de cot.

— Carter! a pocnit ea din degete, nerăbdătoare.

— Ia loc, Sherry!

Rachel i-a arătat fotoliul. Purta unul dintre puloverele lui Bel, unul albastru, pe gât, ca să-şi ascundă vânătaia.

— E OK, Rachel, a spus Sherry ferm, muşcând parcă din numele cumnatei ei. Avem multe de făcut azi. Carter are lecţie de dans la doisprezece, pe urmă...

— Ia loc, Sherry!

— Nu, serios, Rachel, eşti amabilă, dar trebuie să plecăm! Nu-i aşa, Carter?

Nu-i dădea de ales. Dar Carter alesese deja.

Bel a trecut pe lângă Sherry şi s-a aşezat la celălalt capăt al canapelei, cu Carter în mijloc.

Toate trei împotriva ei. Sherry era depăşită numeric.

— Ia loc! a spus Carter, de data asta printre dinţi.

Sherry s-a uitat la Rachel şi a mijit ochii.

— Ce se întâmplă?

S-a aşezat şi nu prea, sprijinită de margine.

— Aţi primit veşti despre Charlie?

— Acum e vorba de tine, Sherry. Şi de ce ai făcut.

Sherry s-a încruntat.

— Rachel, n-am ştiut ieri că iei şi tu tort. încercam să te ajut.

— Nu e vorba de tort, Sherry.

Rachel s-a aplecat în faţă şi şi-a împreunat degetele.

— Ci de faptul că mi-ai răpit fiica.

Sherry a căscat ochii şi şi-a înăbuşit un icnet. Şi-a întors privirea spre Carter.

— Despre ce vorbeşti? a spus ea cu un râset aspru, apoi şi-a pus poşeta în poală, ca un scut. Bel a stat cu noi doar şapte luni, după ce l-au arestat pe Charlie.

— Nu fiica aceea, a zis Rachel pe un ton sumbru, Fetiţa pe care ai furat-o acum aproape şaisprezece ani.

Sherry a clătinat din cap cu ochii mai mari, cu albul mai vizibil.

— Eu nu...

— Ba da, tu. Ai purtat burţi false ca să te prefaci că e a ta. Avea doar două săptămâni când Pat mi-a luat-o şi ţi-a dat-o ţie.

Sherry mişca din buze, dar nu scotea niciun cuvânt.

— Ştim tot, Sherry. Ne-a spus Jeff. Dar tu ai ştiut de mai multă vreme. Spune-mi, ai ştiut de la început că e a mea? Trebuie să fi ştiut, altfel cum să fi semănat cu familia Price? Ai ştiut în tot acest timp că Pat şi Charlie mă ţineau închisă? Să ştii că asta te face complice.

Sherry şi-a ridicat poşeta la piept. Era prinsă în capcană; dacă nega o parte, accepta restul.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, a spus ea, alegând altă variantă. E un fel de farsă... pentru documentar?

— Nu, a răspuns Carter.

— Păi, nu e deloc amuzant ce faceţi! s-a răstit Sherry şi s-a ridicat în picioare. Hai, Carter! Nu te mai prosti! Ai lecţie de dans.

Zicând acestea, a apucat-o pe Carter de braţ şi a încercat s-o ridice de pe canapea.

Carter şi-a tras braţul înapoi.

— Nu, *mătuşă Sherryl* a replicat fata, lovind drept la ţintă.

O schimbare; de la şoc la furie. Produsă cu repeziciune.

— Nu-mi spune aşa! a strigat Sherry, şi o picătură de salivă i-a sărit pe bărbie. Sunt mama ta!

— Ba nu eşti. Rachel e mama mea.

— Nu fi ridicolă!

— Sherry! a spus Rachel cu un mârâit ameninţător. S-a terminat, nu te mai opune! Jeff ne-a spus totul aseară. Carter e fiica mea. Mi-ai furat-o.

— Nu, nu, nu! a zis Sherry, dar negarea ei era tot mai slabă. Eu am născut-o. E fiica mea, Rachel. A mea!

Rachel şi-a trosnit gâtul şi şi-a încleştat fălcile la fel cum făcea Bel înainte de luptă.

— Atunci nu te deranjează dacă rugăm poliţia să facă un test ADN, nu-i aşa? Dar, desigur, o să ajungi la închisoare pe viaţă, căci Carter dovedeşte ce mi-aţi făcut tu şi Jeff. Poate nu ai ştiut că Pat m-a ţinut închisă, că ea e fiica mea, până când nu m-am întors, dar nu aşa pare, Sherry. Pare că tu şi Jeff aţi fost implicaţi în răpirea şi în ţinerea mea în captivitate, şi că apoi mi-aţi răpit copilul. Toată familia a fost implicată.

Rachel a plescăit din limbă.

— Nu ştiu dacă eşti genul de persoană care s-ar descurca la închisoare.

Sherry a scos un bolborosit, iar furia i s-a transformat în altceva. Şi-a dus mâinile la faţă şi a început să plângă. Deşi Bel nu vedea nicio lacrimă.

— încetează, nu avem timp! a spus Rachel. Trebuie să iei o decizie, Sherry! E aceeaşi decizie pe care i-am pus aseară pe Charlie şi Jeff s-o ia.

Sherry s-a şters la ochii uscaţi.

— Unde-i Jeff? Unde-i soţul meu?

— Nu mai e. A recunoscut totul aseară şi a plecat. I-am oferit două opţiuni. Una era să spun totul la poliţie, să-i fac testul lui Carter, iar tu, Jeff şi Charlie ajungeaţi la închisoare. Cealaltă opţiune ţi-o propun ţie, pentru că faci parte din familie.

Rachel a făcut o pauză.

— Să pleci şi să nu te mai întorci, să nu ne mai contactezi niciodată. Să începi o viaţă nouă, în altă parte. Charlie a ales varianta asta acum două săptămâni. La fel şi Jeff, aseară. A plecat.

— Unde a plecat? s-a văitat Sherry.

— A plecat după Charlie, a zis Rachel. în Canada. Probabil a ajuns deja. Vrea să te duci după el, m-a rugat să-ţi explic tot, ca să începeţi o viaţă nouă împreună. Niciunul din voi nu vrea să ajungă la închisoare, nu?

Sherry a înghiţit în sec cu un fior pe care şi l-a înăbuşit, apoi s-a uitat la Carter.

-Nu!

— Eşti sigură?

Sherry a dat din cap.

— Bine! Jeff se va bucura! Nu poţi să iei legătura cu el, dar te aşteaptă. Trebuie să mă asculţi cu atenţie, Sherry, ca să pricepi ce trebuie să faci ca să meargă. Mai întâi îţi faci bagajul, unul mic, nu poţi să-ţi iei tot. Pe urmă te duci la bancomat. Jeff a spus să foloseşti toate cârdurile şi să scoţi toţi banii de pe ele.

Fă rost de cât mai mulţi bani, pentru că o să ai nevoie de ei şi nu mai poţi accesa conturile după aceea.

Sherry se uita la mâinile ei.

— Mă asculţi, Sherry?

— Da, a răspuns răguşită.

Rachel a scos două obiecte din buzunarul de la spate.

— M-a rugat să-ţi dau astea. Telefonul lui şi cheile de la maşină.

Rachel i le-a pus în palmă.

— Maşina lui e parcată pe stradă, în faţa cimitirului. Ţi-a lăsat-o ţie, a spus că e mai puţin bătătoare la ochi decât a ta. După ce îţi faci bagajul şi scoţi banii, vrea să te duci la Barton, în Vermont. Prietenul lui, Bob – Robert Meyer –, trăieşte acolo, îţi aminteşti de Bob?

Sherry a strâns în mâini telefonul şi cheile lui Jeff.

— Bob o să te ajute, OK, Sherry? Spune-i că tu şi Jeff aveţi probleme şi că ai nevoie de ajutorul lui. Numărul de telefon şi adresa lui sunt în telefonul lui Jeff. Poţi să-l porneşti când te apropii. Le-am scris pe hârtie pentru tine, în caz că se termină bateria.

Detaliile pe care le memorase de când ajunsese în camionul roşu.

— Bob o să facă paşapoarte noi pentru tine şi Jeff. Nume şi identităţi noi. O să ai bani să-l plăteşti şi trebuie să aştepţi lângă el până termină. Jeff nu a avut timp, aşa că trebuie să faci tu asta pentru el. Urma să urce clandestin la bordul unui avion în dimineaţa asta, pentru că nu era sigur ce decizie o să iei şi voia să iasă din ţară în cazul în care sunam la poliţie. Dar, dacă e să meargă, aveţi nevoie amândoi de o

identitate nouă, aşa că trebuie să-l ajuţi.

— OK! a scâncit Sherry, de parcă era absolut logic.

— Când identităţile noi sunt gata, te duci cu maşina la aerodromul John Mayne, lângă Newport. E acelaşi loc în care s-au dus Charlie şi Jeff. Adresa e scrisă pe aceeaşi foaie. Când ajungi acolo, trebuie să arunci toate cârdurile şi paşapoartele vechi. în orice tomberon, pentru că nu le va găsi nimeni.

Rachel se pricepea să mintă, când nu o minţea pe Bel, când era necesar, ca să-şi protejeze fetele.

— Nu veţi mai avea nevoie de ele şi nu vreţi să vă poată lua nimeni urma. Pe urmă, trebuie să urci într-o aeronavă mică şi să treci graniţa. O să-ţi ceară paşaportul pentru planul de zbor, pentru autorităţi, dar e în regulă, pentru că o să le arăţi paşaportul nou. O să treacă de toate controalele şi nimeni nu o să ştie cine eşti cu adevărat. OK, Sherry?

\- Da!

Un muşchi i-a zvâcnit în bărbie.

— După ce aterizezi, oriunde ai ateriza, mergi în New Brunswick. E un orăşel din nord, se numeşte Dalhousie. Jeff te aşteaptă acolo cu Charlie. E un oraş mic şi o să-i găseşti uşor, E drăguţ acolo. E frumos, sunt munţi, e linişte. O să fii fericită acolo, Sherry. O viaţă nouă!

Viaţa pe care trebuiau s-o aibă ele trei – Rachel, Bel şi Carter –, iar acum i-o dăruia lui Sherry.

— Dar, după ce pleci, Sherry, nu mai poţi să te întorci. Orice s-ar întâmpla! Dacă primim vreo veste de la voi, nu voi avea încotro şi voi merge la poliţie. îţi dau şansa asta. N-o irosi!

Sherry a băgat în poşetă telefonul lui Jeff, cheile şi

bucăţica de hârtie.

— Ai vreo întrebare?

Rachel s-a ridicat, iar Bel a ajutat-o să-şi sprijine greutatea pe glezna sănătoasă.

S-a ridicat şi Carter, iar Sherry şi-a îndreptat atenţia spre ea.

A strâmbat din buze, cu colţurile gurii în jos.

— Nimic din toate astea nu a fost din vina mea, să ştiţi. Te iubesc, Carter! Mereu am încercat să fac ce-i mai bine pentru tine.

— Asta nu e o întrebare, a spus Carter în timp ce-şi frământa degetele şi transforma munţii în văi în materialul pantalonilor.

Ochii lui Sherry nu mai erau goi. Se forţase să scoată o lacrimă care îi cobora încet pe obraz.

— Chiar vrei să plec? Eu te-am crescut.

— Nu, nu m-ai crescut, a spus Carter încet, aproape numai pentru ea. Bel m-a crescut. *Putem* să ne alegem familia. Iar eu le aleg pe ele. îmi pare rău!

Sherry şi-a şters lacrima şi a lăsat-o să-i curgă pe deget.

— E timpul să pleci, Sherry.

Rachel a dat o singură dată din cap. Fără răutate, deşi avea tot dreptul.

Sherry nu a mai scos o vorbă; ştia că e înfrântă şi că pierduse lupta. Bel crezuse că urma să se împotrivească mai mult, aşa cum trebuia să facă o mamă: cu ochii scăpărând şi colţii scoşi.

Sherry şi-a strâns poşeta la piept şi s-a întors spre hol.

Au mers după ea, iar Rachel s-a sprijinit de Bel, împleti- cindu-se lângă ea.

Sherry a deschis uşa din faţă şi s-a oprit la prima treaptă. S-a întors şi s-a uitat doar la Carter.

— Rămas-bun! a spus ea în timp ce buza ameninţa să plece, odată cu ochii şi cu picioarele ei.

— Rămas-bun! a spus Carter, iar vocea i s-a frânt pentru prima oară.

în ochii ei se vedea adevărul; această despărţire era mai grea decât crezuse. Poate avea să plângă mai târziu; poate toate aveau să plângă.

Au rămas în prag, o familie de trei, tot ce mai rămăsese, şi au urmărit-o pe Sherry cum pleacă. Cum coboară treptele şi merge pe stradă.

Carter s-a desprins şi s-a aplecat să o mai vadă o dată, aşteptând încă puţin până a dispărut de tot.

— Dar bunicul? a întrebat ea ca să ascundă ce simţea. Ştiu că Charlie a început totul, dar bunicul a jucat un rol important. Şi el a ales.

>

Rachel a cuprins-o pe fiica ei mai mică pe după umeri cu un braţ, iar pe celălalt l-a întins spre Bel,

— Şi el a ales, şi îl urăsc pentru ce ne-a făcut. Dar... mi se pare aproape o cruzime să pedepsesc un bătrân care nu-şi mai aminteşte nimic din lucrurile îngrozitoare pe care le-a făcut.

Rachel şi-a muşcat buza şi a lăsat în urmă semne fantomatice.

— Nu mai are mult de trăit. Nu-l vom mai vizita. Dar o să plătesc ca Yordan să aibă grijă de el, să aibă puţin confort la final. îl salvez fără să-l salvez cu adevărat. O să moară singur şi derutat. Cred că e destul. Dar voi?

Bel a încuviinţat.

Carter s-a uitat la sora ei şi a făcut acelaşi lucru.

Trebuiau să decidă astfel de lucruri împreună, ca o familie. Să facă propriile alegeri şi să le anuleze pe cele făcute de alţii în locul lor.

Peste stradă, uşa de la numărul 32 s-a deschis, iar doamna Nelson aapărutîn prag, unde stăteau şi ele, privindu-le. O mamă şi cele două fiice, deşi nimeni nu avea să ştie acest lucru, nici măcar ea, oricât de mult s-ar fi uitat.

Bel i-a făcut cu mâna, iar doamna Nelson i-a răspuns aidoma.

— Nu te mai purta frumos! a şuierat Carter. Trebuie să ne purtăm normal.

— Câteodată mă port frumos.

Mama şi sora ei s-au întors spre ea cu aceeaşi privire.

Bel a zâmbit.

— Aveţi dreptate, mi-a provocat o durere fizică.

Rachel a râs în timp ce-şi înfăşură părul lui Bel pe degete.

— O să supravieţuieşti, Bel!

Mama avea dreptate; avea să supravieţuiască.

PATRUZECI SI NOUĂ

— Ce crezi că s-a întâmplat cu Charlie, Jeff şi Sherry?

Ramsey aştepta un răspuns, în sala de şedinţe de la Royalty Inn, învăluit în lumina reflectorului din spatele lui.

Bel stătea pe canapea, cu pernele aranjate frumos în jur.

Dar de data asta nu mai era singură. Mama era într-o parte, Carter, în cealaltă.

Atingea măsuţa de cafea cu genunchii. O sticlă plină cu apă din care nu aveau voie să bea, cu trei pahare de data asta. Şi tabla de şah din marmură, tot fără regină. Bel o avea în buzunar şi urma s-o pună la loc când terminau. Nu mai avea nevoie de ea.

— Nu ştiu, a spus mama, preluând controlul.

Era interviul lor de *Final.* Cel puţin, aşa scria pe clachetă. Ultima scenă din documentarul *Reapariţia lui Rachel Price,* cu ultimii membri ai familiei Price.

Ash era undeva, în apropiere, ascuns de reflectoarele puternice, îmbrăcat din nou cu puloverul acela mov, urât, cel cu dinozauri. James era în spatele camerei mari, iar Saba ţinea trepiedul cu microfonul al cărui capăt cenuşiu, pufos, atârna deasupra lor.

— Au trecut două săptămâni de când au fost văzuţi ultima oară Jeff şi Sherry.

Ramsey şi-a împreunat degetele.

— Aproape o lună de când soţul tău, Charlie, a dispărut. Ai idee unde sunt, de ce au plecat?

— Nu ştiu unde sunt, a răspuns mama şi l-a privit în faţă, clipind doar cât să fie credibilă. Poliţiştii sunt convinşi că Charlie a plecat din ţară, că a fugit în Canada. Că Jeff şi Sherry au făcut acelaşi lucru, au găsit probe în acest sens, de parcă au plănuit totul toţi trei. Cât despre *motiv*... pot doar să presupun.

— Şi care e presupunerea ta, Rachel? a insistat Ramsey.

Rachel a respirat adânc, ca şi cum avea nevoie de timp de gândire.

— întoarcerea mea a pus familia la grea încercare. Mult stres, multe schimbări, şi a venit la pachet cu multe priviri curioase, cu multe întrebări şi multă atenţie din partea presei.

A făcut o pauză pentru un efect dramatic, aşa cum îi spusese Bel să facă.

— Cred că întoarcerea mea a stârnit ceva. Nu ştiu dacă erau implicaţi în ceva ilegal, dar cred că întoarcerea mea a fost catalizatorul, a făcut parte din decizia lor de a pleca, poate de-asta au simţit că trebuie să plece. Bel, îi auzeai deseori pe tata şi unchiul Jeff certându-se, chiar şi înainte de a mă întoarce, nu-i aşa?

— Da, a răspuns Bel, continuând ideea. Multe certuri. Mereu era vorba de bani. De fapt, de-asta a acceptat tata să facă acest documentar; avea nevoie disperată de bani. Nu ştiu dacă asta a avut vreo legătură sau nu.

Mama a dat din cap şi a vorbit din nou:

— Nu avem răspunsuri. Eu am încercat, m-am

întrebat ce secret aveau de împărţit, ce i-a făcut să plece. Poate credeau că eu ştiu ceva, de pe vremea când am dispărut, poate aşa s-ar explica, dar... nu ştiu. Cred că trebuie doar să sperăm că într-o zi o să sune şi că vom putea rezolva problema.

— Dar tu, Carter? a întrebat Ramsey şi s-a întors spre ea. Ai vorbit cu părinţii tăi de când au plecat?

Carter şi-a îndreptat spatele.

— Nu, n-am mai vorbit din ziua în care bunicul a împlinit 85 de ani.

— Şi cum te simţi acum, că au plecat? Că te-au lăsat în urmă?

— E trist, a scâncit ea. Oricare ar fi motivul, trebuie să fie destul de grav dacă au ales să-şi lase în urmă fiica de cincisprezece ani, fără să ia legătura cu ea. Mi-e dor de ei şi sper că sunt bine. Dar ei au ales să plece şi-mi place să cred că m-au lăsat aici ca să mă protejeze. încă încerc să mă obişnuiesc. Au trecut doar două săptămâni.

— Şi locuieşti cu mătuşa şi verişoara ta?

— Da! a răspuns mama în locul ei. Carter face parte din familia noastră şi va putea oricând să stea la noi, oricât e necesar. O găzduim cu plăcere, nu-i aşa, Bel?

— Sigur, întreabă-mă în faţa camerei, ca să fiu nevoită să mă port frumos! a rânjit Bel.

Carter i-a tras un pumn în braţ.

Ramsey a zâmbit şi s-a uitat la ele ca să le acorde puţin spaţiu.

— Deci e un alt mister, ceea ce s-a întâmplat cu Charlie, Jeff şi Sherry? a continuat el.

Mama a încuviinţat.

— Alt mister.

— Să revenim puţin!

Ramsey s-a aplecat în faţă, ceea ce însemna că urma o întrebare dificilă.

— încă n-am primit răspuns în ce priveşte principalul mister legat de dispariţia ta şi anume bărbatul care te-a răpit, Rachel. L-ai identificat pe Phillip Alves după incidentul produs la tine acasă acum câteva săptămâni, când a intrat cu forţa în locuinţă. Dar poliţia a descoperit ulterior că Phillip Alves era în Mexic în ziua în care ai fost eliberată, când ai reapărut, deci nu poate fi el. Ai ceva de spus?

— Da, a spus mama de parcă se aştepta la întrebarea lui, pentru că aşa şi era.

Aveau răspunsuri pregătite pentru orice întrebare din partea lui Ramsey.

— în clipa aceea, am fost convinsă că fusese el. Era întuneric, or eu nu l-am văzut pe cel care m-a răpit decât pe întuneric şi nu se apropia niciodată de mine. Poate m-am speriat când am văzut că o atacă pe Bel şi m-am lăsat condusă de instinct. M-am înşelat. Nu era Phillip Alves. Bărbatul acela e încă liber, pe undeva, iar acum nici măcar nu sunt sigură că l-aş recunoaşte dacă l-aş vedea.

Ramsey a dat din cap şi şi-a cuprins bărbia între degete.

— îţi faci griji că nu vei afla niciodată adevărul? Că poliţia nu va reuşi să-l găsească?

Pentru asta nu se pregătiseră. Bel a întins mâna pe canapea şi i-a atins piciorul cu degetul mic, ca să ştie că e alături de ea. Nu conta ce se vedea pe cameră.

Mama s-a uitat la ea o fracţiune de secundă şi a

fost suficient.

— Dacă m-aţi fi întrebat acum câteva săptămâni, aş fi spus da. Credeam că trebuie să aflu adevărul, că nu pot trăi fără el. Dar acum cred că nu mă deranjează să nu ştiu. Eu însămi am fost un mister multă vreme, în ultimii şaisprezece ani, şi cred că m-am obişnuit să trăiesc cu acest mister.

Vocea i s-a frânt de-adevăratelea, fiindcă Bel îşi dădea seama de diferenţă.

— Dar nu vreau să mai trăiesc cu frică. Am trăit aşa multă vreme şi m-am luptat să mă întorc acasă la familia mea. E timpul să merg mai departe, cu sau fără răspunsuri. Iar ele două mă ajută să-mi găsesc drumul.

Ramsey s-a lăsat pe spate cu un zâmbet care i se citea în ochi, nu pe buze, în timp ce le privea pe toate trei.

— Şi am încheiat! a spus el şi a bătut din palmele întinse spre ele.

A început şi James să aplaude din spatele camerei. La fel făcea şi Saba.

Şi Ash, care a ieşit din spatele unui reflector, strălucind şi fa- cându-i cu ochiul când i-a surprins privirea lui Bel.

A aplaudat şi Bel spre el. Apoi spre Carter. Şi mama ei.

Camera a prins viaţă în sunetul aplauzelor împrăştiate şi nimeni nu voia să fie primul care se opreşte

Aplaudau nu doar pentru că se terminase, ci pentru că documentarul chiar contase.

Şi pentru că îi schimbase pe toţi.

— Plecaţi azi? l-a întrebat mama pe Ramsey în parcare.

James şi Saba încărcau echipamentul în duba din spatele lor. Ash se chinuia cu unul dintre cuierele mari de metal, lovindu-se cu zgomot de uşa hotelului.

— Da, a răspuns Ramsey. Avem avion în seara asta.

Bel şi Carter stăteau deoparte, sprijinite de maşina mamei.

— Ei bine, a spus mama şi a întins mâna. La revedere! Şi mulţumesc pentru tot, Ramsey!

Cineastul a luat-o de mână, dar nu i-a strâns-o, doar a ţinut-o între palme.

— Nu! Eu îţi mulţumesc, Rachel! Şi ţinem legătura! Pentru film.

Ash a mai scăpat ceva din mâini.

— Ai nevoie de o mână de ajutor? l-a întrebat Carter. E clar că ale tale nu merg prea bine.

Ash a rânjit.

— începi să vorbeşti ca verişoara ta.

Ramsey s-a uitat la Bel.

— Doar nu crezi că poţi să te furişezi fără să-ţi iei rămas-bun de la mine, Bel Price!

— M-ai prins, *amice*!

S-a apropiat de el şi i-a luat locul mamei, care s-a dus s-o ajute pe Carter.

— Aşadar... documentarul s-a terminat.

— Da! Nu va fi povestea plină de intrigi şi răsturnări de situaţie pe care o aveam acum câteva săptămâni, a spus el sugestiv.

Bel şi-a lăsat ochii în pământ.

Ramsey ştia. Normal că ştia. Nu ştia chiar tot, nu ştia tot adevărul, dar ştia la fel de mult ca Ash. Văzuse filmările înainte ca ea să le distrugă. Ştia că Rachel minte, că nu o ţinuse un necunoscut într-o pivniţă timp de şaisprezece ani, că răspunsul era mai aproape de casă şi că familia Price avea secrete, doar că nu ştia care erau acelea.

>

Filmul care ar fi putut fi.

Ramsey o privea cu atenţie.

— Nu, a continuat el, nu va fi o poveste cu intrigi şi răsturnări de situaţie, aşa cum credeam că vreau. Va fi una mai bună, cu un *element uman.* O poveste mai discretă, despre o mamă şi o fiică ce se regăsesc şi trec peste îndoieli şi peste lucrurile care le separă. O călătorie care le schimbă pe amândouă. Nu e la fel de şocantă ca filmul pe care l-am avut şi probabil nu va face la fel de mulţi bani — sigur nu va face –, dar e o poveste care merită spusă.

Bel a dat din cap, fiindcă nu ştia ce să spună.

— Am ceva pentru tine, a spus el mai încet şi a scos ceva din buzunar, un stick de memorie. Fac filme de multă vreme, a zis Ramsey aproape în şoaptă. întotdeauna am grijă ca filmările să se păstreze în cloud.

Lui Bel i s-a oprit inima în piept şi i s-a prăbuşit în stomac.

Buzele i s-au rotunjit în jurul cuvântului nerostit.

O, nu, futu-i, filmările!

Dar Ramsey avea o privire blândă. Nu era o ameninţare, ci un cadou. La întins stickul de memorie.

— Acum au dispărut. Le-am şters pe toate, definitiv, tot ce aţi filmat împreună. Asta e ultima copie. M-am gândit că poate o vrei.

I-a pus-o în palmă.

Bel a luat-o şi i-a atins degetele în treacăt. Ramsey avea filmările; ar fi putut face filmul pe care şi-l dorea, cel care o demasca pe Rachel, în care ea şi Bel erau una împotriva alteia, un film şocant, cu intrigi şi răsturnări de situaţie. Dar alesese să nu o facă. Luase o decizie.

— Mulţumesc! a spus ea şi a pus stickul în buzunar.

Ramsey a zâmbit.

— E povestea ta, nu a mea.

Apoi cineastul a întins mâna.

— Ei bine, cred că aici ne luăm rămas-bun.

— Nu prea, *amicei*

Bel i-a dat mâna la o parte. Şi-a ridicat braţele şi l-a îmbrăţişat. Ramsey a strâns-o în braţe, dar nu la fel de strâns ca ea.

— Dacă vreodată ai nevoie de ceva, scumpo, sună-mă, bine? a spus el. Ştiu că sunt la capătul lumii, dar sunt mereu alături de tine, OK?

— OK, a zis Bel, cu nasul în geaca lui.

Ramsey a sărutat-o pe cap, un sărut îngropat în părul ei.

— Bine, du-te!

Ramsey s-a retras cu ochii umezi.

— Pleacă de-aici până nu încep să bocesc!

S-a şters la ochi şi i-a făcut cu mâna.

— Serios, pleacă, şterge-o de-aici, amice! Nu pot să plâng în mijlocul străzii.

Bel a râs şi s-a îndepărtat de el, dar încă nu putea să plece.

— Ash!

El stătea pe loc, nu ajuta pe nimeni, ca şi cum îşi aştepta rândul.

— Ce e?

S-a apropiat de ea, iar pantalonii evazaţi au foşnit pe ciment.

— Sunt foarte ocupat.

— Prea ocupat pentru asta?

Bel a lăsat rucsacul să cadă pe cot şi a scos din el o bucată de material galben, pe care i-a întins-o.

— M-am întors şi ţi l-am cumpărat.

Ash a desfăcut tricoul scurt şi s-a luminat la faţă.

— *Câini, nu droguri!* a spus el şi l-a întors spre ea, ca să-l vadă pe micul pug trist şi grăsuţ. îmi place căţelul ăsta! O să-l port tot timpul!

— Sigur că da! a zis ea. Ştii, eşti ridicol, ciudat şi destul de enervant, de fapt.

A respirat adânc, cu fălcile relaxate.

— Dar mă bucur că te-am cunoscut!

Ash i-a arătat câinele.

— Linguşeala nu rezolvă nimic, Bel.

— A fost ultima dată.

— Da!

Ash a strâns tricoul şi şi l-a dus la piept, în dreptul inimii.

— O să-mi lipseşti, a zis el încet.

— Serios? a rânjit ea. Dar sunt antipatică.

Ash a râs şi şi-a lipit tricoul de gură.

— Nespus de antipatică.

Bel a făcut un pas în faţă. L-a împuns în umăr cu două degete.

— Păi, cred că ne mai vedem, a zis ea.

— Probabil că nu o să ne mai vedem. Eu trăiesc în altă ţară, dar...

S-a oprit şi a privit-o cu ochii strălucitori, umezi. Amândoi aveau să plângă, să verse lacrimi care păreau a fi de fericire, dar care aveau gust de tristeţe, doar că nu aici, nu acum. El a întins mâna şi a împuns-o în umăr cu două degete.

— Cred că ne mai vedem.

— Bel! a strigat Carter. Eşti gata să mergem?

— Sunt gata! a spus ea, mai mult pentru sine.

Mama a descuiat maşina şi a deschis portiera pasagerului.

Carter a ezitat.

— Unde vrei să stai? a întrebat-o pe Bel.

Bel s-a oprit şi şi-a întors ochii de la scaunul pasagerului la bancheta din spate.

— în spate.

A urcat şi s-a aşezat acolo pentru că era capabilă. Nu bancheta aceea o rănise, bărbaţii aceia aleseseră să o rănească. Mama ei nu o abandonase, aşa că nu mai putea s-o învinuiască. Şi, în fond, era doar un scaun, la fel ca acela din faţă.

Mama a pornit motorul şi a intrat pe Main Street. Bel s-a întors spre membrii echipei de filmare care le făceau din mână şi se micşorau în urma lor până au rămas doar nişte punctişoare şi figurine, apoi nimic.

Ramsey spusese că era povestea ei, dar era şi a lui. Şi asta a dus-o cu gândul la ceva, o amintire care s-a transformat în ceva nou.

— Ramsey a filmat un documentar anul trecut, dar

nu a fost selectat pentru că i s-a spus că-i lipseşte *elementul uman.* L-a filmat în Millinocket, Mâine. Dar e acelaşi loc în care tu...

Mama a clipit; Bel o privea în oglinda retrovizoare.

— Tu erai! a spus ea. Tu erai Lucas Ayer de pe Twitter. I-ai lăsat un comentariu lui Ramsey să cerceteze cazul Rachel Price. Tu eşti motivul pentru care s-a făcut documentarul.

Mama a ridicat din umeri.

— Am văzut echipa de filmare prin oraş şi m-am speriat că cineva ar putea să mă vadă şi să mă recunoască. Aşa că m-am dat la fund. Dar m-am gândit că un documentar ar fi util. Voiam să-l văd pe Charlie nevoit să mintă în faţa camerei, să pretindă că habar nu are ce se întâmplase cu mine. Dar, ştii, şi pentru bani. Pentru că, dacă mă întorceam, mi-ar fi oferit mai mult pentru varianta mea şi aşa am fi avut destui pentru câţiva ani. Aşa că i-am scris lui Ramsey pe Twitter. N-am crezut că o să meargă. Cred că eram un mister prea fascinant ca să rateze ocazia.

— Mi-ai spus că nu înţelegi cum funcţionează Twitter, a spus Carter cu picioarele prea lungi cocoţate pe bord.

— Nu, e încă valabil. Dar TikTok mi se pare cel mai neclar. De ce vorbeşte toată lumea aşa de tare?

Carter a izbucnit în râs.

— Trebuie doar să reduci volumul. Ţi-am arătat deja, butoanele de pe margine.

— Prea mult butoane! a bombănit mama.

— Nu sunt decât trei.

O maşină de poliţie era parcată în faţă, iar şeful poliţiei, Dave Winter, îi scria o amendă cuiva. Dave le-a zărit când traficul a încetinit. Le-a făcut cu mâna, cu

insigna strălucitoare pe piept. Mama l-a salutat cu un mic semn din cap, iar Bel a zâmbit cu buzele strânse. îl lăsa pe Dave să uite de promisiune. Avusese dreptate, nu-i datora nimic lui Bel, cu atât mai puţin lui Charlie. Câtă vreme era departe de adevăr.

Carter s-a încordat când au trecut pe lângă el.

Mama a observat.

— în fine, a zis ea, cred că interviul a decurs foarte bine.

Carter a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Mi s-a părut că răspund după prea mult timp, că mă dădea faţa de gol ori de câte ori Ramsey pronunţa numele Jeff sau Charlie. Dacă îşi dau seama că mint? Dacă oamenii se uită şi se prind că eu i-am ucis pe amândoi?

— Carter!

Mama s-a oprit la semafor şi s-a întors spre ea.

— Nu vreau să te aud că spui sau că te gândeşti măcar la aşa ceva. Crede-mă, n-ai ucis pe nimeni!

Carter şi-a tras picioarele înapoi şi şi-a băgat mâinile între genunchi.

— Am facut-o totuşi.

— Ascultă-mă, n-ai ucis pe nimeni! Charlie l-a tras pe Jeff peste margine. El l-a ucis.

— Dar eu l-am împins pe Charlie. Eu l-am ucis.

Mama a respirat adânc şi a ţinut aerul în piept, în ticăitul semnalizării, numărând descrescător până a expirat zgomotos.

— Ba nu, Carter. Nu l-ai ucis tu pe Charlie. Ci eu.

— Poftim? a zis Bel cu mintea cuprinsă de spaima ce-i asalta şi inima. Ce vrei să spui?

Mama se uita la drum, nu la ele.

— Jeff era mort. Credeam că murise şi Charlie, dar a supravieţuit căderii şi s-a trezit când îl târâm prin mină. Era rănit grav, nu se putea mişca, abia vorbea, dar avea ochii deschişi. M-a implorat să nu-l omor.

A tuşit, iar mâinile i-au alunecat de pe volan.

— Nu a supravieţuit următoarei căzături.

— Poftim? a icnit Carter şi şi-a dus mâinile la gură.

Bel s-a uitat în ceafa ei. Dacă era adevărat, de ce o spunea abia acum, după două săptămâni?

— Ai spus că nu ne mai minţi.

— Nu mint, a zis mama fără să le privească. Asta s-a întâmplat. Carter nu a ucis pe nimeni. Charlie l-a ucis pe Jeff, iar eu l-am ucis pe Charlie.

S-a produs o schimbare în Carter aproape imediat după ce vorbise Rachel; Bel a văzut-o de pe bancheta din spate. O relaxare a umerilor, o seninătate în priviri, o lejeritate în poziţia gurii şi a felului în care respira, nu la fel de greoi ca înainte.

Iar Bel a înţeles.

Poate că mama le minţea, pentru ultima oară, dar, dacă le minţea, atunci Bel ştia exact care era motivul. Ca să fie Carter în siguranţă, nu din pricina poliţiei, ci a sentimentului de vinovăţie. Şi, dacă asta făcea mama, atunci era o minciună pe care Bel putea s-o accepte şi s-o ierte. Un adevăr pe care nu era nevoie să-l ştie, un ultim mister legat de celebra dispariţie a lui Rachel Price. Genul de lucru pe care îl face o mamă bună la suflet.

Mama a intrat în parcare şi a dat cu spatele.

— Aşadar, să nu mai spui asta, Carter, pentru că nu-i adevărat! N-ai făcut nimic rău.

Rachel a oprit motorul şi şi-a întins degetele în

părul arămiu al lui Carter.

— OK? a spus ea şi a tras de o şuviţă.

- OK!

Carter s-a silit să zâmbească şi şi-a smuls părul din mâna mamei. Poate că în noaptea aceea chiar avea să doarmă în camera ei. Pe Bel nu o deranja, numai că sora ei mai mică dădea din picioare prin somn. Avea picioarele lungi ca naiba!

Camera de oaspeţi era acum a lui Carter, iar mama se mutase înapoi în dormitorul ei vechi, cu un pat şi o saltea nouă, după ce aruncase orice lucru pe care Charlie pusese mâna.

Mama şi-a desfăcut centura de siguranţă.

— Bine, haideţi! Trebuie să luăm vopsea.

— Nu mai vreau vopsea! a gemut Bel şi s-a dat jos din maşină. „îţi place culoarea oului, a ovăzului sau a porumbelului?” Toate sunt albe, mamă, alege una şi gata!

— Ai văzut ce mostre mi-a pus pe perete? a zis Carter, coborând din maşină. Zice că pot să aleg, dar cel puţin trei dintre ele au culoare de vomă.

— Fetelor, nu mă mai tachinaţi, altfel sunteţi pedepsite! a zâmbit Rachel.

— Dacă e să ne pedepseşti pentru ceva, a spus Bel, ar trebui să fie Carter pentru cât de des spune „futu-i”!

— Futu-i, du-te dracului!

Carter a încercat să-i pună piedică, stând pe călcâie.

Au izbucnit în râs. Râsul lui Carter semăna cu al lui Bel, râsul lui Bel semăna cu al mamei şi toate se

potriveau la un loc.

— Carter! a strigat o voce din parcare.

S-au întors toate trei să vadă de unde se auzise, iar Bel a încremenit, cu oasele înţepenite. Dar nu erau decât prietenii lui Carter de la şcoală, în faţă la Rosas Pizza, lângă magazinul de feronerie.

Carter le-a făcut din mână.

— Pot să mă duc? a întrebat-o pe mama, dar s-a uitat la Bel şi a aşteptat.

Bel şi-a lăsat capul în jos, cu bărbia înclinată.

— Sigur că poţi, a spus ea, deşi îi transmitea mai multe din priviri. Du-te!

— Mersi! a răspuns Carter. Ne vedem acolo, ma... mătuşă Rachel! s-a corectat ea în timp ce oamenii treceau spre maşini.

Carter a fugit de ele şi a dispărut în cercul de prieteni care s-a închis în jurul ei.

A plecat. Şi era OK, pentru că Bel ştia că avea să se întoarcă. Carter avea să se întoarcă mereu, fie că se ducea doar să-şi salute prietenii, fie că se ducea tocmai la New York, la şcoala de dans. Oamenii care te iubeau, cei care ţineau cu adevărat la tine, se întorceau de fiecare dată.

Uneori, se întorceau şi din morţi.

— Cred că suntem doar noi două, fetiţo!

Mama a luat-o de braţ pe Bel şi a pornit spre intrare.

— Eşti OK? La ce te gândeşti?

— Scuze, la nimic! a răspuns Bel.

De fapt, era ceva.

— Mă gândeam să-i trimit un mesaj unei fete. Sam. Cea care mi-a dat brăţara cu cranii. Era prietena mea.

Ultima prietenă pe care o avusese Bel înainte să alunge pe toată lumea din jurul ei. Dar era pregătită să fie din nou prietena cuiva, acum, când ştia cum funcţionează. Că nu conta dacă se îndepărtau, dacă cineva avea de suferit sau dacă nu dura la nesfârşit. Avea totuşi o importanţă.

Mama s-a uitat la ea cu un zâmbet cu subînţeles.

— Da! Ar trebui. Poate o inviţi la noi o dată?

Bel a dat aprobator din cap. Poate chiar asta avea să facă.

Mama a ales un cărucior şi l-a împins spre uşi.

— Ar trebui să luăm şi nişte rafturi de cărţi. Pentru living.

— Mi-ar plăcea.

— Ai mai vrea ceva? a întrebat mama şi s-a uitat la lista din mâna ei.

Nu mai voia nimic.

Doar să fie aici, cu mama, să se uite la o mie de nuanţe de alb şi să pretindă că vede diferenţa dintre ele, pentru că oricum nu era vorba de vopsea. Era vorba de ele, o mamă şi o fiică ce învăţau cum să se apropie din nou şi cum să se unească, încercând până când totul avea să fie ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi ca şi cum nimeni nu le-ar fi răpit timpul.

Aveau să ajungă şi acolo. Erau deja pe drum.

Uşile automate s-au deschis în faţa lor, iar Bel a ajutat-o pe mama să împingă căruciorul după ce a îndreptat o roată.

Au trecut peste prag şi au intrat în magazin.

Uşile s-au închis în urma lor şi le-au ascuns cu un foşnet întunecat.

Au dispărut.

Dar, de data asta, au dispărut împreună.

MULŢUMIRI

> L -1

Ca de fiecare dată, îi mulţumesc mai întâi agentului meu, Sam Copeland, pentru că mă susţine mereu. Nu am ascuns niciodată că aceasta a fost cea mai grea carte pe care am scris-o până acum, în cel mai greu an din punct de vedere profesional şi personal. Mă uitam la cele trei caiete pline şi la documentul de 30 000 de cuvinte ce descriau comploturi şi planuri, şi a fost cât pe ce să mă rătăcesc la începutul acestui demers. încrederea lui Sam în mine nu s-a clătinat niciodată, nici măcar atunci când se clătina a mea. Ştia că sunt capabilă şi că aveam nevoie să-mi amintească cineva de acest lucru. Mulţumesc!

Mulţumesc impresarei mele care se ocupă de film şi televiziune, Emily Hayward-Whitlock, pentru sprijinul pe care mi l-a oferit când prima mea carte era adaptată pentru un serial de televiziune, iar eu scriam în paralel *Rachel Pricel* Mulţumesc că ai sărbătorit succesele alături de mine şi că m-ai ţinut de mână când am avut parte de eşecuri! Şi mulţumesc pentru atenţia şi entuziasmul cu care ai avut grijă de Rachel Price. Nu aş fi avut încredere să o las pe mâna altcuiva!

Mulţumesc mult şi editoarei mele, Kelsey Horton, pentru încrederea neabătută în mine! Cred că de această dată nu ai avut

alt indiciu în afară de titlul cărţii, *Reapariţia lui Rachel Price.* îţi mulţumesc că ai avut încredere să mă laşi să dispar câteva luni şi apoi să reapar, după ce am transformat titlul acela într-o carte completă, vie şi animată (într-adevăr, puţin cam lungă de data asta – şi îţi mulţumesc şi pentru răbdarea ta în timp ce o reduceam la o dimensiune rezonabilă)! îţi sunt recunoscătoare pentru că ai muncit din greu şi înţeleg că nu e uşor să-mi publici cărţile, dar nu aş vrea pe nimeni altcineva lângă mine pe scaunul pasagerului.

Recunoştinţa mea se îndreaptă spre echipa de vis de la De- lacorte Press, care este capabilă de adevărate numere de magie când transformă un document Word (foarte lung) într-o carte adevărată pe care o poţi ţine în mână. Multe mulţumiri lui Be- verly Horowitz, pentru că a supravegheat cu entuziasm tot procesul şi pentru că m-a susţinut când încă eram o miniautoare. Mulţumiri, ca întotdeauna, lui Casey Moses, pentru că este un designer genial şi pentru că a creat coperta pe care *Rachel Price* trebuia s-o aibă. îi mulţumesc şi excepţionalei fotografe Chris- tine Blackburne, care a surprins totul perfect! îi mulţumesc lui Colleen Fellingham pentru cât a muncit, pentru ochii ei de vultur şi pentru că a trebuit să treacă prin cartea astea aproape la fel de mult ca mine! Mulţumiri şi lui Tim Terhune pentru tot ce face ca să transpună tot efortul cuiva într-o carte adevărată. Le mulţumesc lui Shannon Pender, Stephaniei Villar, lui Katie Halata şi Lili Feinberg, pentru entuziasmul şi încurajările voastre permanente, şi tuturor celor din Departamentul de

vânzări, care fac unul dintre cele mai importante lucruri: se asigură că această carte ajunge în mâinile cititorilor.

Mulţumesc lui Sarah Levison şi întregii echipe de la editura Farshore din UK!

Mulţumiri familiei mele – Collis şi Jackson pentru că sunt mereu primii mei cititori şi mai ales de această dată, când m-am veştejit de tot până am terminat de scris. Primele lor reacţii m-au readus la viaţă şi m-au făcut să văd că toată suferinţa şi munca grea au meritat efortul, pentru că am creat ceva care contează.

îţi mulţumesc, Joe Evans, pentru că ai avut curajul de a intra în familie şi că m-ai lăsat să-ţi fur numele şi să te fac, în mod fictiv, să vomiţi Gatorade roşu!

Mulţumesc familiei Horton, pentru că mi-a oferit cadrul acestei cărţi, şi lui Lily, în special, pentru că s-a apucat aşa de devreme de marketingul local! Mi se pare cumva că această carte şi Gorham, New Hampshire, sunt casa mea, deşi n-am fost niciodată acolo (doar am studiat imaginile de pe Google Maps – MULT!).

Şi îţi mulţumesc ţie, cititorule, da, *ţiel* Mulţumesc că ai avut încredere să te laşi purtat în această călătorie! Sper că Bel înseamnă la fel de mult pentru tine cât înseamnă pentru mine. Celor care au fost alături de mine încă de la prima carte, n-am cuvinte să-mi exprim recunoştinţa. Voi munci din ce în ce mai mult pentru ca fiecare carte să fie vrednică de voi, cititorii ei. Aşadar, opriţi-vă acum, pentru că ştiţi că

nu pot să închei o carte fără ceva lacrimogen:

Urmează cele mai mari mulţumiri dintre toate:

Surorii mele mai mici, Olivia, căreia i-am dedicat cartea. îţi mulţumesc! Tu ai ştiut că sufeream fără să-ţi spun: era limbajul nostru, la fel ca Bel şi Carter. îţi mulţumesc că ai luat o bună parte din suferinţa aceea pe umerii tăi când eu nu eram îndeajuns de puternică! E cea mai bună carte pe care am scris-o vreodată şi n-ar fi fost posibil fără tine, aşadar cartea asta e numai a ta. „Ai grijă de sora ta!" spune Rachel. Şi asta facem noi.

Nu în ultimul rând, îi mulţumesc lui Ben! Nu eram căsătoriţi când am scris prima carte, dar acum, când scriu aceste pagini, suntem. îţi mulţumesc că laşi aşa de mult de la tine ca să-mi pot trăi visul şi pentru tot ce faci ca să supravieţuiesc acestui vis! E numele meu pe copertă, dar tu eşti alături de mine la fiecare cuvânt.

//ouyjACKSo^

este autoarea seriei CRIMA PERFECTĂ, un adevărat fenomen editorial la nivel internaţional, cu milioane de exemplare vândute în întreaga lume şi care urmează a fi ecranizată într-un serial BBC Three. Holly a absolvit Universitatea din Nottingham, unde a studiat lingvistică şi scriere creativă, şi are o diplomă de maşter în limba engleză. Adoră jocurile video şi documentarele despre crime adevărate, pe care le urmăreşte întotdeauna preiacându-se a fi un detectiv care investighează cazul. În prezent, scriitoarea locuieşte la Londra.

LUMINI! <0R! MINCIUNI! *

Bel, o tânără de 18 ani, şi-a trăit toată viaţa chinuită de misterul care învăluie dispariţia mamei sale. în urmă cu 16 ani, Rachel Price s-a făcut nevăzută, iar fetiţa de atunci a fost singurul martor, doar că aceasta, desp evident, nu îşi aminteşte nimic re cele întâmplate. Rachel a dispărut, se presupune ca este moarta, iar Bel îşi doreşte ca toată lumea să meargă mai departe şi să depăşească momentul.

Cazul însă revine în atenţia comunităţii atunci când familia Price este de acord să devină protagonista unui documentar despre crime adevărate. Bel abia aşteaptă să se termine filmările, pentru ca viaţa să revină la normal. Doar că... surpriză! Rachel Price reapare în mod misterios, iar lucrurile scapă de sub control.

Femeia vine cu o poveste incredibilă despre ce i s-a întâmplat în cei 16 ani în care a lipsit. Incredibilă, pentru că Bel nu este sigură că este adevărată. Dacă Rachel minte, atunci unde a fost în tot acest timp? Şi mai important: ar putea fi această femeie periculoasă? Cu camerele încă filmând-o la fiecare pas, Bel trebuie să descopere adevărul despre mama ei, dar şi motivele pentru care

aceasta s-a întors din morţi.

O capodoperă uluitoare despre lupta unei tinere de a descoperi adevărul, dar şi ¿espre groaza de a afla cine este cu adevărat familia ta.

Cititorii vor fi captivaţi de acest thriller plin de răsturnări de situaţie, precum şi de protagonista deloc dornică de a face compromisuri.”

Kirkus Reviews

LEDA EDGE thriller

ISBN: 978-606-088-527-6

9 786060 885276

www.edituracorint.ro